MONICA RAMIREZ

Identități secrete'

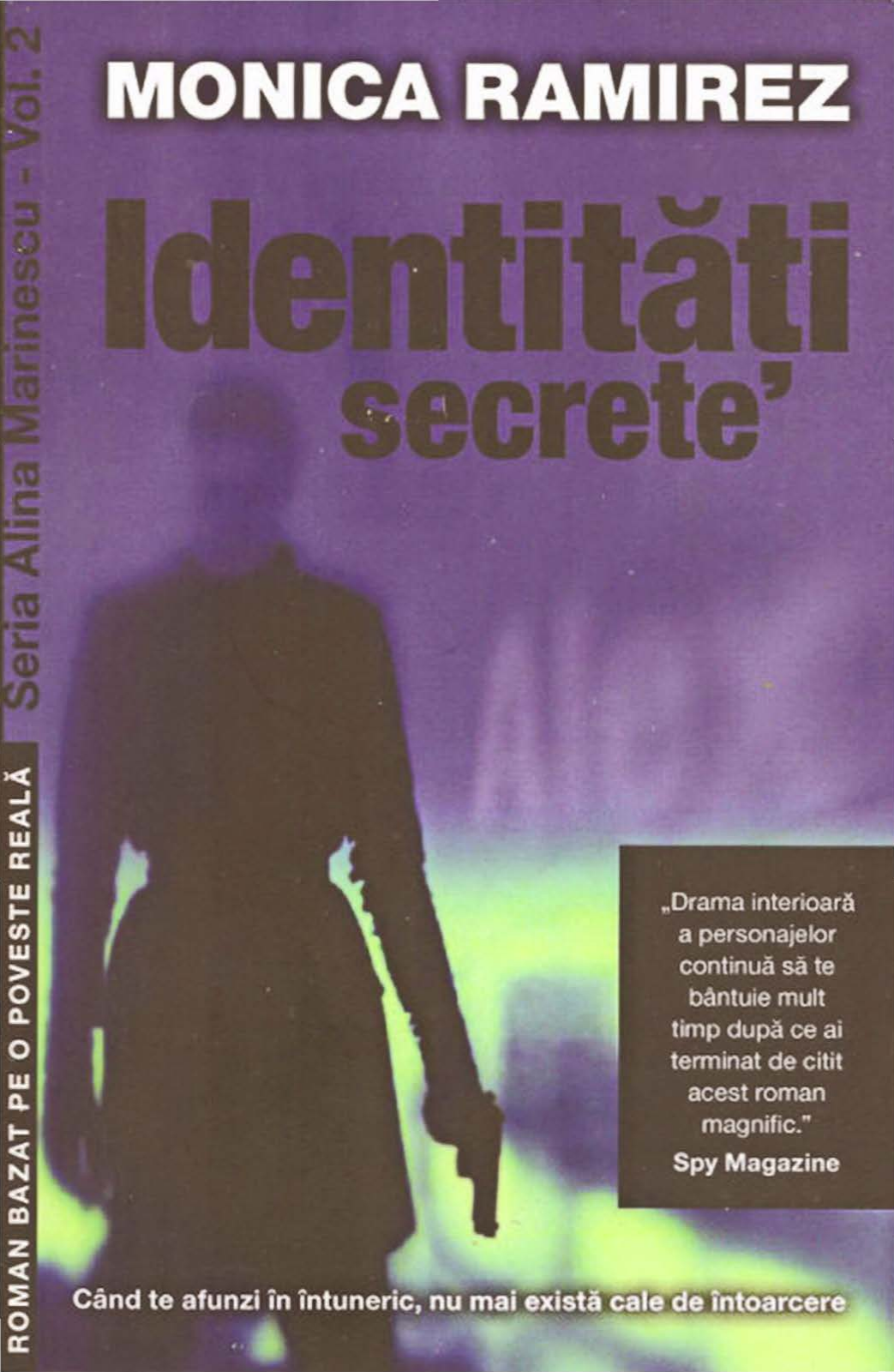

Seria Alina Marinescu - Vol. 2

ROMAN BAZAT PE O POVESTE REALĂ

„Drama interioară a personajelor continuă să te bântuie mult timp după ce ai terminat de citit acest roman magnific."

Spy Magazine

Când te afunzi în întuneric, nu mai există cale de întoarcere

IDENTITĂȚI SECRETE

Monica Ramirez
Identități secrete

Copyright @ Monica Ramirez, prima ediție
Whispered Identities, Blue Ink Waters Press, 2009

Copyright @ Tritonic pentru ediția prezentă

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

Tritonic
Str. Coacăzelor nr. 5, București
email: editura@tritonic.ro
www.tritonic.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RAMIREZ, MONICA
Identități secrete / Monica Ramirez
Tritonic 2013
ISBN: 978-606-8536-88-0

Coperta/Tehnoredactor: Silvia Furnea
Redactor: Bogdan Hrib
Comanda: octombrie 2013
Bun de tipar: octombrie 2013

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

MONICA RAMIREZ

IDENTITĂȚI SECRETE

Seria Alina Marinescu
volumul 2

Traducere din limba engleză realizată de autoare

TRITONIC

Monica Ramirez a locuit timp de 20 de ani în SUA, unde a publicat 8 romane sub numele Monica Daneţiu-Pană. Bucureşteancă, absolventă a Belford University din California, cu o diplomă de *Creative Writing*, membră a EWA – Espionage Writers of America, şi a Romanian Crime Writers Club, a debutat în România la editura Tritonic cu *Asasin La Feminin*, primul volum tradus în limba română din seria de spionaj internaţional/romance Alina Marinescu, apărut la editura Blue Ink Waters Press din America în ordinea care urmează: *The Unwilling Assassin*, *Whispered Identities*, *Balance of Power*, *Hidden Rules* şi *Love Thieves*. Editura Boson Books i-a publicat cele două romane istorice de dragoste, *Intimate Strangers Affair* şi *Kit Black,* precum şi thriller-ul *Blackout*. Au mai apărut în România: *Asasin la Feminin*, volumul unu din seria Alina Marinescu *, Identităţi secrete*, volumul doi din seria Alina Marinescu, *Balanţa puterii*, volumul trei din seria Alina Marinescu, *Bariere de fum*, volumul patru din seria Alina Marinescu, *Kit Black*, *Cum se scrie un best-seller - Tehnica americană pentru a transforma o idee într-un roman de succes*, *Traficantul de Umbre*, *Seducţia apei*, *Viaţă dublă la Veneţia*, *Fantoma de pe lac*. În prezent, Monica are în lucru ultimul volum din seria Alina Marinescu, precum şi *Comoara din vis*, un thriller/romance/fantasy.

www.monica-ramirez.com

Pentru Anais și Aiden,

cele mai minunate cadouri de Crăciun

Mulțumiri

Aș dori să-i mulțumesc doamnei Alina Sîrbu pentru continua îndrumare, expertiză și încurajări, dar mai ales pentru prețioasa prietenie.

Îi sunt extrem de îndatorată doamnei editoare Liana Laverentz. Cu profesionalismul care o caracterizează, dar și cu multă blândețe, a transformat manuscrisul într-unul infinit mai bun.

Le mulțumesc domnilor Bogdan Hrib, George Arion și Alexandru Arion. Numai datorită lor a fost posibilă apariția romanului în limba română. Greșelile și inadvertențele îmi aparțin în totalitate.

Și nu în ultimul rând, aș dori să mulțumesc familiei mele: Sergio, soțul meu, Anais, micuța mea scriitoare, Aliea, Andreas, Aiden, Nona și James, pentru suportul moral, dar mai ales pentru dragostea lor necondiționată. Și pentru răbdare. Cu toții au crezut în mine chiar și atunci când eu îmi pierdusem încrederea în abilitatea mea de povestitor.

Celor cărora aș dori să le mulțumesc, fără însă s-o pot face, știu cine sunt.

PARTEA ÎNTÂI

DINCOLO DE INVIZIBIL

Doar cel care nu speră nimic este într-adevăr liber.
Edward Young

PROLOG

Vântul rece gonea pe lângă ea în rafale, copacii legănându-se de parcă se urmăreau într-un dans frenetic pe o muzică auzită numai de frunzele lor. Burnița măruntă se transformase în picături grele de ploaie ce măturau cerul mohorât în zig-zag-uri furioase, ca apoi să se zdrobească aproape violent de asfalt. Majoritatea oamenilor erau acasă, bucurându-se de o cină delicioasă, uitându-se la televizor, trăindu-și viața în siguranță, protejați de intimitatea caselor lor, la căldură, îmbrăcați cu haine uscate și confortabile. Ea, pe de altă parte, alerga singură prin ploaia rece, fără vreo destinație anume. În ciuda faptului că o dureau picioarele, mări viteza. Alerga cât de repede putea, simțindu-și plămânii pe punctul de a-i exploda.

O explozie clatină din temelii o clădire. Flăcări. Fierbințeală insuportabilă. Mirosul binecunoscut al cărnii arse. Mâna îi înăbușă un strigăt. Brațele îi acoperă fața pentru a o proteja de ploaia sumbră de moloz ce se răspândește peste tot în jurul ei. Ține arma cu ambele mâini și apasă pe trăgaci. Deșertăciune. Tristețe. Simte cum pistolul îi cade din mână, însă nu aude când lovește pământul.

Începu să plângă, incapabilă să se stăpânească, incapabilă să oprească lumea ce i se învârtea fără sens în minte. Habar nu avea unde se ducea, sau măcar ce căuta în ploaia rece. Știa numai că trebuie să-și continue goana nebună. De câte ori se oprea și închidea ochii, lumea se oprea în jurul ei și putea auzi zgomotele împușcăturilor. În rest, totul era scufundat în tăcere ca într-un film alb-negru mut. Fără nicio avertizare în prealabil, împușcăturile îi sunau în minte într-un stacatto interminabil. Ar fi vrut să-și poată astupa urechile, într-o încercare disperată de a atenua zgomotul insuportabil.

Un bărbat tânăr și atrăgător stătea în mijlocul străzii cu fața ridicată în ploaie, iar ea se întrebă dacă și el se lupta cu demonii lui interiori. Ochii lui o urmăriră în timp ce alerga pe lângă el. Întoarse capul și privi peste umăr, iar el îi zâmbi și-i făcu cu mâna. Dar nu știa cine era ea, nu știa cine devenise. Nu știa că putea escalada zgârie nori fără probleme, că putea sugruma un bodyguard care avea de două ori greutatea ei în mai puțin de zece secunde, ori că învățase cum să îndure o sesiune crâncenă de tortură. Nu cunoștea mirosul dulceag al fabricilor părăsite și cotropite de igrasie, sau duhoarea puternică a sângelui proaspăt vărsat.

Ea știa, le cunoștea pe toate. Zilele ei erau pline cu împușcături, tocuri cui păcănind pe podele scumpe de marmură, explozii, bașii cluburilor de noapte pulsându-i prin corp, huruitul elicopterului de transport, urletul roților de mașină pe asfalt. Apoi veneau vocile, explicând, evaluând, repetând, descriind, impunând, ordonând, întrebând. Întotdeauna întrebând.

Era vlăguită de atâtea întrebări. Nu mai avea niciun sens să pretindă că era altcineva. Niciun sens să-și mai amintească cine și ce fusese odată.

Sunt o fantomă...

✦

UMBRELE DIN OGLINDĂ

Munții Aggenstein, Germania

Din momentul în care Alex Therein apăruse la ușa apartamentului ei, Alina Marinescu se străduise să-și dea seama dacă era cu adevărat trează, ori doar delira. Își trăsese hainele pe ea la repezeală, neobosindu-se să-și mai ceară scuze pentru faptul că numai cu câteva secunde mai devreme își ațintise arma pe silueta lui învăluită pe jumătate în întuneric. Probabil executa toate mișcările robotic într-o fantezie ciudată, se gândi, conectată la vreo mașinărie, în timp ce organizația Elite îi urmărea reacțiile la stimulii mentali. Da, probabil asta era... n-o mai surprindea nimic, mai ales dacă era legat de Elite.

Clătină ușor din cap. Nu, totul era real, se întâmpla cu adevărat. Înaintau de ceva timp cu pași grăbiți printr-o pădure înzăpezită, însă nu exista nimic care să-i dea vreun indiciu despre ceea ce se întâmpla cu adevărat. Inspiră adânc aerul înghețat și privi în jur. O pătură groasă de zăpadă acoperea terenul, silindu-i să ghicească ce se ascundea pe sub ea. I se părea decorul perfect; o metaforă foarte sugestivă pentru situația în care se aflau în permanență. Nimic în viețile lor nu era previzibil, intuițiile corecte făcând diferența între viață și moarte.

Alex Therein îi aruncă o privire peste umăr, apoi își continuă drumul, parcă încetinind o idee. Oftă și încercă să țină pasul cu el. Când ajunseră în sfârșit la mica cabană, avea impresia că merseseră de o veșnicie. Îl urmări tăcută, adoptând o poziție aproape defensivă atunci când mâna lui înmănușată împinse obloanele în lături, deschizând ușa neîncuiată.

–Cum ai găsit locul ăsta? îl întrebă, încă cercetând împrejurimile cu privirea.

Alex traversă încăperea, bocănind înfundat pe podeaua de lemn. Își scoase rucsacul din spate și-l lăsă pe jos.

–Brett l-a găsit.

Alina încercă să nu schițeze o grimasă la auzul acelui nume. Rată cu brio. Brett Taylor, omul care conducea din umbră organizația Elite, reprezenta o enigmă despre care nu se știa cu certitudine decât că avea un trecut militar. Detaliile acelui trecut erau consemnate în dosare inexistente, așa că toata cariera lui devenise o chestiune trecută sub o tăcere sumbră. După Alex, Brett Taylor era a doua persoană responsabilă pentru transformarea Alinei într-una dintre cele mai eficiente mașini de ucis din arsenalul organizației Elite.

–Are vreun proprietar?

–Elite.

Alex alese câtiva bușteni de brad dintr-o grămadă aranjată cu grijă lângă sobă și un ziar vechi. Alina îl privi în timp ce se lăsa pe vine, observând felul în care i se mulau pe corp blugii maro. Îi adora ochii verzi-albăstrui umbriți de gene grele, nasul drept ca sculptat în cea mai fină marmură de Carrarra. Adora buzele acelea pline și roz ca interiorul unui boboc de trandafir. Părul castaniu îi trecuse cu mult de umeri și se răzvrătea în șuvițe ondulate cu vârfurile aproape aurite, grație timpului petrecut în soarele dogoritor al deșertului.

Întoarse capul și privi afară pe fereastră.

–Trebuie să fie superb aici vara.

Privirea lui Alex părăsi focul din sobă și se ațintì asupra ei.

–Mi-aș dori să știu.

Alina păși spre o canapea așezată în centrul încăperii, suflând aer cald în pumni. Era înghețată bocnă și asta nu numai din cauza frigului, ci și a tensiunii apăsătoare pe care o simțea ori de câte ori se priveau. Alex scoase niște provizii din rucsac, depozitându-le pe masa din bucătărie. Îl privi tăcută în timp ce se îndeletnicea cu tocatul legumelor pentru cină. Prietenul ei, iubitul, mentorul ei, fundația distrugerii întregii ei vieți. Se rezemă de pernele din spatele ei, urmărindu-i fiecare mișcare prin bucătărioara rudimentară.

–Nu știam că ești atât de priceput în ale gătitului.

–Nu știi multe lucruri despre mine, răspunse el, ridicându-și ochii de la legumele pe care le prepara.

Ea își răsfrânse buza de jos, încercând să treacă în revistă toate lucrurile pe care le știa despre el, în afara faptului că era un iubit incandescent și pasional. Îi plăcea cafeaua și avea coșmaruri. Purta întotdeauna haine negre, însă când ieșeau împreună în afara serviciului, părea să favorizeze culoarea maro. La ordinele Serviciului Special de Operațiuni ce aparținuse odată Securității, din România socialistă, o sedusese și o recrutase, transformând-o într-un asasin.

Apoi o salvase de influența nefastă a SSO-ului, numai pentru a o recruta din nou ca agent operativ pentru Organizația Operațiuni Anti-Teroriste Ultra-Secrete Elite, o entitate secretă care nu exista în mod oficial, condusă de oameni care nu existau. O organizație fără etichetă sau titlu oficial, care nu era înregistrată nicăieri. Nu existau coduri secrete care să facă referire la acea entitate fantomă, din moment ce nu era parte integrantă a niciunui serviciu de informații. Organizația Elite exista în eter, dincolo de invizibil și de existența în sine, nefiind

constrânsă de nicio lege sau de privirile indiscrete ale jurnaliștilor.

Alina nu știa cine îi erau fondatorii, dar știa că investiseră toată puterea într-un singur om: Brett Taylor. Ca mână dreaptă a lui Brett, Alex Therein era un bărbat cu un trecut întunecat, o fantomă căreia moartea i se păruse o scăpare mult prea comodă. La început, Alina nu înțelesese de ce, însă trebuise să învețe foarte repede că în surogatul de viață ce le era permis, nu existau decât două alternative: supraviețuiau, ori erau lichidați. Alex era soțul ei, cu toate că mariajul lor nu era decât o acoperire convenabilă pentru misiunile în care erau trimiși de către Elite.

Își strânse genunchii la piept, sprijinindu-și bărbia pe brațele încrucișate. Cum era oare posibil să iubească un bărbat pe care nici nu-l cunoștea cu adevărat? Câteodată își imagina cum ar fi fost dacă ar fi dus o viață normală. La urma urmelor, normalitatea era o noțiune abstractă într-o lume fantomatică în care lucrau pentru o organizație inexistentă. Pe de altă parte, experimentau frânturi de normalitate în cele mai imprevizibile situații.

Ei îi plăcea cafeaua dulce cu mult lapte, muzică și lumânări ori de câte ori era acasă și un pistol Glock de 9mm când se afla pe teren. Lui Alex îi plăceau plimbările lungi, regreta amarnic viața pe care o avusese înainte de propria lui recrutare forțată și era capabil să curmeze o viață cu o simplă răsucire de încheietură. Obișnuia să-și lase cămășile pe un scaun din colțul dormitorului ei. Ea le purta când era singură, chiar și atunci când era supărată pe el pentru utilizarea lozinciilor standard Elite de genul *luptăm pentru binele omenirii*, și furioasă pe ea însăși pentru ipocrizia de-a iubi un bărbat pe care ar fi trebuit să-l considere mai degrabă un dușman. Ca să se răzbune, își lăsa prosoapele ude pe spătarul scaunului lui antic preferat, un balansoar sculptat manual din secolul nouăsprezece. El nu dădea doi bani pe balansoar, știind că de fapt căuta un motiv de scandal ca să poată uita de tenebrele amare ale lumii în care erau nevoiți să trăiască. De cele mai multe ori, îi făcea bucuros pe plac.

Făceau dragoste cu înfrigurare ori de câte ori aveau ocazia, reușind să spulbere pe moment umbrele întunecate cu pasiunea pe care o simțeau unul în brațele celuilalt. Trupurile și gândurile li se împleteau în țesătura neagră a zilelor, găsind alinare în dorință și pasiune, într-o iubire imposibilă și interzisă. Umbrele se reîntorceau imediat însă, așa cum se întâmpla întotdeauna. Se certau și apoi se iubeau, cîteodată chiar pretinzând că povestea lor nebună de dragoste putea avea parte de un final fericit. Viața lor de cuplu era atât de departe de tot ceea ce se putea numi normalitate, încât era de-a dreptul disfuncțională.

Tocmai de aceea deciseseră de comun acord să nu mai continue. Agonia permanentă de-a spera că celălalt mai era încă în viață ori de câte ori erau trimiși în misiuni separate devenise de nesuportat, punându-le viețile în pericol. Dragostea nu putea supraviețui în lumea lor fantomatică.

Alex se opri din prepararea cinei și își îndreptă toată atenția asupra ei.

–Vorbește cu mine, Alina. Întreabă.

Ochii ei se îngustară, privindu-l cu suspiciune.

–Asta e o misiune, nu?

–Da.

–Suntem urmăriți?

Alex clătină ușor din cap.

–Deocamdată nu.

–Bine. Deci, care-i treaba?

El își continuă prepararea cinei, privirea lui oscilând între ea și legumele pe care le toca.

–Îngerii Crucii Negre. O grupare neonazistă germană care distribuie asasini plătiți oricui plătește prețul corect.

Alina schiță un zâmbet vag. Explicația n-o surprindeau deloc. Bănuise că acea escapadă nu avea nimic în comun cu o vacanță spontană în pădure.

–Și ce căutăm aici?

El o privi îndelung, iar ea avu sentimentul că încerca să-i explice totul tacit, ca și cum cuvintele ar fi fost mult prea dure. Inspiră adânc și dădu din cap, brusc înțelegând totul.

–Suntem pe post de momeală.

–Da.

–Și cum funcționează toată treaba asta, Alex? Cum ne găsesc?

–Nu *ne* găsesc... Mă găsesc pe mine.

–Te vei lăsa capturat, asta e?

În ochii lui se oglindea un suflet prins într-o capcană de sârmă ghimpată ce privea cu jind afară la viața liberă și normală din jurul lui. Privirea ei se fixă pe covorul rustic de pe podea.

–Te vor interoga, afirmă cu voce joasă.

El încuviință ușor din cap. Știau amândoi ce însemna asta.

–Nimeni nu te poate face să cedezi în fața torturii, Alex. Brett n-are nicio logică în planurile lui încâlcite dacă nu-și dă seama de asta.

Alina își ridică privirea la el, încercând să-i descifreze gândurile pe fața impasibilă. Poate că numai i se părea, însă ochii lui păreau ca strălucesc o idee mai puternic decât de obicei. Alex își coborî privirea la legumele lui.

–Voi ceda la timpul potrivit.

–Ai putea elucida această afirmație pentru o muritoare de rând ca mine? întrebă ea pe un ton sarcastic.

Alex o privi din nou cu ochi care acum păreau triști. Își susținură privirile reciproc preț de câteva secunde, întrebări și răspunsuri nerostite împletindu-se în spațiul care-i despărțea.

–O sursă de-a noastră a auzit zvonuri despre un contract pe viața lui Brett pe care Îngerii Crucii Negre l-ar fi licitat, explică Alex cu voce calmă, expresia feței lui din nou impasibilă. Nimic personal, poate doar dorința de faimă, mai ales dacă le reușește în stil mare. Și pentru asta, au nevoie de locația cartierului general. Dacă Brett ar fi asasinat chiar în bârlogul ursului, impactul mesajului către toți potențialii lor clienți ar fi uriaș. Acum câteva zile, am plantat o informație care indică locul unde ne aflăm acum ca un prim pas de plecare. Se vor repezi la ocazia de-a extrage informațiile de care au nevoie de la unul dintre noi.

–Cum și unde te găsesc?

–La vreo treizeci de kilometri de aici, e un orășel mic cu câteva magazine. Mâine dimineață plec la cumpărături.

Alina își întinse mâinile deasupra capului și zâmbi cu subînțeles.

–Lasă-mă să ghicesc ce urmează... te torturează și tu dezvălui locația cartierului general. Vor păși într-o capcană imediat ce-și trimit vânătorii după trofeu.

Alex clătină din cap.

–Nu. Voi purta un transmițător pentru a demasca locația cartierului lor general. Întoarse capul și privi afară pe fereastră. Tu vei conduce echipa de extracție. Îți voi explica toate detaliile la cină.

–O să fie o cină nemaipomenită, mormăi ea, sprijinindu-și bărbia în palmă. Profilul misiunii a fost creat de Brett?

–Da, răspunse el încet.

Ea dădu din cap în semn că a înțeles, prin mintea ei defilându-se scenarii tot mai întunecate.

–Lasă-mă să ghicesc. În profilul inițial, nu erai singurul care urma să fie să fie capturat, nu-i așa? Îl privi fix, însă el îi evită privirea. Răspunde-mi, Alex, insistă când el rămase tăcut.

–Chiar contează?

–Ai modificat profilul misiunii ca să mă protejezi pe mine.

Ochii lui se închiseră pentru o fracțiune de secundă. Întoarse capul s-o privească.

–Asta nu înseamnă că nu ești în pericol.

–Dar măcar nu urmează să fiu torturată.

Privirea lui coborî pe legumele de pe tocător.

–Nu contează, repetă.

–Pentru mine contează mai mult decât orice.

Știa prea bine cum funcționa mintea lui Brett. Din punctul lui de vedere, ea ar fi fost cea mai logică alegere pentru a ceda în fața unei sesiuni de tortură. Alex schimbase profilul misiunii, asumându-și acel rol în mod voit pentru a o proteja pe ea.

–Alex.

El își ridică ochii fără prea multă tragere de inimă.

–Mulțumesc, îi spuse simplu.

El înclină ușor din cap, apoi se reîntoarse la pregătirea cinei.

Cina se desfășură într-o combinație ciudată de discuții pe tema parametrilor misiunii și pauze încărcate de tensiune. De altfel, imediat ce Alex o aduse la zi cu toate detaliile, se scufundară în tăcere. Alina reflectă în sinea ei că în timp ce tăcerea dintre ei nu era incomodă, avea totuși o semnificație aparte.

–Cât timp avem la dispoziție? rupse în cele din urmă vălul tăcerii.

El își muie buzele în paharul cu vin roșu, apoi îl așeză pe masă și o privi în mod deschis.

–Nu atât cât mi-aș dori.

–Mă bucur că suntem împreună, spuse ea întorcând capul să privească focul din sobă, simțind cum ochii lui o studiau atent. Mi-ar fi plăcut și mai mult să avem timp numai pentru noi aici.

Maxilarul lui se încleștă aproape insesizabil.

–N-ar trebui să ne gândim la ce nu putem avea, ci doar să ne bucurăm de prezent... atât cât ne este îngăduit.

Cuvintele lui o făcură să se cutremure. O atenționa cu privire la instabilitate, îndemnând-o să se înfrupte din plin din momentul oferit. *Atât cât ne este îngăduit.*

După cină, se pregătiră să meargă la culcare. Alina îl urmă pe scara îngustă ce ducea la dormitorul de la etaj, ochii ei oscilând între spatele lui lat și flacăra albăstruie a lumânării pe care o ținea în mână. Rămase pe ultima treaptă, privindu-l cum se îndreaptă spre pat cu pași ca de felină. *Câte fantezii am avut pe tema asta? Eu cu Alex la lumina lumânărilor, într-o cabană pierdută în munți.* Rătăciți în lumea lor, în timp ce zăpada se așternea nestingherită afară, fiecare fulg de nea în parte tăind orice contact cu lumea reală.

Alex se opri în dreptul patului și așeză lumânarea pe noptieră cu o

siguranță în mișcări care o făcu să se întrebe ce urma. Se îndreptă spre partea opusă a patului cu pași nesiguri. Puse la rândul ei lumânarea pe noptieră și se așeză, testând fermitatea saltelei; mai mult un gest nervos născut dintr-o tensiune interioară aproape sufocantă decât o invitație la iubirea lor interzisă.

Alex se așeză pe latura lui, cu spatele la ea. O aștepta pe ea să vorbească sau să reacționeze în vreun fel, iar ea o știa prea bine.

Alina își lăsă capul să-i cadă în mâini, trecându-și degetele prin păr. *Prea multe fantezii,* își răspunse la întrebare. *Atât de multe încât nu mai pot separa realitatea de vise.*

–Și ce facem acum? întrebă aproape răstit.

Alex întoarse capul peste umăr, fără s-o privească.

–Ce vrem, atâta timp cât suntem atenți.

Alina îi privi profilul feței.

–Mai există și o altă alternativă. Se opri, întrebându-se dacă ar trebui să continue. Putem trăi momentul ăsta ca și când ar fi ultimul. Își mușcă buzele, așteptând răspunsul lui.

Alex oftă, fixându-și privirea în a ei.

–Ar putea fi.

Ea se pierdu în ochii aceia gri-verzui ce străluceau o idee acuzator, încercând să citească printre rânduri. Nu se gândise la asta, nu considerase adevăratele ramificații ale acestei misiuni. Privirea lui deveni tristă, însă păstrară contactul cu a ei, iar ea îi înțelese mesajul ascuns. Ura situația cel puțin la fel de mult pe cât o ura și ea, dar nu avea să-i permită să se mintă singură în legătură cu pericolul permanent în care se aflau. Nu se putea lăsa prinsă în fantezia lor comună și uita că-și puteau pierde viețile într-o fracțiune de secundă dacă nu se concentrau sută la sută în timpul unei misiuni. Agonia tăcută, oglindită în ochii lui, o făcu să-și întoarcă capul. Rămase nemișcată preț de câteva secunde, apoi se lungi pe salteaua tare, fixându-și privirea pe flacăra lumânării.

–O misiune nu este cel mai potrivit loc să... Alex făcu o pauză, ca și când ar fi vrut ca ea să-i înțeleagă sensul exact al cuvintelor. Facem dragoste, continuă aproape în șoaptă.

Alina înghiți în sec, brusc temându-se că amintirile îi jucau feste.

–Am făcut-o înainte, îi reaminti cu voce joasă.

–Și ai fost la un pas să crezi că n-a însemnat nimic mai mult decât o acoperire convenabilă pentru misiune. Dacă supraviețuim, nu te pot lăsa să te îndoiești de sentimentele dintre noi... doare mult prea tare.

Ea întoarse capul spre el, ochii ei afundându-se din nou în ai lui.

–Și dacă asta este ultima noastră noapte împreună? Dacă n-o să te

mai văd niciodată?

Alex se aplecă spre ea și îi mângâie buzele cu ale lui. Răsuflarea ei sună ca un suspin. Îi puse o mână în spatele capului și-l trase spre ea, adâncind sărutul, însă el se retrase din nou.

–Te rog, Alina, nu mă ispiti, o imploră.

Rămaseră unul lângă celălalt, fără să vorbească, fără să se atingă. Îi despărțeau numai câțiva centimetri dar care păreau un abis întunecat de nepătruns. Prea multe bariere se ridicaseră între ei: întrebări nerostite răspunsuri imposibile, neîncredere și trădări. Demonii lor de demult. Alina și-ar fi dorit să i se poată dărui complet în seara aceea, dar știa că el avea dreptate. Misiunile și iubirea erau incompatibile; motivele se confundau mult prea ușor și nu-și puteau permite să facă acea greșeală. Încuviință ușor din cap. Ochii lui se închiseră, gestul vădind ușurare, dar și tristețe în același timp.

Alex își trase helanca neagră peste cap, apoi suflă în lumânarea de pe noptiera lui și se băgă în pat. Cedând inevitabilului, Alina își scoase pantalonii și-i aruncă pe un scaun. Când apucă marginile puloverului însă, Alex clătină din cap. Era suficient de dificil să-și țină în frâu nevoia constantă pe care o simțeau unul pentru celălalt și fără a adăuga contactul trupurilor lor dezgolite. Plonjă sub plapumă, suflând la rândul ei în lumânarea de pe noptieră. Nu-l putea atinge. Dacă l-ar fi atins, ar fi pierdut lupta împotriva tentației.

–Alina?

Mușchii ei se contractară dureros.

–Da?

Plapuma foșni, un oftat scăpând printre buzele lui.

–Vino încoace.

Ea îl privi peste umăr.

–Parcă spuneai că n-ar trebui să facem asta.

Ochii lui străluciră în întuneric.

–Nu facem nimic. Vino încoace.

Ea oftă exasperată și se întoarse cu fața spre el. Alex strecură un braț pe sub umerii ei și o trase aproape, așezându-i capul pe pieptul lui. Buzele lui îi atinseră fruntea.

–Dormi, Alina, spuse cu voce blândă.

Munchen, Germania - 24 de ore mai târziu

Alex Therein stătea într-o poziție incomodă pe scaunul de metal. Râulețe de transpirație i se prelingeau pe la tâmple, pe gât și pe bust. Fusese injectat cu toate drogurile posibile și cei care îl interogau începeau

să înțeleagă că nu ajungeau la niciun rezultat. Îl amenințară cu metode mai empirice și începură prin a-i administra șocuri electrice.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet disprețuitor. Dependența de tehnologie a amatorilor care-l interogau, precum și plăcerea vădită cu care se înfruptau din suferința altora, îi demonstrau clar cu cine avea de-a face. Lașii erau întotdeauna stimulați de durerea altora.

Cel care îl chestiona în momentul de față, era un bărbat de constituție medie. Ochii închiși la culoare și anormal de depărtați, precum și trăsăturile feței extrem de ascuțite, îl făceau să semene mai mult cu o nevăstuică. Cu coada ochiului, Alex văzu cum își așeza degetul pe buton și se pregăti sufletește pentru următorul șoc electric. Durerea fierbine, aproape metalică, nu era ceva nou pentru el. Îndurase cu mult mai mult fără să scoată un sunet, păstrându-și expresia impasibilă. De data aceasta însă, își îngădui câteva suspine printre buzele crăpate. La urma urmelor, Îngerii Crucii Negre aveau nevoie să creadă că-l vor învinge în cele din urmă.

Își sprijini capul de spătarul scaunului, privindu-l cu detașare pe bărbatul din fața lui. Minutele se scurseră unul după altul, parcă rezonând cu ecou în camera goală. Îi susținu privirea celui care credea că avea vreo putere asupra lui, până când omul întoarse capul și apăsă butonul pentru a începe o nouă rundă de șocuri electrice.

Alex scrâșni din dinți, încercând să-și deconecteze mintea de trupul aflat în suferință. Șocul electric, decise, nu era nici pe departe cea mai grea formă de tortură pe care o experimentase. Înspiră adânc, concentrându-se pe controlul respirației. Cei care îl capturaseră nu aveau niciun habar despre cum putea fi folosită durerea, despre limitele și proporțiile potrivite; tindeau să folosească ciocanul acolo unde o lamă subțire și ascuțită și-ar fi făcut datoria mult mai eficient.

Închise ochii pentru o fracțiune de secundă, încercând să ignore vuietul oribil al mașinăriei la care era conectat. Știa că fusese conceput în mod special pentru a agrava sentimentul de teroare și durere al prizonierului. *Nu e important. Concentrează-te dincolo de sunete și simțuri.*

–*Tortura,* îl învățase Mihai Oprea, mentorul său pe perioada antrenamentelor din cadrul SSO, *este o bătălie pentru control și dominație. Nu vorbim numai de plăcerea viciată de-a induce durerea, ci mai ales de o bătălie a tăriei de caracter între victimă și torționar. Țelul torționarului este submisia completă în fața utilizării forței brute, posesia victimei trup și suflet. Orice frântură de informație, oricât de nesemnificativă, este un simbol al acelei victorii anticipate. Dar,* insistase mentorul său, *tortura nu poate fi îndurată dintr-un punct submisiv de vedere. Chiar*

dacă cineva deține controlul asupra trupului tău, asta nu înseamnă că are puteri depline. Există întotdeauna o metodă de-a manipula situația în avantajul tău. Rezistența însă, nu este ușoară. Fiecare persoană în parte trebuie să-și găsească o cale proprie. Fiecare individ folosește un mecanism diferit, însă nimic din toate acestea nu poate fi realizat cu succes fără un antrenament adecvat.

Iar Alex fusese antrenat din plin. Nu cedase niciodată în fața forței brute. Drogurile erau o altă poveste, cu mult mai greu de înfruntat, însă SSO insistase până când organismul lui se obișnuise cu majoritatea lor. Mihai Oprea îl întrebase în repetate rânduri care era calea lui de a înfrunta tortura și de fiecare dată Alex se mulțumise să zâmbească.

Nu exista niciun truc pentru ignorarea durerii, nicio metodă secretă de relaxare, niciun exercițiu taoist de concentrare. Mintea nu se putea detașa complet de trup, retrăgându-se în vreun loc secret. Nu, durerea trebuia înfruntată, suportată și învinsă. Fiecare individ avea un motiv diferit pentru a rămâne tăcut sub tortură, cel puțin până în momentul în care ascuțimea durerii întrecea voința de-a rămâne în viață. Iar Alex cunoscuse în mod intim acele momente mai des decât oricine altcineva. Mai toți colegii lui de odinioară îl priviseră ca pe un robot sub controlul complet al SSO-ului, dar nu fusese chiar așa. Alex acceptase logica regulilor lui Mihai, dacă se putea numi așa, iar SSO îi controlase viața, însă nu și pe el personal. O distincție care îi îngăduise să-și păstreze toate mințile. Iar motivul pentru care Alex nu ceda în timpul torturii era mândria de a nu oferi un control fie și infim asupra lui. Corpul îi putea fi abuzat. Mintea însă, îi aparținea numai lui.

Acum se întâmpla la fel și la fel refuza să cedeze. Era felul lui de-a învinge bătălia pentru control. Știa că ar fi putut scăpa mai ieftin dacă și-ar fi permis să spună ceva cât de mic, chiar și o informație eronată, dar nu voia să le dea această satisfacție și victorie asupra lui. Așa că rămase tăcut, concentrându-se pe inversarea avantajului. Prin refuzul de a vorbi, el era cel care deținea controlul absolut al trupului și sufletului său.

Putea îndura durerea. La urma urmelor, era ceea ce merita, fie și numai pentru ce făcuse din existența Alinei. Pentru cum o trădase, distrugându-i viața. Mintea lui se concentră pe expresia șocată de pe fața ei în timpul arestării din munți. Apoi își reaminti tristețea sfâșietoare din ochii ei ori de câte ori trebuise s-o brutalizeze pentru a urma o metodă de antrenament. Dacă închidea ochii, o putea vedea... Părul de culoarea mierii ținute în lumina soarelui încadrând fața perfectă, pielea albă ca spuma laptelui, ochii verzi care îi aminteau întotdeauna de o mare zbuciumată de curenți contradictorii. Îi putea simți gustul

buzelor pline.

Se desfătă cu nesaț din sentimentul de dispreț față de propria-i persoană, urându-i bun venit durerii fizice. Dacă avea să fie vreodată judecat pentru viața pe care o dusese, pentru lucrurile pe care le făcuse, nu avea să se dezvinovățească. Nu făcuse nimic altceva în afară de a-și urma ordinele. Avea să se declare vinovat și să-și aștepte sentința, oricare ar fi fost aceea. Cu toate acestea însă, simțea mereu o nevoie întunecată de-a plăti pentru păcatele sale, iar durerea fizică era instrumentul perfect. Îndura mereu tortura în mod voit, ca pe o retribuție pentru toată suferința pe care o provocase altora, ca o refulare a durerii mute pe care o purta în permanență în sufletul său.

În timp ce un val intens de șocuri electrice îi scutură corpul, își îngădui să urle, păstrând în suflet imaginea Alinei. Urlă pentru fiecare moment când fusese nevoit să o trădeze, urlă pentru că în ciuda faptului că o iubea mai mult decât orice pe lume, nu putea face nimic pentru ea. Într-un final, își îngădui să-și piardă cunoștința și primi cu gratitudine întunericul iertător de păcate.

⌖

–Avem o locație, bâzâi vocea lui Scott în dispozitivul de comunicare din urechea ei.

În ciuda tensiunii care îi transformase stomacul într-un nod dureros, Alina aproape zâmbi la auzul vocii familiare.

Scott Wallick, un agent senior staționat la cartierul general al organizației Elite din Milano, era un bărbat înalt, cu păr blond tuns scurt în stil militar și ochi albaștri cu inflexiuni metalice, care sugerau că posesorul lor le văzuse și le făcuse pe toate. Și chiar așa și era. Nu-l considera un prieten – prietenia era un dar foarte rar și câteodată chiar periculos în Elite – însă știa că putea conta pe el când se afla pe teren.

–Asamblează echipa, răspunse cu voce fermă.

Călătoria până la locația indicată de transmițătorul ascuns într-unul dintre bocancii lui Alex, i se păru că durează o eternitate. Însă Alex i-ar fi apreciat atitudinea ireproșabilă de agent operativ perfect. Mimând în mod automat expresia lui impasibilă, se asigură că fiecare agent în parte înțelegea că nu avea să fie tolerată nici cea mai mică greșeală. Nu dădea doi bani pe reușita misiunii, însă eliberarea lui Alex depindea numai de capacitatea ei de a se concentra pe ceea ce avea de făcut.

Când ajunseră, își conduse echipa pe scările și coridoarele întortocheate, ucigând fără ezitare pe oricine încerca s-o oprească, simțind gust de sânge în gură. Ordonă plantarea încărcăturilor cu

explozibil în punctele dinainte stabilite, însă refuză să le activeze înainte de a ști că Alex se afla în siguranță.

Când, într-un final, descoperi celula unde era închis, Alex încă nu-și revenise în simțiri. Alina își înghiți cu greu lacrimile la vederea trupului lui însângerat. Se mișcă rapid și-l eliberă din cătușele agățate de un cârlig în tavan, corpul lui inert căzându-i în brațe. El gemu, afundându-și fața în umărul ei, iar ea îi îngădui să se prăbușească în genunchi. Cu o mână tremurândă, îi atinse fața tumefiată.

–Alex, te scoatem imediat de aici.

–Alina, murmură el cu voce stinsă.

Ea îl îmbrățișă strâns, sărutându-i tâmpla.

–Sunt aici, îi șopti tandru. Sunt aici. Înghițindu-și lacrimile, încercă să-l ajute să se ridice în picioare. Trebuie să ne grăbim.

El reuși să facă câțiva pași cu ajutorul ei.

–Explozibilul? întrebă cu voce răgușită.

Ea oftă cu o resemnare amară la capacitatea lui de a-și lua în primire rolul de agent operativ în orice situație.

–Plantat, dar mai întâi te scot de aici, răspunse pe un ton ce nu admitea comentarii.

De data aceasta, Alex nu-i dispută decizia. Se concentră doar să pună un picior în fața celuilalt până ajunseră la punctul de extracție.

–Detonați explozibilul, ordonă înainte ca Alina să fi avut timp să-și tragă răsuflarea, rolul ei de lider al echipei fiind desființat într-o fracțiune de secundă cu acele cuvinte simple. Alex, rănit sau nu, era din nou liderul absolut.

În timpul călătoriei înapoi la sediul Elite domni o tăcere mormântală, toți ceilalți agenți evitând să-l privească. Agonia lui fizică era atât de evidentă, încât se temeau cu toții că se va răzbuna pe ei dacă aveau să fie martorii unei astfel de stări de slăbiciune. Alina era singura care îndrăznea să-l îngrijească. Era extrem de palid și avea febră mare. Nu putea însă să-i administreze niciun calmant, din moment ce nu știa cu ce droguri fusese injectat. O apucă de mână, iar ea îl strânse cu ambele mâini, rămânând așa până ajunseră înapoi la cartierul general Elite, unde Alex insistă să meargă fără ajutorul ei. Alina nu comentă, însă rămase aproape de el în cazul în care s-ar fi dezechilibrat.

Brett Taylor, un bărbat înalt și bine făcut cu păr grizonat și ochi reci albaștri, îi aștepta deja la intrare.

–Cum te simți, Alex? întrebă cu vocea încărcată de o îngrijorare ce părea sinceră.

–Sunt pregătit pentru raport, răspunse Alex clătinându-se, susținut

în picioare numai de voința lui de fier.

Brett observă cum Alina păși în spatele lui, pregătită să-l susțină, apoi cum se retrase discret imediat ce se asigură că nu avea nevoie de ajutorul ei.

–Alina a fost liderul echipei de extracție, așa că se ocupă ea de raport. Tu ești așteptat la clinică, replică Brett, în vocea lui neauzindu-se nicio urmă de compasiune.

⌖

După ce părăsi sala de ședințe, Alina aproape alergă spre clinică. I se ordonase să plece acasă, dar nerespectarea ordinelor era ceva ce-o definea. În definitiv, știa că Brett nu se așteptase cu adevărat ca ea să plece când Alex se afla la clinică. Fusese nevoiată să-și concentreze toată energia pentru a-i răspunde la întrebările legate de desfășurarea misiunii, în timp ce se stăpânea cu greu să nu-i scoată inima din piept cu mâinile goale.

Alex îi simți prezența în cameră imediat ce ea păși înăuntru, fără a fi nevoit să întoarcă măcar capul. Sperase că ea va veni și se temuse în egală măsură de acest lucru. Un medic îi curăța rănile de pe față, provocându-i o grimasă la fiecare atingere.

Alina își spuse în sinea ei că rănile aveau să se vindece. Doctorii însă, nu puteau face nimic în privința cicatricilor emoționale. Numai Brett era acreditat pentru a oferi suport moral și psihologic. Ideea i se părea cel puțin nebunească!

Medicul își termină treaba și ieși afară fără o vorbă, lăsându-i singuri. Alex nu se întoarse s-o privească. Nu existau cuvinte care să poată fi rostite. Și-ar fi dorit să-i poată alina cumva îngrijorarea pentru el, câteodată își dorea chiar să i-o distrugă complet.

Alina păși până în spatele lui.

–De ce n-ai urmat profilul misiunii? Ai fi putut să vorbești măcar puțin, să cumperi timp.

Alex tresări involuntar. Ar fi trebuit să-și imagineze că Alina avea să asculte totul în timp real. Ochii lui se închiseră pentru o fracțiune de secundă. N-ar fi trebuit s-o facă. Nu avea nevoie de mai mult întuneric în viața ei; îl durea că se forțase să-i urmărească coborârea în iadul lui personal.

–Nu am considerat că era necesar, răspunse pe un ton neutru.

–Și când ai fi considerat necesar? După ce-ți smulgeau inima din piept?

–N-ar fi trebuit să asculți, șopti el.

Alina îi surprinse reflexia în oglinda de pe peretele din fața lui. Se privea de parcă ar fi văzut un străin pentru prima dată, surprins că se afla acolo. Apoi închise ochii cu o grimasă, ca și cum nu ar mai fi suportat imaginea.

–Câteodată mă întreb dacă mai știi măcar cine ești cu adevărat, Alex, îi spuse, susținându-i privirea în oglindă.

–Cine sunt cu adevărat, repetă el, pierdut în ochii ei precum o barcă fără cârmă pe o mare de smarald.

–Cel care m-a trădat ca să-mi salveze viața, ori iubitul care mă fascinează când suntem împreună? Ești agentul care a acceptat tortura în mod voit ca să mă protejeze pe mine? Sau bărbatul care seduce femei frumoase numai pentru a le conduce pe drumul distrugerii? Poate ești cel care mă ascultă vorbind despre ultima carte pe care am citit-o la o ceașcă de cafea. Sau bărbatul care se îmbracă mereu în negru și-și ascunde toate emoțiile, dar care deschide un întreg univers în fața mea? Alina oftă cu amărăciune. Sau cel căruia i-a fost distrusă inima când am fost recrutată de SSO? Cine ești, Alex?

El o privi tăcut în oglindă câteva momente.

–Tu cine crezi că sunt, Alina? o întrebă aproape în șoaptă.

Alina întinse mâna și-l atinse, degetele ei mângâiându-i tandru părul, urmărindu-l cum privea la reflexia lor în oglindă. Ochii ei îi alunecară pe față, oprindu-se un moment pe buzele lui, apoi coborâră pe umerii lați, pieptul tare, coapsele musculoase.

–Bărbatul care ești când suntem împreună, îi șopti la ureche.

Alex se luptă din răsputeri să n-o atingă când întoarse capul să-l sărute pe tâmplă. Ochii lui n-o urmăriră când părăsi încăperea, rămânând fixați pe imaginea lui din oglindă.

⌖

Cinci zile mai târziu, Alina îl urmări pe Alex cum umplea paharele cu vinul pe care îl adusese. Nu fusese prea sigură la ce să se aștepte odată cu reîntoarcerea la normal. Noaptea petrecută la cabana din munți rămăsese un fragment pierdut în timp, o anomalie dureroasă prin frumusețea și simplitatea ei, și cu toate că și-ar fi dorit să se poată repeta, știa prea bine că era imposibil. Alex o surprinsese însă cu invitația la cină în seara aceea, iar ea nu numai că acceptase, ci se și oferise să gătească.

Tocmai terminaseră de savurat felurile de mâncare savante cu prepararea cărora se chinuise o după-amiază întreagă, și în sinea ei încă mai era confuză în legătură cu relația lor personală. Cina fusese plăcută, chiar dacă amândoi fuseseră destul de tăcuți, mai mult intuind

rolul fiecăruia în această nouă fază de relație tip surogat.

Alex traversă încăperea cu mersul lui de felină, aducând cu el paharele cu vin. Ea acceptă paharul pe care i-l întinse, buzele ei schițând un zâmbet automat.

–Mulțumesc.

–Cina a fost delicioasă, spuse el, așezându-se pe scaunul din fața ei.

–Nu la fel de delicioasă precum cea pregătită de tine, la cabană.

Ochii lui gri-albăstrui se fixară asupra ei.

–Mi-a plăcut să fiu singur acolo cu tine, mărturisi în mod deschis.

Ea zâmbi trist și încuviință din cap, dintr-o dată rămasă fără cuvinte. Își plecă ochii și îi fixă pe podea, nemaiputând îndura jocul de-a camaraderia.

–Toată mascarada asta e foarte drăguță, Alex, dar nu putem pretinde că tot ce simțim unul față de celălalt este numai prietenie. Eu personal nu pot face asta.

–Știu, răspunse el, oferindu-i singura asigurare verbală îngăduită de felul lui introvertit de-a fi și obișnuința în negarea emoțiilor.

Îl privi tăcută cum ridica paharul într-un toast. Brațul ei se extinse în mod automat. Alex înclină capul și aduse paharul la buze pentru a sorbi din lichidul vișiniu, însă Alina continuă să țină paharul fără să bea din el.

–N-ai băut, remarcă el cu voce joasă.

–Pentru ce bem, Alex?

–Pentru convenția că între noi nu pot exista jumătăți de măsură. Și din moment ce deocamdată avem parte numai de jumătăți, bem pentru nimic. Pentru singurătate. Ochii lui o priviră deschis, o iubire imposibilă și incredibilă oglindită în adâncurile lor. Ți-am spus că n-o să ne fie ușor.

Alina învârti gânditoare vinul în pahar pentru câteva momente, apoi puse paharul pe masă.

–Nu pot să beau pentru asta.

Alex oftă din greu, coborându-și privirile la podea.

–Știi prea bine că nu putem fi împreună. Făcu o pauză. Elite...

–Nu, îl întrerupse ea. N-o spune. Știu.

El își ridică ochii spre ea, cu privirea întunecată.

–Niciunul dintre noi nu face lucrurile pe jumătate, Alina.

Un fior o străbătu pe coloana vertebrală la felul în care îi pronunță numele.

–Știu, repetă ea. Dar mi-aș dori să putem găsi un compromis... ceva între iubiți și colegi. De ce nu este suficient să fim împreună cum

suntem acum? Ridică din umeri. De ce nu putem fi numai prieteni?

Alex schiță un zâmbet vag.

–Crezi că te-ar satisface asta?

Ea clătină din cap.

–Nu, răspunse cu un oftat. Dar poate m-ar împiedica să mă simt atât de golită pe dinăuntru.

Alex se ridică în picioare și păși spre ea. Hainele lui foșniră îmbietor când se lăsă pe vine în fața ei. Putea să-i vadă cercurile negre de sub ochi, urmele vagi ale sesiunii de tortură prin care trecuse. Ochii lui deveniseră de un verde ca jadul. Neștiind ce să facă cu mâinile, se întinse după paharul cu vin. Mâna lui o prinse de încheietură, degetele înfășurându-i-se pe formele ei delicate.

–Și dacă asta e tot ce putem avea? Ar fi vreodată suficient?

O trase în brațele lui, trupul ei potrivindu-se perfect cu al lui, formele lor contopindu-se într-o uniune simbiotică. Își aplecă capul și o sărută tandru, limba lui strecurându-se în gura ei pentru o fracțiune de secundă, atingându-i dinții. Ea îl sărută înapoi pasional, mult mai pasional, de parcă l-ar fi sărutat pentru ultima oară. Sunetul electronic al unui telefon mobil întrerupse momentul idilic. Amândoi se opriră la jumătatea sărutului și rămaseră cu frunțile lipite.

Alina își găsi prima cuvintele.

–Cred c-ai face bine să răspunzi.

Știuseră amândoi că asta se putea întâmpla; fusese unul dintre motivele pentru care deciseseră să termine relația lor fugară. Întreruperile bruște erau mult prea greu de îndurat, mai ales când se întâmplau mereu.

Alex se ridică și străbătu încăperea până la scaunul pe care își lăsase jacheta. Alina luă paharul cu vin de pe masă și-l bău dintr-o suflare, urmărindu-l cum scotea telefonul mobil din buzunar.

–Da. Ochii lui se întoarseră la ea în timp ce asculta persoana de la celălalt capăt. Vin imediat, spuse scurt, apoi închise telefonul. Se întoarse la ea și-i îngenunche din nou la picioare, cu o rugă tăcută în ochi. Trebuie să plec.

–E nevoie și de mine?

Sunetul telefonului ei mobil îi răspunse la întrebare înainea lui.

–Da, răspunse el fără rost.

–Poate putem continua altă dată, spuse ea, încercând să dezmorțească atmosfera, dar eșuând lamentabil.

Altă dată, altundeva... poate în altă viață.

✦

PROTOCOL ANULAT

Cartierul General al Organizației Elite – Milano, Italia

Abia dacă mijeau zorile, nu că asta ar fi contat la o sută cincizeci de metri sub pământ, unde era amplasată organizația Elite pentru a lua pulsul lumii de dedesubt. În mod normal, nivelul operațional ar fi fost asigurat numai de către personalul strict necesar la ora aceea, ceilalți agenți operativi folosind proverbialele oi pe post de ținte mentale pentru a putea adormi. Dar nu și în acea zi. Se întâmpla ceva incendiar, coridoarele pline ochi cu echipe care se asamblau, pregătindu-se în mod clar pentru ceea ce semăna cu o misiune de ultim moment. Unii agenți își controlau echipamentul, alții studiau profilul misiunii strânși în jurul laptop-urilor împrăștiate într-o dezordine organizată.

Brett își făcu apariția de pe unul dintre coridoare, discutând în surdină cu Scott. Alex cu Alina se apropiară de ei.

–Tocmai am descoperit locația unei tabere teroriste de antrenament în inima munților Afgani Karakorum, îi informă Brett.

–Când plecăm? întrebă Alex cu voce calmă.

Brett îl studie preț de două secunde.

–În două ore.

Coasta Nordică Ras Al Khaimah, Emiratele Arabe Unite

Elicopterele Black Hawk UH-60 erau gata de decolare. Patru echipe de agenți operativi se îmbarcară rapid în ele. Două minute mai târziu, erau deja în drum spre ținta lor. În afară de lumina verde provenită de la bordurile dotate cu tritium, vizibilă doar cu ajutorul ochelarilor de vedere pe timp de noapte, zburau complet în întuneric.

Alina se foi pe scaunul ei, trăgând de vesta anti-glonț și armura corporală aflată sub ea, într-o încercare inutilă de a-și elibera pielea prinsă între chingi. Repetă mental profilul misiunii, contemplând variabilele, ruta de evacuare și opțiunile pentru strategiile de evaziune. Cagula ei neagră era rulată până pe frunte, chiar sub harnașamentul ochelarilor cu raze infraroșii. Aerul rece o atingea în treacăt pe față, suficient de înghețat cât să compenseze pentru fierbințeala trupului pe sub kilogramele de echipament.

Pilotul privi peste umăr.

–Zece minute până la punctul de livrare.

Luminile Afganistanului străluceau dedesubt ca o galaxie pe cale

de dispariție. Ningea cu fulgi mari, zăpada pufoasă acoperind clădirile părăginite cu o pătură de puritate, ascunzând cicatricile războaielor, făcând ca vechiul să pară nou și inocent. De pe locul unde stătea, Alina putea zări turla unei moschei și fumul câtorva fabrici.

La semnalul lui Alex, agenții se ridicară în picioare și atașară carabinele frânghiilor de grilajul elicopterului, pregătindu-se pentru coborârea în rapel. Alex deschise ușa elicopterului, o rafală puternică de vânt măturând spațiul strâmt.

–Atenție la curent! strigă ca să se poată face auzit în zgomotul infernal, apoi dispăru în noapte.

Inspirând adânc, Alina coborî în rapel după el. Adrenalina îi goni prin vine, inima bătându-i nebunește în piept. Câteva secunde mai târziu, picioarele ei atinseră zăpada moale fără niciun sunet. Ceilalți agenți o urmară, bocancii lor atenuând orice fel de zgomot.

Ochii ei scanară întunericul până îl localizară pe Alex. Concentrat pe misiune ca întotdeauna, expresia feței lui era extrem de încordată în timp ce supraveghea terenul în căutare de pericole ascunse. Oftă încetișor, forța pură a masculinității lui lovind-o ca un pumn în stomac. Era atât de frumos, de atrăgător... atât de greșit pentru ea.

Echipele se ascunseră într-o zonă împădurită ce împrejmuia o tabără militară părăsită. Părăsită de către armată, dar nu și de Al-Qaeda. Cele câteva barăci și centrul de comandă, care reprezenta ținta lor principală, zumzăiau de activitate precum un uriaș stup de albine.

–Suntem pe poziții, raportă Alex în șoaptă în microfonul lui.

–Inițiați secvența, ordonă Brett fără întârziere.

Alex semnală echipelor că aveau undă verde și agenții se furișară mai departe pentru a plasa încărcăturile cu explozibil în locațiile stabilite dinainte.

Alina i se alătură lui Alex. Înaintară perfect sincronizați, unul privind în dreapta, celălalt în stânga, mereu în gardă, nu pentru ei înșiși, ci fiecare pentru celălalt. Alex se lăsă pe un genunchi și scoase explozibilul C4 din vesta tactică, în timp ce Alina rămase de gardă. În câteva secunde, încărcăturile erau plasate la locurile lor.

–Dispozitivul unu este acoperit, raportă Alex. Ne deplasăm spre dispozitivul doi.

–Recepționat, îi răspunse vocea lui Brett în ureche.

Mai mult cu coada ochiului, Alina surprinse mișcare în dreapta lor și întoarse capul la timp pentru a vedea un fascicol roșu de rază laser pe pieptul lui Alex. Nu era timp să-l atenționeze. Sări în fața lui, știind că nu purta o vestă Kevlar ca ea. Alex simți impactul glonțului când ea se

lovi de el, amândoi prăbușindu-se la pământ. Fără să gândească nimic, îi acoperi trupul cu al său, pistolul lui dotat cu amortizor scuipând gloanțe fatale în succesiuni rapide mute.

–Alina, o strigă cu voce tremurândă în timp ce-i pipăia corpul în căutare de răni ascunse.

Ochii ei se deschiseră și se concentrară pe fața lui pe care se citea un amestec de ușurare și teamă.

–Ești bine? o întrebă, atingerea lui transformându-se în mângâiere.

–M-a lovit în vestă.

Alex închise ochii, fiindu-i frică să-i arate cât de mult îl înspăimântase ideea că i s-ar fi putut întâmpla ceva. Când îi redeschise, masca lui impasibilă era din nou la locul ei.

–Trebuie să amplasăm explozibilul la dispozitivul doi.

–Știu.

El se ridică în picioare, scanând zona în căutare de posibili inamici, apoi o ajută și pe ea.

–Am întârziat, îi spuse, punându-i o mână pe umăr. Poți să alergi?

Ea încuviință din cap. Ajunși în spatele clădirii de comandă, se cățărară pe scara de incendiu până pe acoperiș.

–Alex, ai acces vizual la camerele de luat vederi? întrebă vocea lui Brett.

–Câte una amplasată la fiecare colț, răspunse Alex prompt.

–Intră în serverul principal și atașează *router*-ul secundar.

Alex îi făcu Alinei un semn cu capul și se apropiară rapid de prima cameră de luat vederi. Alex scoase un transmițător minuscul dintr-un buzunar al vestei lui și tăie cablurile pentru a ajunge la fire. Atașă transmițătorul de fire și-l amplasă sub camera de luat vederi.

–Brett, ești conectat la serverul principal, raportă în șoaptă. Echipa Alfa, amplasați ultimele încărcături și evacuați.

La cartierul general Elite, degetele lui Brett zburară pe tastatura laptop-ului din fața lui. Redirecționă semnalul din serverul principal și căută sursa principală a comunicațiilor interne. Imediat ce obținu accesul, scană interfața principală în căutarea fișierului central. În câteva secunde încărcă fișierul central și șase alte fișiere secundare. Apoi aplică o scanare mai amănunțită și descoperi încă trei fișiere ascunse. Încărcă toate cele zece fișiere pe o interfață securizată din sistemul Elite și oftă mulțumit.

–Armați explozibilul. Elicopterul este deja în drum spre voi.

Imediat ce termină de rostit ordinul, explodară primele baraci, valuri de fum negru și limbi imense de flăcări răspândindu-se prin noapte

precum marea pe o plajă pustie. Luptătorii Al-Qaeda începură să roiască afară din barăcile rămase întregi, trăgând în toate direcțiile în inamici imaginari. O duzină se repeziră spre centrul de comandă, cu intenția clară de a apăra pe oricine se afla înăuntru. Erau alerți, menținându-și pozițiile chiar și în busculada provocată de explozie.

Alex și Alina începură să tragă din poziția lor protejată de pe acoperiș. Avantajul lor tactic dispăru însă într-o secundă atunci când cineva aflat în interiorul centrului de comandă recepționă mesajele disperate ale camarazilor săi și începu să tragă prin tavan. Într-o fracțiune de secundă, Alex și Alina erau în picioare, alergând, cu o grindină de gloanțe pe urmele lor. Câțiva dintre luptătorii Al-Qaeda urcară pe acoperiș printr-o trapă mascată amplasată în latura nordică a clădirii.

Elicopterul apăru dintr-o dată ca o albină uriașă furioasă, împroșcând inamicul cu o ploaie de gloanțe, apoi se apropie și rămase suspendat în perpendicular la marginea acoperișului. Alex își luă elan și sări înăuntru, privind înapoi la Alina, care încă trăgea în inamicul debusolat.

–Alina, sări! îi strigă.

Ca într-un film dat cu încetinitorul, văzu cu groază momentul în care mai multe gloanțe o nimeriră, privind neputincios cum se împiedică și se rostogolește pe acoperiș. Își smulse cagula de pe față și urlă:

–Nuuuuuuuuuu! Îl înșfăcă pe Scott de reverul jachetei. Așteptați-ne la punctul secundar de evacuare! îi strigă, apoi puse mâna pe un rucsac cu echipament și un colac de cablu.

Cu elicopterul deja ridicându-se câteva picioare deasupra acoperișului, sări și se rostogoli pe cimentul murdar. În timp ce Scott elimină din elicopter inamicii care mai rămăseseră, Alex o căută cu privirile pe Alina și o descoperi la câțiva metri de el. Alergă spre ea și răsuflă ușurat când văzu că era conștientă. O ajută să se ridice în picioare.

Durerea fierbinte o împunse cu mii de ace în umăr și picior. Vederea i se tulbură din cauza sângelui pierdut, dar ea își înăbuși greața și se forță să-și găsească echilibrul.

Alex împușcă cablul în clădirea din fața centrului de comandă și atașă celălalt capăt de trapa din acoperiș. Scoase din rucsac un harnașament cu mânere pe care-l puse pe cablu, apoi se uită peste umăr la Alina.

–Ține-te de mine.

Ea își trecu mâinile pe după gâtul lui chiar în momentul în care centrul de comandă începea să se cutremure sub picioarele lor odată cu primele explozii. Alex sări peste marginea acoperișului, umbrele lor traversând spațiul dintre cele două clădiri ca niște năluci întunecate. Picioarele lui se ridicară la nouăzeci de grade în așteptarea impactului

prin ferestre, însă Alina își înfășură picioarele în jurul taliei lui pentru suport și-și scoase pistolul. Apăsă pe trăgaci de mai multe ori, geamul explodând în mii de bucățele înainte ca ei să intre.

Centrul de comandă începu să se prăbușească. Clădirea în care se aflau tremură din temelii, gemând ca un bolnav în agonie. Restul geamurilor rămase întregi explodară la șocul suflului, trimițând cioburi pe post de proiectile fatale în toate direcțiile. Alex o prinse în brațe pe Alina și se aruncă la pământ, acoperind trupul ei cu al lui. Praf dens și fum invadară încăperea, iar ei se ridicară în picioare, tușind.

Alex își scoase un ciob din brațul stâng, privind în jurul lor.

–Trebuie să ieșim de aici. Celelalte încărcături vor exploda în curând.

Într-un colț zări un munte de uniforme aranjate impecabil și luă două dintre ele. Le îmbrăcară pe deasupra echipamentului lor, Alex ascunzând cu grijă părul Alinei sub un turban improvizat.

–Ești pregătită? o întrebă cu voce joasă.

Ea încuviință din cap, scrâșnind din dinți la durerea feroce ce i se răspândea în valuri prin picior.

Părăsiră clădirea printr-o ușă laterală. Cei rămași în viață se luptau din răsputeri să împiedice focul devastator să ajungă la niște cisterne imense cu benzină aflate în apropiere. Nimeni nu le acordă nici cea mai mică atenție când alergară către un grup de snowmobile ruginite, parcate în spatele barăcilor. Alex se sui pe unul dintre ele, apoi o ajută pe Alina să se așeze în fața lui și porni motorul. O luară spre nord, către munți, ninsoarea deasă acoperindu-le urmele în timp ce se pierdeau în noapte. Explozii puternice zguduiră pământul în spatele lor. Alex întoarse capul și privi orizontul cuprins de flăcări până aproape de cer. Alina gemu, capul ei căzând pe umărul lui.

–Mai rezistă puțin, aproape am ajuns, îi șopti la ureche.

Soarele era pe punctul de a răsări, cerul gri părând încremenit în așteptarea primelor raze de lumină. Alex opri snowmobilul lângă niște bolovani la cîțiva metri de un perete stâncos. Scoase o busolă din rucsac și studie topografia din jurul lor, încercând să-și amintească, apoi săpă în zăpada de la baza peretelui și înlătură câțiva bolovani, dezvăluind o gaură micuță. Alergă înapoi la Alina și o ridică de pe snowmobil, așezând-o cu grijă pe zăpadă, apoi ascunse snowmobilul după bolovani și o purtă în brațe până la intrarea ascunsă.

Peștera în care intrară era scufundată în întuneric. Alex aprinse o lanternă și lumină în jur, inspectând locul cu o expresie încordată. Ținând lanterna în dinți, astupă intrarea cu bolovanii pe care-i înlăturase și o ajută pe Alina să coboare o pantă până ajunseră în inima peșterii.

Își scoase haina militară și o așternu pe jos, apoi o luă în brațe și o culcă pe patul improvizat. Alina închise ochii. Durerea din umăr era insuportabilă.

Alex merse până la o nișă ascunsă în peretele peșterii și se întoarse cu o geantă care părea plină cu provizii. Scoase o lampă cu gaz și o aprinse, lumina anemică pâlpâind sfioasă, iluminând slab interiorul peșterii. Alina deschise ochii, observând cu surprindere un firicel de apă fierbinte prelingându-se pe peretele stâncos de lângă ea.

Alex scoase o trusă de prim ajutor din rucsac, apoi îngenunche lângă ea și începu să-i inspecteze corpul în căutare de răni. Îi scoase vesta anti-glonț și nu găsi urme de sânge sub ea, acolo unde mai multe gloanțe o nimeriseră. Pielea se învinețise, dar era intactă. Privirea îi alunecă în jos și descoperi că pantalonii îi erau îmbibați cu sânge pe partea stângă. Glonțul o nimerise în coapsă. Deschise una dintre cutiile de metal și scoase o seringă.

–Ce-i asta? întrebă ea cu voce slăbită.

–Antibiotice, să nu ți se infecteze rana, răspunse el blând.

Cu mișcări precise, îi introduse acul în venă și injectă cu grijă medicamentele. Tăietura din propriul lui braț încă sângera, îmbibându-i mâneca cu sânge. Trebuia să se ocupe de problema aceea mai întâi. Își scoase jacheta și bluza și inspectă rana. Tăietura era destul de adâncă. Extrase câteva frânturi rătăcite de cioburi cu o pensetă, apoi își injectă o doză de antibiotic. Curăță rana și o dezinfectă, apoi o închise cu câteva copci și se pansă.

–Acum e rândul tău, spuse, privind-o pe Alina.

Ea încuviință din cap, abținându-și lacrimile de durere.

–Glonțul e încă înfipt în coapsă. Va trebui să-l scot. Ce altceva te mai doare?

–Cred că mi-am dizlocat umărul când am căzut.

–Lasă-mă să văd. Îi ridică bluza și-i atinse încheietura umflată, examinând-o. Ai dreptate, spuse cu un oftat. Trebuie să-l pun la loc.

Ea dădu ușor din cap. Alex se ridică în picioare și-și fixă vârful piciorului la subțioara ei, apoi îi ridică mâna și își strecură brațul pe sub cotul ei. Alina nu-și putu abține un strigăt de durere. Ochii lui o priviră intens.

–Ești pregătită?

Ea scrâșni din dinți, lacrimile pe care nu le mai putea stăpâni lăsându-i dâre umede pe fața murdară. Expresia de pe fața lui Alex era calmă, aproape glacială. Îi zmuci mâna spre cap, mișcându-se brusc, fără să-i mai acorde timp pentru a se pregăti, punându-i umărul la loc

în articulație.

Alina țipă în agonie până rămase fără suflu, spatele arcuindu-i-se de la pământ într-o convulsie spontană. Imediat ce simți că umărul îi întrase la locul lui în articulație, Alex îi eliberă mâna și se lăsă pe genunchi. O luă în brațe, susținând-o în timp ce tremura din cauza durerii. Lumina din ochii ei se stinse, iar ea acceptă întunericul în mod voit.

Mulțumind cerului că-și pierduse cunoștința, se apucă să-i scoată glonțul din coapsă. Curăță sângele din jurul rănii, apoi scoase un forceps din trusa medicală și turnă alcool peste el. Privind-o încă o dată să se asigure că nu-și revenise din leșin, inspiră adânc și introduse instrumentul în rană, căutând cu grijă glonțul. Din fericire, nu atinsese osul sau artera, iar el îl extrase destul de repede, menținând sângerarea la minimum. Închise rana cu câteva copci și o dezinfectă, apoi o pansă.

Oftă îndelung și o privi din nou. In ciuda faptului că nu-și recăpătase cunostința, putea vedea liniile adânci ale durerii întipărite pe fața ei. O acoperi cu o pătură și își îngădui luxul de a-și odihni trupul exploatat până la limita extremă. Își sprijini capul de peretele stâncos din spatele lui, așezând mâna dreaptă în poală, cu țeava pistolului îndreptată spre intrarea în peșteră. Avea nevoie de somn, dar unul dintre ei trebuia să stea de veghe. Privi în jos la Alina. Respirația ei era ușoară și egală.

Emoțiile care amenințau să-l copleșească erau de neînvins. Trebuia să pășească mereu pe marginea prăpastiei pentru a menține o balanță fragilă între cerințele muncii lui și sentimentele pentru Alina care îl asaltau cu o furie de taifun. O mângâie pe păr, apoi pe obraz, degetele arzându-l acolo unde o atingea.

Își simțea sufletul împărțit în două: jumătatea care aducea moarte și distrugere, și jumătatea care ardea de dorință și iubire pentru Alina. Niciodată nu-și îngăduise sentimentelor și emoțiilor să-i afecteze munca, însă câteodată conștientizarea a ceea ce devenise era mult prea greu de suportat.

⌖

Alina se trezi, anii de de antrenament împiedicând-o să se miște imediat ce-și recăpătă cunoștința. *Este în avantajul agentului operativ să analizeze locația în care se află înainte ca inamicul să realizeze că este treaz,* îi trecură învățăturile lui Alex prin mintea încețoșată.

Nu știa pentru cât timp își pierduse cunoștința, nici unde se afla. Tâmplele îi pulsau dureros. *O lovitură la cap?* se întrebă în sinea ei. Deschise ochii și privi tavanul stâncos de deasupra ei. Imaginea era clară și știa că acesta era întotdeauna un semn bun. Rămase nemișcată,

încercând să-și găsească un reper în timp și spațiu. Mintea ei efectuă un inventar al rănilor pe care știa sigur că le suferise după diferitele dureri pe care le simțea. O durea capul, umărul stâng îi zvâcnea cu o durere surdă, iar coapsa o ardea.

Prin minte îi pluteau haotic frânturi de memorii și încercă să le asambleze în ceva inteligibil. *Misiunea... împușcături... focul din coapsă... explozii... goana și drumul groaznic până la peșteră... a, peștera*. Acolo se afla. Mai sigură pe amintirile ei, întoarse capul și privi în jur.

Alex stătea lângă ea cu capul rezemat de peretele stâncos din spatele lui, cu ochii închiși, părând că doarme. Întinse mâna să-l atingă. Ochii lui gri-albăstrui se deschiseră și se afundară în ochii ei.

–Cum te simți?

–Vie, răspunse ea cu un zâmbet slab. De unde știai de peștera asta?

–Am mai fost prin munții ăștia.

–Cât timp putem sta aici?

–Două zile, poate doar una dacă rana ta din coapsă se prezintă bine.

Alex se ridică în picioare, deplasându-se până la nișa ascunsă în peretele din fața lor. Se întoarse cu câteva bucăți de lemn uscat.

–E timpul să mâncăm ceva, spuse, aruncându-i o privire.

Făcu un foc mic și puse două cutii de supă în mijlocul flăcărilor. Alina se stâmbă.

–Să nu-mi spui că e supă de ceapă.

El îi zâmbi.

–Nu, e... Își scoase cuțitul și învârti una dintre cutii în foc. Pui cu morcovi și țelină.

Ea îl privi pe sub gene.

–Nu te-ar lăsa inima să păcălești un invalid, nu-i așa?

Un alt zâmbet minuscul pluti pe buzele lui. Înfipse cuțitul în cutie și o scoase din foc, apoi o desfăcu și umplu o lingură de plastic cu supă caldă.

–Gura mare.

Alina îl prinse de încheietura mâinii.

–Pot să mă hrănesc și singură.

El îi puse lingura în mână.

–Știu.

Ea luă câteva linguri din supă, apoi îl privi.

–Tu ce mănânci?

–Supă de ceapă, răspunse el cu voce joasă.

Ea ridică din sprâncene.

–Sper că glumești.

–Glumesc, admise el pe un ton amuzat. Ia o gură.

Îi întinse lingura să guste din supa lui.

–E bun. Ce-i asta, supă de legume?

–Da.

–Pe vremea când făceam antrenament de supraviețuire, rațiile de urgență nu erau atât de bune, contemplă ea, luând încă o lingură din supa ei. Probabil păstrează ce-i bun pentru situațiile reale.

Alex nu-i răspunse. Rănită sau nu, Alina știa că nu se aflau într-o situație prea strălucită, iar el era mândru de încercarea ei de a atenua tensiunea pe care o resimțeau amândoi. Câteodată, la granița dinte supraviețuire și moarte se afla numai o atitudine pozitivă.

După ce terminară de mâncat, Alina își întinse mâinile deasupra capului, atentă să nu-și forțeze umărul încă sensibil, și căscă.

–Și acum ce facem?

–Trebuie să ma uit la rana ta să văd cum se prezintă. Cum te simți? întrebă el în timp ce-i desfăcea bandajul.

–Mă doare puțin. Cum arată?

–Am văzut răni mult mai urâte. O să te dezinfectez din nou. Dacă nu se infectează, totul va fi în regulă.

–Cum ai învățat să faci toate astea? întrebă ea, admirându-i mișcările precise.

–O să te doară puțin, răspunse el, ignorându-i întrebarea.

În ciuda faptului că îi curăță rana cât putu de blând, ea gemu de durere. Apoi o pansă și îi mai injectă o doză de antibiotic, după care se întoarse să o privească.

–Cum e?

–Bine, răspunse ea cu voce moale din cauza oboselii și a durerii.

Se aplecă și o sărută tandru pe obraz, buzele lui zăbovind pe pielea ei o secundă mai mult decât ar fi fost necesar.

–O să ne descurcăm, îi șopti.

Ea nu răspunse, numai încuviință din cap.

–Acum dormi. Stau eu de veghe.

Alina își așeză ascultătoare capul pe coapsa lui.

Durerea o trezi după câteva ore. Își forță mintea să funcționeze, amintindu-și că adormise cu capul în poala lui Alex. Acum simțea asprimea unei pături de lână sub cap. Alex stătea în picioare în fața unei deschizături în peretele peșterii, privind în jos la ceva ce ea nu putea vedea. Se ridică în capul oaselor, încercând să ignore durerea ce-i

pulsa în valuri prin corp. Alex întoarse capul și-o privi, iar ea observă că avea ochii roșii de nesomn.

–Arăți ca naiba, mormăi.

El ridică din umeri și se apropie de ea.

–A fost o noapte lungă.

Alina se întinse și luă arma din mâna lui.

–Dormi puțin. E rândul meu să stau de veghe.

El dădu aprobator din cap și se întinse lângă ea.

Orele trecură încet, cu Alex zbuciumându-se neîncetat într-un somn agitat. Alina îl privi îngrijorată, neștiind dacă ar trebui să-l trezească, sau să-l lase să-și continue lupta cu demonii interiori. Îl privi, simțind un nod în stomac. Părul i răsfirase pe pătura pe care o folosea pe post de pernă. Trăsăturile i se relaxaseră în somn, făcând ca mina încordată și glacială pe care o aborda în mod normal să-i dispară complet. Arăta incredibil de tânăr și vulnerabil.

Alina își întoarse privirile de la el și se ridică să vadă ce-i atrăsese atenția în timp ce ea dormise. Se îndreptă șchiopătând spre deschizătura din peretele peșterii. Ochii ei se măriră de uimire.

Firicelul de apă fierbinte se prelingea până într-un fel de bazin natural de piatră la un nivel inferior față de cel unde se aflau ei, formând o fântână cu apă fierbinte și învolburată. De acolo curgea într-o cascadă mică până la un al doilea bazin aflat pe o margine de stâncă, revărsându-se lin peste margine într-un al treilea bazin mult mai mare. Într-o curioasă extravaganță a naturii, apele reci ca gheața de deasupra pământului se amestecau învolburate cu cele fierbinți din adâncuri, formând echivalentul naturii pentru o baie fierbinte.

Fără să se gândească de două ori, Alina coborî la nivelul inferior. Își scoase echipamentul murdar și păși în apa îmbietoare. La început, durerea din coapsă în contact cu apa fierbinte fu aproape insuportabilă, însă după câteva momente, aceeași căldură începu s-o aline. Închise ochii si se relaxă.

Un zgomot o făcu însă să-i deschidă din nou. Alex stătea în picioare în fața bazinului, gol pușcă, echipamentul lui aruncat într-o grămadă mototolită și murdară pe jos. Păși în apă cu ochii goliți de orice fel de expresie. Întinse mâna s-o atingă, șuvițele părului ei mătăsos plutind în apa fierbinte mângâiându-i ușor pieptul. Alina deschise gura să spună ceva, însă el își puse degetele pe buzele ei și se strecură în spatele ei. Ea oftă și se sprijini de pieptul lui tare, închizând ochii și bucurându-se de senzația pielii pe piele în apa fierbinte și învolburată. Nu era nevoie de cuvinte, ori amintiri, plăcerea dulce și căldura senzuală a acelui

moment fiind suficientă.

–Mâine seară plecăm, rupse Alex tăcerea într-un târziu.

Alina deschise ochii.

–Ai contactat Elite?

–Încă nu.

Rămaseră din nou tăcuți, brațele lui Alex strângându-se protectiv în jurul Alinei. Era de datoria lui să contacteze Elite și să raporteze locația în care se aflau. Faptul că amâna mai mult decât o făcuse deja, contravenea flagrant cu protocolul cu care fusese obișnuit, dar acolo, în locul acela neștiut de nimeni, o putea proteja și puteau fi împreună. Cu toate acestea, nu puteau rămâne, iar el știa că n-ar fi trebuit să-și dorească ceea ce nu putea avea.

Milano, Italia

–Domnule, ne contactează Alex, îl informă unul dintre tehnicienii de serviciu.

Brett se încruntă îngrijorat și-l urmă la pupitrul de comandă.

–Alex, care e situația voastră?

–Ne ascundem într-o peșteră din munți.

–Încercați să ajungeți la punctul de extracție. Un elicopter vă va aștepta acolo în trei ore.

–Vom fi acolo, răspunse Alex și întrerupse legătura.

Munții Karakorum, Afganistan

–Trei ore de liniște, murmură Alina în timp ce-l privea pe Alex cum pregătea armele lor.

El ridică ochii s-o privească, dar rămase tăcut.

–Mulțumesc că mi-ai salvat viața, spuse ea cu un zâmbet cald.

–Spiritul tău de supraviețuire era puternic cu mult timp înainte de-a mă cunoaște pe mine, răspunse el cu blândețe.

–Poate că ai dreptate în privința asta, dar în mod sigur trebuie să existe ceva mult mai important în viață decât supraviețuirea.

Durerea care apăru în ochii lui o secă de cuvinte.

Amândoi deveniră conștienți în acelasi timp de un zgomot puternic ce se apropia tot mai mult. Elicopterul care trebuia să le asigure evacuarea se apropia. Alex își scoase pistolul de 9 mm și se îndreptă spre intrarea în peșteră. Alina i se alătură șchiopătând, cu pistolul ei pregătit.

–Ies eu primul, spuse Alex cu voce tensionată. Tu mă acoperi și nu ieși până nu-ți spun eu.

O mângâie blând pe obraz, buzele lui despărțindu-se ca și cum ar fi

vrut să spună ceva, dar apoi se întoarse pe călcâie fără niciun cuvânt și ieși afară din peșteră. Alina îi urmări silueta cum se pierdea în întuneric.

Împrejurimile păreau liniștite, neîntrezărindu-se nicio mișcare. Norii pufoși de un alb aproape fosforescent goneau pe cerul întunecat. Chiar în momentul în care se gândea că era prea liniște, iadul se dezlănțui. Gloanțele începură să zboare de pretutindeni. Nu exista timp de gândire. Alina goli încărcătorul pistolului, îl ejectă, împinse altul în locul lui și reîncepu să tragă.

Inamicii se apropiau rapid, majoritatea protejați de veste antiglonț. Alex observă acest lucru în același timp cu Alina, amândoi țintind către picioarele lispite de protecție. La următorul glonț din pistolul lui Alex, unul dintre inamici țipă și căzu la pământ cu mâna încleștată pe coapsa dreaptă, sânge arterial țâșnindu-i printre degete ca o fântână artizanală. Glonțul Alinei îi trecu prin genunchi inamicului din spate. Alex apăsă din nou pe trăgaci și un al treilea căzu în genunchi cu fața schimonosită de agonie.

Alina se săturase de zgomotul infernal al țipetelor de durere, al împușcăturilor, de mirosul puternic al sângelui proaspăt pe care-l vărsase din plin. Dar Alex o antrenase mult prea bine, iar ea continuă să apese pe trăgaci. Încărcătorul pistolului i se golise din nou.

–Ăsta e ultimul meu încărcător! strigă ca să se facă auzită peste împușcături, în timp ce-și încărca pistolul pentru ultimă oară.

–Păstrează-l! îi strigă Alex, apărând dintr-o dată lângă ea.

O apucă de braț, iar ea mai apăsă o dată pe trăgaci în timp ce părăsiră adăpostul bolovanilor în spatele cărăra se afla snowmobilul. Alina încercă să ignore durerea din coapsă, simțind cum un șuvoi cald i se prelingea pe picior în jos. Căldura îi înconjură laba piciorului atunci când bocancul începu să i se îmbibe cu sânge.

Ajunseră la snowmobil și demarară cât de repede putură, aruncând zăpada câțiva metri în sus în spatele lor. Gloanțele viermuiau în jurul lor, însă Alina era mai îngrijorată de faptul că în câteva secunde aveau să ajungă la marginea prăpăpastiei de care se apropiau cu repeziciune.

Elicopterul se ridică ca din neant în fața lor, poziționat în paralel cu marginea prăpastiei. În timp ce agenții Elite aflați în elicopter începură să-i secere pe inamicii care îi urmăreau cu focuri de mitralieră, Scott aruncă o scară de frânghie care se desfășură până la pământ.

–Nu pot să mă cațăr! îi strigă Alina lui Alex, târându-și piciorul rănit. Du-te tu înainte! Eu îi țin pe loc!

–Nu! Te sui așa cum poți! Voi fi chiar sub tine să te ajut dacă e nevoie!

Ea scrâșni din dinți la durerea deja infernală din coapsă și începu

să se cațere pe scară. Alex o urmă imediat.

–Suie-te, Alina! îi strigă când elicopterul începu să se deplaseze, târându-l pe stânci.

Se împiedică și căzu, scrijelindu-și genunchii pe piatra tare, însă se redresă repede și reuși să-și înfășoare un braț în jurul frânghiei. Ajunseră la marginea prăpastiei, pământul fugindu-i brusc de sub picioare în momentul în care elicopterul zbură pe deasupra hăului. Alex se legănă periculos în aer, simțind se rupea în două de la mijloc în jos. Inamicii rămași în urmă continuară să tragă în direcția celor doi agenți, dar erau deja mult prea departe.

Alex și Alina simțiră cum scara era trasă în sus și escaladară frânghia cât de repede puteau, încercând să ajute pe cât posibil.

–Mai repede! strigă inutil Alina, știind prea bine că nimeni n-o putea auzi.

Se uită în jos la Alex, cu inima bătându-i nebunește în piept. În curând, brațe puternice o apucară de subțiori și o traseră în elicopter. Alex o urmă după câteva secunde. Scott le zâmbi cu satisfacție.

–Bine v-ați întors printre cei vii!

Alex oftă și închise ochii, sprijinindu-se de peretele metalic din spatele lui. Scott se întoarse să închidă ușa elicopterului, apoi o privi pe Alina. Îi întinse o sticlă de apă, privind-o cum o bea însetată.

–Mulțumim că ați venit după noi, spuse ea cu voce moale, apoi își sprijini capul de peretele de metal și-și pierdu cunoștința.

✦

IUBIRE INTERZISĂ

Cartierul General Elite - Milano, Italia

Alex privea fața palidă a Alinei, stând în picioare lângă patul ei. *Se va face bine,* îi rezonară cu ecou prin minte vorbele lui Brett. Dar Alina nu arăta prea bine. Fruntea îi dogorea, iar respirația îi era iregulată și greoaie. Însă ceea ce-l îngrijora cel mai mult era faptul că zăcea complet nemișcată.

–Alina, șopti el.

Niciun răspuns. Alex se aplecă deasupra ei.

–Alina.

Monitorul pe care se înregistrau bătăile inimii ei începu să piuie rapid și o cută îi apăru pe frunte. Ochii ei se deschiseră încet.

–Alex...

–Șșșșșșș... o calmă el. Sunt aici.

–Ce s-a întâmplat?

–Ai fost operată. Ți s-au reparat rupturile de țesuturi din rana de la coapsă. Ai avut o hemoragie în elicopter... am crezut că o să te pierd.

Alina închise ochii o secundă. O durea tot corpul și-i era foarte cald. Umbrele o împresurară de peste tot, întunecându-i vederea din nou. De data asta însă, nu se mai obosi să se lupte împotriva lor. Întunericul era dulce și răcoros, o scăpare binevenită de durere și fierbințeală.

–Odihnește-te. Sunt aici, spuse Alex privind-o cum se lăsa dusă pe tărâmuri înnegurate.

Mâna lui se strecură sub cearceaful cu care era acoperită și o luă de mână. Degetele ei îl strânseră ușor, apoi se relaxară. El o mângâie cu degetele în palmă, contemplând miracolul existenței ei în viața lui. *Se va face bine,* continuă să-și repete în minte cuvintele ca pe o mantră.

⌖

Alina ura clinica Elite. Îi ura sterilitatea, albul imaculat și în special mirosul de antiseptic și sânge pe care nu-l putea eradica nimic.

–Nu-mi pasă de procedura standard, vreau să ies de aici, spuse răspicat în timp ce stătea pe picioare nesigure lângă pat, ținându-se cu ambele mâini de saltea ca să nu cadă.

–Alina, începu Brett pe un ton ce se dorea împăciuitor. Știi prea bine că nu-ți pot îngădui să părăsești Elite dacă nu ești capabilă să te poți apăra în eventualitatea în care se întâmplă ceva. Trebuie să mai

rămâi câteva zile până te pui pe picioare.

Îi înțelegea punctul de vedere, dar nu-i putea permite să se pună singură în pericol fără niciun sens. Regulile erau reguli și fuseseră create cu un scop foarte bine definit.

–Cred că ar fi mai bine să te sui din nou în pat. Riști să-ți agravezi din nou rana.

–Brett, termină cu prostiile! Pot să am grijă de mine și singură!

–Bagă-te în pat, sau îți extind șederea în clinică.

Alina deschise gura să riposteze, dar o voce binecunoscută o întrerupse.

–O iau eu și am grijă de ea.

Alina și Brett își întoarseră privirile spre ușă. Alex stătea în cadrul ușii, expresia feței lui la fel de impenetrabilă că întotdeauna.

–N-ai nimic de lucru? întrebă Brett vizibil iritat.

–Pot lucra de acasă.

–Nu ai tehnologia necesară într-o cameră de hotel.

–O duc la mine acasă, preciză Alex. Am tot ce-mi trebuie acolo.

–Bine, cedă Brett. Aveți o săptămână liberă. Ai grijă să-și ia medicamentele.

Alina se așeză pe pat, privind ușurată cum Brett se întoarse pe călcâie și ieși din cameră.

–Mulțumesc, spuse, întorcându-și privirile spre Alex.

–Cu plăcere.

–Nu știam că ai o casă.

–Am cumpărat-o acum câțiva ani. Nu merg prea des acolo, dar acum e locul perfect până te pui pe picioare.

–Când plecăm?

–Curând.

–Cât de curând?

El zâmbi la impacienta ei vădită, apoi ridică mâna și i-o puse pe frunte. Avea încă febră și părea că picioarele abia dacă o mai susțineau.

–Să te vadă doctorul mai întâi. Între timp, trebuie să mai termin niște treburi pe aici. Culcă-te și dormi câteva ore, mă întorc cât pot de repede.

Alina se sui în pat, nedorind să admită cât de seducătoare era idea câtorva ore de somn.

–Promiți?

–Promit.

Alex se ținu de cuvânt și, după ce termină de scris câteva rapoarte și făcu o vizită la vestiare pentru câteva schimburi de haine, se întoarse la clinică să-și ia pacienta în primire. Când ajunse, doctorul tocmai inspecta rana Alinei. Rămase în ușă și privi cum îi prindea un bandaj elastic de susținere în jurul coapsei. Doctorul luă o seringă de pe noptieră și-i injectă conținutul într-o venă din antebraț.

–Mâine dimineață trebuie scos tubul de drenaj. Întoarse capul să-l privească pe Alex. Poți face tu asta, ori vrei să trimit pe cineva?

–Îl scot eu.

Doctorul își îndreptă din nou atenția spre Alina.

–Antibioticele îți vor ajunge o săptămână. Îți dau și ceva pentru durere. Poți să începi să calci ușor pe picior, dar numai dacă folosești cârjele. Ti-am pus bandajul de susținere pentru că nu am încredere că-mi vei respecta instrucțiunile. Fără niciun fel de efort fizic și fără împușcături cel puțin o săptămână.

Alina zâmbi.

–Am înțeles.

–Ești pregătită să plecăm? întrebă Alex, apropiindu-se de ea.

–Mai mult ca oricând, răspunse ea nerăbdătoare.

Alex o luă în brațe și o cără până la mașina lui. Ea rămase tăcută până se îndepărtară de Elite.

–De ce? puse întrebarea care o frământa de când se oferise să aibă grijă de ea.

Ochii lui Alex rămaseră fixați pe șosea.

–De ce... ce?

–De ce mă duci la tine acasă?

Alex opri mașina la un semafor.

–Pentru că am încredere în tine, răspunse, întorcând capul s-o privească.

–Asta-i periculos. E împotriva regulilor tale să ai încredere în cineva.

Ochii lui se întoarseră la șosea.

–Tot ce fac cu tine e periculos.

Ea zâmbi la acea remarcă sinceră. Luna se ridică în fața lor precum o lanternă imensă chinezească, luminându-le drumul. După ce intrară pe o străduță laterală, zări casa ascunsă printre plopi. Apoi ieși la iveală acoperișul cu țigle cărămizii. Când intrară cu mașina în curtea din față, văzu că fusese renovată și vopsită de curând. O plantă cu flori mari albe se încolăcea pe grilajul care înconjura terasa.

–Ce-i asta?

–Crizantema nopții, înflorește numai când răsare luna. Simți

cum miroase?

–Asta mirosea asa de frumos?

–Da.

Alex o luă din nou în brațe și o cără în casă. Închise ușa cu călcâiul și urcă scara spre dormitorul lui de la etaj. O așeză cu grijă pe pat, apoi o dezbrăcă de haine până la maieu și chiloți. Ea se cuibări sub plapumă.

–Nu mă lăsa să visez, spuse cu voce somnoroasă.

Alex o sărută pe frunte.

–Promit, îi șopti.

Dar Alina nu-i mai răspunse, deja dormind fără ajutorul medicamentelor. Și de data aceea, nu mai visă sânge.

Alex o mângâie pe obraz, minunându-se de electricitatea ce-i străbătea corpul ori de câte ori o atingea. Își scoase jacheta și arma din tocul de la subraț, controlând încărcătorul. Din geanta Alinei, scoase arma ei și i-o puse sub pernă. O mai privi o dată cum dormea liniștită, apoi se întoarse și ieși din dormitor, coborând scările la parter.

⌖

Alina se trezi și trase aer cu lăcomie în piept. Părul ud i se lipise de ceafă și se simțea obosită, dar în același timp avea o ciudată stare de bine. Oftă ușurată, știind că în sfârșit îi scăzuse febra. Întoarse capul și privi la ceasul de pe noptieră. Două noaptea.

Pentru prima oară de când fusese rănită, se simțea aproape normal. Vederea îi era limpede și medicamentele luate înainte de a părăsi Elite se ocupaseră de durere. Era cuibărită în patul lui Alex, acoperită cu o plapumă ușoară ca un fulg. *Patul lui Alex.* Nu era sigură la ce se așteptase exact... un sac militar de dormit aruncat direct pe podea? Așternuturi din pânză de sac? Își imaginase orice, numai ceva atât de confortabil și îmbietor nu.

Coborî din pat și schiopătă până la baie, unde se spălă pe față cu apă rece ca gheața. Descoperi un halat de casă negru după ușă și îl trase pe ea. Părăsi dormitorul și străbătu un hol îngust până ajunse la scările ce duceau la parter, admirând pereții de cărămidă roșie, parchetul închis la culoare și mobila din lemn natur. Un spațiu extrem de modern, decorat cu multe antichități, unde canapelele din piele neagră complimentau o bibliotecă gigantică plină ochi cu cărți legate în coperte elegante. Un dulap vechi din lemn de trandafir decora un perete lateral.

Peste tot se vedeau elementele caracteristice ale bărbatului Alex, ordinea perfectă subliniind logica amplasării fiecărui corp de mobilier și decorație într-o economie de spațiu remarcabilă. Nu existau

plante, animale, niciun suflet viu, dar, cu toate astea, totul emana intimitate și confort. Alina decise cu un zâmbet că i se potrivea de minune lui Alex.

Zărindu-l în semiîntunericul sufrageriei, se opri în ușă. Nu-și schimbase hainele și stătea în fața unei ferestre ca o santinelă. Spatele îi era drept, bărbia ridicată semeț, brațele pe lângă corp. Expresia feței lui era calmă și gânditoare, luminată de o rază rătăcită de lună.

Alina traversă camera, picioarele ei goale nescoțând niciun sunet pe parchetul lăcuit. Pe măsură ce se apropie de el, descoperi priveliștea de care părea fascinat. Un râu șerpuia leneș chiar prin spatele casei, luna plină oglindită în apele întunecate cu străluciri argintii. Păși în spatele lui și-i înfășură brațele în jurul pieptului.

–Frumoasă privelişte, îi șopti.

Alex se întoarse spre ea. Ochii lui îi mângâiară fața, oscilând între ochi și buze. Ridică o mână și o atinse pe obraz.

–Așa e.

Ea zâmbi la complimentul lui, îmbujorându-se sub privirile lui insistente. Îi puse mâna pe frunte, răsuflând ușurat că în sfârșit nu mai dogorea ca un cuptor încins. Privirea ei era limpede, nicio urmă de confuzie sau durere vizibile în adâncimile lor verzi. Fiind sigur că în sfârșit se simțea suficient de bine, abordă subiectul din pricina căruia stătea pierdut pe gânduri în fața ferestrei la două dimineața.

–Nu mai face asta niciodată, vocea lui era blândă, dar serioasă.

Alina își așeză palmele pe pieptul lui.

–Ce să fac, să apreciez priveliștea?

El o apucă de încheieturi, sperând să o facă să înțeleagă importanța mesajului lui.

–Să încasezi gloanțe menite pentru mine, clarifică cu voce rece.

Ochii ei se îngustară.

–Nici n-ar trebui s-o fac dacă ai purta afurisita aia de vestă anti-glonț.

Prin ochii lui trecu o undă de iritație.

–N-am nevoie de protecția ta.

Alina râse zeflemitor.

–Serios?

Sarcasmul ei distruse calmul pe care cu greu îl mai putea păstra. Alex simți cum furia îi explodă în stomac, scăpând de sub control ca un câine turbat dintr-o lesă învechită. O apucă de umeri și o împinse în peretele din spatele ei. Ea gemu de durere, rana din coapsă protestând vehement la contactul cu suprafața tare.

–Ți-am salvat fundul ăla amărât, și în plus am asigurat succesul misiunii.

–N-am nevoie să-mi salvezi fundul amărât.

Trupul lui era lipit de-al ei, iar el simți cum începea să reacționeze fizic la acea apropiere. La naiba! Cum își putea pierde atât de ușor controlul când era vorba de acea femeie? Aproape fără să-și dea seama ce face, își plecă capul și o sărută. Îi simți rezistența inițială, apoi pe măsură ce pasiunea eclipsa furia, buzele ei se înmuiară. Când buzele lui le părăsiră pe ale ei, ea murmură un protest.

–Nu aici. Ochii lui străluceau de dorință. Știi de câte ori am visat să fac dragoste cu tine în patul meu?

–De câte ori? întrebă ea cu voce moale, dându-i jos jacheta.

–De multe, multe ori...

Jacheta căzu la podea, iar ea îi trase helanca neagră afară din pantaloni, apoi i-o scoase peste cap. Alex rămase nemișcat în fața ei la bustul gol, îmbrăcat numai în pantaloni. Pielea pieptului părea că-i strălucește în lumina palidă a lunii pline, mușchii bine definiți părând sculptați în marmură.

–Și în multe, multe feluri, șopti în timp ce-i scotea halatul, aruncându-l pe un scaun.

–Câte zile libere avem? îl întrebă ea, privindu-l cu ochi inocenți.

–O săptămână.

–Aha... și câte fantezii legate de mine și patul ăla?

El întinse mâna și o trase în brațele lui.

–Multe...

⌖

Săptămâna trecu repede. Rana din coapsa Alinei continuă să se vindece, iar ea se simțea mai puternică cu fiecare zi care trecea. Se vindeca. Se vindecau amândoi din multe puncte de vedere. Câteodată un pas mic, câteodată o poticneală, dar în general pășeau înainte spre viitor. Un viitor care nu era încă foarte clar, dar care începea să se contureze într-o viziune a unei existențe cu un sens bine definit. Iar ei se bucurau din plin de pacea și rutina relativă a acelei perioade temporare.

Șapte zile și nopți de mâncat pe săturate, dormit, plimbări de-a lungul râului, tăceri confortabile, meditație interioară și intimitate pasională. Când Alex avea de lucru, Alina gătea sau privea pe geam ore întregi, ținându-i companie. Serile și le petreceau în fața șemineului cu un pahar de vin în mână, încercând să profite din plin de paradisul temporar al unei vieți normale, despre care știau că avea să se sfârșească mult prea curând. În a cincea zi, Alex primi un telefon de la Elite și fu nevoit să plece într-o misiune scurtă.

Alina își petrecu ziua la râu, încercând să-și facă ordine în gânduri și sentimente. Seara se hotărî să meargă devreme la culcare, așa că primele ore al întunericului o găsiră deja în pat, privind la razele lunii care se jucau cu umbre efemere pe tavan.

Mintea i se învârtea în spirale cu gânduri despre Alex, încercând să-l definească. Cele câteva zile petrecute împreună îi dăduseră posibilitatea să cunoască o altă fațetă a bărbatului Alex, una caldă și pasională, dar tot nu putea simți că-l cunoștea și înțelegea cu adevărat. Părea inocent și cald înainte de-a se reîntoarce la masca lui impasibilă și rece uzuală și era foarte greu de înțeles cine era el cu adevărat. Și mai ales de ce îi păsa ei.

Pe de o parte era crud, rece, alunecos ca un șarpe și o manipula fără scrupule când era nevoie în timpul unei misiuni, pe de altă parte era blând, generos și frumos. Cum coexistau aceste calități și defecte? Presupunea că nu coexistau deloc. Cele două fațete ale personalității lui păreau în război permanent una cu cealaltă, ochii lui blânzi și calzi, ca apoi să devină reci și insensibili într-o fracțiune de secundă. Făcea tot posibilul să-i distrugă sufletul și să-i zdrobească toate emoțiile, dar la nevoie nu stătea pe gânduri să-și sacrifice viața pentru a o salva pe a ei.

Cu toate că nu-și amintea să fi adormit, Alina se trezi când niște buze catifelate o sărutară pe gât. Oftă și deschise ochii.

–Alex...

El o mușcă ușor de gât.

–Bună, spuse, apoi o sărută pasional.

Buzele lui le cuceriră pe ale ei, orice fel de refuz devenind imposibil. Trase plapuma de pe ea, iar ea observă că nu se schimbase din echipamentul negru.

–Ce cauți aici îmbrăcat de misiune?

–Contează? răspunse el cu o altă întrebare, apoi o sărută din nou.

În timp ce trupul ei nu avea nicio problemă cu situația în care se afla, mintea i se împotrivi. Îl împinse la o parte, ochii ei scânteind iritați.

–Nu reprezint decât o misiune pentru tine?

Mâinile lui alunecară pe sub cămașa ei de noapte.

–N-am nevoie de o misiune pentru tine, spuse în timp ce o dezbrăca. Numai de o oportunitate.

–Chiar sunt atât de ușor de manipulat?

–Ești iubita mea și numai asta contează.

–Sunt iubita ta pentru faptul că mă poți controla?

El se retrase puțin și o privi.

–Tu nu poți fi controlată, ești persoana cu cel mai liber suflet din câte am cunoscut vreodată. Ești jumătatea mea, șopti în timp ce-i ridica șoldurile, îngropându-se adânc în ea dintr-o singură mișcare.

Ea gemu și închise ochii.

–Ai venit la mine să atenuezi efectele misiunii?

–Nu... misiunile nu mă provoacă, răspunse el, penetrând-o tot mai adânc. Numai tu mă provoci. Ești a mea.

Alina deschise ochii îl privi.

–Nu sunt a ta.

–Ba da. Suntem împerecheați pe viață.

Mâinile ei se strecurară pe sub jacheta lui neagră, pumnii ei umplându-se cu tricoul negru de dedesubt.

–Ca animalele?

El îi ridică șoldurile și mai mult.

–Exact. Restul e o minciună.

Alina îi împinse jacheta de pe umeri și-l ajută să-și scoată tricoul.

–Hai să-ți spun o noutate, Alex. Unghiile ei se înfipseră în umerii lui, trăgându-l mai aproape. Nu te iubesc. De fapt, nici măcar nu te plac ca om. Mâinile îi alunecară în părul lui și îl sărută aproape brutal. De cele mai multe ori te urăsc, șopti pe buzele lui.

El zâmbi ironic.

–Foarte bine.

–Foarte bine?

–Poți să mă urăști, să fii dezgustată de mine, poți fi furioasă pe mine, poți chiar să mă sfâșii în două. Cât timp ai sentimente pentru mine, pot trăi. Dar dacă mă vei privi vreodată cu indiferență, îmi pun capăt zilelor, îi răspunse, privind-o cu intensitate.

Alina clătină din cap.

–E o nebunie... toată chestia asta dintre noi e o nebunie... suntem nebuni.

–Nu contează, e cel mai pur adevăr pe care-l avem. Aparținem unul altuia.

Ea oftă cu o expresie frustrată.

–Mă urăsc și pe mine pentru că te doresc, Alex. Urăsc să te doresc în felul ăsta, cu atâta intensitate. Urăsc că nu mai sunt nimic altceva decât un animal. M-ai transformat într-o cățea în călduri.

El o penetră din ce în ce mai repede, continuând s-o privească. Mâinile ei se agățară de umerii lui. El zâmbi și-o supuse în adâncuri cu mișcările lui, privind cum primele valuri ale orgasmului i se revărsau în ochi. Respirația ei tremură de plăcere, invitându-l s-o urmeze. Numai

atunci își îngădui și el să se piardă în ea cu un geamăt înăbușit. Rămaseră împreunați și tăcuți, nemișcându-se câteva minute.

Alex ridică capul de pe umărul ei s-o sărute, dar ea își feri buzele. El se rostogoli de pe ea și rămase pe marginea patului.

–Îmi pare rău, șopti ea, dorindu-și cu disperare să-i poată explica ceea ce simțea, dar neștiind cum. Nu-și putea explica nici ei însăși. Nu mai știu... încercă din nou, și din nou rămase fără cuvinte.

Alex simți cum i se strânge inima în piept. Dumnezeule, nici măcar nu avea habar cât de mult o iubea! Nu i-o demonstrase niciodată.

–Nu trebuie să-ți pară rău, răspunse cu voce blândă.

Ea își lăsă capul în jos.

–Ba da, Alex. Nici măcar nu mai știu cine sunt cu adevărat.... m-am pierdut pe undeva. Nu mai sunt cine eram odată.

El îi ridică bărbia și o mângâie pe obraz.

–Ba ești, spuse, ochii lui încărcați de amintiri. Și vei fi mereu.

Ea închise ochii și se trase înapoi.

–Tu vezi numai ce vrei tu să vezi.

Alex știa că se apropia un moment crucial și o încurajă, știind că trebuia să-și exteriorizeze toate emoțiile ca să poată face față durerii ce o copleșea pe dinăuntru.

–Dar tu ce vezi?

–O ucigașă și o desfrânată.

–Știi că nu-i adevărat, o contrazise, durându-l inima pentru ea. Ai învățat să-ți faci munca și ti-o faci în mod eficient. Atingi mereu obiectivele misiunii, dar n-o faci niciodată în mod rece și calculat. Clătină din cap cu tristețe. Nu ești ca noi, toți ceilalți.

Alina deschise gura să-l contrazică, dar el se aplecă și o sărută ușor.

–Ești întotdeauna frumoasă. Îi mângâie buzele cu alt sărut. Și plină de viață.

–Alex...

–Știu, Alina, o întrerupse el. Nu sunt prost și nu sunt orb. Știu că te-ai schimbat, dar ai făcut-o în mod forțat, a trebuit s-o faci. Inima lui începu să bată puternic, știind că trebuia să-i pună următoarea întrebare oricât i-ar fi fost de frică să audă răspunsul. Dar noi? Ce simți în legătură cu noi doi?

Ea clătină din cap cu tristețe.

–Nu știu... nici nu sunt sigură că existăm cu adevărat. Nu știu dacă ceea ce simțim e real sau doar o fantezie. Nici măcar nu știu dacă putem avea sentimente reale.

El încuviință din cap, încercând să ascundă sentimentul de disperare

profundă care-l cuprinse la auzul cuvintelor ei. O înțelegea și n-o putea învinui pentru îndoielile care o măcinau.

Alina oftă din greu.

–Nu știu ce-i cu mine... nu știu ce mi se întâmplă. Simt atât de mult cu trupul, dar inima mi se răcește tot mai mult pe zi ce trece.

El o trase mai aproape, ochii lui iscodindu-i pe ai ei în căutarea adevărului.

–Nu mă iubești? șopti tremurat, în ochii lui ivindu-se teama.

–Nu mai știu nimic despre mine, Alex. Mă simt pierdută.

El o mângâie pe obraz cu dosul palmei.

–De ce ești pierdută, Alina?

Privirea ei evadă peste umărul lui.

–Simt că plutesc în neant... parcă nu mai am niciun fel de reper. Doar plutesc prin viața asta care nici măcar nu mai e a mea.

–Ai nevoie de timp să te obișnuiești cu ceea ce trebuie să faci în timpul unei misiuni. E normal.

Ea râse amar și-și așeză capul pe pieptul lui.

–Normal? Noi nu vom putea fi niciodată normali... nu suntem decât niște fantome.

Alex o sărută pe creștet, înțelegându-i chinul mult prea bine.

–Acum te doare sufletul prea tare ca să mai poți simți ceva. O auzi cum suspină sfâșietor și o strânse în brațe, inima bătându-i numai pentru ea. Acordă-ți un mic răgaz și mai ales îngăduie-ți să te vindeci.

–Îmi pare rău, Alex... atât de rău că nu-ți pot da mai mult, șopti ea.

El oftă și închise ochii. Dacă ar fi putut s-o facă să înțeleagă...

–Am redevenit om din ziua în care ai apărut în viața mea, Alina. Mi-ai dat tot ceea ce sunt. Acum dă-ți și ție voie să te vindeci, îi șopti în păr.

⌖

A doua zi făcură o plimbare lungă în josul râului. Ierburile înalte șopteau tainic, legănându-se în bătaia vântului, soarele ivindu-se ici și colo printre nori cenușii pufosi.

–Se termină totul mâine, spuse Alina cu voce tristă.

Un tunet bubui în depărtare, fulgere multiple luminând cerul într-o tesătură intricată de electricitate. Alt tunet despică liniștea perfectă, de data aceasta mult mai aproape. Frunzele se zbuciumară în vânt, invitând norii să rupă zăgazurile ploii purificatoare. Dintr-o dată, cerurile se deschiseră, un torent de ploaie căzând în valuri peste ei.

Alina râse cu poftă când Alex începu să alerge, trăgând-o după el.

Stropii grași de ploaie îi loviră aproape frontal, udându-i din cap până în picioare în câteva secunde. Un fulger străbătu iute cerul, aerul din jurul lor erupând cu un tunet ce zgudui pământul. Alex își întări strânsoarea pe mâna Alinei. Ramurile copacilor se tânguiră violent în bătaia întețită a vântului. Furtuna puse stăpânire pe ceruri și pământ, privind pieziș la cei doi muritori imprudenți care se încumetaseră să-i iasă în cale. În câteva minute zăriră casa printre copaci, chiar în momentul în care cerul erupse din nou cu zeci de fulgere urmate imediat de tunete asurzitoare.

Când ajunseră în sfârșit la adăpostul terasei, apa li se scurgea în șiroaie din haine. Aerul era răcoros și proaspăt, mirosind a primăvară, trifoi și mentă, dar mai ales a ploaie. Rămaseră un timp pe terasă, privind cu uimire în jur la miracolul naturii. Un tunet puternic îi smulse Alinei o exclamație de bucurie. Alex zâmbi și o trase mai aproape. Căldura radia din trupul lui cu aburi denși. Îi înlătură cu blândețe șuvițele de păr ud lipite pe față, apoi o împinse spre ușa de la intrare.

–Cred c-ar trebui să te scot din hainele astea ude înainte să răcești, îi șopti la ureche.

Buzele lui le atinseră pe ale ei în timp ce o ghida spre canapea, amuțind orice fel de protest.

Ultima noastră noapte, gândi Alina, cuprinsă dintr-o dată de o tristețe copleșitoare. Mâinile ei alunecară pe pieptul lui, desfăcându-i nasturii cămășii ude. Brațele lui se descolăciră de pe talia ei și căzură pe lângă corp, îngăduindu-i să-l dezbrace.

–Ești sigură că asta vrei? o întrebă cu voce joasă, ochii lui studiind-o atent.

–Atât cât pot fi de sigură de orice în momentul ăsta.

Mâinile lui îi atinseră coapsele, alunecând în sus, simțind-o cum tremură înfiorată sub atingerea lui. Ridicându-i bluza, îi scoase pistolul vârât la spate în betelia pantalonilor și-l puse pe o măsuță. Ea îl privi cu un zâmbet ironic.

–A nu se face dragoste niciodată cu o femeie înarmată, răspunse el provocării ei tacite.

–Regula numărul unu în tehnici de seducție?

Buzele lui se curbară într-un zâmbet slab.

–Regula numărul unu când te iubesc pe tine. Ești periculoasă, ceea ce simt pentru tine e periculos. Nu avem nevoie să adăugăm o armă la combinația asta.

O trase mai aproape, iar ea se relaxă, mulându-și trupul pe al lui. Buzele lui pline le atinseră pe ale ei, dorința inflamându-i simțurile aproape dureros. Învăluiți unul în altul, se poticniră până ajunseră

la canapea. O împinse pe spate și căzu peste ea, arătându-i că-și pierduse orice fel de urmă de răbdare. Se dezbrăcară unul pe celălalt în grabă, focul dorinței arzându-i pe dinăuntru. Alex se îngropă adânc în Alina, fără a mai pierde timpul cu jocuri erotice, șoptind numele ei în agonie când simți pe dată valurile pulsânde ale orgasmului ei. O sărută sălbatic, incapabil să se mai abțină, pierzându-se în valuri fierbinți în adâncurile ei.

Rămaseră împreunați pentru mult timp, scăldându-se în toropeala pufoasă a pasiunii consumate atât de mistuitor. După un timp, Alex se retrase din ea și se rostogoli pe spate, luând-o în brațe. Alina se cuibări la pieptul lui, strecurându-și coapsa între ale lui. El o mângâie ușor pe păr și gât.

Părea atât de liniștit lângă ea, de parcă îi aparținuse de-o veșnicie, dar știa că el aparținea numai organizației Elite. Le aparținuse cu mult înainte de apariția ei în viața lui. Era un agent operativ înainte de-a fi orice altceva și asta avea să rămână mereu. Dar care erau sentimentele ei? Ce simțea ea cu adevărat? Îl iubea? Avea iubirea vreun loc în viața ei? Viziunea ei despre dragoste obișnuise să fie una ideal de romantică, familia perfectă, totul atât de imposibil acum. În mod absolut ciudat, găsise exact opusul: pasiune întunecată, mistuitoare și mai ales interzisă. Alex.

Amurgul se așternuse cu sclipiri argintii peste natura încă vibrând în amintirea furtunii ce trecuse. Casa era tăcută și solitară ca o stâncă pustie și întunecată în mijlocul oceanului debordând cu viață. Alex merse la bucătărie, unde umplu o tavă cu brânzeturi, chifle proaspete, cireșe amare și o sticlă cu vin roșu. Când se întoarse în sufragerie, observă că focul era pe pe punctul de a se stinge și adăugă câțiva bușteni pe jarul ce pulsa mocnit. Puseră tava cu bunătăți în fața șemineului și se așezară turcește pe covor. Alina turnă vin în pahare și-l ridică pe al ei într-un toast.

–*A la vie,* spuse cu voce moale.

–*A la vie,* răspunse Alex, atingându-și paharul de al ei.

După ce devorară toată mâncarea de pe tavă, se lungiră unul lângă altul. Alex întoarse capul și-o privi pe Alina. Privirile ei erau pierdute în foc, fascinată de scânteile roșii și albastre învârtindu-se într-un dans jucăuș în jurul flăcărilor galbene. Un buștean sfârâi înciudat când limbile de foc linseră o picătură ascunsă de umezeală. Alina inspiră adânc, bucurându-se de căldură și de mirosul vag de brad ce radia din inima lemnului. Alex îi ridică o șuviță mătăsoasă de păr și se jucă cu ea pe degete.

–Mulțumesc, șopti ea.

–Pentru ce?

–Pentru că mi-ai salvat viața, pentru că m-ai adus aici și pentru că mi-ai oferit tot ce poți oferi, răspunse ea rămânând cu ochii la foc.

Mâna lui înlemni. Ochii lui alunecară peste umărul ei, privind în neant. Masca impasibilă cu care ea se obișnuise deja, ultima lui frontieră de apărare împotriva sentimentelor și a gândurilor, se instală ferm pe trăsăturile lui atrăgătoare. Alina se aștepta la tăcere din partea lui, însă de data aceea o aștepta o surpriză.

–Te iubesc, Alina, dar nu pot da timpul înapoi ca să pot schimba ceea ce ți-am făcut. Mi-aș dori din tot sufletul să o pot face, dar nu pot. Tot ce pot face e să te iubesc și să sper că mă vei putea ierta vreodată.

Ea zâmbi trist, cu mintea asaltată de amintiri.

–Hai să nu mai vorbim despre trecut, Alex. Să ne bucurăm numai de momentul ăsta, oricât ar fi de efemer.

⌖

Îmbrăcată într-un trening călduros, purtând șosete groase în picioare, Alina ședea afară pe terasă pe un balansoar, cuibărindu-se sub o pătură veche de lână. Cu câteva ore în urmă, îl lăsase pe Alex dormind buștean. Acum era nerăbdătoare ca el să se trezească pentru cină. Cu stomacul protestând zgomotos de foame, găsise o rețetă de Paella Valenciană – o specialitate spaniolă compusă din orez alb, carne și legume proaspete – lipită pe ușa de la frigider și-și dăduse toată silința să o urmeze întru totul. Rezultatul sfârâia într-o oală din ceramică multicoloră în cuptor, împrăștiind arome apetisante prin toată casa. Spera să fie și comestibilă.

Era târziu, iar în stomacul ei se dădea deja o luptă crâncenă. Se ridică de pe balansoar și intră în casă, lăsându-i gura apă la mirosul delicios de mâncare. Făcu doi pași în sufragerie, dar înlemni când simți țeava rece a unui pistol în ceafă.

–Sunt eu, murmură calm.

Piedica pistolului reveni la locul ei. Alex păși invizibil pe lângă ea și aprinse niște lumânări. Se întoarse apoi cu fața la ea, ochii lui arzând cu o tristețe sfâșietoare.

–Îmi pare rău...

–Nu-ți cere scuze, îl întrerupse ea. Asta e cine suntem noi cu adevărat. Cina e gata. Hai să mâncăm, că nu mai pot de foame.

O jumătate de oră mai târziu, erau îmbuibați cu mâncare și somnoroși. Merseră mână în mână până ajunseră în dormitor, ambii știind că făceau asta pentru ultima oară.

Alex o ridică în brațe și o așează ușor pe pat. Ea se cuibări pe o parte, iar el își mulă trupul pe spatele ei, brațele lui îmbrățișând-o strâns la pieptul lui. O simți cum suspină tremurat, în timp ce comunicară tacit între ei cu certitudinea clară că acestea aveau să fie ultimele lor momente intime.

La trei dimineața, pe Alina o treziră gemetele lui Alex. Întoarse capul și-l privi, realizând că avea un coșmar.

–Alex, șopti ea, atingându-i brațul cu blândețe.

El se încordă ca un arc și gemu profund.

–Alex, trezește-te, spuse ea cu voce fermă de data aceasta.

El se relaxă.

–Șșșș... îl mângâie pe frunte. Gata, s-a terminat. Mă întorc imediat.

Alina coborî din pat și se îndreptă către baie. Se auzi apa curgând în chiuvetă, apoi se întoarse cu un prosop ud. Îl șterse pe față, însă el deschise gura, nesățios după cele câteva picături de apă rece ca gheața care se scurgeau de pe degetele ei.

–Mi-e sete.

–Stai aici, îți aduc un pahar cu apă.

Alina își trase halatul pe ea și începu să coboare scările, dar se opri, dându-și brusc seama că nu erau singuri. Cineva se afla în casă. Își scoase pistolul dintr-un buzunar al halatului și păși în vârful picioarelor pe scări. Străbătu holul și aruncă o privire în sufragerie. Nimeni. Privirile îi fură atrase de lumina care se putea vedea pe sub ușa de la bucătărie. Răsuci clanța și trânti ușa de perete cu arma pregătită, dar se trezi privind direct în țeava unui pistol. Își ridică ochii de la pistol la cel care-l ținea cu ambele mâini.

Păr blond închis, ochi mai albaștri decât marea, înalt, bine făcut, chiar atrăgător dacă n-ar fi îndreptat o armă asupra ei. Și judecând după postura lui, nici nu era vreun amator. Profesionist, deci. Arma lui rămase ațintită direct spre capul ei, dar și a ei la fel.

–Lasă arma jos, spuse străinul cu voce rece ca gheața.

–Las-o tu primul, răspunse Alina pe același ton.

–Sunt al naibii de bun la chestia asta.

–Și eu la fel.

Străinul oftă iritat și lăsă arma jos.

–Bine, hai să fiu eu un gentleman.

–Întoarce-te cu spatele, te rog, îi ordonă Alina, arma ei încă țintindu-i capul.

El se conformă încet.

–Stai jos și spune-mi ce cauți la ora asta în bucătăria mea cu o armă de foc.

–În primul rând, asta nu e bucătăria ta. Străinul rânji, privind-o din cap până în picioare. În al doilea rând, am permis pentru arma aia. Și în al treilea rând, cine te crezi, Ducesa prostului gust?

Alina aruncă fără să vrea o privire la halatul antic de casă al lui Alex pe care-l purta.

–Nu schimba vorba, răspunse, simțind o nevoie uriașă să râdă în hohote la absurdul situației. Cine ești?

–Versiunea lungă, sau cea scurtă?

Ea îi puse țeava armei la tâmplă.

–Cea care are un sens ar fi suficientă. Sunt obosită și mă enervezi.

–Numele meu e Ford. Sunt prieten cu Alex. Iar tu ești...

–Nu atât de ușor de fraierit. De ce nu mi-a spus Alex nimic despre tine?

–De unde să știu eu ce-i în capul lui? În caz că n-ai observat, tipul nu e prea comunicativ din fire.

Ușa se deschise și subiectul discuției lor întră în bucătărie.

–Vorbind de diavol, bombăni Ford, dar Alina nu lăsă arma jos. La naiba, Alex, nu poți și tu să ieși cu femei normale? Spune-i Ducesei să se calmeze.

Alex privi de la unul la altul.

–Calmează-te, Alina.

Ea lăsă arma jos, dar Alex îi aruncă o privire și i-o luă din mână. După ce îi scoase gloanțele, o aruncă într-un sertar.

–Alina, el e Ford. Face parte din Elite. Ford, ea e Alina. Și ea face parte din Elite, făcu introducerile fără să-i privească.

Alina zâmbi și întinse mâna.

–Îmi cer scuze că aproape ți-am zburat creierii, Ford.

Ford se ridică în picioare și-i strînse mâna cu un zâmbet larg.

–Îmi cer scuze că te-am luat prin surprindere, Ducesă. Ce-ar fi să împărțim o pizza și să o luăm de la capăt?

Alina își arcui sprâncenele.

–Pizza?

Ford ridică din umeri.

–Am avut intenția să petrec o cină liniștită alături de prietenul meu Alex, dar considerând că pari la fel de atașată de arma ta cum sunt eu de viața mea, cred că ar fi mai prudent să te acomodăm și pe tine. Ce zici?

–Pizza sună grozav, aprobă Alina.

–Excelent. Ford arătă spre Alex. Tu fă bine și prepară niște cafea. Iar tu, se întoarse spre Alina, nu asasina pe nimeni până nu mă întorc.

Îi făcu jucăuș cu ochiul, apoi se întoarse pe călcâie și ieși în hol să aducă mâncarea. Alina se așeză la masă, în timp ce Alex prepara cafeaua. Ford intră din nou, balansând o pizza uriașă pe o palmă, cealaltă mână plină cu cumpărături. Alina nu comentă nimic, dar ridică sprâncenele în semn de întrebare. Ford rânji.

–Hei, am mai avut cine din astea cu Alex... manâncă cât un taur.

Puse totul pe masă și începu să despacheteze. Pizza gigantică, jumătate cu pui la grătar și legume, jumătate cu spanac și usturoi, două salate imense, trei feluri de desert.

–Care mai e viața ta, bătrâne? îl bătu Ford pe spate pe Alex.

–La fel, răspunse Alex cu o umbră de zâmbet. A ta?

–La fel. Săptămâna trecută am prins un fost informator franțuz care lucra la proiecte militare și vindea secrete Sovieticilor. I s-a năzărit să reia relațiile și a cam luat plasă. Chestii din astea plictisitoare.

–Care mai e situația prin est?

–Tensionată. Nu sunt bani, oamenii nu și-au mai primit salariile de luni de zile, mai rău decât când erau Sovieticii la putere. Umblă vorba că e posibil și-un război civil, dar sunt convins că știi deja toate astea. Zi-mi ce vânt te aduce pe aici.

–Suntem în tranzit. Am terminat o misiune, așteptăm alta.

–Am înțeles. Când mergi la cartierul general?

–Mâine dimineață.

Expresia lui Ford deveni serioasă.

–Serios? Și eu am o ședință cu bossul mare de dimineață. Ceva legat de războiul civil din Liberia. Trebuia să ne vedem azi, dar am pierdut zborul de legătură, explică cu o ridicare din umeri.

–Credeam că se liniștiseră apele în Liberia.

–Se pare că e pe cale de-a izbucni din nou. S-ar putea să lucrăm împreună de data asta.

Mâncară în tăcere, conversația rezumându-se la cereri reciproce de piper și parmezan.

–Deci, Ducesă, ce-ai pățit la picior? întrebă Ford în cele din urmă.

–Am pățit un glonț.

–Unde?

–În coapsă.

–Nu, adică... unde?

–Afganistan.

Ford făcu o grimasă, înfulecând o gură de salată.

–Foarte nasoale facilitățile medicale în Afganistan.

–Habar n-am, dar mulțumesc de întrebare. Mă vindec destul de bine, răspunse Alina pe un ton ironic. Termină de mâncat, luă o gură de apă și se ridică să plece. Sunt de asemenea foarte obosită. Ne vedem mâine.

–Alina, o strigă Ford.

–Da?

–Nu mă băga în seamă. Sunt un mitocan, dar încerc să mă șlefuiesc. Somn ușor.

Ea înclină din cap cu un zâmbet.

–Noapte bună.

Ford rămase tăcut până auzi scările scârtâind, apoi își întoarse privirile spre Alex.

–Hai, varsă tot.

Alex oftă.

–Ce vrei să știi?

–Alina, Ducesa de Gheață. Cine e, care e rolul ei, de cât timp sunteți...

–E soția mea, îl întrerupse Alex.

Ford se înecă cu cafea.

–Soția ta? repetă, ochii bulbucându-i-se în cap, gata să sară pe masă.

–Mă rog, nu chiar. Elite ne-a căsătorit pentru o misiune și eu am luat-o de bună ca un bou. Oricum, tot ce trebuie să știi e că nu e disponibilă.

–Pentru tine, pentru mine, sau așa în general?

Alex începu să mănânce desertul Alinei.

–Ducem vieți foarte complicate, știi asta.

–Nu mă aiuri, Alex. Răspunde la întrebare, insistă Ford, punând mâncarea care rămăsese în frigider. Când nu primi niciun răspuns, își mai turnă cafea și se așeză la loc. Se pare c-ai dat de bucluc de data asta, amice.

–Habar n-ai despre ce vorbești.

–Lasă vrăjeala, nu trebuie să mă minți. Sunt eu, prietenul tău, îți aduci aminte? Ford clătină din cap. Deci lasă-mă să vad dacă am înțeles bine... tu ești îndrăgostit de Ducesă și ai impresia că ea nu e de tine. Am dreptate?

–Tu ai fi în locul ei?

–Nu ești exact genul meu. Mă știi pe mine... cad numai în plasa femeilor frumoase. Dar aveam impresia că ai talentul de-a face o femeie extatică de fericire. Ce anume îți reproșează Ducesa?

–Povestea e mult mai complicată.

–E o tipă foarte rece, comentă Ford gânditor. Pentru o secundă, când ținea arma aia la mine...

–Asta e o chestie recentă. Înainte era altfel.

Ford oftă. Mai bine își scotea măselele singur decât să-l facă pe Alex să vorbească.

–Înainte de ce?

–Înainte de-a o scăpa de SSO, după ce i-am ajutat să o recruteze.

–Mda... ai dreptate, e complicat. Iar acum nu te poate ierta pentru că ai recrutat-o, dar îți este în același timp recunoscătoare c-ai scăpat-o de SSO.

–Un pic din amândouă.

–Cum ai recrutat-o?

Alex puse cana goală de cafea pe masă.

–Am sedus-o.

–Ești un porc egoist, răspunse Ford pe jumătate admirativ. Unde naiba ți-a fost capul?

–Nu mi-a fost nicăieri, mi-am respectat ordinele. Dar eram deja îndrăgostit de ea.

–Drace, Alex! Tu ar trebui să știi mai bine decât noi toți că nu te joci cu inima și slujba.

–N-am nevoie să-mi faci morală.

–Pun pariu că n-ai. Ford îl privi pe sub sprâncene. Ce iubești la ea?

–Poftim?

–Ce iubești la ea? Zi cinci lucruri. Repede, fără să te gândești.

–Compasiune, optimism, mânuiește arma la perfecție, învață repede și improvizează bine, are fair play.

Ford pufni pe nas iritat.

–Credeam că ai fost antrenat să devii un super Romeo. Dă-o-ncolo, Alex, că ești romantic ca o pizza rece. Haide, sunt sigur că poți mai bine de atât. La naiba, pot și eu și nici măcar n-o cunosc.

–Bine, domnule romantic. Trebuia să te apuci de scris romanțe siropoase, nu să lucrezi pentru Elite. Deșteaptă, superbă, super picioare, super ochi...

–Ai enumerat numai patru.

–Dă-mi un răgaz de câteva zile. Nu pot să zic super picioare de două ori?

Ford îi aruncă o privire dezamăgită și se ridică în picioare.

–Dorm pe canapea.

–Și eu pe jos.

–Hei, parcă dormeai în dormitor cu Ducesa.

–Dormeam, dar poate c-ar trebui să-i ofer un pic de spațiu.

–Mă rog... numai să nu dormi în același pat cu mine. Din câte îmi aduc aminte, îmi tragi numai ghionturi.

–Pentru că furi plapuma, precizează Alex.

Scoase o saltea de sub canapea și se instală pe ea. Ford stinse lumina, liniștea coborând peste casă ca o cortină peste o scenă goală. Alex oftă.

–Nu e îndrăgostită de mine... o știu cu certitudine.

Ford întoarse capul și-l privi.

–Nu fii mai prost decât te poți abține.

–Mi-a spus-o mai devreme.

–Drace! Ford se ridică în șezut. Trebuie să aprind lumina pentru confesiunea asta?

–Nu.

–Mă bucur. Ford se întinse la loc, încă privindu-l pe Alex. Și cum ți-a spus exact că nu te iubește?

–Prefer să nu mai vorbim despre asta.

Ford înjură înfundat.

–Ești un mare prost. Și ce-i mai rău e că ești si un mare idiot.

–În ce sens? întrebă Alex, sunând mai mult curios decât ofensat.

–Ești un prost pentru că spui asta și un idiot că nu faci nimic în sensul ăsta. Mai ales dacă zici că o iubești.

–Ce să fac?

–Spre exemplu, să-ți miști fundul sus în dormitor și să ai cu ea discuția pe care o ai cu mine. Ce-ai impresia că sunt eu, un afurisit de psiholog?

Alex oftă.

–Probabil doarme deja.

–Poate da, poate nu. Ford se ridică pe coate. Lasă-mă să te întreb ceva, Alex. Femeia pe care o iubești e sus în patul tău, iar tu dormi cu mine în cameră. Sincer, oricât m-aș simți de măgulit, trebuie să admiți că sună ca naiba.

–Care era întrebarea? replică Alex cu voce joasă.

–Chiar vrei să-ți petreci tot restul vieții făcând pe martirul? Joci bine rolul, dar deja devine plictisitor. Trebuie să treci odată peste tot trecutul ăsta al tău și să mergi înainte. În definitiv, e vorba despre viața ta.

–E ușor de vorbit.

–Da, este, aprobă Ford, întorcându-se cu spatele. Și-ar fi mult mai ușor pentru tine să fii un pic mai fericit dacă n-ai fi atât de căpos. Acum ori taci și culcă-te, ori fă ce trebuie să faci.

Camera se scufundă în tăcere pentru câteva momente. Alex se ridică

în picioare și păși spre ușă.

–Bănuiesc că ne vedem mâine dimineață la Elite, spuse, apoi deschise ușa fără niciun zgomot și ieși afară.

Pe fața lui Ford înflori un zâmbet triumfător. Alex era bărbatul cel mai greu de impresionat pe care-l cunoscuse vreodată. Dacă ceea ce-i povestise despre Alina era adevărat, avea sentimentul că avea s-o placă chiar foarte mult.

Ford Dukelman, un fost Navy Seal de treizeci și opt de ani, lucra pentru Organizația Elite de mai bine de o decadă. Imediat ce enigmaticul Alex fusese recrutat de către Elite, Ford devenise partenerul lui, admirându-l de la bun început și urmărindu-i ascensiunea către statutul de cel mai bun agent operativ în viață. În tot acel timp, prietenia lor se adâncise, Ford devenind singurul suflet în care Alex avea încredere cu dezvăluiri din viața lui personală cea mai secretă.

Dar Ford nu-și amintea să-l mai fi auzit vorbind despre dragoste vreodată. Și cu toate că era o noutate binevenită să-și vadă prietenul într-o postură vulnerabilă, spera pentru binele lui că nu-și alesese o dragoste imposibilă care avea să-i distrugă și mai mult sufletul. Trebuia să țină situația aceea delicată sub observație, se gândi cu îngrijorare înainte de a adormi.

⌖

Alina se trezi devreme. Afară ploua torențial. Deschise fereastra și inspiră adânc aerul curat, apoi se aplecă peste pervaz și captură câteva picături de ploaie pe limbă. Aerul mirosea a iarbă proaspătă. Ploaia de primăvară se infiltra în pământul însetat, apa curgând în mici râulețe printre straturile cu flori timpurii de toate culorile, purtând cu ea miasma plantelor aromatice ce creșteau peste tot în grădina lui Alex. O briză răcoroasă se strecură pe lângă ea în cameră, înfoind perdelele diafane precum pânzele unei corăbii nerăbdătoare să pornească într-o ultimă călătorie spre tărâmuri misterioase și îndepărtate.

Alina întoarse capul și privi peste umăr. Alex se trezise ca de obicei fără niciun zgomot și o privea tăcut.

–Bună dimineața, spuse ea, apropiindu-se de pat.

–Bună dimineața. Cum te simți?

–Bine.

Alina zâmbi când realiză că ceea ce spusese era adevărat, de parcă ceva înlăuntrul ei se relaxase, un gol fusese umplut.

–Mă simt bine, repetă numai pentru a mai auzi cuvintele încă o dată.

Alex știa la ce se referea. Toată acea perioadă încordată în care

trebuiseră nu numai să-şi controleze emoţiile şi sentimentele, ci să facă faţă şi stresului şi oboselii începuse să-şi pună amprenta pe amândoi. Secretele unui trecut îngropat adânc în inimile lor începuseră să-i tragă în jos, secătuindu-i de orice fel de energie. Probabil că venise timpul să scape de demonii din trecut.

Tăcerea dintre ei deveni apăsătoare în timp ce făcură câte un duş şi serviră un mic dejun la repezeală, tot timpul evitând din răsputeri să se atingă. Alina observă că Ford dispăruse deja, aşa că în curând se grăbiră şi ei să ajungă la Elite. Când intrară în sala de şedinţe, îi găsiră pe Ford şi pe Scott aşezaţi la masă, urmărindu-l tăcuţi cu privirile pe Brett care se plimba ca un leu în cuşcă prin faţa lor.

La apariţia lor, Brett se opri şi se întoarse către Alina.

–Cum te simţi? o întrebă cu o voce neutră.

–O să-mi fac treaba, răspunse ea în acelaşi fel.

Părând mulţumit de răspunsul ei, Brett se apropie de ecranul din dreapta mesei şi luă telecomanda. Imagini oribile de război defilară prin faţa lor.

–Liberia, o ţară măcinată din interior de un crud război civil, explică Brett în timp ce priveau imaginile. William Tolbert, ultimul preşedinte, a fost asasinat în 1980 în timpul unei lovituri militare de stat conduse de Sergentul Major Samuel Doe. Domnul Doe a preluat puterea, fondând Partidul Naţional Democratic. Toate eforturile opoziţiei de a-l înlătura au eşuat în mod tragic, ba chiar aş putea adăuga în mod extrem de sângeros. Cei trei ani care au urmat, au rezultat în cel puţin cinci mii de victime colaterale. Charles Taylor, un civil corupt care lucrase pentru Doe în toată această perioadă, a pus la cale invazia Liberiei de la graniţa cu Republica Côte d'Ivoire. Armata lui Doe, numită Forţele Armate ale Liberiei, a atacat Republica Côte d'Ivoire şi băştinaşii s-au alăturat luptătorilor lui Taylor. Conflictul a degenerat într-unul dintre cele mai teribile războaie etnice care au existat vreodată.

Brett făcu o pauză şi apăsă pe un buton al telecomenzii, înlocuind imaginile violente cu cea a unui cuplu atractiv.

–Jenkins şi Lucreţia Jiba, ambii absolvenţi al faimosului Oxford, ambii provenind din familii Liberiene de rang înalt. Crema societăţii. Sunt bogaţi şi plictisiţi, aşa că se joacă de-a terorismul în favoarea forţelor lui Doe şi asta numai pentru că jocul cu focul îi amuză teribil. Pe noi nu ne amuză deloc, dar i-am lăsat în pace până acum din moment ce nu prezentau un pericol real. Se pare însă, că în ultimul timp devin tot mai dedicaţi şi mai pasionaţi de cauza lor. Săptămâna trecută au păşit în liga jucătorilor grei.

Brett apăsă din nou butonul telecomenzii și imaginea soților Jiba fu înlocuită cu cea a unui bărbat de vârstă mijlocie.

–Fahim Haroun, un traficant de arme foarte cunoscut din Estul Mijlociu. Soții Jiba, ajutați de o terță persoană necunoscută, au căzut la înțelegere cu Haroun pentru a achiziționa arme biologice produse în Irak. Credem că vor să le folosească în Monrovia. Din motive clare, nu le putem îngădui să reușească.

–De ce nu se ocupă Serviciul Secret Liberian de asta? întrebă Alex.

–Au încercat, dar se pare că domnul Jiba are conexiuni foarte puternice nu numai în sânul guvernului, ci chiar și în interiorul Serviciului Secret. Soții Jiba au fost avertizați despre investigație și agentul infiltrat în casa lor pe post de servitor a fost găsit plutind cu fața în jos pe râul Montserrado. Acela a fost momentul în care s-a apelat la noi.

Alex încuviință din cap.

–Înțeleg.

–După ce-am analizat situația, am ajuns la concluzia că soții Jiba nu sunt decît un paravan pentru un jucător mult mai important și mai periculos. Sunt ei educați la Oxford, dar nu au experiența și contactele care pot aranja o tranzacție cu un specimen ca Haroun. Altcineva le trage ițele și trebuie să aflăm cine. Misiunea asta va avea două obiective și două faze. În primul rând, vrem să aflați cine e în spatele operațiunii și să-l aduceți pentru interogatoriu.

Brett făcu o pauză și aduse pe ecran imaginea unei hărți reprezentând ceea ce păreau a fi sate și drumurile lor de acces.

–A doua fază va consta în distrugerea unui laborator în care se experimentează armele biologice. Problema e că se află în mijlocul unui sat și asta cu încuviințarea și ajutorul sătenilor. Informațiile de ultimă oră ne-au indicat că acolo dezvoltă un virus extrem de violent de febră tifoidă cu care plănuiesc să infecteze apa potabilă a Monroviei. În cazul în care reușesc, victimele s-ar putea ridica la sute de mii. Trebuie să-i lovim repede și în forță. Nu vreau supraviețuitori. Dacă se află că operațiunea asta a fost manevrată din afară, le oferim pe tavă o scuză pentru a reîncepe un război civil care a omorât deja sute de mii de oameni nevinovați. Scott vă va prezenta detaliile tehnice.

Scott se ridică în picioare în timp ce imaginea hărții de pe ecran era înlocuită cu cea a schemei unei clădiri.

–Laboratorul este complet independent din toate punctele de vedere de sat, așa că mai întâi va trebui să-i distrugem generatorul

electric. Vestea bună e că vom fi echipați cu bombe incendiare care vor arde totul fără să lase nicio urmă, așa încât va părea că un scurtcircuit electric a pornit incendiul. Vestea proastă e că incendiarele trebuie plasate manual și odată ce explodează nu mai există cale de evacuare.

Alina își drese glasul și se sprijini de spătarul scaunului ei.

–Cu ce ne vom confrunta din punct de vedere apărare?

–Dacă-și dau seama de prezența noastră, cu orice.

–Dar este o așezare unde trăiesc oameni, nu-i așa? insistă ea.

–Ce vrei să spui? interveni Brett vizibil iritat.

–Vreau să spun că avem acolo civili inocenți.

–Gruparea asta e pregătită să omoare sute de mii de oameni fără nicio problemă și te asigur că vă vor lichida la prima vedere fără să mediteze prea mult la moralitatea acțiunilor lor. Altcineva mai are și alte întrebări? întrebă Brett pe un ton care nu invita niciuna. Bun, spuse după un moment de tăcere. Pentru prima fază a operațiunii, Alex va fi Robert Leela, un american bogat de origine liberiană.

Brett se întoarse să-l privească pe Alex.

–Familia ta a fost direct implicată în războiul de independență liberian, acordând sprijin material Frontului de Eliberare Națională. Cum ai crescut într-un mediu familiar extrem de libertin, ești înclinat să susții material diferite grupări rebele nu numai pentru că poți, ci și pentru că te amuză.

Atenția lui Brett se îndreptă din nou asupra Alinei.

–Alina, vei fi Jane Leela, soția lui Robert. Te-ai născut în Statele Unite, dar după divorțul părinților te-ai mutat în România împreună cu mama ta. La fel ca și soții Jiba, ești fabulos de bogată și la fel de plictisită. Cauzele lui Robert au devenit ale tale și-l susții necondiționat în toate extravaganțele. Datorită oamenilor noștri de contact, soții Jiba sunt deja la curent cu activitățile voastre extracuriculare, după cum sunt la curent cu faptul că urmează să vizitați Monrovia pentru a participa la o recepție organizată de Ambasada Americană. Avem deja confirmarea că intenționează să vă cunoască personal pentru a discuta o ofertă de afaceri.

Brett apăsă pe butonul telecomenzii și ecranul se scufundă în întuneric.

–Scott, rolul tău va fi să aduni cât mai multe informații direct la fața locului. Sapă cât poți de adânc și găsește orice fan AFL cu legături în crema societății liberiene. Ford, vei fi șoferul soților Leela. Împrietenește-te cu personalul care lucrează în casa Jiba și vezi dacă

descoperi ceva suspect. Eu voi rămâne la cartierul general ca punct de legătură pentru ambele echipe. Toate detaliile misiunii au fost încărcate pe PDA-uri. Studiați-le foarte bine și nu uitați că ușa mea e deschisă oricui are întrebări sau nelămuriri. Plecați peste opt ore.

✦

REALITATE DIFUZĂ

Alex se îmbarcă în micul jet aparținând flotei Elite, întâmpinat de hohotele de râs ale Alinei. După toate aparențele, Ford îi relata o întâmplare picantă, pe care ea o găsea extrem de amuzantă. Când observă că o privește, însă, deveni brusc serioasă și își ocupă locul, punându-și centura de siguranță. Privirea lui Ford oscilă de câteva ori între Alex și Alina, apoi cu un oftat resemnat se îndreptă și el spre un scaun din spatele jetului. Scott nu părea să bage de seamă tensiunea palpabilă din jur, continuând să studieze ecranul PDA-ului din fața lui.

Ochii lui Alex se fixară pe Alina în timp ce-și ocupă locul la rândul lui și își puse centura de siguranță cu mișcări mecanice. Cu toate că îi înțelegea punctul de vedere, hotărârea ei de a pune din nou capăt relației lor pasionale îl rănise mai mult decât voia să recunoască. Amestecul sălbatic de emoții ce i se îmbulzeau în suflet îl făceau să se simtă frustrat și iritat în același timp. Închise ochii cu un oftat, dorindu-și să poată dormi până la destinație.

Monrovia, Liberia

Jetul Elite ateriză pe Aeroportul Internațional Roberts la opt seara, ora locală a Monroviei. Scott dispăru imediat fără niciun cuvânt pentru a lua legătura cu sucursala locală Elite, în timp ce restul echipei se îmbarcă în limuzina neagră staționată la marginea pistei de aterizare. Ford, în rolul său de șofer al soților Leela, își conduse patronii la Hotelul Ducor, o clădire destinată exclusiv numai pentru elită. Decorul era opulent, serviciul de neegalat, iar personalul extrem de discret. Piesele de mobilier antic autentic reprezentau un amestec de excepție mult mai potrivit pentru a fi expus în *Victoria and Albert Museum* decât pentru a deservi recepția unui hotel, indiferent cât era acesta de exclusiv.

Alex renunțase la hainele lui negre obișnuite în favoarea unui costum de haine gri de o croială impecabilă, în timp ce Alina abordase un taior Channel de culoarea fildeșului, părul ei strâns aproape în mod sever într-un coc elegant la ceafă.

Alex privi amuzat atitudinea ei de regină de gheață. Aprecia întotdeauna o provocare pe cinste. Dacă tot trebuia să joace rolul soțului devotat pentru misiunea asta, putea măcar să se distreze un pic. Întinse mâna și o dezmierdă ușor pe ceafă. Alina își jucă perfect rolul de soție adorabilă, însă rigiditatea instantă a corpului ei o dădu de gol

că atingerea lui o afecta mai mult decât ar fi trebuit. Își întoarse capul și-i aruncă o privire, ochii ei la fel de inscrutabili ca și ai lui.

–Relaxează-te, draga mea, îi spuse el pe un ton scăzut. Suntem un cuplu îndrăgostit.

Ea continuă să-l privească pentru câteva momente, apoi îl trase brusc spre ea și-l sărută îndelung și senzual pe gură. Stupoarea care se citea pe fața lui când îl eliberă era atât de amuzantă, încât își permise un minuscul zâmbet triumfător. Observând că Ford terminase cu formalitățile de cazare, îi întoarse spatele și se îndreptă spre lift.

–Vino, iubitule, îi aruncă peste umăr.

Apartamentul luxos al soțiilor Leela beneficia de panorama impresionantă a golfului Monrovia și a Peninsulei West Point, și era decorată în același stil cu recepția hotelului. Ford ocupase o cameră cu mult mai modestă, așa cum se cuvenea poziției sale de șofer.

Alina se simțea extrem de incomod în acel decor opulent, însă observă că Alex se comporta de parcă s-ar fi simțit la el acasă. Îl urmări pe sub gene cum ședea într-un jilț vechi de sute de ani, sorbind tacticos dintr-un pahar de coniac Remy Martin Black Pearl Louis XIII, care probabil costa cât salariul anual al unui profesor universitar. Părea total degajat, de parcă ar fi făcut asta toată viața. Alex dădu restul de coniac pe gât, apoi puse paharul pe o măsuță de lemn de trandafir din stânga lui și-și întoarse ochii spre ea.

–Eu o să fac o baie. Simte-te ca acasă, spuse cu voce calmă, o urmă de amuzament licărindu-i în ochi.

Ea îl urmări cu privirea până intră în baie, apoi auzi apa curgând în cadă câteva momente mai târziu. Expiră încetișor, abia atunci realizând că-și ținuse respirația. Apucă valiza ei de voiaj și o trase după ea în dormitorul spațios. Era dominat de un pat gigantic, însă ea refuză să se gândească că trebuia să-l împartă cu Alex în calitate de soție. *Mai târziu,* își spuse. Avea să reflecteze la acel amănunt mai târziu.

Deschise sertare și dulăpioare, observând că hainele lor fuseseră deja despachetate din valize, probabil de către cameristă, și așezate cu grijă în dulap. Ochii îi rămaseră un moment pe smochingul pe care Alex urma să-l poarte la gala de la ambasadă, dându-și seama că aștepta cu nerăbdare acel eveniment. Cu cât terminau mai repede cu faza aceea a misiunii, cu atât se sfârșea mai rapid mascarada cuplului îndrăgostit. Cele două nopți ar fi putut trece rapid și fără incidente... Sau nu.

Când Alex păși afară din baie cu nimic altceva pe el decât un prosop alb plușat înfășurat în jurul taliei, Alina oftă înfundat, convinsă că încerca să o împingă peste limita răbdării.

–Baia îți aparține, spuse în timp ce traversa sufrageria spre valiza lui de voiaj.

Ea îl ignoră, aranjându-și rochiile din dulap. Nu avea să-i dea satisfacție. Dacă dorea să facă paradă prin apartament pe jumătate dezbrăcat, era numai treaba lui.

–Ce latură preferi? întrebă el brusc.

–Poftim?

Înainte de a se putea opri, Alina se întoarse și-l privi în mod direct. Ochii îi coborâră pe pieptul lui gol. O picătură de apă i se prelinse din părul ud, lăsând în urma ei o dâră strălucitoare pe pielea netedă. Privirea ei o urmări de-a lungul pieptului cizelat, apoi în jos pe abdomen, până dispăru în textura moale a prosopului. Își simți gâtul uscat, iar mintea i se încețoșă. Încercă cu disperare să-și amintească care era subiectul discuției lor și rată cu brio.

–Ce parte a patului preferi? specifică el.

Tonul lui ușor iritat o trezi rapid.

–Dreapta, răspunse cu voce indiferentă.

Alex ridică din umeri.

–M-aș instala pe divan, dar...

–Cunosc protocolul, Alex, i-o reteză glacial. Personalul hotelului trebuie să creadă că suntem căsătoriți, ceea ce necesită un pat răvășit pe ambele laturi. Știu toate astea. Și cred că suntem amândoi suficient de profesionoști cât să putem dormi în același pat fără să ne sărim la beregată.

El o privi tăcut pentru câteva momente, apoi ridică o sprânceană.

–Deci faci odată baia aia, sau trebuie să mă schimb în sufragerie?

Alina înghiți în sec. Se întoarse pe călcâie și scoase un schimb de haine din dulap. Nu voia nici în ruptul capului să iasă din baie înfășurată într-un prosop. Nu-i mai aruncă nicio privire lui Alex înainte de a intra în baie și trânti ușa, apoi o încuie ca o barieră sigură între ei.

⌖

Îmbrăcat cu pantaloni negri din stofă subțire și o cămașă de mătase de culoarea cobaltului, Alex comandă mâncarea în cameră, în timp ce o aștepta pe Alina să iasă din baie. Conform profilului lor, soții Leela preferau să rămână în intimitatea apartamenului lor decât să-și facă o apariție publică. Tot pentru a rămâne în ton cu rolurile pe care le aveau de jucat, comandă caviar, preparate din bucătăria franțuzească și o sticlă de Perrier-Joue, toate aranjate cu dichis la masa intimă iluminată cu lumânări. Îl concedie pe ospătar cu un bacșiș substanțial, apoi deschise

sticla de șampanie și turnă lichidul spumos în două pahare de cristal.

Cu paharul în mână, păși afară pe terasă și privi absent la peisajul splendid ce se desfășura în fața lui, mintea lui trecând febril în revistă problemele care puteau apărea în timpul acelei misiuni delicate. Aveau toate șansele să-și facă treaba foarte bine, cu condiția ca Alina să-și joace rolul în mod corespunzător. În jocul din care făceau ei parte, dacă nu te implicai sută la sută, nu mai jucai deloc. Sau jucai cu un potențial glonț în cap. Alina era foarte bună, unul dintre cei mai buni agenți operativi cu care lucrase vreodată, însă nimeni nu era suficient de bun încât să supraviețuiască cu jumătăți de măsură.

Chiar în acel moment, Alina își făcu apariția în cameră, învăluită într-un foșnet de mătase. Alex se întoarse, pregătindu-se să-i ofere un pahar de șampanie cu un zâmbet ironic, dar gestul nu se mai materializă. Adora să o vadă îmbrăcată așa. Rochia era neagră, fără bretele, cu o bustieră ce-i scotea în evidență trupul mlădios și terminându-se cu falduri vaporoase de mătase care foșneau provocator cu fiecare pas. Alex se forță să-și păstreze o mină rece.

–Șampania vă așteaptă, doamnă Leela, se pomeni vorbind, vocea lui cu un ton mai jos decât de obicei. Și acum că am terminat cu toate formalitățile, hai să cinăm odată, continuă, de data asta pe un ton iritat.

Alina îl privi aproape mirată în timp ce lua loc la masă.

–Credeam că cinăm în restaurant, spuse, ochii ei iscodindu-l în mod deschis.

Alex nu-i returnă privirea și ridică din umeri, turnându-și încă un pahar de șampanie.

–Soții Leela sunt extrem de comozi și iubesc intimitatea. N-ar fi normal pentru ei să se obosească cu mersul la restaurant, mai ales după o călătorie lungă. Tonul lui exprima clar iritarea produsă de comentariul ei.

Alina își arcui sprâncenele, continuând să-l sfideze câteva momente cu privirea, apoi oftă și-și plecă ochii în farfurie. O provoca în mod deliberat, iar ea nu avea chef să-i dea satisfacție. Luă o înghițitură de șampanie, un zâmbet minuscul plutind pe buzele ei.

–E foarte bună, îmi place.

Alex n-ar fi putut să-și stăpânească replica ironică nici dacă ar fi încercat. Și nici măcar nu încercă.

–Mă bucur din suflet că aprobi gusturile soților Leela. E într-adevăr o ușurare.

Se aștepta la un comentariu pe măsură, însă fu întâmpinat cu tăcere. O tăcere tensionată, care îl făcu să-și întoarcă privirile la ea în cele din urmă. Alina ședea perfect nemișcată în lumina lumânărilor, fața ei golită

de orice fel de expresie. Lumina pâlpâitoare îi trasa umbre neliniștite pe chip, împrumutând o iluzie de expresie rănită ochilor ei. Cu mișcări lente așeză cu mare grijă paharul de șampanie lângă farfurie, de parcă era cel mai prețios obiect din lume, apoi puse mâinile pe masă. Alex simți o gheară în stomac, o emoție pe care n-o putea defini și care-l făcea să regrete replica acidă de mai devreme. Acea Alină tăcută și submisivă îl amețea. Pierduse cumva controlul balanței și habar nu avea cum să-l recapete.

–Dacă nu trebuie să cinăm în restaurant, nu cred că-mi e prea foame, spuse ea în cele din urmă.

Nu-l privi când se ridică de la masă și se retrase în intimitatea dormitorului, închizând ferm ușa după ea.

Alex lăsă să-i scape un oftat iritat și se ridică și el de la masă. Bău șampania din pahar dintr-o suflare și-și mai turnă unul, hotărându-se să nu meargă la culcare până nu era sigur că Alina era deja adormită. Nu mai putea suporta niciun fel de contact cu ea în seara aceea. În prezenta lui stare de spirit era de-a dreptul periculos și nu știa exact pentru cine.

⌖

Când Alina se trezi a doua zi de dimineață, Alex era deja plecat. De fapt, dacă n-ar fi văzut urma capului lui pe perna de lângă ea, ar fi bănuit că nici nu împărțiseră același pat. Se întrebă câte ore dormise, sau dacă măcar dormise vreun pic. În mod surprinzător, ea dormise buștean.

Petrecerea de la ambasadă avea loc în seara aceea, iar soții Leela aveau să fie prezenți, cu Ford în rolul lui de șofer. Și din moment ce jucau rolul bogătașilor plictisiți de viață, ea avea programări la spa, tratamente faciale și masaje pe toată durata zilei. Doar era prea bogată să se spele singură pe cap, nu-i așa? Oricum, avea să fie o experiență plăcută. Următoarea misiune probabil presupunea târâtul pe burtă prin vreo conductă plină de murdărie și șobolani. O trecu un fior neplăcut numai gândindu-se la asta.

O oră mai târziu, îmbrăcată într-un taior bej deschis cu pantofi și poșetă asortate, îi scrise rapid un bilețel lui Alex și o porni către o zi plină de activități promițătoare.

Când se întoarse mai pe seară, Alex era tot absent, însă un alt bilețel o informa că avea s-o aștepte în recepția hotelului la ora șapte seara. Petrecerea de la ambasadă începea la opt.

Rochia ei era o creație încântătoare de mătase neagră cu un guler înalt ca de regină și valuri de material diafan mulându-se provocator pe trupul ei. Mulțumită că imaginea se potrivea perfect cu rolul pe

care-l avea de jucat în seara aceea, își aruncă un șal pe umeri și alese o poșetă asortată, apoi părăsi apartamentul.

⌖

Îmbrăcat într-un smoching impecabil, Alex supraveghea recepția hotelului din poziția lui strategică de la bar, prefăcându-se că citea un ziar local. Aproape simți intuitiv prezența Alinei chiar în momentul în care ea păși afară din lift. Arăta relaxată și incredibil de frumoasă. Părul îi era strâns într-un coc extravagant, iar culoarea neagră a rochiei îi scotea în evidență albul strălucitor al pielii. Își coborî ochii la ziar, nevrând să fie surprins holbându-se ca un idiot.

–Bună iubitule, îl salută ea cu o voce suavă. Cum ți-ai petrecut ziua?

Alex se ridică în picioare și o sărută cast pe buze.

–Cu afaceri plictisitoare. Tu?

–Ca o prințesă, răspunse ea fără alte precizări. Mergem?

–Da. Suntem așteptați.

Alex o luă de talie și o ghidă spre ieșire, unde Ford îi aștepta sprijinit de capota limuzinei. Privindu-i expresia de regină de gheață, decise că seara se anunța interesantă. Era curios cât timp își putea menține mina de femeie de bani gata.

Petrecerea de la Ambasada Americană era în plină desfășurare când ajunseră. Luminile lumânărilor străluceau precum sute de stele căzute din cer, liniștea nopții fiind destrămată de sunetul muzicii pe care orchestra angajată pentru eveniment o interpreta cu entuziasm. La ușă îi întâmpină chiar ambasadorul, lângă care se afla un bărbat între două vârste. Se prezentă drept Richard Durant, om de afaceri, și avu chiar tupeul de a-și plasa mâna pe umărul gol al Alinei atunci când îi luă șalul pentru a-l încredința unui garderobier. Alex observă gestul cu un zâmbet amuzat, în timp ce Alina îi aruncă o privire de gheață. Alex o apucă de talie și o propulsă înăuntru înainte ca privirea ei să-l poată îngheța complet pe îndrăznețul om de afaceri. Ochii Alinei îl priviră cu iritare o fracțiune de secundă, apoi privirea ei mătură sala principală în căutarea celor doi suspecți.

–Colțul din dreapta, murmură.

–Lasă-i să vină ei la noi, răspunse Alex în același mod.

Îi făcu semn unui ospătar și luă două pahare de șampanie de pe tava de argint, apoi se întoarse spre Alina, oferindu-i unul dintre ele.

–Ți-am spus vreodată cât ești de frumoasă atunci când te enervezi? o întrebă, de data aceasta cu voce tare.

Ea îl privi pe sub gene, observând sclipirea răutăcioasă din ochii

lui. Se distra de minune pe seama ei. Ticălosul. Însă ea știa din proprie experiență că nu era indicat să-l combată pe Alex cu foc... riscau să se ardă amândoi. Așa că alese să-l combată cu gheață.

–Nu-mi amintesc, răspunse pe un ton indiferent.

El se aplecă spre ea.

–Îți dă o aură senzuală.

Ea aproape se înecă și sorbi din șampanie pentru a-și înghiți nodul din gât. Mulțumind cerului că soții Jibba se îndreptau chiar în acel moment spre ei, îl privi cu detașare. Nu credea că-i mai putea suporta prea mult comentariile ironice, oscilând între nevoia de a-l pălmui sau a-l ucide, niciuna o opțiune viabilă pentru un cuplu plictisit la o petrecere mondenă.

–Domnul Leela? rosti o voce în spatele lor.

Alex se întoarse către intrus. Jenkins Jibba era un bărbat blond cu ochi albaștri care aducea mai degrabă cu un preot Anglican decât cu un susținător al terorismului modern. Un zâmbet insolent plutea pe buzele lui subțiri.

–Ne cunoaștem? întrebă Alex amabil.

–Nu încă. Numele meu e Jenkins Jibba, spuse bărbatul cu o plecăciune minusculă, atitudinea lui relaxată diminuând interesul sclipindu-i în priviri.

Prețul cerut de Haroun fusese cu mult mai ridicat decât anticipase și arabii nu aveau să-i trimită substanțele toxice până nu primeau și ultimul bănuț.

–Soția mea, Lucreția, continuă Jenkins Jibba. Am înțeles de la o cunoștință comună că avem multe interese în comun.

–Cunoștință comună? întrebă Alina mirată.

Lucreția, o brunetă minionă cu ochi întunecați, se grăbi să intervină.

–Richard Durant ne-a menționat că ați investit într-o afacere de care se ocupă el.

–A, desigur, domnul Durant! exclamă Alina, dându-și seama că imbecilul căruia aproape îi trăsese un șut în părțile anatomice sensibile se afla pe statul de plată al Elite.

Alex îi aruncă o privire amuzată, apoi preluă discuția.

–De fapt, dacă-mi amintesc bine, am investit chiar o sumă mare de bani în afacerea domnului Durant. Zâmbi aproape conspirativ. N-am făcut mare lucru, mai ales că era pentru un prieten.

Era clar după expresia feței lui Jenkins Jibba că acesta era răspunsul așteptat.

–În cazul în care sunteți interesați, mâine seară organizăm o mică

petrecere la noi acasă împreună cu câțiva prieteni investitori, spuse el pe un ton jovial. Mă gândeam că ar fi drăguț să veniți și voi să ne cunoaștem mai bine. Cine știe, poate găsim și alte interese comune.

–De ce nu? răspunse Alex în același fel. Întotdeauna mi-au plăcut adunările oamenilor cu bani. Nu-i așa, draga mea?

–În mod sigur, spuse Alina, zâmbind seren. Vom fi încântați să vă facem o vizită.

Lucreția scoase o carte de vizită din poșetă.

–În jurul cinei sună bine?

–Perfect.

Alina acceptă cartea de vizită, întrebându-se în sinea ei cum putea Lucreția, o femeie aparent cumsecade, să considere un atac biologic pe străzile Monroviei drept un o soluție viabilă pentru războiul civil. Dar aparențele erau întotdeauna înșelătoare, iar ea învățase asta pe pielea ei din prima zi în care-l cunoscuse pe Alex. Ochii ei urmăriră cuplul Jibba care se îndepărta, pierzându-se în mulțime.

–Nu prea a durat mult, murmură. Probabil sunt disperați.

Alex îi luă paharul de șampanie din mână și-l puse pe o masă împreună cu al lui. O conduse la ringul de dans și o trase în brațele lui. Ea adoptă poziția de dans în mod automat, întrebându-se de ce nu plecau, acum că primul contact cu subiecții fusese deja stabilit.

–Încă nu, draga mea, răspunse el întrebării ei tăcute. Va trebui să ne mai jucăm rolurile pentru puțin timp.

–Pot să întreb de ce? întrebă ea, dorindu-și să nu-i mai spună *draga mea*.

–Soții Jibba ne-au căutat pe noi și nu invers. Dacă plecăm acum, le arătăm că de fapt îi așteptam.

Alina nu-i mai oferi nicio replică și se lăsă condusă în ritmul muzicii. Alex oftă și închise ochii, inhalând cu aviditate mirosul ei unic. Cu misiune sau fără, se va bucura de acest moment pe cât de mult posibil.

⌖

Când ajunseră la hotel, îl găsiră pe Scott întins pe tot patul, delectându-se cu ceea ce televiziunea liberiană avea de oferit într-o Sâmbătă seara pe cele două canale care încă mai funcționau. În poală îi trona o pungă imensă si uleioasă plină ochi cu ceva ce arăta a chips-uri care trăzneau a oțet.

–Salutare, îi întâmpină cu un rânjet. Cum a mers?

–A mers, răspunse Alex în timp ce-i fura din chips-uri. Mâine seară suntem invitați la o petrecere acasă la soții Jibba. Cu ocazia asta poate

să iscodească și Ford personalul casei să mai afle câte ceva.

După ce savură chips-urile, Alex mai fură câteva. Gustările de la ambasadă nu fuseseră prea strălucite.

–Păi, hai să vă zic și eu ce-am aflat până acum, spuse Scott, lingându-și degetele unsuroase. Am luat legătura cu filiala noastră locală. N-a mai apărut nimic nou, habar n-au pentru cine lucrează soții Jibba. Brett e și el cu mâna goală.

Alex începu să se plimbe prin încăpere, masându-și absent tâmplele.

–Ce-ar fi să ne spui și nouă ce anume te preocupă? întrebă Ford, privindu-l cu atenție.

Alex se opri în fața ferestrei și privi gânditor afară, rămânând tăcut preț de câteva minute.

–Nu știu... e ceva ce nu se leagă și nu pot să-mi dau seama ce, rupse în cele din urmă tăcerea. Întâlnirea din seara asta a mers prea pe roate, soții Jibba au fost prea deschiși, ne-au acceptat povestea fără nicio ezitare numai pe baza spuselor unui om de legătură de-al nostru plasat la repezeală în anturajul lor. Nici măcar nu s-au obosit să ne mai confirme identitatea. Ce fel de joc e ăsta? Ori sunt incredibil de naivi, ori incredibil de șireți. Posibilitățile i se învârteau prin minte.

–Hai să vedem ce părere are și Brett, spuse Ford din spatele lui. Ne vedem cu el în cinci minute.

Alex aprobă absent cu o înclinare a capului și deschise laptop-ul pentru a stabili conexiunea cu baza de operațiuni Elite. În câteva minute, Brett îi fixa de pe ecran cu ochi roșii care arătau ca și când ar fi privit în monitoare mai mult decât ar fi trebuit. Alex îl informă despre întâlnirea cu soții Jibba și despre cantitatea inexistentă de informații pe care reușise să le culeagă Scott. Brett fu de acord că ceva nu era în regulă.

–Care e următorul pas? întrebă pe un ton obosit.

–Vom ști mai multe mâine seară după petrecere, răspunse Alex, sprijinindu-se de spătarul scaunului. Am nevoie de mai multe informații în legătură cu agentul care se presupune că a fost omorât de către soții Jibba.

–Nu eram la curent că numai presupunem implicarea celor doi în dispariția agentului, răspunse Brett sec.

Fața lui Alex rămase impasibilă.

–S-ar putea să am un fir. M-am întâlnit cu oamenii mei de legătură și mi s-a indicat că ar trebui să sap mai adânc în direcția asta.

Brett încuviință gânditor din cap, părând dintr-o dată mult mai obosit.

–De acord.

–Vreau rezultatul autopsiei și numele persoanei care ne-a trimis informațiile pentru misiunea asta. Din ce departament al serviciile secrete liberiene provine? S-ar putea să fie important.

Brett îl privi mai atent.

–E ceva ce nu-mi spui? Vreo informație primită de la oamenii tăi de legătură, poate?

–Nu, veni răspunsul calm al lui Alex.

Adevărul era că de fapt deținea informații adiționale, dar nu era încă pregătit să le dezvăluie. Nu înainte de a fi ferm convins de veridicitatea lor.

–Vă vreau în legătură directă mâine seară, ca să putem analiza fețele și vocile invitaților, concluzionă Brett.

Ecranul deveni negru.

⌖

În seara următoare, Ford făcu un mic ocol cu limuzina de la hotel la casa soților Jibba, pentru a-i da timp lui Alex să stabilească legătura directă cu Brett.

–Canalul A a fost activat, se auzi glasul lui autoritar în dispozitivul de comunicație. Mă recepționați?

–Afirmativ, răspunse Alex. Ai și vizual?

–Aproximativ. Alina, vezi dacă poți să îndrepți camera aia, că văd totul pe orizontal.

Alina răsuci broșa elegantă prinsă de rochie.

–E mai bine?

–Mult mai bine, răspunse vocea lui Brett. Și încearcă s-o păstrezi așa.

–Ai informațiile pe care le-am cerut? întrebă Alex.

–Numele agentului asasinat e Belnubo Sleju. Lucrătură profesionistă, un glonț în ceafă. Analiza balistică nu ne-a ajutat cu nimic și n-am găsit indicii noi, ceea ce nu e surprinzător din moment l-au găsit pe fundul râului Montserrado.

Alina îl privi pe Alex în timp ce digera informațiile lui Brett. Nu părea deloc surprins de lipsa probelor, de parcă s-ar fi așteptat la asta.

–Altceva? întrebă el, fixându-și privirea în a ei.

–Sleju era cam verde, recent ieșit din școală și fără prea multe misiuni la activ.

–Care era acoperirea lui?

–Fusese infiltrat în personalul casei și nici nu trebuia să aibă prea mult contact cu soții Jibba. Treaba lui era să tragă personalul de limbă, să observe activitățile zilnice și să raporteze orice i se părea suspect.

–Cui?

–Nu știu încă, dar o să aflu.

Alex își întoarse privirile către geam și privi afară cu un aer absent, masându-și ușor buzele cu degetele. Și-l putea imagina pe agentul ucis... tânăr, plin de entuziasm, idealistic. Ce descoperise oare și cui îi raportase?

–Cine ne-a trimis datele pentru misiunea asta? întrebă, continuând să privească afară pe geam.

–Un superior de-al lui Sleju. Cineva care știa de existența noastră și asta cred că spune multe.

Alex rămase tăcut pentru câteva minute, suspiciunile vagi pe care le avusese cu privire la adevăratul asasin al lui Sleju conturându-se mai clar în mintea lui. Își îndreptă privirea către Alina.

–Vreau să-i studiezi atent pe soții Jibba și să-mi spui dacă crezi că sunt suficient de loiali cauzei cât să-l execute cu sânge rece pe Sleju.

Ea înclină din cap.

–Nu crezi că l-au omorât ei?

–Oamenii mei de legătură mi-au sugerat că nu, dar vreau și opinia ta.

–Intuiția?

–Cam așa ceva.

Ford parcă limuzina în fața casei soților Jibba, o vilă elegantă cu patru etaje decorată în stilul secolului XVIII. La ușă îi aștepta un valet care arăta impecabil. Alina îi înmână șalul de pe umeri, adoptând un aer plictisit. Era îmbrăcată cu o rochie de cocktail de culoare roz pal, cu părul strâns într-o coadă la spate din care scăpaseră câteva șuvițe rebele pentru a-i încadra fața.

Lucreția Jibba își făcu apariția în hol, cu un pahar de băutură în mână și zâmbind cu gura până la urechi.

–Dragilor, ce drăguț din partea voastră că ați venit! exclamă, ochii ei studiindu-l aproape insolent pe Alex.

El îi luă mâna și i-o sărută, susținându-i privirea.

–Lucreția, arăți fabulos, o complimentă, luând-o de braț pentru a o conduce spre salonul de unde se auzeau vocile invitaților. Ca și cum și-ar fi amintit în ultimul moment, privi peste umăr la Alina. Vii, draga mea?

După ce se scurseră trei ore cu o încetineală agonizantă, timp în care Soții Jibba se comportară ca niște gazde perfecte, agenții operativi Elite nu se puteau lăuda cu niciun fel de progres. Nu aflaseră nimic nou, lumea din jur părând interesată numai de conversații insipide. Se făceau glume acide la adresa clasei muncitoare, se râdea, se bea din

plin. Nimeni nu aduse vorba despre organizarea vreunui atac terorist. Alina era confuză și plictisită până la refuz.

–Am analizat toate informațiile pe care le-am obținut despre invitați și n-am găsit nimic. Sunt curați cu toții... fără activități suspecte, fără legături cu organizații teroriste, auzi vocea lui Brett în ureche. N-a adus nimeni vorba de atac?

–Nu în mod direct, dar Jenkins i-a bătut ceva apropouri lui Alex, răspunse ea printre dinți.

–Nu ajungem nicăieri așa! exclamă Brett pe un ton exasperat. Gata, ridicați ancora, că poate îi forțăm să intre în acțiune.

Alina mulțumi în gând cerului. Îndurase trei ore de conversații idioate și zâmbete tâmpe, ceea ce era mai mult decât putea suporta. Cel mai distractiv fusese să-l urmărească pe Alex cum flirta cu toate femeile din salon. Îmbrăcat la costum negru, cu o cămașă vaporoasă albă pe dedesubt, efectul era devastator. Zâmbea senzual și asculta cu răbdare toate inepțiile pe care le debitau, în speranța că avea să afle mai multe informații, însă tot ce reușea să extragă din capul lor era numai aer gol. Judecând după privirile fugare pe care i le arunca când și când, știa că și el ajunsese la exasperare.

Nici bărbații nu erau mai presus. Alina îi trăsese pe toți de limbă, însă nu reușise să treacă de subiecte puerile ca jocul de polo, vacanțe recente și noile cumpărături în materie de mașini de curse. Nu se făcuse nicio mențiune la războiul civil, nu auzise niciun comentariu cu conotație politică.

Alex scoase un pager din buzunar și se prefăcu că studiază numărul, apoi se întoarse spre Jenkins Jibba cu o mină îngrijorată și-l informă că afaceri presante în Asia necesitau atenția lui imediată. Din păcate, trebuiau să plece.

–Chiar trebuie să plecați? întrebă Lucreția, părând că nu dorea să-l piardă din ochi.

–Mă tem că da, răspunse Alex pe un ton ferm. Știți prea bine cât e de instabilă piața asiatică în zilele de azi. Când oamenii mei mă contactează, înseamnă că prezența mea e absolut obligatorie.

Lucreția și Jenkins Jibba îi escortară până la ușă, cerându-i valetului să-i aducă Alinei șalul și să informeze șoferul. Rămaseră să aștepte cu toții în hol și Jenkins aduse în sfârșit vorba despre ceea ce-i interesa cu adevărat.

–Apropo de investiția despre care am discutat ieri, spuse cu un rânjet viclean. Am înțeles de la Richard Durant că v-a explicat ce și cum, și că ați fi interesați.

–Am putea fi, dar am dori mai multe detalii, plusă Alina.

–Păi, Richard v-a spus cam tot ce era de spus. Nu vi se pare o acțiune incitantă? Care poate provoca anumite reacții? întrebă Jenkins cu o mină perplexă.

Alina rămase impasibilă.

–Eu personal sunt puțin îngrijorată că planul de acțiune e cam prea... extremist. Nu putem ajunge la aceleași rezultate cu un produs mai puțin radical?

–Cât timp avem la dispoziție să ne hotărâm? interveni Alex.

–Nu foarte mult. Marfa nu a fost plătită încă, așa că până nu rezolvăm problema financiară, nu poate fi livrată. Și timpul ne presează tot mai mult, explică Jenkins.

Alex îi aruncă o privire lui Alina. Dacă soții Jibba nu dispuneau încă de fondurile necesare pentru a achita achiziționarea toxinei, problema era parțial rezolvată. Haroun nu avea să le trimită nimic până când nu-și primea toți banii.

–Și cam la ce sumă v-ați gândit? întrebă Alina.

–Trei milioane, răspunse Lucreția pe un ton nonșalant.

–Ceilalți investitori contribuie cu aceeași sumă?

–Bineînțeles, râse Lucreția. De ce crezi că sunt aici în seara asta? Ca să sărbătorim.

Judecând după cantitatea de alcool consumată, Alina fu înclinată să-i dea crezare. Nici Lucreția nu părea prea sigură pe picioarele ei, sprijinindu-se de brațul lui Jenkins pentru a-și păstra echilibrul. Iar el părea că se sprijină pe ea.

Valetul apăru cu șalul Alinei. Alex i-l aranjă cu grijă pe umeri.

–Ne vom gândi la propunerea voastră în seara asta și vă dăm un răspuns până mâine, propuse el cu o mină benevolentă.

–Cu cât mai repede, cu atât mai bine, îl condiționă Lucreția.

Odată ajunși în intimitatea limuzinei, Alina își desprinse imediat broșa cu camera video de pe rochie și-și scoase unitatea de comunicație din ureche. Jucându-se cu ele în palmă, oftă și privi absentă pe geam. După un timp, întoarse capul și-l privi pe Alex. Și el își scosese toate dispozitivele audio și video și le depozitase într-un buzunar interior al hainei negre.

–Deci, ce zici? o întrebă ridicând din sprâncene, deja bănuind ce avea să-i spună.

–Idioții ăștia nu sunt teroriști! Sunt alcoolici! izbucni ea.

–Crezi că ei l-au executat pe Sleju?

Alina își putea da seama după expresia feței lui că și el se îndoia

serios de așa ceva, dar ceva din ochii lui o făcu să creadă că încerca să o împingă într-o direcție pe care numai el o cunoștea. Văzuse de prea multe ori sclipirea aceea în ochii lui ca să nu știe ce înseamnă.

–N-au determinarea necesară, răspunse, lăsându-se pe mâna lui. Nu mi-i pot imagina lăsând paharele cu băutură din mână suficient de mult timp cât să pună un glonț în ceafa cuiva. Făcu o pauză și-l privi cu atenție. Toată chestia asta e numai un joc pentru ei, nu-i așa?

–Da.

–Cum e posibil?

Alex întoarse capul și privi pe geam.

–Soții Jibba fac parte dintr-o lume în care moralitatea e relativă. Când ai atât de mulți bani, regulile normale nu se mai aplică. Viața poate deveni destul de plicticoasă, așa că trebuie să-și procure senzații tari. Jocuri. Sunt atât de izolați de societatea normală, încât oamenii li se par entități abstracte, piese de șah pe care să le mute în voie în jocul lor dement. Punerea la cale a unui atac terorist sau finanțarea de trafic cu arme nu reprezintă pentru ei decât o mutare riscantă. Nu realizează că efectele acțiunilor lor pot deveni foarte reale. După un moment de tăcere, ochii lui se ațintiră din nou asupra ei. Cum crezi că va reacționa publicul larg dacă planurile lor ar avea succes?

Alina oftă din nou și ridică din umeri.

–Asta e chestia care mă nelămurește cel mai mult și n-are niciun sens. Toată lumea s-ar întoarce împotriva mișcării de rezistență pe care o susțin. Dacă e acceptabil să li se treacă cu vederea eventualele violențe, un atac biologic i-ar desființa. S-ar împușca în cap singuri.

Alex rămase tăcut, privind-o cu atenție. Zâmbi ușor când văzu mai întâi uimirea și apoi înțelegerea din ochii ei.

–Planul este să discrediteze mișcarea de rezistență, nu să-l susțină, șopti ea, în sfârșit înțelegând unde dorise el să o îndrepte. Iar sursa lor este un agent dublu din serviciul secret liberian. Din cauza asta l-ai întrebat pe Brett despre numele persoanei care ne-a trimis informațiile. Cineva a bănuit că au un trădător și-a alergat la Elite să le curețe rufele. Asta e singura explicație pentru care nu au anchetat personal execuția unui agent de-al lor. Făcu o pauză de câteva secunde, apoi continuă. Sleju a aflat adevărul și i l-a raportat cui nu trebuia. Probabil chiar omului de legătură al lui Haroun.

–Exact, încuviință Alex.

–Știi cine e?

–Încă nu.

–Dar suspectezi pe cineva din comanda lui Sleju, cineva care acționa

pe post de tampon între el și persoana care ne-a trimis nouă datele. Poate chiar cineva care a fost coleg cu soții Jibba la Oxford și care i-a ademenit pe calea asta de ani de zile.

Alex înclină din cap și privi din nou afară pe geam.

⌖

Când intrară în apartamenul lor de la hotel, fură întâmpinați de aceeași imagine ca în seara precedentă. Scott stătea lungit pe pat, privind la televizor. De dara aceasta însă, lipsea punga mare și slinoasă din poala lui. Îi ascultă cu atenție în timp ce-l puneau în temă cu ultimele noutăți, apoi dădu gânditor din cap.

–S-ar putea să am un fir care să ne ducă la sursa lor din serviciile secrete, anunță apoi cu un rânjet. Se pare că soții Jibba au făcut parte din diferite grupuri cu vederi extremiste în timp ce studiau la Oxford. De fapt, așa s-au cunoscut și-au frecventat tot felul de personaje dubioase. Brett a săpat în arhivele lor să mai găsească alți foști studenți care fac parte din elita serviciilor secrete liberiene.

Asta era exact ceea ce voia Alex să audă.

–Și?

–Și aștept să mă contacteze.

–Păi hai să-l contactăm noi, propuse Alina, nerăbdătoare să încheie odată misiunea asta. Soții Jibba îi făceau scârbă. Poate a aflat ceva între timp.

Ford își făcu și el apariția când Alex stabili legătura cu baza și se așeză la masă, raportând că nu aflase nimic nou de la personalul angajat la casa soților Jibba. Ori habar nu aveau că patronii lor erau implicați în activități dubioase, ori erau mai discreți decât ar fi fost normal.

–Avem doi potențiali suspecți. Analizăm acum toate informațiile pe care le avem despre ei, îi informă Brett. Odată ce-i confirmăm identitatea sursei din interiorul serviviilor secrete, îl aducem pentru interogatoriu. Singura întrebare care mai rămâne este dacă soții Jibba sunt implicați în acțiunea de discreditare a mișcării de rezistență, ori dacă au fost manipulați să creadă că atacul terorist ar fi o mutare pozitivă. Oricum, sunt terminați.

–Adică? întrebă Alina, neașteptându-se neapărat la un răspuns.

–Adică toate dovezile legate de finanțarea de trafic de arme au fost trimise la poliția locală. Cred că vor petrece pe cinste în închisorile liberiene.

Telefonul de pe biroul lui Brett sună și el răspunse cu ochii ațintiți asupra grupului de agenți operativi care îl priveau de pe monitor. Ascultă

tăcut persoana de la celălalt capăt al firului, apoi mormăi scurt și închise.

–Identitatea sursei a fost stabilită, îi informă cu o mină întunecată care nu prevestea nimic bun. Numele lui e Qadarif Nuhud, Comandantul șef al seviciilor secrete liberiene. Aveți undă verde, dar să mi-l aduceți întreg pentru interogatoriu.

Ford ridică din umeri.

–Dragi colegi, se pare că misiunea s-a încheiat cu succes și ne cam luăm tălpășița. Îi anunț să ne alimenteze avionul.

⌖

Vântul rece și umed se strecura ca un iz de fantomă prin noaptea întunecată, o ploaie măruntă căzând neauzită peste oraș. Nicio mașină nu se încumeta să se aventureze pe străzile pustii în afara unui camion misterios fără numere de înmatriculare. Înăuntru, Alex fixa cu privirea un monitor cu amprentele termice al casei lui Qadarif Nuhud. Comandantul șef al serviciilor secrete liberiene era singurul ocupant al casei, așa că Alex ordonă echipelor Elite să-și ocupe pozițiile.

Echipa Alfa ocupă perimetrul din spatele casei, în timp ce echipa Beta asigura paza. Un agent operativ mascat anihilă sistemul de alarmă și deschise ușa din spate, pășind în bucătărie. Deplasându-se fără zgomot spre mica spălătorie, Alina localiză tabloul de siguranță și întrerupse curentul electric.

–Undă verde, raportă în șoaptă.

Imediat, un alt agent operativ i se alătură și împreună se deplasară neauziți prin casă până ajunseră la dormitorul comandantului. Din camion, Alex le urmărea atent înaintarea de pe monitor.

Alina deschise fără zgomot ușa dormitorului și merse în jurul patului până în partea stângă. În timp ce-și scotea arma încărcată cu tranchilizant, celălalt agent operativ care făcea de pază la ușă intră în cameră și își ocupă poziția în partea dreaptă a patului. Alina puse țeava armei la ceafa comandantului și trase, privind cum corpul lui se dezumflă precum un balon înțepat cu un ac. Celălalt agent îl ridică pe umăr și dispăru în noapte.

–Subiectul e în tranzit, raportă Alina.

La ordinul lui Alex, restul agenților operativi intrară în acțiune. Echipa Beta scoase un cadavru din camion pe care-l puseră în patul comandantului, în timp ce echipa Alfa plantă o bombă în miniatură în tabloul de siguranță, după care porniră din nou curentul electric. Când toți agenții se reîntoarseră la camion, Alex detonă mica bombă cu ajutorul unei telecomenzi. Casa fu cuprinsă repede de flăcări.

–Misiune completă, raportă Alex.

Un telefon anonim alertă poliția. Pompierii ajunseră la timp pentru a stinge focul înainte să se poată extinde la casele învecinate, însă, din păcate, Qadarif Nuhud, Comandantul șef al serviciilor secrete liberiene, pieri în accident. Raportul oficial decreta drept cauză a izbucnirii focului: *Scurtcircuit datorat firelor electrice uzate.*

Străzile rămaseră la fel de pustii cu excepția unui camion întunecat și misterios care dispăru la fel de repede precum apăruse.

⌖

Imediat ce se îmbarcară în avion spre faza a doua a misiunii, Alina își croi drum spre Scott.

–Brett spunea că locul unde mergem e populat. Asta înseamnă femei și copii? întrebă fără nicio altă introducere.

–Ce importanță are? răspunse Scott, privind în jos la arma pe care o încărca. Ești la fel de mort dacă te împușcă un puști mucos, sau ta-su.

Un gând oribil o străfulgeră pe Alina.

–Și ce fac dacă îmi ies copii înarmați în cale?

Scott ridică ochii și o privi fix.

–Nu pune întrebări la care nu vrei să auzi răspunsul.

Ea îi întoarse spatele și merse la locul ei.

Zborul fu scurt și tensionat, agenții operativi tăcuți și neliniștiți. Alex nu vorbi cu nimeni, dar asta nu era ceva nou. Nu era genul comunicativ înainte de o misiune. Părea să se fi retras în sine, comunicând mai degrabă cu demonii lui interiori decât cu oamenii din jur.

Butlo, Liberia

O boare de vânt adia prin copacii adormiți, ușoară ca o șoaptă. Nu se zărea nici urmă de lună, niciun fel de lumină, nu se auzea nicio mișcare, numai pacea întunecată a pădurii și zbuciumul frunzelor. În întunericul de nepătruns, foșnetele se auzeau mai clar, însă de data aceasta nu de la adierea vântului ori de la frunze, ci de la o armată de fantome.

Alex și Alina se ascunseră după un Jeep abandonat.

–Suntem pe poziții, se auzi vocea lui Scott în urechea lor.

–Undă verde, ordonă Alex cu voce joasă.

În câteva secunde, se auzi o explozie de proporții. Alex și Alina alergară către clădirea care fusese identificată drept laboratorul unde se produceau toxinele. Alina zări în stânga ei o siluetă micuță care fugea în direcție opusă.

La naiba, de ce trebuie să-i văd? se gândi, apoi intră în clădire, dându-și seama că Alex era deja înăuntru. Se opri un moment până i se obișnuiră ochii cu întunericul. În dreapta zări strălucirea unei țevi. Se întoarse, ținând arma cu două mâini și trase. Un bărbat îmbrăcat în pijamale reuși să trimită un glonț în tavan înainte de a se prăbuși la pământ.

Alina înaintă până la capătul coridorului și-l găsi pe Alex stând în mijlocul unei încăperi imense care era laboratorul. O privi scurt peste umăr, apoi se apucă să planteze explozibilul incendiar în jurul sutelor de sticluțe și eprubete, atent să nu atingă nimic.

–Ți-ai pus mănușile? o întrebă fără s-o privească.

–Da.

–Nu pune mâna pe nimic.

Alina merse în jurul încăperii și controlă ușa din spate. Se deschidea într-un coridor lung și întunecat care bănuia că ducea spre cel de-al doilea laborator.

–Cred că vine cineva, șopti când auzi pași îndepărtați.

–Vezi cine e. Te urmez imediat.

Alex îi făcu semn cu capul să plece, iar ea putu să vadă că mai avea numai câteva bucăți de explozibil incendiar de plasat. Se strecură pe coridor și privi în încăperea alăturată. Nu văzu pe nimeni, așa că păși mai departe cu arma țintită cu ambele mâini. Un băiețel de vreo treisprezece ani se rostogoli de sub un dulap și se ridică în picioare, iar ea își dădu șocată seama că ținea o grenadă în mână. Buzele i se mișcau, dar nu putea înțelege ce spunea. Îngheță, pulsul zvâcnindu-i în tâmple aproape dureros. Pur și simplu rămase acolo înțepenită, ochii ei fixați pe fața aceea ce nu avusese nevoie niciodată de un bărbierit. Îl privi cum scoate acul de siguranță de la grenadă cu un zâmbet ironic pe buze.

O împușcătură se auzi peste umărul ei și băiatul se prăbuși la pământ, sângele împroșcându-i fața. Alina se întoarse și văzu o siluetă întunecată. Respirația i se opri. Ochii gri ai lui Alex se scufundară în ai ei într-o comuniune atât de adâncă încât niciunul dintre ei n-o înțelese cu adevărat. În timp ce comunicarea prin cuvinte era menținută la un minimum necesar, nu puteau nega legătura spirituală și atracția carnală aproape ireale care îi copleșeau ori de câte ori se aflau împreună. Erau parteneri, o echipă. Aparțineau împreună și pe teren și în afara lui, chiar dacă decizia de a fi împreună putea fi definită de margini ascuțite ca lama unui cuțit.

Alex coborî pistolul și păși pe lângă ea. Luă acul de siguranță din mâna copilului mort și-l puse cu grijă la loc în grenadă.

–Trebuie să ieșim de aici, focul se întinde.

Înainte ca ea să poată spune ceva, un alt copilaș mic, probabil de doi ani, apăru dintr-o cameră alăturată, arătând somnoros și speriat. Alex păși peste corpul băiatului mort și-l luă în brațe.

–Ia-o înainte, mă ocup eu de el.

–Cum adică te ocupi tu? întrebă ea îngrozită de potențialul răspuns.

El o privi cu o sclipire întunecată în adâncul ochilor.

–Preferi s-o faci tu?

–Dacă-l omori, n-o să ți-o iert niciodată, îi promise ea.

Alex oftă din greu.

–Știu, dar din păcate nu-l putem lua cu noi. Și acum pleacă naibii de aici, ori o fac în fața ta.

Alina se urî pe sine din toată inima, însă îl ascultă și-și croi drum spre punctul de evacuare.

–Alex, care e statusul tău? auzi în ureche vocea lui Brett.

–Am terminat. Toate echipele, retragerea. Eu o să mai stau să verific încă o dată totul. Mă întorc pe cont propriu.

Alex puse copilul jos și privi în jurul lui, realizând că se afla într-o creșă. Scutece curate din bumbac erau împăturite într-un colț, câteva jucării zăceau pe podea, iar pe marginea unui pătuț erau aranjate niște hăinuțe viu colorate. Inima i se strânse dureros când privi în ochii negri ca două perle întunecate ai copilului. Era speriat, avea nevoie de căldură sufletească. Unde erau părinții lui? Probabil zăceau morți pe vreun coridor, părăsindu-și copilul pentru nebunia unui maniac care voia să vindece lumea prin război biologic. Copilul întinse brațele, pe punctul de a izbucni în plâns.

–La naiba, murmură Alex înciudat.

Îngenunche și-l luă în brațe, încercând să ignore sunetele fericite pe care le scotea în timp ce i se cuibărea la piept. Își scoase în mod absent arma și o puse la tâmpla copilului, întorcându-și instinctiv capul astfel încât să nu fie împroșcat cu sângele lui. Copilul, găsindu-și în sfârșit un culcuș cald și primitor, nu observă când el își puse degetul tremurător pe trăgaci.

–Operațiune completă, își auzi vocea raportând.

Știa ce trebuie să facă, știa că nu avea încotro, dar n-o putea face. Nu așa.

Căldura focului îl readuse la realitate. Trebuia să iasă de acolo, ori risca să ardă de viu cu copilul în brațe. Se simțea ca un animal prins în cursă cu o singură opțiune de neimaginat. Apoi își aminti de flacoanele cu tranchilizant. *Dacă ar adormi puțin...* Scoase un flacon și-l desfăcu, apoi i-l puse copilului la gură, care bău cu nesaț vreo două guri, dar pe urmă se opri și se strâmbă. Oricum, luase deja suficient de mult drog cât

să adoarmă câteva ore bune. Alex îl privi în timp ce se cuibărea mai bine la pieptul său. Ochii i se închiseră și căzu într-un somn adânc.

Milano, Italia

Zborul înapoi la baza Elite i se păru interminabil Alinei. Nu-și putea scoate din simțuri mirosul și gustul fumului. De câte ori închidea ochii, vedea fața băiatului cu grenada și copilul mic în brațele lui Alex. Își tot spunea că-i lăcrimau ochii din cauza fumului, însă oricât s-ar fi spălat pe față, lacrimile tot reveneau.

Când ajunseră la bază, Brett îi aștepta.

–Ați făcut o treabă excelentă, îi lăudă el. Predați-vă echipamentul, aveți câteva zile să vă odihniți.

Incapabilă să se controleze, Alina pufni iritată pe nas. Bret o țintui cu o privire de gheață.

–Ai ceva de adăugat, Alina?

–Da, am. Nu înțeleg de ce-a trebuit să distrugem totul în cale, răspunse ea, susținându-i privirea.

–Treaba ta nu este să înțelegi, ci să-ți urmezi ordinele.

Alina zâmbi și-și privi bocancii acoperiți de noroi și frunze moarte.

–Nu văd de ce s-ar exclude una pe alta.

–Până n-ai să vezi, n-ai să poți înțelege.

–Dacă ăsta e prețul pe care trebuie să-l plătesc ca să nu-mi pierd sufletul, nici nu vreau să înțeleg.

–O să gândești altfel într-o bună zi.

Alina scutură din cap și se îndreptă către ușă.

–Mă îndoiesc.

–Mai bine te-ai duce acasă și te-ai relaxa un pic, spuse Brett în spatele ei, vocea lui sunând o idee mai caldă de data aceasta.

Dar ea nu era grăbită să se întoarcă la o cameră goală de hotel. Îl zări pe Ford și se îndreptă către el.

–Cum se întoarce Alex acasă? îl întrebă. Nu avem nicio filială prin apropiere.

–Are un om de legătură în zonă, răspunse Ford alegându-și cu grijă cuvintele, parcă simțind bătălia din ea. Să știi că te iubește foarte mult, continuă cu voce joasă.

–Alex nu iubește pe nimeni, râse ea. Cel mai acut sentiment de care mai e în stare e loialitatea, iar el e loial numai locului ăstuia.

–Îți e loial și ție.

–N-aș crede.

–Dar îl iubești.

Nu o întrebare, ci o afirmație. Alina îl privi fix în ochi.

–Nu am voie să iubesc pe nimeni. Regulile standard Elite, Ford, ar trebui să știi asta.

–Regulile standard Elite, sau regulile lui Alex?

–E vreo diferență? Alex *este* Elite.

–Mie nu-mi pari genul de femeie care face ce i se spune.

–Se pare că încep să învăț, spuse ea zâmbind trist.

Așezământul Crucea Roșie, Liberia

Omul de legătură al lui Alex era Camille Stewart, o asistentă britanică care lucra pentru Crucea Roșie.

–Trebuie să vorbim, îi spuse el când o descoperi făcându-și rondul de noapte într-unul dintre corturile înțesate cu răniți și bolnavi.

Camille, o femeie trecută de prima tinerețe cu păr bălai spălăcit strâns aproape sever în creștetul capului, ochi albastri și o dungă subțire pe post de gură, aprobă din cap și-i făcu semn s-o urmeze. În ciuda posturii ei semețe și elegante, oboseala i se citea în fiecare gest și pas. Îl conduse afară din cort și apoi în altul, probabil cel în care locuia, din moment ce Alex observă lucruri personale și câteva poze înrămate. Camille se opri lângă un aragaz mic și turnă ceai în două căni.

–Ești rănit? îl întrebă, oferindu-i una dintre căni.

–Nu, doar murdar, răspunse Alex, simțindu-se ca și cum ar fi fost scufundat în smoală.

–Cu ce te pot ajuta? întrebă ea, sorbind din ceaiul aburind.

Alex scoase o mogâldeață întunecată de sub haină. Copilul era încă adormit, sugându-și degetul mare cu un zâmbet pe buze. Camille puse cana cu ceai pe o măsuță și-l luă în brațe.

–L-am găsit abandonat și nu m-a lăsat inima să-l las să moară.

–Bună alegere. De aici mă ocup eu, spuse Camille, așezând copilul cu grijă pe patul ei. Nu mai e responsabilitatea ta.

–Ce-o să faci cu el?

–Nu e mai simplu pentru tine să nu știi?

Alex aprobă din cap.

–Și acum?

–Un avion al Crucii Roșii pleacă spre Europa într-o oră, răspunse Camille privind la ceas.

–Și tu?

Camille își întoarse ochii spre micuțul care dormea pe patul ei.

–Nu cred că o să apuc să dorm prea mult în noaptea asta.

Milano, Italia

Alina nu putea concepe să se calmeze, încă simțindu-se îngrozitor că lăsase copilul acela în brațele lui Alex. Nici măcar nu știa dacă fusese băiat sau fată. Era total scârbită de propriile acțiuni și-l ura pe Alex pentru că făcea orice în numele ordinelor primite. Își petrecu toată noaptea la baza Elite, bând prea multă cafea și iritând pe toată lumea. A doua zi de dimineață, îl întâmpină pe Alex imediat cum acesta coborî din elicopterul de transport.

–Operațiune completă, ai? Poți să fii mândru, domnule soldat perfect, îi aruncă în față.

Alex, însă, nu arăta prea mândru și nici odihnit. Reușise să se bărbierească pe undeva și să găsească niște haine, dar era complet vlăguit. Adrenalina care-l ținuse în priză dispăruse, așa că acum era chinuit de ușoarele arsuri pe care le acumulase. Ochii și gâtul îl usturau de la fum, iar oboseala pe care o simțea era prea profundă chiar și pentru somn. Ochii lui se închiseră pentru o fracțiune de secundă în timp ce încerca să treacă pe lângă ea.

–Nu se poate să lăsăm discuția asta pe altă dată, Alina?

–Un copil, Alex, un copil atât de mic... vocea i se frânse gâtuită.

–Nu discut asta cu tine. Misiunea e întotdeauna pe primul loc, știi doar asta, îi spuse el peste umăr.

Alina îl urmă și-l apucă de braț, forțându-l să se oprească și să se întoarcă cu fața la ea.

–Ia spune, cum l-ai omorât? L-ai împușcat, i-ai rupt gâtul, ori doar l-ai înjunghiat ca pe un animal lipsit de apărare?

–Chiar vrei să știi adevărul?

Ea înghiți convulsiv.

–Da. L-ai omorât?

–Nu știu, răspunse el, lăsându-și ochii în jos.

–Ce fel de răspuns idiot mai e și ăsta? Mă întrebi dacă vreau să știu adevărul și-mi servești tâmpenia asta.

–Ultima oară când l-am văzut, era viu.

–Zău, și ce-ai făcut? L-ai lăsat acolo să ardă de viu? Cel mai groaznic e că nici măcar nu-ți pasă, Alex! îi strigă ea în față.

–N-am făcut nimic decât să-mi respect ordinele, răspunse el, simțind brusc că se va prăbuși din picioare de oboseală.

–Păi da, la asta ești cel mai bun! Atâta știi, să-ți respecți ordinele indiferent de consecințe! Eu am învățat asta chiar pe pielea mea, făcu ea referire la implicarea lui în recrutarea ei. Știi ceva, n-o să pot învăța să fac asta niciodată. N-o să fac niciodată așa ceva într-o misiune, indiferent

cine mi-ar ordona, termină ea, respirând din greu de parcă ar fi alergat.

Alex încercă să-și țină în frâu tentația de a da drumul furiei.

–Dacă vei supraviețui suficient de mult timp, s-ar putea ca într-o bună zi să dai chiar tu ordinul ăla, spuse pe un ton calm.

–Eu nu sunt ca tine, Alex. Nu visez să ajung Brett când mă fac mare.

Într-o fracțiune de secundă, mâinile lui îi prinseră brațele ca într-o menghină, fața lui la numai câțiva centimetri de a ei.

–Fir-ai tu să fii de răsfățată arogantă, o scutură șuierând printre dinți. Habar n-ai câte eforturi am făcut să-ți protejez sentimentele alea idioate! Știi de câte ori ți-am acoperit greșelile? Câte misiuni ai fi distrus dacă nu eram lângă tine? Știi?

Vreme de câteva secunde rămaseră amândoi împietriți, Alina cu ochii mari, incapabilă să evadeze din privirea lui. Nu se putea mișca, nu putea vorbi, abia dacă mai respira. Alex o trânti în peretele din spatele ei.

–N-o mai face pe copila inocentă și privește în jurul tău! îi strigă în față. Nouăzeci și nouă la sută din oamenii pe care-i vezi aici n-o să supraviețuiască mai mult de cinci ani și asta pentru că nu sunt suficient de buni la ceea ce trebuie să facă pe teren! Crezi că a fi agent operativ e o carieră pentru care poți opta ca să nu te confrunți cu alegerile pe care trebuie să le facă superiorii tăi? Trezește-te!

Cu inima bătându-i nebunește, Alina își umezi cu limba buzele uscate. Privirea lui Alex coborî pe buzele ei și atitudinea lui violentă se topi ca prin farmec, totul transformându-se brusc în ceva de nedefinit, cu conotație erotică. Alina deveni conștientă de apropierea trupurilor, de căldura ce le radia prin haine, de întunecarea subită a ochilor lui. Se cutremură când îi simți respirația pe piele.

Vrea să mă sărute, realiză cu o fracțiune de secundă înainte ca el să-și aplece capul, buzele lui aproape atingându-le pe ale ei. O fracțiune de secundă în care ea ar fi putut întoarce capul pentru a rupe vraja dintre ei, însă n-o făcu. Își putea simți sângele gonindu-i prin vene, încălzind-o, amețind-o, în timp ce buzele ei se întredeschiseră expectativ.

Alex se smulse de lângă ea atât de brusc încât ea se împiedică, aproape căzând în genunchi. Realiză rușinată că se topise în îmbrățișarea lui, prinsă într-un moment ce n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată. Clipi rapid, reorientându-se în spațiu, concentrându-se pe locul unde se afla ea, unde se afla el și ce făceau în acel moment. Expresia lui era rece și distantă. În ochi nu i se citea niciun sentiment, iar ea se întrebă dacă nu cumva își imaginase emoțiile pe care le zărise acolo cu câteva secunde mai devreme. Poate chiar își imaginase toată scena de mai devreme.

Alex o porni către intrarea în clădirea principală, trecând pe lângă

ea și izbind-o ușor cu brațul în umăr. Incapabilă să se abțină, ea îl atinse ușor pe braț. Un mușchi îi tresări pe față, corpul devenindu-i rigid sub mâna ei.

–Alex... șopti ea.

El se opri, dar nu o privi.

–Viața ta de dinainte nu mai există, Alina. Treci peste, tonul lui era politicos, aproape impersonal.

Mâna ei se scurse de pe brațul lui și-i căzu pe lângă corp. Se sprijini de peretele din spate, simțind că leșină. Implicațiile cuvintelor lui i se învârteau nebunește prin cap, iar ea încerca din răsputeri să le cuprindă cu mintea, știind că era purul adevăr.

–Aș putea să te ucid, Alex, spuse cu voce calmă. Câteodată cred că dacă ai muri, viața mea ar deveni mai suportabilă. Nimeni nu m-ar mai putea răni.

El o privi cu jind, în ochii lui strălucind un zâmbet care nu-i atinse buzele.

–Aș muri dacă aș ști că te-ar ajuta cu ceva, îi răspunse aproape în șoaptă. Dar cine ar mai veghea asupra ta?

–Atunci poate ar fi mai bine să mor eu... poate așa nu m-ar mai durea sufletul atât de tare.

–Nu spune asta. Făcu un pas spre ea, dar n-o atinse. Ești puternică, trebuie să supraviețuiești.

–Nu-mi doresc viața pe care mi-o construiești tu aici. N-am nimic de câștigat de la ea. Chiar dacă aș ajunge să conduc locul ăsta, ar trebui să sacrific prea multe ca să merite. În fiecare zi fac lucruri pe care nu credeam c-o să le pot face acum câțiva ani. Nu vreau să învăț mai mult, nu vreau să-mi pierd sufletul de tot.

–N-o să las să se întâmple una ca asta. Alex îi cuprinse fața în mâini, forțând-o să-l privească. N-am să permit locului ăstuia să te distrugă.

Alina își îngădui să se piardă în ochii lui frumoși. Era atât de puternic, putea fi atât de nemilos, însă nu vedea nimic rece în ochii lui în acel moment. Numai îngrijorare sinceră, durere, chiar speranță că-i va îngădui din nou s-o protejeze. Că-și va încredința din nou sufletul spre salvare în mâinile lui. Nu-i cerea dragostea, nici măcar tandrețea, ori trupul ei. Tot ce-și dorea era să o vadă supraviețuind și să rămână cu sufletul întreg, nu ciopârțit ca al lui.

Închise ochii, fiindu-i frică de ceea ce avea să facă. Nu-și putea încredința sufletul în grija unui bărbat care putea fi atât de crud, un bărbat care pretindea că și l-a pierdut pe al lui. Ar fi semănat prea mult cu un pact cu diavolul.

–Nu mai am nevoie de protecția ta, cuvintele îi țâșniră de pe buze înainte de a se gândi să le rostească.

Alex deschise gura ca pentru a spune ceva, apoi o închise, privind-o tăcut cu o expresie pierdută.

–Vorbesc serios, Alex, s-a terminat. Nu mă mai cere în echipa ta.

–Alina, te rog, nu face asta, o imploră el.

–Nu mai putem continua... nu mai pot eu continua. Am crezut că pot, dar e mult prea greu pentru amândoi. Îmi pare rău, mai spuse, o adiere de părere de rău umbrindu-i fața. Îl mai privi pentru încă un moment, apoi se întoarse pe călcâie și se îndepărtă rapid.

Alex o urmări cu privirea până dispăru după un colț, incapabil să se miște. După câteva minute, o porni încet spre biroul lui. Locul acela închis și întunecat i se părea de o intimitate binecuvântată. Se așeză la birou, relaxându-și toți mușchii. Aștepta furia și durerea, dar nu putea simți nimic. Era amorțit. Imagini intoxicate de prezența Alinei i se succedară rapid prin minte... zâmbetul ei luminos, râsul cristalin, cum adormea încolăcită în jurul trupului lui, cum îl atingea când erau singuri, curba delicată a gâtului ei.

Își puse capul pe brațe și, acolo în intimitatea întunecată a biroului lui, își dădu frâu liber sentimentelor. Plânse înfocat cu lacrimi amare pentru femeia care adusese speranța în inima lui pe care o crezuse moartă pentru totdeuna. Femeia pe care știa că a pierdut-o.

Capitularea lui dură numai câteva minute, însă pentru el deveni o eternitate. În cele din urmă, se sustrase din oceanul disperării și-și șterse ochii cu mâneca. Trăgând aer adânc în plămâni, deschise laptop-ul și scotoci cu înfrigurare prin toate știrile recente. Un video înfățișa un grup de măicuțe care tocmai sosiseră în Statele Unite, aducând cu ele refugiați minori din Liberia. Alex mări fețele copiilor și se apropie de monitor. Acolo... păr negru și cârlionțat, ochi mari și rotunzi, întunecați ca niște perle negre.

⌖

Alina bătu cu furie la ușa biroului lui Brett și intră.

–Nu vreau să mai fac parte din echipa lui Alex, declară ferm, fără nicio altă introducere.

Brett o privi tăcut pentru câteva momente.

–Cred că ai nevoie de ceva timp liber să te odihnești, să-ți limpezești gândurile și să-ți regândești prioritățile, spuse el îngăduitor. Pentru moment nu voi lua în seamă cererea ta. Știi foarte bine că nu poți lăsa emoțiile să-ți afecteze eficiența profesională.

–N-am nevoie de niciun fel de timp liber, știu ce vreau, insistă ea cu voce fermă. Pune-mă în echipa altcuiva.

–Cred că ar fi o greșeală. Faceți o echipă formidabilă împreună.

–Crede-mă, e mai bine așa.

Brett se lăsă pe spătarul scaunului și o privi pe deasupra ochelarilor.

–Și asta se întîmplă din cauza relației voastre personale?

–Între noi nu mai există niciun fel de relație, așa că nu, nu din cauza asta.

–În cazul ăsta, n-ar trebui să aveți niciun fel de problemă să lucrați împreună, răspunse Brett pe un ton glacial. Dar deocamdată voi onora cererea ta și te voi muta în altă echipă. *Deocamdată*, Alina, asta nu e o decizie permanentă.

✦

ADIEREA MORȚII

Alina își ocupă locul la masă alături de ceilalți agenți operativi, jucându-se absent cu ochelarii de soare. Era foarte ciudat să se afle în sala de *briefing*, așteptându-l pe Brett să-i trimită în cine știe ce colț uitat de lume, fără să-i fie și Alex alături, fără să-i simtă privirea mustrând-o ori de câte ori îi zbura mintea aiurea. Brett o informase în treacăt că Ford era liderul echipei și, automat, noul ei superior. Îl căută cu privirea și-l descoperi așezat la capătul mesei. După privirile iscoditoare pe care i le arunca, înțelese că era la curent cu ultimele noutăți în ceea ce privea relația ei cu Alex.

Brett intră în încăpere și toate discuțiile de fond se transformară în murmure, care apoi se reduseră la tăcere.

–Din informațiile de ultimă oră pe care le-am primit de la filiala noastră din Finlanda, se pare că cineva a furat două focoase nucleare dintr-un depozit aparținând fostei Uniuni Sovietice, urmând să le transporte în curând spre un potențial cumpărător necunoscut, își începu ca de obicei Brett *briefingul* fără alte introduceri inutile.

–În paralel, am primit informații despre o nouă grupare extremistă numită Leii Negri, despre care știam foarte puține până acum. Li s-a menționat numele de câteva ori în cazuri de confruntări violente între diferite organizații teroriste. Ceea ce ne îngijorează cel mai tare este că nu pare să le pese cine este prins la mijloc. În urma investigării unei explozii care a distrus o clădire de birouri din Africa de Nord, am reușit să punem mâna pe un om de-al lor de legătură și-am aflat mai multe. Se pare că deși se află pe piață de mai puțin de un an, încep deja să-și facă un nume. Nu au o agendă politică sau religioasă și-și vând serviciile oricui plătește prețul cerut. Clienții lor sunt traficanți de arme și droguri, plus grupări teroriste care nu au propria trupă de asalt.

–Mercenari? întrebă Ford.

–Cam așa ceva. Acum avem indicații clare că vor activa pe post de cumpărători pentru focoasele nucleare. Deocamdată nu știm sigur dacă e o tranzacție pentru uz personal, ori acționează pe post de paravan pentru altcineva din umbră. Punctul de transfer va fi un port mic de pe Râul Amu Darya de la granița dintre Turkmenistan și Afganistan. Misiunea voastră e să interceptați convoiul și să-l urmăriți. Vrem ca ambele părți să fie aduse pentru interogatorii și nu cred că mai e nevoie să specific că vrem focoasele înapoi. Avionul vă va transporta

până la Kerki, la aproximativ o oră de graniță. Veți primi instrucțiuni detaliate pe parcurs. Timpul ne presează, plecați imediat ce vă luați în primire echipamentul. Vreau rezultate. Ford, vino cu mine. Restul știți ce aveți de făcut.

Fără niciun alt cuvânt, Brett părăsi sala de *briefing*, cu Ford în urma lui. Ceilalți agenți operativise ridicară de la masă în liniște și le urmară exemplul, unul câte unul. Îl găsiră pe Jason Adler, șeful Departamentului de Armament și Echipamente, ocupat până peste cap. Pe jos zăceau într-o dezordine organizată lăzi cu muniție perforatoare de veste anti-glonț, grenade cu gaz lacrimogen, măști de gaze, pistoale de mână, mitraliere, puști cu lunetă.

–Niciun lansator de rachete? glumi Scott.

Jason îl privi pieziș.

–Păi nu prea cred că s-ar potrivi bine cu încărcătura din cargo.

Jason Adler era un bărbat între două vârste cu un nas puțin cam mare și coroiat, o cicatrice lungă brăzdându-i fruntea – pe care gurile rele spuneau că ar fi primit-o în timpul unei misiuni din care abia scăpase cu viață – și o grămadă de păr alb pe peste tot cu excepția capului, unde avea un început de chelie pe care încerca s-o ascundă cu o frezăcare ar fi părut severă chiar și celui mai înfocat cadru militar.

–Gata, spuse Ford în spatele lor. Era deja echipat pentru misiune, iar tonul vocii lui era prea liniar pentru a transforma cuvântul într-o întrebare. Oscila între *sunteți gata?* și *v-ați dat foc la valiză dacă nu sunteți gata!*

Scott aprobă din cap în timp ce-și încărca arma.

–Hai să-i dăm bătaie.

Kerki, Turkmenistan

Avionul aterizează la o bază militară părăsită cam la o jumătate de oră de Kerki. În zece minute, un microbuz negru cu geamuri fumurii trăgând o remorcă pe care se aflau două motociclete își făcu apariția din burta avionului și se angajă spre sud-est pe șoseaua cu două benzi care ducea spre granița afgană cam la cincisprezece kilometri distanță.

Alina, prinsă până peste cap într-o ceartă aprinsă cu Brett, abia dacă remarcă tranziția.

–Cum adică o fereastră de numai treizeci de minute? Încercăm să găsim un convoi pe cea mai aglomerată șosea din Turkmenistan și tu ne dai acces la satelit numai treizeci de minute? Făcu o pauză, ascultând replica lui Brett. Da, Brett, știu că avem numai un singur satelit care poate distinge semnătura radioactivă, continuă după un

moment. Dar ce-i mai important? Dacă nu putem confirma vizual în numai treizeci de minute?

–O să confirmăm, spuse Ford, privind monitorul peste umărul ei.

Alina întoarse capul și-l privi cu îndoială. Optimismul lui era încurajator, chiar dacă nu avea alt motiv logic în afară de neacceptarea eșecului. De fapt, dură douăzeci și șapte de minute, iar șoferul trebui să facă un adevărat raliu prin traficul dement pentru a poziționa microbuzul la câteva trailere în spatele convoiului format din două autobuze gri închis încadrate în față și spate de două camioane militare.

–Depășește-i, îi ordonă Ford șoferului. Alina, scanează în infraroșu.

–Câte șase în fiecare camion, plus alți șase în autobuze, trei și trei.

Toată lumea putea socoti. Șapte agenți operativi Elite, asta dacă-l socoteau și pe Ford, căruia îi fusese încredințat suportul tehnic, și douăzeci și doi de inamici. Ford urmări privirile pe care le schimbau oamenii lui în timp ce se întrebau dacă fuseseră trimiși să intercepteze convoiul cu focoasele nucleare, ori să fie uciși încercând.

–Oprește la următorul popas. Alina, vii cu mine, ordonă în timp ce încărca o armă specială cu cartușe conținând iod radioactiv într-un amestec de ulei vâscos, greu de curățat chiar și de cea mai aprigă ploaie.

Își puse o pereche de mănuși de piele și o cască de motociclist. Microbuzul încetini și opri. Alina își puse și ea casca și-l urmă afară.

Totul dură numai patru minute, echipa lucrând rapid să descarce cele două motociclete din remorcă. Ford reintră pe șosea, cu Alina acoperindu-i spatele, făcând slalom printre mașini și tiruri până ajunseră din nou în spatele convoiului. Îl depășiră prin stânga, Ford ascunzând arma sub brațul drept în timp ce marca fiecare vehicul cu câte un cartuș de iod radioactiv.

–Confirmă, vorbi în microfonul incorporat în cască, integrându-se în traficul din fața convoiului.

–Patru obiective confirmate, îi răsună vocea lui Scott în ureche. Vii înapoi?

Traficul începea să încetinească în anticiparea graniței afgane. Dacă se opreau acum puteau pierde convoiul.

–Nu, mai întâi trecem dincolo.

Imediat după graniță, pe care o trecură ca-n brânză, fără măcar să încetinească, șoseaua se ramifica: est în direcția Portului Choghli Tappeh și sud-est spre Portul Qarqin. Când ajunse la intersecție, convoiul se despărți în două, un autobuz si un camion luând-o spre est, celelalte două continuând să meargă drept.

–La naiba! înjură Scott. Ce facem?

–Raza de urmărire?

–Patruzeci de kilometri.

–Trageți pe dreapta.

Ford își parcă motocicleta lângă microbuz și-i făcu semn Alinei să-l urmeze înăuntru.

–Fă-mi legătura cu Brett, i se adresă lui Scott. S-au despărțit, raportă imediat ce Brett răspunse. Două vehicule spre est, două spre sud-est. Avem nevoie de întăriri în ambele locații. Eu cu Alina o luăm spre est, Scott spre sud-est.

–Am înțeles. Contactează-mă imediat ce ajungeți. Echipele de intervenție sunt pregătite în ambele porturi.

–Ne separăm, le explică Ford oamenilor lui, punctând cele două porturi pe harta de pe monitor. Eu cu Alina luăm Portul Choghli Tappeh, Qarquin e al vostru. Brett a trimis întăriri în ambele porturi. Scott preia comanda. Fiți pregătiți să vă mișcați imediat cum ajungeți. Cargoul este prima prioritate, prizonierii pentru interogatorii a doua.

Ford și Alina reveniră pe șosea în mai puțin de opt minute, făcând un slalom nebun prin trafic până ajunseră din urmă jumătatea lor de convoi înainte să poată ieși din raza de urmărire. Nu puteau risca să-l piardă. Odată încărcătura descărcată, putea fi trimisă rapid oriunde în lume, iar cei implicați să dispară fără urmă în Munții Afgani.

Ford își scoase telefonul mobil și apăsă un buton.

–Brett.

–Te așteptam, veni răspunsul prompt.

–Mă poți localiza de la transmisia asta?

–Deja am făcut-o. Ești la aproximativ doi kilometri sud-vest de port. Poți menține linia asta deschisă?

–Da.

–Echipa de intervenție e în tranzit spre tine. Îi coordonăm noi, dar așteaptă ordinele tale.

–Scott?

–Se lucrează pe șosea și tot traficul e oprit. Probabil nu vor ajunge la punctul de întâlnire în următoarea oră.

–Am înțeles.

Strecură telefonul deschis în buzunarul de la piept și se concentră la drum. Zece minute mai târziu, convoiul intră în port și dispăru într-o hală.

–Închideți toate căile de acces. Cel puțin unsprezece inamici, informă Ford echipele de intervenție.

Cumpărătorii se aflau deja înăuntru probabil. Îi făcu semn Alinei

să-l urmeze și escaladară scara de incendiu. Când ajunseră pe acoperiș, se strecurară înăuntru printr-o gură de aerisire. Așteptară câteva momente să li se obișnuiască ochii cu întunericul. Un bărbat stătea de pază la câțiva metri mai în față. Alina se furișă în spatele lui și-i rupse gâtul fără niciun zgomot, apoi îl trase după un colț în timp ce Ford îi lua locul pe circulara de metal care se conecta cu primul etaj printr-o scară ruginită. Dedesubt, doi bărbați stăteau aplecați asupra unui laptop, discutând animat despre prețul pentru care erau dispuși să vândă focoasele nucleare. Mintea lui Ford lucră rapid. Dacă puteau recrea ultimele comenzi, aflau și cine erau cumpărătorii.

–E o tranzacție virtuală, șopti în telefonul mobil.

Își scoase arma cu tranchilizante. Cadavrele nu aveau cum să le dea informații despre cine erau cumpărătorii. Ținti gâtul unuia dintre cei doi, observând cu ușurare că laptopul era deja închis, și apăsă pe trăgaci. Omul căzu ca secerat.

Echipele de intervenție năvăliră în hală într-un vacarm de nedescris și în curând unsprezece corpuri se aflau întinse la pământ. Nouă adormiți cu tranchilizante, doi morți. Focoasele nucleare se aflau în autobuz.

–Pachetele sunt în siguranță, îi raportă lui Brett. Spune-i lui Scott că urmăresc o pistă falsă.

–Am înțeles. Prizonierii?

–Nouă din unsprezece, deja în tranzit. Niciun rănit.

–Ne vedem la bază.

–Încă ceva, Brett. Am găsit un laptop care ar putea conține informații importante. Îl conectez în rețeaua noastră și-ți transfer baza de date, poate găsești ceva interesant.

–Dă-i drumul și așteaptă confirmarea mea.

Ford se sui într-un microbuz identic cu cel în care se aflau Scott împreună cu echipa lui, contemplând ideea unui duș fierbinte și a unui schimb de haine care nu puteau a transpirație și gaze de eșapament. Conectă laptopul în interfața securizată Elite și inițiе transferul de date. Abia dacă apucă să-și sprijine capul de spătarul scaunului și să închidă ochii, când vocea lui Brett bubui din nou în urechea lui:

–Mă tem că va trebui să-ți amâni dușul, spuse de parcă-i ghicise gândurile. Reasamblează-ți echipa, ne vedem online într-o oră.

⌖

Alina închise ochii și încercă să se relaxeze, frânturi din discuțiile purtate în surdină de agenții din jurul ei ajungându-i la ureche ca un zumzet îndepărtat de albine. Un sentiment ciudat îi străbătu coșul

pieptului, făcându-i pielea ca de găină și parcă amorțindu-i toate organele vitale. Îl recunoscu imediat. Frică pură. Și ce-o îngrozea cel mai tare era certitudinea că acel sentiment era cât se poate de rațional, cu toate că nu putea identifica de unde anume provenea. Ford se foi pe scaunul de lângă ea. Deschise ochii și-l privi.

–Ești ok? o întrebă el, studiind-o atent.

Alina își dădu ochii peste cap, mimând exasperarea.

–Da, Ford, sunt foarte ok. N-am de gând s-o iau razna încă, așa că nu trebuie să mă ții sub observație.

Ford zâmbi și o bătu prietenește pe genunchi, apoi își încrucișă brațele la piept și-și întinse picioarele în fața lui. Era aproape întuneric în microbuz, numai luminițele verzi de evacuare amestecându-se cu lumina albastră a monitorului pregătit pentru conferința cu Brett.

Alina închise din nou ochii și încercă să vizualizeze cu ochii minții cum i se scurge tensiunea din corp. Avea momente când îi venea să urle. Pur și simplu să deschidă gura și să urle cât putea de tare. Se întrebă oare ce fel de sunet ar fi ieșit... macabru și inuman, învăluit în durere și sârmă ghimpată, ori mai degrabă ca al unui animal rănit? Viața ei se transformase într-un coșmar din care nu mai putea ieși. Încă se mai trezea dimineața așteptând să-l vadă pe Alex lângă ea, însă în locul razelor de soare și a căldurii lui găsea numai singurătate rece. Se trezea în sunetul propriei tăceri. Contrar a ceea ce-i spusese, încă mai bocea după viața normală pe care o pierduse și se răscula periodic împotriva acelei nedreptăți îngrozitoare, dorindu-și să poată deschide gura în timpul *briefingurilor* și să urle cât o țineau plămânii.

Monitorul se însufleți dintr-o dată, lumina albăstruie fiind înlocuită cu o poză din satelit a câtorva clădiri înconjurate de munți stâncoși.

–Munții Pamir din Afganistan, numiți și Acoperișul Lumii de către localnici, se auzi vocea lui Brett în difuzoare. Se pare că am avut dreptate. Leii Negri au activat într-adevăr pe post de vânzători. Informațiile găsite pe laptop confirmă locația asta drept cartierul lor general. Profilul misiunii se află pe PDA-uri, studiați-l foarte atent. Echipele de intervenție sunt deja în tranzit. Vreau anihilare completă.

Alina oftă și deschise ochii.

Munții Pamir - 48 de ore mai târziu

La câteva ore după căderea întunericului, Alina era așezată la pupitrul de comandă al microbuzului, la un kilometru de cartierul general al Leilor Negri. Ford efectuase o cercetare amănunțită a locului, iar acum se afla împreună cu echipa lui pe poziții. Scott conducea echipa de

intervenție poziționată în partea de est a obiectivului. Ordinele erau să distrugă cele trei clădiri principale, în timp ce Ford dinamita depozitul de armament. Cu numai zece paznici vizibili, totul trebuia să meargă ca uns. Trebuia, dar nu se întâmplă așa. Primul semnal de alarmă fu tras de către Alina.

–Ford, nu-i a bună. Satelitul îmi indică două camioane care se apropie de locația voastră. Seamănă al naibii de mult cu un transport de trupe și ajung în zece minute. Cred că trebuie să ne retragem.

Ford cercetă drumul cu un binoclu. Deja putea vedea camioanele urcând anevoios pe drumul stâncos.

Milano, Italia

Brett se fâțâia nervos de colo-colo prin încăperea comandamentului de operațiuni. Alex privea monitoarele suspendate, observând desfășurarea tactică a misiunii.

–Fă-mi o scanare pe infraroșu, îi ceru Brett, oprindu-se din mers și privind la rândul său monitoarele.

Alex se execută fără niciun comentariu.

–Cel puțin cincizeci, raportă, în vocea lui simțindu-se îngrijorarea.

–Misiunea rămâne pe rol. Dați-i bătaie.

Alex îl privi surprins.

–Brett, sunt cu cincizeci de inamici mai mulți decât prevăzusem. Mai au nevoie de cel puțin două echipe ca să poată face față.

Brett nu-și dezlipi privirea de pe monitoare.

–Am spus să-i dați bătaie.

–Sunt complet expuși!

Brett își întoarse capul și-l țintui cu privirea.

–Fă-ți treaba, sau te înlocuiesc cu altcineva.

Alex îl fixă cu ochi ca de gheață, însă rosti ordinul cu voce fermă:

–Ford, ai undă verde.

Munții Pamir, Afganistan

–Ne retragem? repetă Alina întrebarea, așteptând răspunsul lui Ford.

–Nu. Toată lumea își menține pozițiile și așteptați instrucțiuni.

Ford privi din nou camioanele care înaintau încet dar constant. Cu toate că era deja întuneric, nu aveau suficientă acoperire. Trebuia să întârzie camioanele dacă voia să iasă vii de acolo și cu misiunea reușită. Nu avea prea multe opțiuni.

–Echipele Alfa și Beta, ocupați-vă pozițiile pe latura de sud. Distrugeți clădirile principale și plasați restul de explozibil. Echipa

Gama, distrugeți depozitul de armament. Alina, treci pe canalul doi.

Se auzi un clic, apoi vocea Alinei:

–Zi.

–Trebuie să scot cumva camioanele din funcțiune.

–Ești nebun? E sinucidere curată! Probabil sunt peste cincizeci de soldați în camioanele alea.

–Alina, ascultă-mă! Misiunea asta e responsabilitatea mea. Pot să-mi fac treaba fără să trebuiască să te conving să ți-o faci și tu pe-a ta?

Un moment de liniște, apoi:

–Ok, Ford, poți conta pe mine.

–Bun, deci o să încerc să întârzii cumva camioanele, după care vin pe cont propriu la punctul de evacuare. Dacă întârzii, începeți evacuarea fără mine. Ai înțeles?

–Nu, n-am înțeles, dar o s-o fac.

–Trec pe mut, că nu vreau să riscăm o interceptare a convorbirilor. Camioanele ajung în câteva minute.

–Ne vedem la punctul de evacuare, Ford. Să nu îndrăznești să nu fii acolo.

–Evident. Poți să-ți pariezi fundul ăla frumos pe chestia asta, Ducesă.

Alina dădu ordinul și echipele trecură la treabă.

Ford lucră rapid. Mai întâi se deconectă de la rețeaua de comunicații, apoi scoase apărătorile de plastic de pe trei dispozitive cu încărcătură explozibilă. Alergă către drumul prăfuit și plasă un dispozitiv la aproximativ două sute de metri de poarta principală. Farurile primului camion iluminară zona. Ford sări într-un șanț de la marginea drumului și-și scoase pistolul Glock. În câteva secunde, primul camion ajunse lângă încărcătura explozibilă. Ford ținti cu ambele mâini și trase câteva focuri în succesiune rapidă. Rezervorul cu benzină al camionului explodă, apoi urmă o explozie de proporții, care transformă noaptea în zi. Al doilea camion se opri, prea departe pentru a fi afectat de explozii. Soldații se revărsară afară precum furnicile dintr-un mușuroi infestat și împânziră zona.

Ford se ridică în picioare cu mitraliera Uzi în dreptul șoldului. Înainte ca soldații să poată reacționa în vreun fel, îi împroșcă din plin cu gloanțe, apoi se topi în întunericul din spatele lui, atrăgându-i după el, departe de clădirile principale.

⌖

Agenții Elite plantaseră deja tot explozibilul când noaptea fu luminată de o explozie puternică. Scott întoarse capul și privi bila de

foc. Ford oprise camioanele. Focuri de armă izbucniră ca la comandă din toate părțile, făcând imposibilă orice încercare de retragere. Scott se adăposti după un camion abandonat.

În microbuz, Alina ascultă încordată focurile de armă, conversațiile și ordinele urlate ale misiunii. Secunde trecură precum ani.

–Retragerea! ordonă, apoi schimbă canalul de comunicație pentru a-i raporta lui Brett. Toate încărcăturile au fost plantate.

–Evacuați.

Alina transmise ordinul și echipele Elite începură să se retragă, dar în curând totul se duse pe apa sâmbetii. Scott nu era sigur dacă din cauza profilului prost al misiunii, informațiilor insuficiente, ori pur și simplu din cauza neșansei. Gloanțele îi copleșiră din toate părțile. Agentul de lângă el se scutură spasmodic într-un dans macabru, gloanțele perforându-i spatele. Doi alți agenți căzură în dreapta lui.

–Evacuarea! urlă Scott.

Cu gloanțe șuierându-le peste capete precum roiuri înfuriate de viespi, agenții se retraseră în spatele unei bariere dărăpănate. Cu toții știau protocolul de urgență: separare, tactici de pierdere a urmei, reîntâlnirea la punctul secundar de evacuare. Scott se lăsă pe vine în spatele unui zid de cărămidă, cu echipa pe care o conducea în spatele lui. Cu toate gloanțele care viermuiau în fața lui, era riscant să privească pe după zid. Habar nu avea unde se aflau inamicii.

–Scott, unde ești? îi bâzâi vocea Alinei în ureche.

–Colțul din sud-est, după baracă.

–Rămâi acolo, vin să vă ajut.

Scott înjură printre dinți.

–Da, n-ar strica un pic de ajutor.

Răspunsul Alinei veni prin întețirea focurilor de armă. Se apropia de ei din sud, în fruntea echipei de intervenție, eliminând inamicii care le blocau calea de retragere. Știind că alt moment mai bun nu avea să existe, Scott și echipa lui începură retragerea mergând cu spatele, așternând un val de gloanțe împotriva urmăritorilor.

–Șaizeci de secunde până la detonare, îi anunță glasul lui Brett.

Microbuzul se opri în scrâșnet de frâne în spatele lor. Imediat ce se aruncară claie peste grămadă înăuntru și șoferul demară în trombă, pământul se zgudui sub șocul exploziilor multiple.

⌖

Îl așteptară pe Ford la punctul de evacuare până când zorii începură să se reverse peste partea de est a orizontului. Îngrijorarea Alinei crescu

cu fiecare minut care trecea, știind că în curând satelitul de comunicație se va afla peste poziția lor, îngăduindu-le să intre în contact cu Elite. Se temea că în absența lui Ford, Brett avea să fie forțat să dea ordinul de reîntoarcere la bază. Trebuia să facă ceva înainte de a li se ordona sacrificarea lui. Se ridică brusc în picioare și-și pregăti echipamentul.

–Mă duc după el.

Scott o privi neliniștit, dar nu încercă să o oprească.

–Ne vedem la punctul secundar de evacuare, îi spuse ea, punându-și rucsacul în spate.

–N-ai decât patru ore până la evacuare, o avertiză el.

–O să ne întoarcem la timp.

Deschise ușa microbuzului și se strecură afară. După numai câțiva pași, Scott apăru lângă ea.

–N-ar trebui să te bagi de bunăvoie în bucluc, îi spuse, privindu-l peste umăr.

–Mda... mama îmi spunea mereu asta.

–Poate ar fi cazul să începi s-o asculți.

–Cred că-i prea târziu, rânji Scott.

Făcură drumul înapoi până ajunseră la cartierul general distrus al Leilor Negri. Se culcară pe burtă pe culmea unui deal prăfuit și priviră zona, Alina prin binoclu, Scott prin luneta puștii. Singura structură rămasă în picioare era baraca de cărămidă. Pe ici pe colo încă mai ardeau focuri răzlețe, molozul întins pe o arie foarte largă. Câțiva soldați aranjau zecile de corpuri arse în rânduri ordonate.

La un moment dat, Ford apăru în ușa barăcii cu mâinile legate la spate. Avea sânge pe față și șchiopăta foarte tare, ca și când abia mai putea pune piciorul drept în pământ. Din cauza distanței și a echipamentului negru pe care-l purta, nu se putea vedea dacă mai avea și alte răni. Trei soldați îl înconjurară, unul dintre ei lovindu-l cu piciorul în spatele genunchiului. Ford se prăbuși la pământ, dar soldatul îl apucă de guler și-l ridică din nou în picioare.

–Îl execută!

Alina aproape se ridică în picioare, dar Scott o trase înapoi.

–Suntem prea departe ca să putem face ceva, îi șuieră printre dinți. Și nu-l ajuți cu nimic dacă te lași omorâtă.

Soldatul care-l lovise cu piciorul îndreptă arma spre capul lui Ford, apoi o retrase brusc și-l lovi cu sete în tâmplă. Ford se prăbuși din nou la pământ, părând că-și pierduse cunoștința. Ceilalți doi soldați îl ridicară pe sus și-l puseră într-un Jeep militar. Unul dintre ei se urcă lângă el, ceilalți în față. Mașina demară în trombă. Alina încercă să-și

amintească harta drumului pe care veniseră camioanele.

–Am o idee, șopti, făcându-i semn lui Scott s-o urmeze.

Se retraseră și se ridicară în picioare. Alina o luă la fugă spre vest. Scott o urmă fără să mai comenteze. Drumul șerpuia printr-un canion abrupt, iar ea calculă că puteau ajunge înaintea Jeepului dacă o tăiau peste terenul stâncos. O explozie în fața mașinii ar fi putut să-i devieze traiectoria, poate chiar s-o oprească. Cam ăsta era planul, dar nu se întâmplă chiar așa.

Pe când ajunseră, Jeepul deja intra în canion. Alina pregăti grenada, în timp ce Scott își pregăti arma. De aici totul o luă razna. Alina aruncă grenada, dar calculă greșit distanța, lovind peretele stâncos. Bolovani și țărână o luară la vale, blocând drumul numai pe jumătate. Șoferul realiză că erau atacați și mări viteza, încercând să se strecoare pe lângă blocaj. Scott ținti și trase câteva focuri de armă, nimerindu-l pe șofer, care se prăbuși peste volan. Mașina făcu câteva zig-zaguri, se lovi de peretele stâncos și se răsturnă pe o parte. Cei doi soldați rămași se adăpostiră după mașină și începură să riposteze atacului cu focuri răzlețe de armă. Ford zăcea nemișcat pe o parte la câțiva pași, cu mâinile încă legate la spate. Soldații nu se puteau mișca fără să se expună gloanțelor, iar Alina și Scott nu-l puteau recupera pe Ford. Ajunseseră într-un impas și timpul nu era de partea lor.

Alina era nerăbdătoare să ajungă la Ford. Zăcea complet nemișcat, iar țărâna căpătase o culoare roșiatică în jurul pulpei lui stângi, semn că sângera abundent. Putea muri chiar în fața lor și nu puteau face nimic altceva decât să privească neputincioși. Trebuia să facă ceva și încă repede.

–O iau pe ocolite, spuse, privindu-l pe Scott peste umăr. Acoperă-mă.

Înainte ca el să apuce să spună ceva, ea deja dispăruse. Cu Scott împroșcându-i cu gloanțe pe soldați pentru a le atrage atenția, Alina fugi cât o țineau picioarele, urmărind un semicerc imaginar, apoi se adăposti după niște stânci. Îi putea vedea pe cei doi soldați acum, trăgând în direcția lui Scott. Își extrase pușca cu lunetă din harnașamentul prins pe spate și controlă încărcătorul. Gata de acțiune.

Se așeză în poziția de tragere, ochi tâmpla primului soldat, respiră o dată adânc și o dată numai pe jumătate. Apăsă pe trăgaci între două bătăi de inimă. Glonțul intră în tâmpla din dreapta și ieși pe partea cealaltă printr-o gaură imensă. Soldatul se prăbuși ca o marionetă cu firele tăiate de o mână invizibilă. Alina ochi tâmpla celuilalt soldat înainte ca acesta să-și fi dat seama ce se întâmplă și apăsă din nou pe trăgaci. Soldatul căzu ca secerat, lăsând în urma lui un arc de sânge care zbură prin aer ca jetul unei fântâni arteziene.

Alina alergă către Ford și îngenunche lângă el. Îi eliberă mâinile și încercă să facă un inventar rapid al rănilor. Echipamentul lui negru mustea de sângele ce încă se mai scurgea din pulpa dreaptă. Rană de glonț. Partea stângă a feței îi era năclăită în sânge de la o rană urâtă la tâmplă.

–Trebuie s-o ștergem de aici, spuse Scott pe un ton urgent imediat ce ajunse lângă ei. Îl car eu pe Ford.

Se aplecă și icni de efort când ridică masa inertă care era corpul lui Ford. Inima Alinei bătea mai tare cu fiecare secundă prețioasă care trecea. Începură să alerge fără să mai privească înapoi.

⌖

În avion, Ford fu întins pe o pătură direct pe podea. Nu puteau face mare lucru pentru el, echipa de medici care îi aștepta la bază instruindu-i numai să încerce să-i oprească sângerarea și să-i mențină temperatura corpului constantă.

Alina îngenunche lângă el. Rana din pulpă nu era atât de gravă dacă reușeau să oprească sângerarea. Rana de la cap o îngrijora cel mai tare, ușoara deformare indicând o fractură a craniului. Îi înfășură cu grijă capul în bandaje elastice, atingându-l cu la fel de multă delicatețe ca pe un ou crăpat. Îi puse o perfuzie în brațul drept și încercă să-i curețe cât mai bine rana din pulpă, apoi îl pansă strâns pentru a opri sângerarea.

Fața lui era foarte palidă, fruntea îi era acoperită de sudoare, respirația anevoioasă. Uruitul motoarelor în clipa în care decolară îl trezi la realitate și întredeschise ochii. Alina îl mângâie pe frunte.

–Sunt aici, Ford. Totul o să fie bine.

Mâna lui tremurândă o căută cu înfrigurare pe-a ei. Alina îl luă de mână și-l strânse cu putere.

–Sunt aici cu tine, Ford. Rezistă. Voi fi aici, orice s-ar întâmpla... se înecă în propriile cuvinte. Sunt lângă tine. Mă auzi, Ford?

O tristețe profundă o copleși când o lacrimă se prelinse ușor pe obrazul lui. Încercarea lui nereușită de a o șterge însă, îi nimici inima.

Trei zile mai târziu

Ford ședea rezemat de spătarul patului de spital, urmărind picăturile din perfuzie. Zăcuse mai mult fără cunoștință în primele douăzeci și patru de ore după operație. Apoi se instalase febra. Medicii se luptaseră cu el pentru a-l împiedica să-și smulgă perfuziile în timp ce se zbătea ca un animal prins în cușcă.

Alina nu-l părăsise nicio clipă, chinuită de imaginea trupului lui

zvârcolindu-se în timp ce era legat de pat. Tot ceea ce putea face era să-l mângâie ușor pe fruntea fierbinte și să-i vorbească, asigurându-l că era acolo. Într-un târziu, după ce i se administrară antibioticele adecvate, condiția lui se stabiliză și căzu într-un somn lung și liniștit. Imediat ce se trezi, ceru să o vadă pe Alina.

–Ai face orice numai să scapi de scris rapoarte, nu-i așa? îl întrebă ea când intră în cameră.

Ford o privi cu ochi încărcați de emoție.

–Alina, mulțumesc...

–E-n regulă, Ford, îi zâmbi ea. Cuvintele nu sunt necesare. Nu între noi.

El dădu din cap și zâmbi la rândul lui.

–Acum să spun sincer, Ducesă, aș mai mânca câteva gloanțe dacă mi-ai acorda toată atenția ta pe o perioadă nedefinită.

Alina îl privi pe sub sprâncene.

–Lingușeala asta nu-ți va aduce decât...

–O noapte cu tine?

–Mai multe belele decât poți să duci.

Ford râse cu voce tare, privind-o cum iese pe ușă, nu înainte de a-i face cu ochiul. Clătină din cap și se rezemă de pernă cu un zâmbet imens pe buze.

✦

O ETERNITATE FĂRĂ TINE

O peliculă de ceață mohorâtă acoperi cerul la asfințit, potrivindu-se perfect cu starea lui interioară. Alex deschise ușa casei sale și intră. Privi în jur, amintindu-și săptămâna fericită pe care o petrecuse aici împreună cu Alina. Își lăsă haina pe un scaun și puse pe foc ceainicul pe care Alina insistase să-l cumprere. Încercă să zâmbească la amintirea vizitei pe care o făcuseră micului magazin denumit pe bună dreptate Pasiune Chinezească.

Se contrazise cu ea până rămase aproape fără suflare, încercând s-o facă să înțeleagă că el adoră cafeaua proaspătă, considerând-o una dintre puținele plăceri ale vieții. Alina rămase neînduplecată.

–Cafeaua e bună pentru sănătate, dar nu mai mult de una pe zi spuse cu pe ton final care nu mai admitea niciun fel de comentariu. Seara trebuie să bem ceai.

–Măcar decofeinizată, încercă el să pledeze.

–În caz că nu știai, cafeaua decofeinizată e o adevărată nenorocire. E plină de chimicale.

Adora felul în care primul ei cuvânt dintr-o propoziție se suprapunea peste ultimul lui cuvânt, de parcă ea știa deja ce avea el să spună, având răspunsul gata pregătit. O adora și mai mult pentru abilitatea ei de-a crede, chiar și numai pentru un moment, că vor supraviețui nebuniei care se numea viața lor în Elite, trebuind să-și facă probleme datorită cofeinei, sau cine știe ce altă idioțenie modernă care le-ar fi putut afecta sănătatea.

Durerea îl strânse cu degete reci ca de gheață de inimă când își turnă ceaiul ei favorit într-o cană. Se așeză pe canapea și sorbi din lichidul fierbinte, gândindu-se cât de fericită ar fi fost ea să știe că devenise un tabiet aproape zilnic.

După ce se separaseră, devenise treptat din ce în ce mai neglijent în munca lui, până în punctul în care aproape că-și pierduse viața în primele ore ale acelei dimineți într-o hală părăsită de la capătul lumii. Țeava armei teroristului i se înfipsese dureros în spate și auzise foarte clar click-ul metalic în momentul în care acesta apăsase pe trăgaci. Gândurile care-i trecuseră atunci prin minte într-o fracțiune de secundă îl mai bântuiau și acum. Se gândise că avea să moară fără să-i poată vedea chipul pentru ultima oară, fără ca ea să-l țină în brațe până la ultima suflare. Dar încărcătorul teroristului fusese gol, iar el se întorsese și-i rupsese gâtul cu iuțeala fulgerului. Grație divină, ori blestem? Timpul

devenise dușmanul lui, nicidecum un aliat.

N-o mai văzuse de aproape patru luni, n-o atinsese de nouă... sau de o eternitate? Dacă ar fi fost ucis în acea dimineață, ar fi devenit o eternitate. Îi invadase lumea lui scufundată în tăcere cu spiritul ei liber, transformând-o într-una în care visele și dorințele puteau fi reale, nu doar o șoaptă efemeră în mijlocul nopții. Suflarea lui era lipsită de viață fără ea.

Cât timp trecuse de când îi aparținuse trup și suflet? *Nu chiar atât de mult timp,* încercă să se mintă singur. O zi, sau o eternitate, amintirile mult prea dureroase pentru a le retrăi sau uita.

⌖

Alina se reîntoarse la baza Elite după o misiune de supraveghere de patru săptămâni la Monte Carlo, pregătită să dea piept cu Alex. Brett o informase că aveau să lucreze împreună pentru misiunea următoare, iar ea nu putuse decât să dea din cap și să încerce să se împace cu ideea.

–Văd că te-ai întors printre muritorii de rând, auzi o voce în spatele ei.

Se întoarse să-l vadă pe Jason apropiindu-se de ea.

–Așa se pare.

Ochii lui Jason îi măsurară trupul suplu, observând bronzul arămiu.

–Văd că ți-a priit misiunea asta.

–Mda... e chiar distractiv s-o arzi aiurea patru săptămâni la Monte Carlo cu un grup de traficanți de arme. Oricum, spuse ea întinzându-și leneș brațele deasupra capului, munca sub acoperire pe marginea piscinei are farmecul ei.

–Mi-aș dori să știu cum e.

–Ei haide, Jason, revino-ți. Dacă vrei, fă o cerere de transfer la departamentul nostru și mă ofer eu să te antrenez ca agent operativ, replică ea rânjind ironic.

–Nu, mersi.

–Vezi, știam eu. E o muncă a naibii de dificilă pentru cei sensibili.

–Da, recunosc. Sunt sensibil. Ți-am spus vreodată că mă jucam cu păpușile când eram mic?

–Umblă zvonul că încă o mai faci.

–Da, dar acum au puls, chicoti Jason. Apropo, îmi arăți și mie zonele tale care au rămas nebronzate?

Alina flutură din gene.

–N-am niciuna.

–Răsfățată mică, murmură el, clătinând din cap.

Ea râse cu voce tare, apoi îi puse întrebarea care-i stătuse pe limbă

de când îl întâlnise:

–Alex e pe-aici?

–Da, dar ai grijă. E-n toane proaste.

Îl găsi în biroul lui, cu degetele zburându-i pe deasupra tastaturii calculatorului. Nici nu ridică capul s-o privească, ignorând-o total și văzându-și mai departe de treabă. După o separare atât de lungă, era reconfortant să-și dea seama că unele lucruri nu se schimbau niciodată.

–Bună, Alex.

Degetele lui se opriră, însă rămaseră pe tastatură, și-și ridică privirea la ea.

–Avem un *briefing* în douăzeci de minute.

Acum înțelegea comentariul lui Jason.

–Știu. Am vrut numai să te salut mai întâi.

Alex o concedie cu o ridicare indiferentă de umeri și se reîntoarse la treaba lui.

–Sunt ocupat.

Clinchetul tastaturii sub degetele lui o urmări până ieși din birou.

⌖

–Acum două zile, o aeronavă comercială cu destinația Londra s-a prăbușit în Marea Nordului, începu Brett *briefing*-ul, înclinând capul spre imaginea de pe ecran ce înfățișa rămășițe răzlețe de fuzelaj plutind pe valurile înspumate. Mass-media a atribuit acest accident nefericit defecțiunilor tehnice. Noi, însă, avem alte informații.

Apăsă pe un buton al telecomenzii și înlocui imaginea cu cea a unui bărbat tânăr slab și deșirat, îmbrăcat cu haine mototolite.

–Bernard Collins, un chimist strălucit care a creat un tip de exploziv de zeci de ori mai puternic decât C4, ce nu poate fi detectat cu aparatura modernă. Substanța găsită la locul accidentului este identică cu o mostră din laboratorul lui Collins. Ori i-a furat cineva formula, ori a dat-o el de bunăvoie și acum circulă nestingherită pe piață.

Pe ecran apăru imaginea unui bărbat destul de atrăgător care traversa o stradă. După costumul elegant pe care-l purta, părea un om de afaceri de succes. *Ghutra* de culoare albă ce-i acoperea capul sublinia faptul că era un tradiționalist arab.

–Amer El-Faati, continuă Brett, un jucător relativ nou pe piața traficului de arme. Avocat de renume, care se pare că și-a îmbogățit repertoriul prin asocierea cu o clientelă dubioasă. Din informațiile noastre, El-Faati a fost cel care a facilitat tranzacția explozibilului lui Collins. Nu ne pasă de el, e colateral. Ne pasă de omul lui de legătură.

Credem că au stabilit o întâlnire la sfârșitul săptămânii, când El-Faati se va afla împreună cu familia într-o vacanță pe Riviera Israeliană. Informațiile se află pe PDA-uri, toate echipele raportați direct la Alex. Plecați în două ore.

Agenții se împrăștiară imediat ce *briefing*-ul luă sfârșit. Alina rămase pe gânduri o vreme la masă, apoi se ridică fără chef. Avea nevoie de informații și nu de genul cărora le putea afla la un *briefing*. Jason era ocupat cu echiparea misiunii, așa că se îndreptă spre a doua sursă de încredere.

–Ford.

–Care-i treaba, Ducesă? Nu te-am mai vazut cam de mult pe-aici, îi răspunse el cu un zâmbet sincer.

–Am fost plecată câteva săptămâni. Misiune de supraveghere de rutină, explică ea scurt. Ce știi de Alex? îl întrebă după câteva clipe.

El își coborî privirea pe bombeul bocancilor.

–Nu știu nimic.

Alina își încrucișă brațele la piept și-l privi întrebător.

–Tot ce știu e că a avut toane toată săptămâna, continuă el cu voce joasă.

–Definește *toane*.

–Rece, nervos, calcă pe toată lumea în picioare fără scrupule. O ține așa de când s-a întors din ultima misiune, ceva la nivel înalt la care nu am acces. Auzi, voi doi v-ați certat, sau ceva de genul ăsta?

Alina îl privi gânditoare, aproape fără să-l vadă.

–Zi-mi și mie dacă mai afli ceva, ok? spuse într-un târziu.

–S-a făcut.

Riviera Israeliană

Razele de soare radiau în valuri fierbinți, evaporând apa de pe pielea Alinei. Capturarea omului de legătură al lui El-Faati putea fi trecută în manualele pentru antrenamentul noilor recruți drept un exemplu de misiune standard: plantarea dispozitivelor de urmărire, filaj, supravegherea întâlnirii celor doi subiecți, capturare. Cum supravegherea preliminară determinase că El-Faati își petrecea mai tot timpul împreună cu familia la piscina hotelului unde erau cazați, profilul misiunii avea ca punct de pornire plasarea strategică a Alinei pe un șezlong confortabil la marginea bazinului.

El-Faati își făcu intrarea, urmat de soție și fiu, flancați de doi bodyguarzi cât două tancuri, care aruncau priviri fioroase împrejur. Pistoalele li distingeau clar sub jachetele închise la culoare.

Alina se prefăcu fascinată de cartea pe care se prefăcea că o citește. O privire rapidă pe deasupra ochelarilor de soare îi confirmă faptul că El-Faati arăta exact ca în poza pe care o văzuse în timpul *briefing*-ului: un bărbat atrăgător, sigur pe el, obișnuit să dea ordine care să fie respectate. Soția lui era de o frumusețe exotică răpitoare, iar fiul, care nu părea să aibă mai mult de zece ani, era o combinație foarte reușită din amândoi, cu părul negru și cârlionțat al tatălui său și ochii verzi ai mamei. Strigă ceva către părinți, apoi o luă la fugă și sări în piscină chiar în dreptul șezlongului pe care stătea Alina.

N-ar fi putut evita valul imens cât un tsunami chiar dacă ar fi încercat. Și nici nu avusese de gând să încerce. Puse mâna pe un prosop și începu să se șteargă, în timp ce soția lui El-Faati îl certa pe băiat pe un ton ce nu admitea niciun comentariu. El-Faati junior o sfeclise.

–Mii de scuze, spuse El-Faati senior într-o engleză cu accent puternic. Fiul meu este... cum se spune... greu de stăpânit.

Alina se ridică în picioare și zâmbi la vederea expresiei de consternare din ochii lui.

–Nicio problemă. La urma urmelor, suntem la piscină și port costum de baie.

–Sunteți foarte amabilă.

Alina ridică din umeri.

–Mai degrabă realistă.

Încercă să scuture o pietricică care-i intrase în sanda, dar se dezechilibră. Îl privi pe El-Faati cu o expresie întrebătoare și îndică umărul lui.

–Îmi dați voie?

–Vă rog.

Alina se sprijini de umărul lui pentru a-și păstra echilibrul, atașând un transmițător minuscul sub gulerul cămășii lui în același timp. Ridică piciorul și-și scutură pietricica din sanda, observând cu coada ochiului cum cei doi bodyguarzi se apropiau cu mâinile pe armele de sub jachete. Luă mâna de pe umărul lui El-Faati și păși doi pași înapoi.

–Mulțumesc.

–Măcar atât puteam face.

El Faati înclină din cap și se reîntoarse la familia lui, urmat îndeaproape de cei doi bodyguarzi. Alina se așeză pe șezlong și privi amuzată cum își dojenea fiul, care afișase o mutră spășită.

–Frumos... foarte diplomatic, spuse Ford în urechea ei pe un ton amuzat. Transmițătorul emite perfect. Poți să te retragi.

–Aș mai sta un pic.

Un moment de liniște, întrerupt din nou de vocea lui Ford.

–Alex zice să vii înapoi.

Alina schiță o grimasă.

–De ce? Suntem în *stand-by* până diseară.

Alt moment de liniște, apoi vocea lui Alex:

–Acum, Alina.

Alina oftă exasperată. La naiba! Doar nu era vreun recrut care nu știa cum să profite în mod discret de puțin timp liber.

–Da, șefu', șuieră printre dinți.

⌖

Două echipe Elite se aflau deja pe poziții în seara aceea, când El-Faati își făcu apariția în recepția hotelului, urmat de fiul său. Din înregistrările convorbirilor lui cu ajutorul transmițătorului pe care i-l plantase Alina sub gulerul de la cămașă, reieșise că întâlnirea cu omul de legătură fusese stabilită pentru ora opt seara în recepția hotelului. Nu aveau o descriere fizică a omului de legătură, știau numai că-l cheamă Habib, iar vocea lui nu se potrivea cu niciun fișier audio din baza de date Elite. Echipele foloseau metode de supraveghere mobilă, schimbând agenții periodic pentru a nu fi reperați de o posibilă echipă de contra supraveghere. Singurii agenți stabili în recepția hotelului erau Alina și Alex, cu Ford și Scott postați afară în dreptul ușii de la intrare.

După apariția lui El-Faati, Alex se postă într-un colț mai întunecat de unde putea ține sub observație toată recepția. Alina se așeză pe un jilț îmbrăcat în damasc. Scotoci prin poșetă, de unde scoase o oglinjoară și un ruj, apoi se rujă, păstrându-l pe El-Faati în raza ei vizuală.

Arabul se îndreptă spre un grup de canapele bej și se așeză cu fața spre ușa de la intrare. Sorbi cu un aer absent dintr-un pahar cu vin roșu, răsfoind o revistă fără să-i privească paginile. Ochii îi erau ațintiți pe ușă.

–Cred că întâlnirea va avea loc chiar aici, murmură Alina.

–Beta, ocupați-vă pozițiile și așteptați confirmarea vizuală, ordonă Alex.

Ford și Scott intrară în recepție și se postară în partea dreaptă a ușii, discutând animat ca doi prieteni care nu s-au mai văzut de ceva timp.

Privirea Alinei se mută la fiul lui El-Faati, care era clar că se plictisea și încerca să-i atragă atenția tatălui său. Se trase de gulerul cămășii de mătase cu care era îmbrăcat, se foi pe scaun, lovi cu pantofii în masa din față. Când tatăl său nu-i acordă nici cea mai mică atenție, se ridică de pe scaun, își luă avânt și încercă o săritură asemănătoare cu cea de la piscină, numai că de data aceasta obiectivul era poala tatălui său.

Dar se părea că El-Faati era obișnuit cu apucăturile odraslei sale, așa că-l pescui din zbor și-l așeză în siguranță pe scaun. Băiatul indică paharul cu vin, iar tatăl îl privi cu un zâmbet îngăduitor. Luă paharul și învârti lichidul vișiniu în mod ademenitor. Băiatul îl privi fascinat și apucă paharul cu ambele mâini.

Alina își întoarse ochii spre Alex. Imun la tot ceea ce nu avea legătură cu misiunea, stătea perfect nemișcat ca o replică a sa dintr-un muzeu de ceară, numai ochii mișcându-i-se pentru a scana recepția. Se mutau de la copil, la tată, de la turiști, la agenții Elite, oprindu-se pe ușa de la intrare. Iar și iar repeta acea succesiune, ritmic și precis ca un asamblator pe bandă rulantă. Ca un robot. Numai o singură dată se opri pentru a o privi pe Alina fix de parcă s-ar fi uitat prin ea.

Ușa hotelului se deschise și intră un bărbat solid cu o freză ca de soldat și o pereche de ochelari de soare care-i stăteau parcă suspendați pe nasul bulbucat. La subraț ținea un ziar făcut sul.

–Avem un suspect, murmură Alina printre dinți. Potențială armă în ziar.

–Nu mișcă nimeni până nu avem confirmarea, ordonă Alex.

Noul sosit traversă recepția în direcția lui El-Faati, scoțându-și ochelarii de soare pentru a scoate la iveală o pereche de ochi reci și întunecați. Îi aruncă o privire scurtă fiului lui El-Faati, apoi ridică întrebător din sprâncene. El-Faati se grăbi să-și expedieze odrasla înapoi în camera de hotel.

–Habib, salută cu o înclinare de cap.

Vocea lui Brett bâzâi în urechile agenților într-o fracțiune de secundă:

–Subiectul a fost confirmat.

–Îl interceptăm acum? întrebă Ford.

–Nu, răspunse Alex. Locul e prea public. Așteptăm până când iese.

Întâlnirea se desfășură rapid. Se schimbară informații, apoi urmă un transfer de bani. La sfârșit se stabili o nouă întâlnire pentru livrarea mărfii. În mai puțin de zece minute, Habib era din nou în picioare, deplasându-se către ușă.

–Beta, interceptați-l, ordonă Alex.

Era imposibil ca Habib să fi auzit ordinul secret și totuși părea că la un anumit nivel îl recepționase. Probabil un al șaptelea simț, un radar personal al pericolului, extrem de dezvoltat de ani buni de experiență. Oricare ar fi fost cauza, bărbatul aproape o rupse la fugă pe măsură ce se apropia de ieșire. Ochii i se mișcau continuu, scanând recepția, oprindu-se pe cei doi agenți postați la ușă. Apoi observară poziția lui Alex și în final pe cea a Alinei.

–Ne-a mirosit, spuse Scott, introducându-și mâna sub haină.

Ziarul de la subrațul lui Habib căzu pe dalele de marmură, un pistol Glock apărând ca prin farmec în mâna lui dreaptă. Ford păși în fața lui.

–Las-o baltă, n-ai nicio șansă. Vino cu noi în liniște și s-ar putea să rămâi în viață.

Habib era înconjurat și nu avea cum să facă față singur împotriva atâtor agenți. O știa și el și o știau și ei. Era numai o chestiune de timp.

–Tati!

Toată lumea încremeni ca într-un stop cadru. Toată lumea în afară de fiul lui El-Faati, care alerga spre tatăl său. Ochii lui Habib se fixară pe băiat. Nu mai avea altă cale de scăpare. Dintr-un salt ajunse lângă băiat și-l prinse cu un braț, ridicându-l în fața lui pe post de scut. Copilul începu să țipe, zbătându-se cu înfrigurare, dar brațul puternic al lui Habib îl strânse ca într-o menghină, aproape tăindu-i căile respiratorii. Țipetele se reduseră la scâncituri, băiatul luptându-se să respire. El-Faati se repezi să-și salveze fiul, dar fu doborât la pământ de către Alex cu un pumn bine plasat sub bărbie. Lumea din recepție începu să țipe la vederea armelor care se materializară în mâinile agenților și se bulucira spre ieșire.

–Avem vreun unghi bun de tragere? întrebă vocea lui Brett.

–Nu. Tipul se mișcă prea repede, răspunse Alina cu arma Glock țintită cu ambele mâini spre capul lui Habib.

Având mereu grijă să se ascundă după băiat, Habib începu să se retragă. Alex îl urmă cu arma pe lângă corp, raza laser despicând aerul ca pentru a incita particulele de praf la isterie. Într-o fracțiune de secundă, ridică Glock-ul și apăsă pe trăgaci. Glonțul se înfipse în umărul lui Habib cu suficientă forță pentru a-l face să-i zboare picioarele de sub el. Copilul îi scăpă din brațe și se răsuci în aer ca aruncat de o centrifugă uriașă, apoi ateriză pe dalele de marmură cu un zgomot înfundat. Încă conștient, se cuibări în poziție fetală și începu să plângă după mama lui. Alina se repezi la el și încercă să-l calmeze, privindu-l pe Alex cum pășește până în dreptul lui Habib.

–Ridică-te, îi spuse pe un ton ca de gheață.

Habib gemu și se ridică în picioare, cu mâna stângă încleștată pe rana sângerândă din umăr. Alex făcu un semn înspre Ford și Scott. Îl apucară fiecare de câte o mână și-l conduseră afară.

Alina se ridică de lângă băiat și-i bară drumul.

–Aproape ai omorât un copil!

Alex o ignoră total, raportând în microfon:

–Obiectiv neutralizat, activați procesul de evacuare. Avem nevoie

de un medic.

Înainte să-i poată întoarce spatele, Alina îl apucă de braț. El privi în jos la mâna ei, apoi își ridică ochii și-i fixă într-ai ei.

–Rămâi și coordonează sterilizarea zonei, îi ordonă pe un ton calm. Ne vedem la punctul de evacuare în zece minute. Își puse arma în tocul de la subraț și se îndepărtă.

–Ce naiba se întâmplă cu tine? strigă ea la spatele lui.

Alex o privi peste umăr cu ochi opaci.

–Nimic.

Bărbatul din fața ei nu era Alex pe care-l cunoștea. Persoana asta era... altfel. Schimbarea era aproape intangibilă și n-o putea defini. Era ceva ce simțea mai mult la nivel intuitiv. În timp ce băiatul continua să plângă și să suspine, simți cum lumea ei își ieșise din propria axă.

Milano, Italia

Jason Addler realiză că ceva era în neregulă imediat ce o zări pe Alina.

–Bună, Jason, îl salută cu o mină obosită și îngrijorată.

Scott și Ford erau ocupați cu demontarea și predarea echipamentului, în timp ce Roman, un agent operativ transferat de curând de la una din filialele din Europa de Est, se tot învârtea în jurul mesei în căutarea unui dispozitiv de comunicație ce lipsea din inventar.

–Vino puțin până în spate, vreau să-ți arăt ceva, spuse Jason, indicând depozitul de echipamente. Imediat ce se aflară la o distanță rezonabilă, se întoarse spre ea și-și puse mâinile în șolduri. Ok, Alina, zi-mi ce s-a întâmplat. Arăți de parcă ți-a călcat cineva pisica cu un tractor.

–N-am nicio pisică.

–Sigur că n-ai. Cine dintre noi are?

Alina oftă prelung.

–E vorba despre Alex. Ceva e-n neregulă... ceva foarte serios. Ai auzit de misiunea noastră?

–Doar că v-ați atins obiectivul.

–Da, ne-am atins obiectivul, râse ea sarcastic și se așeză pe un scaun. Subiectul ne-a mirosit cumva... Nu mă întreba cum, că nu știu. Și-a scos arma, noi le-am scos pe ale noastre, toate bune și frumoase. După aia, totul s-a dus naibii când a apărut un copil. Tipul l-a prins și l-a folosit pe post de scut uman. Alex l-a împușcat pe tip în umăr fără să clipească și nici n-a catadicsit să vadă dacă puștiul e ok.

Jason se rezemă de un raft de metal cu o figură gânditoare.

–Cât timp ai fost tu plecată pentru misiunea aia de la Monte Carlo? Patru săptămâni?

–Cam așa ceva.

–Și pe Alex l-au trimis tot într-o misiune lungă. Jason părea că vorbește mai mult cu el însuși. Ceva la nivel înalt, total clasificat. Cum se poartă cu tine?

Alina căzu pe gânduri. Cum se purta Alex cu ea? Ca și cum n-ar fi existat, ca și cum ar fi fost oricare alt agent operativ. Redevenise cine și ce fusese odinioară, nu mai existau decât misiunea și obiectivul final pentru el.

–Mă ignoră total. Nu-i pasă ce fac decât atunci când nu-i respect ordinele și atunci îi pasă foarte tare. Pe de altă parte, eu am fost cea care a inițiat o ruptură între noi.

–Mda, probabil că tocmai a fost lovit în moalele capului de vreo revelație. Chestia asta, combinată cu misiunea misterioasă, unde numai Dumnezeu știe ce-a trebuit să facă, și *voila*! Agentul operativ perfect s-a renăscut din propria-i cenușă. Probabil a ajuns la concluzia că ți-ar fi mult mai bine fără el și acum face tot posibilul să te îndepărteze.

Alina încuviință din cap. Da, suna foarte plauzibil... schimbarea atitudinii, concentrarea lui reînoită asupra protocolului strict din timpul misiunilor, lipsa oricărei expresii faciale... Da, hotărât lucru. Alex-omul-robot era din nou pe baricade.

Jason o bătu cu afecțiune pe spate.

–Vrei un sfat de la un om bătrân? Mergi mai departe și nici măcar nu privi în urmă. Crede-mă, nu merită. Alex e o iluzie creată cu ajutorul oglinzilor. Pare un personaj tragic în căutare de cineva care să-l vindece, dar adevărul e că singura identitate care trăiește cu adevărat în interiorul lui e cea de cel mai bun agent operativ Elite. Nu-ți irosi timpul, Alex e un vis imposibil.

–Sper că nu întrerup nimic important.

Surprinși, Alina și Jason întoarseră capetele și-l găsiră pe Brett în ușa depozitului. O studia atent pe Alina, în mod clar așteptând să-i vadă reacția în legătură cu comportamentul lui Alex în timpul misiunii din Israel.

–Felicitări pentru o misiune reușită, spuse în cele din urmă cu o umbră de zâmbet malițios.

Alina schiță o grimasă.

–Da, bănuiesc că tu o consideri o misiune reușită.

–Și tu nu?

–Păi asta depinde de cum definește fiecare succesul. Alina rânji obraznic, alimentată de iritarea evidentă a superiorului ei. Dacă pentru tine atingerea obiectivului e tot ceea ce contează, atunci, da, bănuiesc

că misiunea a fost un succes. Dar dacă ești ca mine și-ți pasă de sufletul unui copil inocent, s-ar putea să vezi altfel lucrurile.

Brett o premie cu unul dintre zâmbetele sale de felină la atac.

–Am înțeles.

Nu, n-ai înțeles nimic, gândi ea furioasă. *Nu înțelegi decât planurile tale mărețe, manipulările și nevoia compulsivă de-a controla lumea din jurul tău!*

–Mai ai și altceva de adăugat? întrebă el cu voce acidă, parcă ghicindu-i gândurile.

–Nu, am cam spus tot ce era de spus.

Îi făcu un semn cu capul lui Jason, apoi se ridică de pe scaun și se strecură pe lângă Brett afară din depozit.

–Nu pleca prea departe! strigă el după ea. S-ar putea să avem o misiune de ultimă oră!

Alina nu catadicsi să-i mai răspundă, ci continuă să înainteze pe coridoarele întortocheate.

–Unde te duci? întrebă o voce inconfundabilă din spatele ei, iar ea aproape că se împiedică la auzul ei.

Se opri din mers și se întoarse cu fața.

–Dar ție ce-ți pasă?

Alex nu reacționă la iritarea din vocea ei, expresia feței lui rămânând calmă și rece.

–Suntem în *stand-by*. E treaba mea să știu.

Alina își dădu ochii peste cap în semn de exasperare.

–Știi ceva, Alex? Mai ai de lucrat la sceneta cu intimidarea. Tocmai am avut o sesiune cu Brett și trebuie să-ți mărturisesc că e mult mai bun decât tine.

Expresia lui rămase neschimbată.

–Unde te duci? repetă întrebarea de mai devreme.

–Să mă tolănesc pe unul dintre cele mai incomode paturi inventate vreodată de umanitate, în așteptarea unei noi misiuni care să mă trimită într-un fund de lume, și să încerc să uit că iar am distrus sufletul unui copil. Își încrucișă sfidătoare brațele la piept și rânji ironic. Suficiente date pentru tine?

–Știi prea bine că nu era altă cale.

–Da, și tu și Brett îmi tot spuneți c-ar trebui să înțeleg de ce un copil inocent aproape a fost împușcat azi, dar chestia e că nu înțeleg deloc, Alex. Și n-am să înțeleg niciodată.

–Ba o să înțelegi, spuse el cu o inflexiune în voce ce suna ca o umbră de tristețe, apoi îi întoarse spatele și se îndepărtă.

Alina îl privi până dispăru după un colț.

–Ba n-am să înțeleg. Șoapta ei furioasă nu reuși să alunge umbrele reci ce-i cuprindeau inima. N-am să înțeleg niciodată, repetă mai tare de data aceasta, însă cuvintele se dezintegrară și se împrăștiară prin aer precum frunzele uscate într-o toamnă târzie.

✦

OCHII UNUI STRĂIN

Trecură zile bune până când îl întâlni din nou pe Alex. O întâlnire accidentală: el o coti pe după un colț al coridorului, ea la fel, din direcție opusă și aproape se ciocniră.

–Pardon, murmură ea cu un aer surprins.

Alex o prinse de brațe pentru a o ajuta să-și păstreze echilibrul, apoi o împinse ușor înapoi.

–Nicio problemă.

Nu era nici locul, nici momentul, dar Alina decise să mai încerce o dată.

–De fapt, mă bucur că te-am întâlnit. Ai un minut?

–Un minut.

–Păi, mă gândeam mai degrabă să-ți ofer o cafea.

–Cafea. Nu era o întrebare, mai degrabă o constatare.

–Da, înainte ieșeam mereu la o cafea. Nu-ți aduci aminte?

Poate că-și amintea, dar pe fața lui nu se citea nimic. Își prinse mâinile la spate în stilul soldatului perfect și o privi cu indiferență.

–N-am timp de prostii. Ce vrei?

–Vreau să vorbesc cu tine.

N-ar fi crezut că era posibil, însă ochii lui căpătară o expresie și mai glacială.

–Vorbește.

–Sunt... îngrijorată pentru tine, spuse ea șovăind. Umblă zvonul că te-au trimis în niște misiuni ciudate și voiam să știu dacă ești ok.

Privirea lui alunecă peste umărul ei.

–Sunt bine.

–Ești bine, repetă ea neîncrezătoare.

–Mulțumesc de întrebare.

Indiferența lui politicoasă o înțepa ca o tăietură în apă sărată. Ridică mâna încet și o așeză pe antebrațul lui, sperând că atingerea aceea avea să recreeze legătura dintre ei. El privi în jos la mâna ei de parcă era o ciudățenie apărută din neant. Alina aștepta o reacție, o tresărire de mușchi, orice ar fi putut să-i demonstreze că o recunoștea la nivel instinctiv, dar nu simți absolut nimic. Rămăsese nemișcat ca o statuie. Mâna ei alunecă de pe antebrațul lui, iar ea îl privi în ochii aceia gri-verzui care nu demult o înfiorau cu pasiunea din ei ori de câte ori o privea. Acum păreau opaci și lipsiți de viață. Buzele care le devoraseră pe ale ei deveniseră o linie încordată, iar vocea care obișnuise să-i pronunțe numele ca pe o rugăciune

acum îl rostea ca pe un epitet. Nu, nu se prefăcea. Alex dispăruse cu adevărat.

–Altceva? întrebă el pe un ton politicos.

–Nimic, absolut nimic, răspunse Alina păşind înapoi, simţind o nevoie acută să se distanţeze de acea politeţe falsă.

⌖

Trecură zile, apoi săptămâni, luni şi Alex continuă să o ceară pe Alina în echipa lui, însă nu-i acorda un tratament preferenţial, ceea ce însemna că era oricând dispus să-i rişte viaţa la fel de mult ca pe a celorlalţi agenţi operativi. Însă nu asta o şoca cel mai mult, ci cât era de diferit faţă de bărbatul care fusese cu numai câteva luni mai înainte. Îşi amintea aproape melancolic timpurile acelea când o manipulase, o minţise, o amăgise cu promisiuni pe care apoi nu le respecta, folosind împotriva ei sentimentele pe care le nutrea pentru el. Noul Alex nu avea motive ascunse şi nu trebuia să-şi reprime emoţiile, pentru că nu avea niciuna. Când acţiona în vreun fel, o făcea numai spre beneficiul organizaţiei Elite. Nu se mai deranja s-o ameţească de cap; îi dădea numai ordine pe care se aştepta să le respecte cu sfinţenie.

Odată, în timpul unei misiuni extrem de simple ce se transformase într-o luptă pe viaţă şi pe moarte din cauza unor informaţii eronate, gloanţele inamice o imobilizară în spatele unui generator de curent electric, separând-o de restul echipei. După ce golise şi ultimul încărcător, îşi introdusese arma în toc cu resemnare şi-şi rezemase capul de peretele din spatele ei. Nu trecu mult timp şi în faţa ei se materializă ca prin farmec unul dintre inamici, ţintindu-i capul cu arma, pregătit să tragă. Fusese convinsă în momentul acela că avea să moară. Înainte de-a putea apăsa pe trăgaci însă, bărbatul se prăbuşi la pământ cu un glonţ în ceafă. La câţiva metri în spatele lui, Alex îşi coborî arma încă fumegândă.

–Mersi, îngăimă ea.

El înclină din cap şi-i indică ieşirea de urgenţă.

–Ai trei minute să ajungi la punctul de evacuare.

Ordinul nu era însoţit de nicio comunicare tacită, iar în ochii lui nu se citea nicio urmă de îngrijorare, însă Alina decise să-i mai acorde o şansă. Poate trecuse suficient de mult timp de la ultima încercare eşuată.

Drumurile lor se încrucişară din nou în seara aceea în sala de *briefing*. Ea tocmai îşi terminase raportuş, el se îndrepta către centrul de comandă.

–Alex! îl strigă ea.

El se opri şi se întoarse către ea cu aceeaşi privire opacă.

–Mă gândeam că poate vrei să mergem să mâncăm ceva, propuse ea cu mai mult entuziasm decât simțea.

În ochii lui apăru o ușoară confuzie.

–De ce?

Bună întrebare, gândi Alina cinică, apoi clătină din cap, învinsă de atitudinea lui glacială.

–Lasă, e-n regulă.

Fără să-l mai privească, trecu pe lângă el și se îndepărtă. După câțiva pași însă, ceva o determină să se oprească. Întoarse capul și-l găsi stând exact în aceeași poziție în care-l lăsase, privind-o cu atenție pe sub sprâncenele încruntate. Îi oferi un zâmbet minuscul, însă fața lui rămase nemișcată. Și apoi văzu adevărul chiar acolo în adâncul ochilor lui schimbători și reci. Nu o salvase neapărat pe ea în ziua aceea, ci pe un oarecare agent operativ care avea nevoie de ajutor.

⌖

–Nu cu mult timp în urmă, l-ați săltat pe tipul ăsta, Habib Abouelmaati, începu Brett *briefing*-ul, aruncându-i o privire lui Alex. După ce și-a revenit și-a înțeles gravitatea situației în care se află, Abouelmaati a fost de acord să devină informatorul nostru. A fost trimis înapoi pe teren, pentru a lua legătura cu distribuitorul lui.

–Cineva cunoscut? întrebă Alex.

–Nu chiar. Abouelmaati colaborează cu un grup format din foști ofițeri KGB și adevărate genii de la Universitatea din Moscova. Dezvoltă explozibil experimental și vând formulele, fără să le pese cine este cumpărătorul dacă plătește prețul cerut de ei. Ceea ce ne face nouă viața mai ușoară. Alex va poza drept cumpărător și potențial investitor, deci va avea privilegiul de-a vizita laboratoarele. Vreau anihilare totală.

Brett privi la ceas.

–Profilul misiunii e pe PDA-uri, îl puteți studia în avion. Plecați într-o oră. Dacă aveți întrebări, Alex are răspunsurile.

Yaroslavl, Rusia

Întâlnirea avea loc într-un hangar dintr-un aeroport părăsit. Clădirea era în paragină, în mare nevoie de o renovare. Vopseaua cojită atârna în franjuri murdari de pe pereți, dezvăluind scheletul metalic ruginit de dedesubt. Ferestrele imense erau crăpate și pline de țărână.

Vântul rece sufla dinspre nord-est, iar Alina își strânse înfrigurată haina lungă neagră în jurul corpului. Fusese poziționată pe post de acoperire pentru Alex, jucând rolul asistentei lui. Urma să-l întâlnească

pe omul de legătură al lui Habib Abouelmaati, care avea să-i ducă să viziteze laboratoarele. Odată ce locația era confirmată, echipele de intervenție intrau în acțiune.

–Satelitul a detectat un convoi care se apropie de voi din sud, îi informă vocea lui Brett. O să aveți ceva oaspeți. Sunteți pe poziții?

–Afirmativ, răspunse Alex.

Pietrișul scârtâi sub roțile mașinilor și câteva momente mai târziu, o limuzină își făcu apariția în hangar, urmată de două Jeep-uri militare pline ochi cu bărbați echipați în costume de camuflaj. Portiera șoferului limuzinei se deschise, dând la iveală un mutant de aproape doi metri. Rânji la ei insolent, apoi deschise portiera din spate. Un bărbat mai în vârstă de înălțime medie păși pe asfaltul murdar. Era înfășurat într-o haină groasă de lână și purta cizme de piele foarte bine lustruite. Căciula rusească cu aripioarele laterale desfăcute îi acoperea capul și jumătate de față.

–Ești Bryon Michaels? îl întrebă pe Alex într-o engleză cu un accent extrem de puternic.

–Da. Alex făcu un gest cu mâna către Alina. Asistenta mea, Emma Weise.

–Eu sunt Iliya și atât. Numele de familie nu e important.

Rusul își scoase căciula pentru a dezvălui o chelie strălucitoare și o pereche de ochi albaștri care o scanară cu dispreț pe Alina din cap până în picioare.

–Ești femeie, remarcă iritat, ca și cum nu era un lucru pozitiv. Nu-mi plac femeile care se amestecă în afacerile bărbaților.

Păși până aproape de ea și o privi insistent drept în ochi. Părea irațional, lipsit de control, iar ea se întrebă dacă nu era cumva drogat. Un pistol îi apăru dintr-o dată în mâna dreaptă și cu o mișcare bruscă o lovi peste față. Capul ei zbură într-o parte la contactul cu metalul rece și se prăbuși amețită pe un genunchi. Rusul îndreptă pistolul către fruntea ei, părând gata să apese pe trăgaci.

–Ce faci?

Alina înregistră vocea lui Alex prin valurile de durere ce-i pulsau în cap, intrigată că tonul lui suna mai mult curios decât indignat.

–Eu personal folosesc femeile numai pentru sex și numai dacă sunt foarte docile, râse Iliya. Ți-am mai zis, nu-mi plac femeile care se bagă unde nu le fierbe oala.

–Mie-mi plac.

Alex își scoase arma, dar la fel făcură și mutantul de șofer și bărbații din Jeep-uri. Alina îl consideră un gest frumos, dar din păcate unul

inutil. Nu avea cum să le facă față. Probabil Iliya gândea același lucru, pentru că începu să râdă în hohote.

–Asta-i problema ta, spuse chicotind. Își coborî brațul și apăsă pe trăgaci. De două ori.

Primul glonț se înfipse în vesta anti-glonț a Alinei, fisurându-i o coastă și zburându-i picioarele de sub ea. Al doilea o nimeri în partea laterală dreaptă unde nu era protejată. Mâna ei se așeză peste rană, încercând să stăvilească sângele lipicios și cald ce-i curgea printre degete. Respirația i se îngreună.

Respiră, își comandă. *Continuă să respiri.* Își imaginase moartea de mii de ori, însă niciodată, nici măcar o dată, nu crezuse că avea să moară de mâna unui rus isteric și drogat, care avea ceva împotriva femeilor. Durerea o copleși, adâncindu-se ca o spirală întunecată. *Alex...* Întoarse capul și-l căută cu privirea, simțind asfaltul rece sub obraz. Unde era?

Îl zări stând nemișcat în același loc, mâna care ținea arma atârnându-i pe lângă corp. Pe față avea o expresie ca de regret. Era prima urmă de emoție pe care o citea pe fața lui de luni întregi. Rusul încă râdea, gesticulând cu pistolul în dreapta și-n stânga. Alina își presă mâna pe rană, bucurându-se de senzația de amorțeală ce i se instala în corp, chiar dacă știa că nu era ceva pozitiv dacă voia să supraviețuiască.

Rusul își puse pistolul la loc în toc, după care se întoarse spre Alex cu un rânjet larg pe buzele subțiri.

–Ai venit să faci afaceri, ori să te ții după fundul unei pipițe? Hai să-ți arăt laboratoarele.

Se întoarse pe călcâie și o porni spre limuzină. Alex rămase pe loc, privind în jos la trupul Alinei.

–Vii, sau nu? îi aruncă Iliya peste umăr pe un ton impacientat.

Timpul păru să capete substanță și viață proprie, extinzându-se, contractându-se, rămânând suspendat între ei.

–Da, pluti cuvântul aproape în mod grațios de pe buzele lui Alex.

Fără niciun alt cuvânt, își introduse și el arma în toc și îl urmă pe Iliya spre limuzină. Alina își lăsă mâna să-i alunece de pe rană, mușcându-și buzele în timp ce sângele curgea nestăvilit. Lichidul vâscos și lipicios formă o baltă călduță în jurul ei. Lumina părea că împrumutase o aură ireală, strălucind puternic la marginile imaginilor. Letargia se instală în corpul ei ca o umbră a morții, paralizându-i mintea și funcțiile vitale.

Alex o părăsise. O lăsase să moară.

Respirația i se îngreună din ce în ce mai mult, apoi totul deveni negru în jurul ei.

⌖

Sunete. Lumină. Durere. Alina tresări, alunecând în realitate. Zăcea tot culcată, dar nu se mai afla pe asfaltul rece. Fusese mutată? Își simțea corpul ca pe o zonă de război: o durere îi pulsa în tâmple, partea dreaptă o ustura și simțea apăsarea specifică a unei coaste fisurate. Se pipăi cu mâna, descoperind că cineva o dezbrăcase de hainele pline de sânge și-i pansase rana din partea dreaptă. Era învelită cu un material ușor. Bumbac? Unde se afla?

Se forță să deschidă ochii și privi în jur. O cameră cu tavan înalt, aerul mirosind a stătut și mucegai. Fusese întinsă pe o canapea, cu capul sprijinit pe o pernă, o pătură subțire acoperind-o total, de la bărbie la picioare. În mod sigur nu se afla în Iad și se îndoia că putea fi în Rai. *Probabil că sunt încă vie.* Trase aer în piept, atentă să nu-și deranjeze coasta fisurată și întoarse capul.

Alex era la numai câțiva pași, așezat pe un scaun și cu ochii închiși. Fața lui, care fusese la fel de imobilă ca săpată în granit timp de luni bune, avea acum întipărită o expresie îngrijorată.

–Alex? îl strigă ea cu voce răgușită.

Ochii lui se deschiseră imediat.

–Unde suntem? întrebă ea.

–Într-o locație sigură, o liniști el. Un medic e-n drum spre noi.

–Ce... Alina tuși, durerea propagându-se în cercuri concentrice de la coasta fisurată. Ce s-a întâmplat?

–N-am putut compromite toată misiunea. A trebuit să te las acolo, spuse după un moment de tăcere. Imediat ce locația laboratoarelor a fost confirmată, i-am ucis. Pe toți. M-am întors cât am putut de repede.

–De ce?

Ochii lui se afundară în ai ei, durerea întipărită în mod clar în adâncurile lor gri.

–Ce-i cu tine, Alex? De ce te-ai schimbat atât de mult? îl întrebă aproape șoptit.

–Sunt multe lucruri pe care nu le știi despre mine... începu el, însă vocea i se frânse.

Ochii ei rămaseră ațintiți asupra lui în așteptare. Slăbită din cauza pierderii masive de sânge, nu mai putea vorbi.

Alex se ridică brusc în picioare și păși până în dreptul ușii, dar se opri acolo și continuă cu spatele la ea:

–Ai făcut o alegere foarte bună când te-ai îndepărtat de mine. Ține-o tot așa pentru binele tău.

Dispăru pe ușă fără niciun zgomot, precum Îngerul Morții, lăsând-o pe Alina cu lacrimile șiroindu-i pe obrajii palizi.

✦

Alina schiță o grimasă, încercând să-și găsească o poziție mai bună. *La naiba cu rana asta!* Se atinse ușor în partea dreaptă, unde durerea pulsa în valuri ce-i provocau greață. Punctul în care penetrase glonțul era încă inflamat. Își potrivi perna sub cap, gândindu-se că poate ar fi fost o idee bună să ia pilulele împotriva durerii prescrise de doctor.

Un zgomot la fereastră îi atrase atenția. Închise ochii, prefăcându-se că doarme, în timp ce-și strecura mâna sub pernă după arma ascună acolo. Înainte de-a putea face orice altceva însă, două figuri în negru o imobilizară de mâini și de picioare. În ciuda durerii agonizante, se zbătu să se elibereze. Unul dintre atacanți îi smulse arma din mână. Încercă să-l lovească cu piciorul pe al doilea, însă durerea ascuțită o făcu să geamă prelung. Metalul rece al unui pistol i se presă la tâmplă.

–Ai încurcat-o, Ducesă. Ești moartă.

Alina îngheță.

–Ford?

–Eu, îi răspunse bunul ei prieten, retrăgând țeava pistolului de la tâmpla ei.

–Dați-i drumul, ordonă Alex din colțul din dreapta al camerei și aprinse lumina.

Alina își feri ochii, apoi le aruncă o privire celor doi agenți de lângă ea. Ochii ei se opriră însă pe cel care avea puteri depline asupra ei. O privea în mod aproape solemn, lumina jucându-se cu umbrele înșelătoare din ochii lui verzi-albăstrui.

–Ce înseamnă porcăria asta? întrebă ea, fierbând de furie.

–Un test pe care tocmai l-ai picat. Avem multe misiuni pe rol și puțini agenți disponibili, iar pe tine se pare că nu te putem activa încă.

Bruno, agentul operativ care încă o ținea de picioare, râni ironic.

– Nu te vedeam prea bine dacă eram pe bune băieții răi.

Într-o fracțiune de secundă, Alina se ridică și-i smulse pistolul din mână. Bruno privi tâmp la țeava îndreptată spre fruntea lui.

–Ia-ți mâinile de pe mine, spuse Alina cu voce calmă.

–Îți sugerez să faci cum spune, adăugă Alex, tonul lui căpătând o inflexiune ironică.

Bruno își ridică mâinile și se retrase câțiva pași. Alina îi înapoie arma lui Ford.

–Așteptați-mă afară, le ordonă Alex.

O ajută să se ridice din pat, însă se retrase de lângă ea imediat ce se afla în picioare. Alina îl urmă în bucătărie.

–Puteam să-ți spun eu singură că deocamdată nu sunt în cea mai bună formă, nu trebuia să regizezi toată parodia asta. Bun, și acum c-am picat, ce urmează?

Alex își împinse o șuviță de păr după ureche.

–Treci pe statut provizoriu până-ți mai revii.

–Hmmm... Alina îl privi pieziș. Sunt în vacanță cu plată?

–Nu. Vei fi repartizată temporar la un departament de suport.

–La sortat de hârțogăraie?

Alex îi oferi un zâmbet minuscul.

–Începi mâine dimineață la șapte. O mai studie un moment, apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă. Odihnește-te puțin, arăți ca naiba.

⌖

A doua zi de dimineață, la ora șapte fix, Alina se prezentă la departamentul la care fusese repartizată.

–'Neața, scumpete, o salută Jason, dezlipindu-și ochii de pe plăcuța înțesată cu circuite la care lucra.

–'Neața, răspunse ea timid.

–Pot să te ajut cu ceva? o întrebă el cu un zâmbet încurajator.

Alina ridică din umeri și privi în jurul ei.

–Păi, asta ar trebui să te întreb eu pe tine.

–Adică?

–Adică sunt noul tău asistent. Cred că Brett habar n-are ce să facă cu mine până-mi revin, se grăbi să răspundă privirii întrebătoare pe care i-o aruncă Jason.

–Aha... spuse Jason, privind-o cu un zâmbet ironic. Pentru început, faci numai ce zic eu și nu pui mâna pe nimic decât dacă-ți zic eu. S-a înțeles?

Alina oftă ușurată la tonul lui glumeț.

–Da, șefu'.

–Îmi place cum sună asta... m-aș putea obișnui să comand un trepăduș pe-aici.

–Păi, dă-i bătaie. Ce vrei să fac?

Ochii lui Jason sclipiră jucăuși.

–Ei, asta depinde. Cum te descurci cu echipamentul?

–Ce fel de echipament?

Jason indică cu capul spre un grilaj unde erau aliniate o duzină de

puști cu lunetă Barret de calibrul 50.

–Lung, tare, periculos, spuse pe un ton sugestiv în timp ce scoase o pușcă și i-o aruncă.

Alina o prinse cu o mișcare de expert și-și trecu degetul ușor într-o mângâiere pe toată lungimea țevii.

–Oh, sunt foarte, foarte bună, răspunse în același fel.

Jason râse cu poftă, apoi îi indică să ia loc la masa de lucru.

–Atunci poți să începi. Demonteaz-o și curăț-o.

Alina înclină din cap.

–Da, șefu'.

Puse pușca pe masă și se așeză cu grijă pe bancă, încercând să-și găsească o poziție confortabilă pentru rana care încă o jena. Trase pușca spre ea și în curând era absorbită de munca ei, simțindu-se aproape fericită. Nu era chiar atât de rău precum se așteptase. Și oricum, era mult mai bine decât pe teren. Mâna lui Jason i se așeză pe umăr, iar ea îl privi surprinsă.

–Nu te mai gândi. Totul o să fie bine, spuse el pe un ton aproape paternal.

Alina întoarse capul, nedorind ca el să vadă că o podidiseră lacrimile la cuvintele lui.

–Cum spui tu, șefu', întări cu voce tremurată.

El o bătu încurajator pe spate, apoi se întoarse la munca lui.

–Jason?

El își ridică ochii și o văzu zâmbindu-i, cu ochii suspect de lucioși.

–Mulțumesc.

–Cu plăcere, scumpete.

⌖

Timpul trecu repede. Alina lucră în tăcere, realizând că avea aptitudini pentru munca aceea. Jason trebuia să-i arate numai o singură dată ce are de făcut și putea să se descurce singură foarte bine.

Seara, atmosfera liniștită se transformă brusc în haos, când fură inundați de un curent continuu de agenți operativi care se pregăteau să plece într-o misiune. Puștile cu lunetă pe care Alina le curățase dispărură una după alta, la fel ca și dispozitivele de comunicație și alte echipamente pe care le testase, curățase, aranjase.

Admirația ei pentru Jason crescu considerabil în timp ce urmări ușurința și serenitatea cu care făcea față nebuniei generale. Pulsul activității se putea asemăna cu o culise a unui teatru chiar înainte de ridicarea cortinei. Agenții operativi se îmbulzeau într-un vârtej organizat, cu

adrenalina pompându-le prin vine, la fel ca niște actori înainte de o premieră. Numai că piesa lor se juca pe viață și pe moarte, iar unii dintre ei nu aveau să se mai întoarcă înapoi.

Alina realiză că Jason nu pregătea numai echipamentul și armele, ci și oamenii. Îl privi cum îi manevra cu aceeași dexteritate cu care mânuia echipamentul, știind ce să-i spună fiecăruia. Își aminti de câte ori făcuse exact același lucru și pentru ea. Celor mai tăcuți și gânditori, care nu doreau decât un scurt interval de timp în care să se calmeze și să se concentreze pe ceea ce urma, le oferea un salut scurt și un serviciu eficient. Celor încordați, o glumă, de obicei una deocheată, pentru a-i destinde. Câteodată îi bătea prietenește pe spate și le șoptea ceva încurajator și aproape înțelept la ureche. Alții primeau șicanări ironice, pline de haz.

Alina încercă să stea deoparte, dar el îi făcu un semn să ajute agentul care urma la rând.

–Hai, că poți, o încurajă. Echipează-l cu tot ce-i trebuie.

Alina dădu din cap, cu stomacul un ghem de nervi. Era complet diferit să se afle de partea cealaltă a mesei. De obicei, ea aștepta la rând pentru a-și ridica echipamentul. Ridică ochii la următorul agent îmbrăcat în negru din cap până în picioare.

–Ford! exclamă mirată.

–Da, Ducesă... eu, răspunse el jenat. Sper că nu ești prea ofticată pe mine pentru aseară. Îmi respectam numai ordinele... știi că nu prea ai de ales în locul ăsta.

–Da, știu. Nu-ți face probleme, e ok.

–Deci rămânem prieteni? întrebă el plin de speranță.

–Pentru totdeauna.

Ford își luă echipamentul în primire și o porni fluierând pe coridorul care ducea către ieșire.

–Bună treabă, îi spuse Jason cu voce joasă.

Alina începu să se relaxeze și să prindă curaj. Se sincroniză cu Jason și-și jucă rolul lângă ceilalți actori, cu ocazionalele indicații de la Jason în rolul lui de regizor. Sarcina lor se apropia de sfârșit, vârtejul de activitate liniștindu-se treptat. Jason se retrase într-un colț, pentru a completa inventarul, în timp ce Alina îi zâmbi ultimului agent operativ.

–Bună, Antonio, îl salută întinzându-i dispozitivul de comunicație. Am tot echipamentul tău pregătit.

Antonio, un tânăr brunet de vreo douăzeci de ani, cu piele măslinie și ochi întunecați și ageri, nu schiță nicio mișcare. Ochii lui se roteau aproape sălbatic în dreapta și-n stânga, căutând parcă o cale de scăpare.

–Ești bine? îl întrebă.

–Nu, răspunse el cu vocea cuprinsă de panică. Nu, nu sunt deloc bine. Păși mai aproape, ochii lui fixând-o de parcă era un om în pragul înecului, iar ea ținea colacul de salvare în mână. Nu mă mai întorc de data asta. În seara asta o să mor.

Alina ocoli masa ce-i separa și-l trase deoparte.

–Hei, nu mai vorbi așa, îi șopti pe un ton urgent. Totul o să fie bine.

Mâna lui îi apucă brațul ca într-o menghină.

–O simt, Alina. Nu mă mai întorc.

Cu toții trăiau la numai un pas de moarte și se puteau baza pe instinctele lor când se aflau în pericol, așa că nu putea trata cu indiferență ceea ce simțea oricine dintre ei, blamând numai panica. Poate Antonio simțise că jocul se întorsese împotriva lui și că nu-i putea scăpa destinului.

–Cu ce te pot ajuta? îl întrebă pe un ton calm.

La acceptul ei, tânărul păru să se liniștească și ridică din umeri.

–Cu nimic. E prea târziu pentru o spovedanie, sau o rugăciune.

–Pot să spun rugăciuni, afirmă ea cu mai multă convingere decât simțea.

O licărire de speranță apăru în ochii lui întunecați.

–Crezi în Dumnezeu?

–Da, rosti cuvântul fără ezitare.

Nu mersese prea mult la biserică în viața ei, dar mereu crezuse că lumea este guvernată de ceva cu mult mai puternic decât simpla inerție.

Antonio îi luă mâna în ambele lui mâini, depozitând un șirag de mătănii în palma ei.

–Atunci mă poți ajuta. Du-te la biserică și roagă-te pentru mine.

–Promit, îi răspunse solemn.

O expresie de calm profund se așternu pe fața lui imediat ce ea rosti promisiunea. Se reîntoarse la masă și-și luă echipamentul în primire, apoi păși pe coridor să-și întâmpine moartea. Alina se sprijini de peretele din spatele ei, simțindu-se stoarsă de puteri. Jason îi puse o mână pe umăr.

–Crezi că asta a fost greu? Dădu din cap cu tristețe. Acum începe partea grea. Ochii lui rătăciră pe coridor în urma agenților operativi. Acum nu avem nimic altceva de făcut decât să așteptăm.

Alina deschise ușa înaltă și grea și păși în penumbră, oprindu-se pentru a se acomoda cu semiîntunericul locului. Culorile calde ale vitraliilor se revărsau pe podeaua de lemn, lumina aurie făcând ca pereții să pară iluminați de undeva de dinăuntrul lor. Arcadele se înălțau semețe deasupra capului ei, întâlnindu-se într-o cupolă majestuoasă.

Se simțea ciudat de liniștită în timp ce rămase acolo pe loc, pur și simplu inhalând atmosfera încărcată de pace a sanctuarului. Ochii ei coborâră pentru a observa băncile simple de lemn. Numai o femeie bătrână era îngenuncheată în rândul din față, rugându-se în liniște cu capul plecat. După câteva momente, se ridică, iar Alina privi fascinată cum păși până în fața altarului, unde îngenunche din nou pe un genunchi, făcându-și semnul crucii.

Inima i se strânse. *Cum să fac asta?* Nu știa ritualurile, nu știa cuvintele rugăciunilor. Oare avea să fie ascultată dacă nu respecta regulile? Făcu câțiva pași, auzind cum ușa masivă se deschidea și apoi se închidea în urma bătrânei. Era singură. Trase aer adânc în piept și se așeză timid la marginea unei bănci. Promisese. Și dacă tot avea s-o facă, voia s-o simtă din tot sufletul. Fără jumătăți de măsură.

Bägă mâna în buzunar și scoase mătăniile. Nu știa ce cuvinte trebuia să spună, așa că avea s-o facă în felul ei. Închise ochii. În ciuda vieții pe care o ducea și a lucrurilor oribile pe care trebuia să le facă în numele binelui, simțea că locul acela sacru o primea cu brațele deschise, o voce interioară șoptindu-i că era în regulă, cuvintele ei aveau să fie auzite. Se așeză în genunchi și își puse fruntea pe mâinile împreunate. Dintr-o dată, toată durerea pe care o ținuse sub un control strict în adâncul ființei ei, se revărsă cu furia unui ocean ieșit din matcă.

–O, Doamne... Lacrimi fierbinți îi șiroiau pe obraji ca un râu al disperării. Era atât de tânăr... și știa...

Imaginea lui Antonio îi apăru în minte. Povestea lui era una familiară, era povestea tuturor. Nu fusese diferit de restul lor, luptându-se cu greutatea tot mai apăsătoare a păcatelor comise în numele atotputernicei Elite. Păcatele se îngrămădeau unul peste altul într-o piramidă dementă ce creștea până erau zdrobiți de sentimentul acut de vinovăție. Hohotele de plâns o cotropiră total.

–Iartă-ne... ai milă... ajută-ne...

Plânse pentru ea însăși, la fel ca și pentru Antonio, un bărbat tânăr care murise mult prea devreme, răpus de un glonț rătăcit. Plânse pentru ei toți.

Treptat, lacrimile secară, așa cum secă și greutatea din sufletul ei. Și atunci, înțelese. Lacrimile și durerea pe care le vărsase drept din inimă fuseseră acceptate acolo în casa Lui Dumnezeu, poate chiar mai mult decât aveau să fie vreodată cuvintele rugăciunilor. Se simțea ușoară, plină de o pace caldă, apoi simți o prezență în apropiere. Un înger? Suspinele îi încetară și privi în sus, drept în ochii gri ai îngerului.

–Alex? șopti surprinsă. Ce cauți aici?

Alex intrase în biserică și rămăsese în dreptul ușii, cu ochii fixați pe locul unde Alina era îngenuncheată, plângând în hohote. Știa de ce se afla aici, citise raportul misiunii din acea dimineață. Trei agenți operativi morți, cinci răniți, iar obiectivul lor, un traficant de arme Saudit, scăpase ca prin urechile acului. Un eșec total. Numele lui Antonio era trecut pe lista morților, iar Jason îi spusese cu o față lungă unde plecase Alina.

Înaintă și se opri lângă ea, simțind că-i pângărește intimitatea. Decise să n-o întrerupă încă, așa că doar rămase acolo în picioare, parcă făcând de strajă, smulgându-și cu greu ochii de la ea în semn de respect. Privirea lui alunecă peste vitraliile superbe, inhalând aroma liniștitoare a lumânărilor și a tămâiei.

Și el se ruga înainte de misiuni, în timp ce se afla față în față cu moartea în timpul misiunilor, se ruga în timp ce colegii lui cădeau ca muștele în jurul lui. Își aduse aminte de câte ori făcuse ceea ce făcea Alina acum. Și el bocise morții. Singura soluție pentru a putea suporta agonia fusese să le ascundă amintirea undeva cât mai adânc în sufletul lui și să nu mai simtă nimic. Oricum, cu toții erau morți pentru lumea de dinafară pe care o străbăteau ca niște umbre. Iar pentru Alex era mai ușor să suporte toate pierderile dacă se gândea la ei toți ca fiind deja morți. Și pe el însuși se socotea mort. Nu neapărat fizic, ci sufletește. Rămase nemișcat, ascultând suspinele Alinei, simțindu-se ca o fantomă întunecată în lumina aurie a vitraliilor.

Într-un târziu, suspinele încetară, iar el întoarse capul s-o privească aproape solemn. Alina își ridică ochii umflați și roșii de atâta plâns.

–Alex? Ce cauți aici?

Un mușchi îi tresări în maxilar în timp ce-i susținu privirea.

–Ai fost reactivată. Plecăm după Al-Jhadhir imediat ce avem o locație.

–Adică trebuie să-l ajut din nou pe Jason?

–Nu, răspunse el cu ochi triști. Te-am trecut în status activ. Am nevoie de agenți buni cu experiență. Ai terminat aici? întrebă cu blândețe, privind în jurul lui.

Alina rămase tăcută pentru câteva clipe, inhalând o ultimă boare de aer auriu.

–Da, am terminat.

✦

TRĂIEȘTE ÎN IAD, SLUJEȘTE ÎN RAI

Microbuzul parcă în dreptul rampei destinate misiunilor ce se întorceau la bază. Ian, liderul echipei, păși afară și se îndreptă grăbit spre biroul lui Brett, fără să mai aștepte și restul agenților operativi. Așa era el, impulsiv și în același timp foarte eficient, dacă nu chiar o idee rece. Carlo și Patrick îl urmară ceva mai încet; Carlo pentru că era ceva mai lent din fire, iar Patrick pentru că avea un glonț înfipt în piciorul stâng. Un medic îl întâmpină cu un scaun cu rotile și-l transportă în grabă spre clinică.

Alina, singura femeie din echipă, își făcu apariția ultima și traversă coridorul agale, concentrându-se pe sunetul bocanciilor ei pe cimentul rece și încercând să nu se gândească la nimic. Un fior de gheață îi străbătu șira spinării, cuprinzându-i întreg corpul în ciuda echipamentului complet cu care era îmbrăcată. Nu datorită aerului condiționat, știa asta, ci mai degrabă datorită amintirilor misiunii din care tocmai se întorsese. Amintirile lucrurilor pe care le văzuse și făcuse îi bântuiau mintea în imagini succesive.

Câte luni trecuseră oare de când Alex încetase să o mai ceară în echipa lui? Șase... opt? Ruptura dintre ei funcționa, dar ea încă se mai lupta cu singurătatea. Îi era dor de el și de atingerea lui în orele târzii din noapte, în timp ce el se afla de cealaltă parte a lumii.

Ajunse la o cotitură a coridorului și dădu colțul, intersectându-se cu o echipă de agenți care se îndreptau spre rampa misiunilor pe punct de plecare. Păși în lateral să le facă loc, privirea fiindu-i atrasă de o siluetă familiară. Pulsul i-o luă razna, gâtul i se uscă brusc, și se întrebă dacă va avea mereu aceeași reacție în preajma lui.

Alex o privi scurt, cu ochi impasibili, goliți de orice fel de expresie, apoi își mută privirea și trecu pe lângă ea în tăcere. Avea părul mai lung decât își amintea și arăta obosit și slab. Nu putuse observa nicio rană vizibilă, ceea ce nu însemna neapărat că era complet nevătămat. Era foarte bronzat și avea șuvițe decolorate în păr. Probabil că zvonurile despre transferul lui la departamentul care se ocupa exclusiv de Estul Mijlociu erau adevărate.

Alina se opri și întoarse capul, urmărindu-l până ce-l pierdu din ochi. Oftă din greu, sperând să se întoarcă viu din încă o incursiune în Iad.

A doua zi de dimineață, Alina își fixă apărătorile pentru mâini, asigurându-se că baretele erau fixate pe încheieturi, apoi luă cu asalt sacul de box. Sala de antrenamente era goală, singurele zgomote ce se loveau cu ecou de pereții gri fiind ritmul pumnilor și picioarelor ei lovind sacul greu de piele, zornăitul lanțurilor de care atârna suspendat, și gâfâielile unui suflet pierdut care încerca din răsputeri să evadeze din realitate. Șuvițe rebele de păr îi încadrau fața transpirată.

–Ai pe cineva anume în minte când lovești sacul ăla, Ducesă? întrebă Ford din spatele ei, privind-o cu mâinile încrucișate la piept.

–Nu, doar mă descarc.

–Și mă încarci pe mine de tot, rânji el sugestiv.

Alina își șterse fața cu un prosop.

–Numai gura e de tine. Pun pariu că ai șterge-o înainte să apuc să-mi dau jos pantalonii.

Ford înclină capul într-o parte și-o privi printre gene.

–Poate, dar deocamdată n-avem timp să aflăm. Brett a anunțat un *briefing* în jumătate de oră.

Alina făcu o grimasă și-l urmă afară din sala de antrenament.

–Operațiunea Petrenko s-a dus de râpă, îi explică el în timp ce se îndreptau către sala de ședințe. Tipul e încă activ și mai nou responsabil pentru trei atentate în care au murit sute de oameni. Doisprezece erau copii.

–Operațiunea Petrenko a fost scoasă de pe rol săptămâna trecută chiar înainte de activare. Auzisem că intrase pe fir un alt serviciu de informații.

–Care a eșuat jalnic, după care a avut nevoie de trei zile ca s-o admită, interveni Scott cu o față lungă, oprindu-se lângă ei. Ni s-a transmis un comunicat azi-noapte. Petrenko și-a schimbat locația exact acum patruzeci de minute. Scott îi întinse un disc lui Ford. Șterge tot gunoiul pe care-l ai și încarcă profilul nou.

–L-a reconfigurat deja?

–Da.

–Când? Acum o oră era încă în tranzit.

–Bănuiesc c-a lucrat pe drum.

–Despre cine vorbiți? Cine e lider de echipă? întrebă Alina, simțind că ceva era în neregulă.

–Alex, cine altcineva? răspunse Scott cu o umbră de amuzament în voce.

–Alex n-are nimic în comun cu Petrenko. Operațiunea asta îi aparține lui Ian. Pe Alex l-am văzut plecând într-o misiune ieri dimineață.

–Am revenit.

Alina se întoarse chiar înainte ca el să fi vorbit, parcă simțindu-i prezența. Expresia feței lui era și mai impenetrabilă ca de obicei, ceva ciudat strălucindu-i în adâncurile ochilor gri.

–Ian a fost suspendat temporar, continuă el pe un ton detașat.

Era învăluit în starea de robot perfect până peste cap. Glacial. De neatins.

–Misiunea mi-a fost încredințată mie. Ochii lui mai rămaseră pe chipul ei pentru o fracțiune de secundă, apoi se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre sala de ședințe.

Alina îl urmă, privindu-și colegii în timp ce se așezau tăcuți pe scaune. Fără discuții inutile, fără foială, exact în adevăratul spirit Elite. Viață sau moarte, fără recompense. Doar ucide, ori fii ucis. Alex o privi în ochi pentru o secundă devastatoare și, pentru acel moment, nu mai există nimeni și nimic în jurul lor. Alina aproape uită să respire.

Brett apăsă un buton de la telecomanda pe care o ținea în mână și activă ecranul ecranul din fața lor. Poza unui bărbat cu o față buhăită și ochi cam bulbucați se materializă ca din neant, privindu-i cu o aroganță zeflemitoare.

–Doctorul Ivan Petrenko, ex-KGB, faimos pentru experimentele psihologice conduse pe dizidenții internați cu forța la diferite clinici aparținând guvernului. După colapsul Uniunii Sovietice, Petrenko a devenit liber profesionist, lucrând pentru mai multe organizații teroriste și guverne dictatoriale.

Încă o apăsare de buton și o nouă imagine: un cuplu de vreo douăzeci și ceva de ani, ambii incredibil de atrăgători.

–Dimitri și Tatiana Lukin, continuă Brett cu aceeași inflexiune în voce. Gemeni. Genii, dacă e să ne luăm după coeficientul IQ, cu personalități de sociopați și o relație foarte incestuoasă. Creatori și producători de droguri de *firmă* pentru crema societății. Obișnuiau să fie impresariați de tatăl lor, care ocupa o poziție înaltă în conducerea mafiei rusești. După moartea lui, s-au cam dat la fund, cu toate că s-a zvonit la un moment dat că ar fi fost o legătură strânsă între gemenii Lukin și cultul Aum Shinrikyo. Când au reapărut, se aflau în compania lui Petrenko.

Pe ecran se perindară imagini cumplite surprinse imediat după atentate teroriste.

–În ultimele trei luni, a avut loc o serie de atentate teroriste în trei țări diferite. Modeste în ceea ce privește scopul, fără o logică clară în alegerea țintelor, nimic care să atragă atenția în mod special. Cu toate

astea, toate atacurile au fost executate de persoane aparent normale și fără cazier. Și toate s-au soldat cu moartea atacatorului. Cei care au supraviețuit atacurilor, s-au sinucis în arestul poliției.

O senzație de răceală o cuprinse pe Alina.

–Spălați pe creier, murmură mai mult pentru sine.

–Condiționare psiho-farmaceutică, specifică Alex, preluând cuvântul. Ca urmare a acestor atacuri, ni s-a ordonat să-i vânăm pe Petrenko și pe cei doi Lukin. Ordinul a fost contramandat înainte să putem demara operațiunea.

–Ne-a suflat-o altă agenție, bombăni un bărbat blond cu ochi albaștri și o statură impozantă, așezat la două scaune de Alina.

Numele lui era Roman Vlasovski, transferat în urmă cu doi ani la cartierul general Elite de la o filială Est Europeană. Alina lucrase cu el înainte și știa că era un agent extrem de eficient pe teren. Poate nu avea cine știe ce potențial de lider, dar cu siguranță te puteai baza pe el să-ți acopere fundul.

–Implicarea noastră a fost suspendată, confirmă Alex, traducând cuvintele lui Roman în limbajul oficial.

–Din păcate însă, operațiunea a fost planificată prost și executată execrabil, interveni Brett, disprețul pentru o asemenea incompetență făcându-se auzit foarte clar în tonul vocii lui. Echipa de intervenții a fost compromisă, iar încercarea de-a remedia problema a eșuat lamentabil. Patru dintre agenți au fost capturați. În plus, totul a fost ținut în secret vreme de mai multe zile. Profitând de timpul acordat, Petrenko și gemenii Lukin sunt acum sub ocrotirea unui grup extremist afiliat organizației Hamas, numit Săgețile lui Allah. Bineînțeles, Elite a primit sarcina să curețe porcăria altora.

–Petrenko este obiectivul principal, spuse Alex în timp ce înmâna PDA-uri fiecărui agent operativ în parte. Capturarea lui e obligatorie. Cei doi Lukin sunt mai puțin importanți. Parametrii capturării lor sunt amândoi, ori niciunul.

–Cum rămâne cu oamenii celeilalte agenții? întrebă Alina. Mai trăiește vreunul?

–După ultimele informații pe care le avem, da. Trei dintre ei.

–Și au fost trecuți la pierderi colaterale acceptabile? vocea Alinei căpătă o inflexiune ostilă.

Nimeni nu îndrăzni să miște, tensiunea aproape palpabilă.

–Nu neapărat, interveni Brett. Dacă se află într-o condiție acceptabilă, se poate încerca o operațiune de extragere.

–Profilul preliminar e deja încărcat pe PDA-uri și va fi finalizat

în tranzit, concluzionă Alex, privirea lui rece mutându-se pe fiecare agent în parte. Echipamentul e deja pregătit, plecăm în patruzeci și cinci de minute.

În timp ce colegii ei se îmbulziră spre Departamentul de Echipamente și Muniții, Alina rămase în urmă, așteptându-l pe Alex. Când el o zări, se îndreptă direct spre ea.

–E vreo problemă? o întrebă, privind-o în mod deschis. Ar trebui să te pregătești pentru misiune.

–Speram să vorbim un pic înainte.

Trăsăturile lui se înăspriră.

–Cei trei agenți au fost prizonierii lui Petrenko timp de șaptezeci și două de ore, Alina. E puțin probabil să mai fie întregi.

–Și atunci îi trecem direct la gunoi?

O umbră ca de smarald se oglindi în adâncurile ochilor lui.

–Extragerea lor s-ar putea dovedi extrem de dificilă.

Alina înțelese sensul cuvintelor lui, înciudată pe sine pentru că știa că era purul adevăr. Trase aer adânc în piept.

– Și dacă găsesc un mod de-a... se opri înainte să-și termine fraza, realizând că ceea ce voia să propună nu avea nicio logică. Mai rău. Era chiar absurd. Parametrii operaționali ai misiunii erau și așa extrem de severi. Nu-și puteau permite să irosească timpul pentru a verifica riscul extragerii agenților în cauză.

–Dacă ai nelămuriri, răspunsul e că nu plecăm într-o operațiune de salvare, îi confirmă Alex. Își înclină capul într-o parte și o privi mai atent. Nu și de data asta.

Alina dădu din cap în semn că a înțeles.

–Un glonț în cap i-ar ajuta mai mult.

–Cam așa ceva. Alex continuă să o privească în mod deschis.

–Alex, interveni vocea lui Scott de undeva din spatele ei. Am primit informații noi. Brett vrea să te vadă.

Alex o mai privi pentru un moment, apoi trecu pe lângă ea, brațul lui atingându-se ușor de-al ei în trecere. Alina întoarse capul și-l privi peste umăr, apoi oftă și se îndreptă către depozitul de echipamente.

–Era și timpul să apari, o luă la rost Jason imediat ce intră pe ușă.

Nu mai era nimeni acolo în afară de el și Roman. Împinse un Glock–17 pe tejghea spre ea.

–Ți l-am ajustat... așa, numai o idee.

Alina îl privi întrebător, încercând să-și amintească dacă îi spusese că avusese mici probleme cu pistolul în timpul ultimei misiuni. Jason ridică din umeri.

–Asta-i slujba mea, să știu fără să mi se spună.

–Ai mereu grijă de mine, nu-i așa, Jason? îi zâmbi cu căldură.

–Păi... ce să zic? Ești plăcută la vedere, răspunse Jason, arătând cu capul spre celălalt agent operativ. Ceea ce n-aș putea spune și despre Roman aici de față.

–Da, m-am retras din concursurile de frumusețe, spuse Roman în timp ce-și termina de verificat armamanetul. Am înțeles de curând că n-am nicio șansă, continuă, trecând la echipament.

Jason făcu o grimasă, vizibil iritat.

–Urât și paranoic. Ți-am mai zis de o mie de ori că verific personal fiecare piesă de echipament în parte înainte să le distribui. Te porți de parcă n-ai încredere în ce spun, sau poate vrei să insinuezi că nu știu cum să-mi fac treaba.

Roman îi aruncă o privire.

–Nu te mai plânge ca o babă. Chiar dacă mi-ar garanta Brett în mod personal că echipamentul meu e perfect, tot l-aș verifica înainte de misiune.

–Mai bine prevăzător decât să-ți pară rău pe teren, întări Alina, aruncându-și privirea peste ecranul PDA-ului ei.

Observă că fuseseră distribuite explozive Semtex cu un adaos incendiar. Clătină din cap. Probabil Brett nu credea că era suficientă anihilarea prin explozie.

–Sigur, ni se îmbunătățesc tuturor șansele de supraviețuire când îl avem pe Alex ca lider de echipă, adăugă Roman în timp ce-și punea vesta Kevlar. Mai ales când suntem trimiși să curățăm rahatul altora. Dacă-l aveam tot pe Ian... Râse amar. Pariez pe rația de apă că Ian ar fi creat un profil de misiune care ne-ar fi sacrificat în draci ca să-și atingă scopul. Am mai lucrat cu Ian înainte.

–Și?

–Și am o problemă fundamentală cu cei care-și extrag fundul din linia de foc, în timp ce se ascund după al meu.

–Alex nu face asta? nu se putu abține Alina să nu întrebe.

Roman îi aruncă o privire, ceva în expresia feței lui avertizând-o că auzise zvonurile despre relația ei cu Alex.

–Nu, Alex nu face asta, răspunse ferm. Alex e un profesionist adevărat, chiar dacă e un nemernic fără suflet, sau robotul ideal marca Elite, depinde cum vrei să-l numești. Auzisem de reputația lui înainte să fi lucrat sub el. Sigur, și el sacrifică agenți fără să se gândească de două ori, însă numai când este absolut necesar. L-am văzut făcând asta cu ochii mei, dar n-ar face-o niciodată dacă ar avea altă alternativă. Și

nu trimite niciodată pe nimeni să facă o treabă riscantă dacă poate s-o facă el însuși. Nu cred c-ar fi compania ideală la o băută, dar să dea naiba dacă mi-aș dori alt lider de echipă pe teren.

Nord Vakhan, Afganistan

Penetrarea securității obiectivului dură cu cincizeci de secunde mai puțin decât anticipase Alex. Motivul pentru această anomalie logistică era eroarea umană – a inamicului, nu a lui. Și cu toate că luptătorii ce-și spuneau Săgețile lui Allah ripostară crâncen, fură doborâți cu o precizie chirurgicală. Alex ucise cinci în timpul atacului inițial și încă doi când ajunse în clădire, urmat de echipa lui. De fiecare dată când apăsa pe trăgaci, un inamic se prăbușea la pământ. Nu se bucura deloc când trebuia să ia o viață, dar nu simțea nici remușcări. Pur și simplu făcea ceea ce era necesar cât mai eficient cu putință și apoi trecea mai departe.

–Alex, i-am localizat pe gemenii Lukin, îl informă vocea lui Ford în ureche.

–În ce stare sunt? întrebă, înaintând fără niciun zgomot pe coridorul care ar fi trebuit să-l ducă la laborator.

Alina era chiar în spatele lui și, cu toate că era extrem de conștient de prezența ei, nu-i afecta capacitatea de concentrare. Dimpotrivă. Faptul că se afla din nou lângă el pe teren după atâta timp îi oferea un sentiment de bine pe care nu-l mai simțise de luni de zile.

–Pe jumătate isterici, răspunse Ford cu o oarecare tensiune în voce. Îi putem droga, sau...

–Nu, respinse Alex propunerea înainte ca prietenul lui s-o poată formula. Scăpați de ei, plantați explozibilul și începeți evacuarea.

–Am înțeles, răspunse Ford după o scurtă ezitare.

Alex schimbă canalele de comunicație.

–Scott, l-ați găsit pe Petrenko?

–Negativ, răspunse Scott imediat. Dar am găsit o grămadă de date pe serverul principal. Transmitem acum la bază tot ce putem. Brett se teme de vreun virus ascuns. O să încărcăm restul pe PDA-uri și vedem ce facem acasă.

Alex consideră toate variabilele. Era posibil ca Petrenko să fi fost transportat altundeva înaintea sosirii lor.

–Intrați și în interfața laboratorului.

–Am înțeles.

–Roman, zi-mi cum e la voi.

–Patru soldați morți și nici urmă de Petrenko, raportă Roman. Încărcăturile sunt plantate. Lyn și-a luat un glonț în picior, dar e

funcțională. Suntem cam cu patruzeci și cinci de secunde în urma profilului.

–Dați-i bătaie.

După câțiva pași ajunseră la o cotitură de unde coridorul se despărțea în două. Alex se opri, cu Alina asigurându-i spatele.

–Brett?

–Șansele sunt egale, îi bâzâi vocea lui Brett în ureche. Oricum, dacă Petrenko e acolo, toată zona e supravegheată.

–Ceva informații noi pe serverele externe?

–Deocamdată nu.

Următoarea întrebare îi rămase lui Alex pe limbă la zgomotul metalului pe metal, urmat de un geamăt înfundat și un urlet prelung. Geamătul era clar uman, dar urletul... Privi înapoi la Alina.

Cu toate că trecuseră opt luni de când nu mai lucraseră împreună, legătura invizibilă dintre ei era mai puternică ca niciodată. Erau conectați ca și când s-ar fi ținut de mână. Avansară unul lângă altul spre cotitură, cu armele extinse și pregătite. Alex pivotă în stânga, cu genunchii ușor flexați și partea superioară a corpului relaxată. Alina pivotă în dreapta și apăsă pe trăgaci o secundă mai târziu. Nu mai ripostă nimeni. Aproape în aceeași secundă, Petrenko, alb la față, fu împins pe coridor dintr-o cameră la câțiva metri în fața lor.

–Eu mor, el mor, spuse luptătorul care-l folosea pe Petrenko pe post de scut uman într-o engleză stricată, înfigându-i țeava pistolului sub bărbie

Petrenko bolborosi cuvinte fără noimă în rusește, transpirând mai ceva ca la maraton. Alex se deplasă pe lateral, încercând să obțină un unghi mai bun de tragere, dar și pentru a se interpune între Alina și inamic.

–Stop! strigă luptătorul cu voce ascuțită.

Alex îngheță, dar continuă să calculeze unghiuri și opțiuni. Continua să țintească arma cu ambele mâini, simțind cum Alina se replia în funcție de poziția lui, acoperindu-i spatele.

–*Niet,* murmură Petrenko, clătinând din cap, mișcarea nefăcând nimic altceva decât să îngreuneze încercarea lui Alex de a găsi un unghi bun de tragere. *Niet...*

Deodată, se auziră zgomote de pași, iar Alex îl zări pe Roman cu coada ochiului la capătul coridorului. Luptătorul care-l ținea prizonier pe Petrenko se răsuci puțin pentru a se putea proteja, descoperindu-și tâmpla pentru o fracțiune de secundă. Alex apăsă pe trăgaci, glonțul intrând prin tâmpla dreaptă și ieșind pe partea cealaltă într-o explozie

de oase, sânge și bucăți de creier. Omul căzu ca un bolovan, fără să mai aibă timp să clipească sau să apese pe trăgaci, cu cele mai elementare funcții ale creierului anihilate instantaneu.

Petrenko se prăbuși tremurând în genunchi și începu să vomite spasmodic. Alex se apropie de el, împingând cu piciorul arma luptătorului mort în direcția Alinei. Roman se apropie și el, urmat de o agentă brunetă minionă care șchiopăta de piciorul stâng.

–Îl avem pe Petrenko, îl informă Alex pe Brett, apucându-l de guler pe doctorul pe jumătate isteric pentru a-l ridica în picioare.

–Aveți și o mică surpriză, îl anunță Brett cu voce gravă. Trei vehicule. Tocmai i-am reperat în sectorul din jumătatea vestică. Ajung la voi cam în patru minute.

–Unde sunt prizonierii? îl întrebă Alex pe Petrenko.

Rusul clătină din cap, bolborosind cuvinte fără înțeles.

–Nu cred că-mi place răspunsul ăsta. În genunchi.

Pentrenko începu să îngenuncheze, mișcându-se prea lent din punctul de vedere al Alinei, care îl lovi cu piciorul în spatele genunchiului. Rusul se prăbuși la podea ca un sac de cartofi. Alex își abținu cu greu un zâmbet. Înainte de a-i mai putea adresa vreo întrebare însă, Alina îi înfipse doctorului țeava pistolului în ceafă.

–Cred că ne pierdem vremea cu gunoiul ăsta, spuse printre dinți.

–*Niet, niet*... prizonieri acolo... acolo, se bâlbâi Petrenko în puțina engleză pe care o știa, arătând spre încăperea din fața lor.

Alex îl ridică din nou în picioare.

–Pentru binele tău, sper că spui adevărul.

–Adevăr... adevăr, spuse Petrenko, dând disperat din cap.

–Activați echipa de acoperire, ordonă Alex cu ochii la el. Echipele Alfa și Beta, retragerea la punctul de extracție. Îl împinse pe Petrenko spre Roman. Lichidează-l dacă nu-și ține gura, îl instructă.

–Cu plăcere, răspunse agentul operativ cu un rânjet.

–Alex! o auziră pe Alina strigând din încăperea pe care o indicase Petrenko.

–Evacuați, ordonă Alex cu o ultimă privire glacială în direcția rusului, apoi se îndreptă spre încăperea cu pricina, pentru a se confrunta cu ororile pe care acesta le lăsa în urma lui.

Dacă Alex n-ar fi fost acolo, Alina ar fi apăsat chiar ea pe trăgaci și i-ar fi ucis pe cei trei prizonieri. Ce mai rămăsese din ei. Dar Alex era acolo, protejându-i din nou conștiința pe cheltuiala conștiinței lui. Scrută scena îngrozitoare din fața lui cu o singură privire, expresia lui rămânând impasibilă ca sculptată în marmură.

–Vezi ce date găsești pe calculator, ordonă cu privirea încă fixată pe cele trei cuști de metal, înăuntrul cărora se aflau trei grămezi de carne ce nu mai semănau deloc cu ființe umane. Evacuăm în trei minute.

–Dar... încercă Alina să comenteze, însă cuvintele ei fură întrerupte de privirea lui severă ațintită asupra ei.

–Fă ce ți-am spus, îi spuse pe un ton ce nu mai admitea niciun comentariu. Acum.

Alina încuviință din cap, străbătută de un fior rece. Alex aștepta ca ea să se întoarcă cu spatele înainte de a face ceea ce chiar ea acceptase deja că ar reprezenta un act caritabil. Urmară trei împușcături aproape ritmice, fiecare la câteva secunde una de cealaltă. Alina tresări la fiecare dintre ele, știind că fiecare glonț își atinsese ținta cu o precizie fără de cusur. Rapid. Curat. Cu blândețe.

–Hai să mergem, spuse Alex în spatele ei.

Făcură calea întoarsă, înaintând la unison prin coridoarele întortocheate, complet sincronizați. Nu-și încetiniră pașii nici măcar o dată, trupurile lor mișcându-se ca și cum împărțeau același sistem nervos. Eliminară cu precizie chirurgicală toți inamicii care le ieșiră în cale, Alex pivotând în stânga, în timp ce Alina pivota în dreapta, acoperindu-se și completându-se unul pe celălalt. Alex plantă explozibilul în timp ce Alina rămase de veghe, acoperindu-i spatele, apoi se îndreptară spre punctul de extracție, neavând nevoie de cuvinte pentru a comunica perfect unul cu altul.

⌖

Alex privea cu ochi lipsiți de orice fel de expresie cum Petrenko era imobilizat într-un compartiment special din avion destinat prizonierilor. Picioarele, mâinile și capul îi erau fixate cu curele de piele de scaunul de metal. Un agent operativ avea să-l păzească pe toată durata zborului înapoi la cartierul general Elite. Măsurile de securitate erau foarte aspre, dar Petrenko nu era un criminal de rând.

–Împușcă-l în genunchi dacă mișcă, ordonă Alex fără nicio inflexiune în voce, susținând privirea furioasă a lui Petrenko.

Lyn, agenta care primise sarcina de a-l păzi pe Petrenko, dădu din cap în semn că a înțeles. În mod normal, Alex n-ar fi desemnat niciodată un agent rănit pentru mai multe îndatoriri, dar cum Lyn era nouă în echipa lui, voia să-i testeze rezistența pentru a vedea cât putea fi de eficientă pe teren în condiții extreme.

Alina se așeză pe un scaun liber și închise ochii, dar îi deschise aproape imediat când mintea îi fu asaltată de imaginile prizonierilor

torturați din laboratorul lui Petrenko.

–Ești ok? o întrebă Roman, care apăruse în dreapta ei și o privea cu o expresie îngrijorată.

–Da.

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet aproape imperceptibil la răspunsul ei standard. Și ce altceva ar fi putut răspunde? Un agent operativ era ori ok, ori mort. Nu prea aveau de ales.

–Ia, spuse el și extinse mâna dreaptă în care ținea o cană cu ceai fierbinte. M-am gândit că ți-ar prinde bine.

Alina îi luă cana din mână, mișcată de gestul lui. Aroma ceaiului îi gâdilă nările în mod plăcut, iar căldura cănii în palmele ei reci era extrem de liniștitoare.

–Mersi, spuse zâmbind.

Roman se așeză lângă ea, sorbind din propria lui cană.

–I-a curățat până la urmă? întrebă după câteva momente.

Alina schiță o grimasă. Nu era nevoie de precizări pentru a înțelege despre cine vorbea.

–Da.

–Chiar era atât de rău?

Alina îi aruncă o privire întrebătoare. Știa că va trebui să povestească detaliat la raport tot ceea ce văzuse în laboratorul lui Petrenko, însă până atunci nu mai spusese nimănui nimic.

–Când l-ai strigat pe Alex, continuă Roman, vocea ta era... nu știu, suna îngrozită.

Degetele ei se încleștară pe cana cu ceai.

–Da, era... Înghiți în sec. Era groaznic.

–Sărmanii idioți, murmură Roman, sorbind din ceaiul lui.

Alina se sprijini de peretele avionului, simțind vibrația motoarelor ca pe o alinare curioasă.

–Bănuiesc că zvonurile nu sunt adevărate până la urmă, spuse Roman, punând cana goală pe podea.

–Ce zvonuri?

–Că Alex nu doarme niciodată. Roman făcu un semn cu capul spre carlinga avionului. Doarme dus, întins pe două scaune, în față.

–Dezamăgit? întrebă Alina, atentă să-și păstreze un ton neutru.

Roman chicoti și clătină din cap.

–Mai degrabă flatat. Nu prea cred că-și lasă garda jos în fața multor oameni. Dacă simte că poate s-o facă în prezența noastră, eu o iau ca pe un compliment al naibii de special.

Alina zâmbi în timp ce reflecta la punctul lui de vedere în ceea ce

privea comportamentul lui Alex.

–Ăăăă... mă scuzați, îi întrerupse o voce timidă.

Lyn se materializase ca din senin lângă ei, frământând în mâini o curea a vestei Kevlar pe care încă o mai purta. Alina întoarse capul și o privi cu atenție, observând că era extrem de atrăgătoare. Era clar că avea dureri de la rana suferită în timpul misiunii, însă nu asta părea s-o deranjeze cu adevărat. Lyn era îngrijorată, foarte îngrijorată.

–Ce s-a întâmplat?

–Ăăăă... Petrenko, spuse bruneta, gesticulând nervos. Spune că are nevoie să... folosească toaleta.

–Omul se pișă pe el, traduse Roman amuzat.

–D-da, se bâlbâi Lyn.

Datorită rănii pe care tocmai o suferise, ca și faptului că ieșise numai de câteva luni din procesul de antrenament, Alina înclina să-i acorde înțelegere în ceea ce privea controlul de sine după o misiune. Dura ceva până te obișnuiai cu efectele adrenalinei; văzuse bărbați în toată firea vomitându-și creierii după primele câteva misiuni. Însă lipsa totală a auto-controlului de care dădea dovadă Lyn nu prevestea nimic bun în privința supraviețuirii ei pe termen lung.

–Așa că micuța Lyn nu are autoritatea necesară pentru a-l elibera pe Petrenko și e terorizată la gândul c-ar trebui să-i șoptească *trezește-te* celui care o are, continuă Roman, păstrându-și tonul amuzat.

Alina își reținu un oftat când observă că Lyn roșește auzind de Alex.

–Spune-i lui Petrenko să se țină, o sfătui.

–Dar nu aterizăm decât peste patru ore și jumătate, argumentă Lyn cu voce pițigăiată. Se tot foiește pe scaun și se plânge mereu.

–Bagă-i o șosetă pe gât, sugeră Roman. De preferat una extrem de murdară.

Imaginile atrocităților pe care le văzuse în laboratorul rusului îi defilară Alinei prin minte.

–Spune-i javrei ăleia inumane că are trei posibilități, spuse cu voce glacială. Poate să facă pe el, ori într-un pahar, sau poate să urle cât îl ține gura în timp ce-l castrăm, dar nu se ridică din scaunul ăla până nu ajungem la bază. Ai înțeles?

–D-da, bolborosi Lyn, privind-o cu ochi mari. Numai că nu pare să... adică nu cred că rusa mea e foarte...

–Nicio grijă, păpușă, o întrerupse Roman, ridicându-se în picioare. Eu o vorbesc fluent. Îi transmit eu mesajul cuvânt cu cuvânt.

Era cu cel puțin un metru mai înalt decât Lyn și probabil cântărea cu o sută de kilograme mai mult decât bruneta minionă. Alina era convinsă

că dacă ar fi bătut-o prietenește pe spate, i-ar fi putut fractura vreun os.

Își sprijini capul de peretele de metal al avionului și respiră adânc, imaginându-și cum îi dispare tensiunea din corp. *Nu te mai gândi,* își spuse. *Pur și simplu, nu te mai gândi.* Aruncă o privire în jurul ei și observă că majoritatea agenților moțăiau, probabil răpuși de oboseală și de efectele secundare ale excesului de adrenalină. Singurul agent treaz era Eric, coordonatorul echipei tehnice ce asigurase asistența necesară pe parcursul misiunii, și care acum pregătea raportul pentru Brett. Părea pierdut în lumea lui virtuală, aplecat peste o consolă portabilă cu trei monitoare.

Alina își aminti comentariile lui Roman despre Ian și Alex, întrebându-se în sinea ei cum reconfigurase Alex profilul misiunii. Cedând în fața curiozității, și a unor sentimente pe care prefera să nu le catalogheze, își luă PDA-ul și se îndreptă spre partea din spate a aeronavei.

–Eric, spuse cu voce joasă.

–Te pot ajuta cu ceva? o întrebă informaticianul, încrucișându-și brațele la piept.

–Ai profilul original al misiunii?

Eric avu un moment de ezitare, de parcă nu înțelegea exact sesnul cuvintelor ei.

–Originalul...

–Al lui Ian, cel pe care l-a reconfigurat Alex.

–Ăăăă... Eric clipi de câteva ori, părând numai o idee mai puțin derutat. Da, sigur.

–Excelent, spuse Alina, așezând PDA-ul în fața lui pe consolă. Încarcă-mi-l și mie, te rog.

Eric privi la PDA, fără să schițeze niciun gest, apoi își reîntoarse ochii la ea, privind-o cu suspiciune.

–De ce?

–Vreau să văd dacă e scris corect din punct de vedere gramatical, zâmbi Alina cu inocență.

Eric rumegă în minte ideea pentru câteva momente.

–Asta a fost o glumă, nu?

–Da, Eric, răspunse Alina pe un ton exasperat. A fost o glumă. Haide, încarcă-mi profilul și fii atent să nu-l ștergi pe cel reconfigurat de Alex. Te rog, adăugă, punându-i o mână pe umăr.

O oră mai târziu, tocmai termina de revizuit pentru a doua oară toate informațiile, când simți prezența cuiva lângă scaunul ei. Își ridică privirile și se pomeni uitându-se în ochii lui Alex.

–Ce faci? o întrebă pe un ton parcă o idee mai grav decât de obicei.

Alina consideră un răspuns evaziv, însă renunță la idee și întoarse spre el ecranul PDA-ului.

–Comparam profilul original cu cel reconfigurat de tine.

Alex aruncă o privire fugară informațiilor de pe PDA, apoi își reîntoarse ochii la ea.

–De ce?

–Pentru că m-am gândit că pot învăța ceva.

–Pot să mă așez lângă tine?

–Sigur.

–Și ce-ai învățat? o întrebă în timp ce se așeza pe scaunul liber de lângă ea.

Alina ezită o fracțiune de secundă înainte de a-i răspunde, apoi se hotărî să fie sinceră.

–Ian era pregătit să sacrifice cel puțin trei agenți, ba chiar a creat profilul misiunii ținând cont de asta.

–Respectând parametrii dați.

–Da, îmi dau seama de asta.

–Și atunci, care-i problema?

–Problema e că și tu ai ținut cont de aceiași parametrii și totuși ai reconfigurat totul fără să fie nevoie să sacrifici pe nimeni.

–Stilul meu tactic e diferit de-al lui Ian, răspunse Alex pe un ton inflexibil.

–Sincer, nu-mi dau seama cum reușești să faci ceea ce faci.

El o privi, părând mirat de comentariul ei.

–Fac chestia asta de mai mult timp decât tine, spuse cu modestie, tonului lui aproape blând acum.

–Nu e vorba de experiență, Alex, contracară ea. Să extrapolezi pe baza informațiilor e un lucru, dar să anticipezi scenarii fără date precise e cu totul altceva. Tu găsești soluții pentru variabile pe care nici măcar soft-urile simulatoare nu le prevăd.

El o privi tăcut, iar ea avu sentimentul că vorbele ei îl răneau cumva.

–Ce încerc să spun de fapt, este că în ultimele luni am lucrat cu mulți oameni, continuă, alegându-și cu mare grijă cuvintele. Și cu toate că unii dintre ei sunt chiar foarte buni la ceea ce fac, nimeni nu e la fel de bun ca tine.

–Nu cred că Ian e cel mai fericit exemplu pentru a face o comparație. Tonul lui redevenise opac, însă avea o inflexiune ciudată.

Dispreț, se gândi Alina în sinea ei. *Chestia asta e personală.*

Buzele lui pline se strânseră într-o grimasă.

–Dacă aș fi în locul tău, nu mi-aș lăuda talentele atât de mult. Cu ajutorul lor ți-am distrus și ție viața. Pe fața lui apăru o expresie tulburată și o venă de la tâmplă începu să-i pompeze.

–Nu-i adevărat.

–Nu? Întrebarea era terifiantă datorită tonului extrem de politicos.

–N-ai făcut decât ceea ce trebuia să faci. Ți-ai respectat ordinele.

–Serios?

Alina oftă. Ura obiceiul lui de a-i arunca întrebările înapoi direct în față, însă acum sosise momentul să-l întrebe ceva ce-i stătuse pe limbă de ceva timp.

–Elite încerca să te convingă să treci de la statutul de colaborator la cel de agent operativ activ la momentul când am evadat împreună din SSO, nu-i așa?

Alex nu păru surprins deloc de întrebare. Dimpotrivă. Alina chiar avu senzația că o aștepta.

–Da, admise fără s-o privească.

–Te-au forțat în vreun fel?

–Nu.

–Dar au existat oferte.

–Da.

–Și ce-ai făcut? Le-ai trimis o listă cu cerințele tale?

Privirea lui se ațintì asupra ei cu forța unui taifun. Pulsul ei se accelerà subit la turbulența pe care o zări în adâncimile ochilor lui gri.

–N-a fost nevoie. Știau deja ce vreau.

Alina își trecu limba peste buzele uscate, realizând că-i tremurau mâinile. Își împreună degetele, încercând să-și controleze teama ce-i invadase pieptul.

–Aha... și bănuiesc că nu-mi poți spune și mie ce anume le-ai cerut, murmură, simțind că pășea pe o funie întinsă deasupra unui câmp pavat cu lame ascuțite.

Alex își mută privirea afară pe geam.

–Cred că știi prea bine ce.

Inima Alinei se strânse la auzul disprețului față de el însuși ce răzbătea din tonul vocii lui. Alex o privi din nou, încurajând-o parcă să tragă singura concluzie logică.

–Mi-aș dori să-mi spui tu, șopti.

–Pe tine, Alina. Te-am cerut pe tine. Când Brett mi-a dat dat posibilitatea să aleg între a-ți reda libertatea și a te recruta pentru Elite, i-am spus că te vreau aici cu mine. Cu alte cuvinte, te-am trădat pentru a doua oară.

–Dar... m-ai salvat de SSO, bâigui ea, mintea învârtindu-i-se ca într-un carusel scăpat de sub control.

–Poate, dar să nu uităm că tot eu am fost cel care te-a recrutat și pentru SSO. Aveam prea mare nevoie de tine ca să te pierd. Așa că nu mai încerca să-mi găsești scuze. Te-am trădat pentru că sunt un nenorocit de egoist, care mai degrabă ți-ar distruge sufletul decât să te piardă.

Alina îl privi sfidător pentru câteva momente, apoi își întoarse ochii spre geam, fără însă să poată vedea ceva din pricina lacrimilor subite. Clipi de câteva ori, impunându-și să nu plângă. Îl auzi pe Alex oftând lângă ea, apoi simți atingerea degetelor lui pe obraz. Își presă buzele împreună pentru a le împiedica tremurul, refuzând să-l privească.

–Alina, uită-te la mine.

Ea îl ascultă într-un final, iar el își retrase mâna. Expresia feței lui era mai serioasă decât își amintea să o fi văzut vreodată.

–E adevărat. Ti-am distrus viața de două ori.

Milano, Italia

Alina își acoperi ochii cu mâna, luptând împotriva furiei lacrimilor. Era așezată pe o bancă în parcul din fața hotelului ei, încercând să redobândească un minimum de control asupra emoțiilor ei dezlănțuite.

Din prima zi de când fusese recrutată de către SSO, nu încetase să spere că într-o zi va fi din nou liberă. Dorința aceasta reprezentase puterea ei lăuntrică, idealul ei, iar acum aflase că singurul motiv pentru care nu se realizase, și probabil nu avea să se realizeze vreodată, fusese Alex. Îi transformase viața într-un coșmar zilnic numai ca să o țină lângă el.

Alex nu există, nu e real, își reaminti. Alex cel cu ochi calzi, care vorbea de sentimente reale era numai un miraj. Adevăratul Alex nu avea nicio emoție, era rece și calculat, iar frumusețea lui reprezenta numai un accident genetic bizar.

–Pot să mă așez aici? o întrebă politicos un bărbat tânăr îmbrăcat într-un costum sobru bleumarin închis.

Alina ridică din umeri.

–Ești liber să faci ce vrei.

El se așeză și-i zâmbi.

–Ce zi frumoasă.

Alina întoarse capul și-l privi, observând că încerca să-i atragă atenția într-un mod timid.

–Da, nu-i rea, răspunse, nevrând să-l facă să se simtă prost.

–Mă numesc Gianni DeMarco, spuse el, întinzându-i mâna. Lucrez în centrul comercial de lângă parc.

Era clar că făcea un efort să socializeze, nefiind obișnuit să abordeze femei singure în parc. Părea un tip drăguț, iar timiditatea îi dădea un aer mai degrabă atrăgător. Alina cedă și-i întinse și ea mâna cu un zâmbet minuscul.

–Alina.

Atingerea lui era caldă și blândă, iar ea își retrase mâna imediat.

–Lucrezi pe aici prin apropiere? o întrebă Gianni, studiind-o cu interes.

–Câteodată.

–Cu ce te ocupi?

Păi... împușc oameni, arunc clădiri în aer, cobor în rapel din elicoptere, chestii din astea, gândi ea cu amărăciune.

–Nimic important, fac muncă sezonieră. Alina oftă, simțind nevoia să plece de acolo. Scuză-mă, dar trebuie să plec. I-am promis soțului meu că ne întâlnim la prânz și aproape am întârziat.

–Ah... îmi pare rău, n-am știut că ești... adică... am văzut că nu porți un inel, se bâlbâi Gianni cu o expresie dezolată.

Alina zâmbi și se ridică în picioare.

–Încă mai strângem bani să ne cumpărăm.

Încrederea de sine a lui Gianni, care și așa nu era cine știe ce, păru să se evapore total.

–Dar mi-a făcut plăcere discuția noastră, îi oferi Alina.

–Adică nu te-am deranjat? o întrebă el cu o licărire de speranță în ochi.

–Absolut deloc, îi răspunse cu un zâmbet larg. Se întoarse și făcu câțiva pași, apoi se opri și se întoarse spre el. Poate într-o bună zi îți vei găsi jumătatea în parcul ăsta.

El dădu din cap și zâmbi la rândul lui.

–Mulțumesc.

Data viitoare poate găsești una care nu-i un nenorocit de asasin Elite, își spuse în sinea ei în timp ce se îndepărta. Oftă, pășind agale pe aleea întortocheată. Dacă viața ei n-ar fi fost atât de încâlcită, poate ar fi putut ieși cu Gianni. Cine știe, poate l-ar fi putut iubi chiar, însă Alex avusese grijă ca nimic din toate astea să nu fie posibil.

–Îl vei recunoaște pe cel rău când îți va bate la ușă? întreba un predicator un grup de oameni strânși în jurul lui la ieșirea din parc.

Alina se opri la câțiva pași și continuă să asculte.

–Poate părea un înger de lumină, dar îl vei recunoaște drept ceea ce este cu adevărat?

Dintr-o dată, imaginea lui Alex îi apăru în fața ochilor. Chiar dacă

arăta ca un înger, căzuse cu mult timp în urmă. Posibil la naștere. După toate aparențele, ieșea din lumea lui întunecată numai pentru a-și îndeplini ordinele. Mințea, manipula pe oricine, se folosea de frumusețea lui ca de o armă. *Cred că eu chiar l-am găsit...*

Predicatorul o privi drept în ochi.

–Vei fi în stare să te rupi de sub puterea celui rău ca să-ți găsești calea către Paradis?

Alina își puse ochelarii de soare pentru a-și ascunde lacrimile.

–Mi-aș dori să știu, șopti.

✦

O NOUĂ VIAȚĂ

Alina rămase preț de câteva secunde în fața biroului lui Brett. Ceruse o întrevedere privată cu el, iar acum ezită un moment înainte de a-și pune decizia în aplicare. Probabil Brett o văzuse pe monitorul de securitate că aștepta în fața biroului lui, pentru că ușa automată se deschise fără niciun zgomot, iar ea păși înăuntru. Nu mai exista cale de întoarcere.

–Ia loc, îi indică Brett un scaun liber. Cu ce te pot ajuta?

–Cu un transfer.

–De ce? întrebă Brett, studiind-o atent.

Alina clătină din cap.

–Aș prefera să nu discutăm despre asta. Din câte știu, filiala noastră din Paris are nevoie de agenți operativi și cred că o schimbare ar fi bună pentru toată lumea.

–Vrei să spui că ar fi bună pentru tine și Alex?

Alina oftă și rămase tăcută.

–Nu poți să fugi, Alina.

–Nu fug, îmi trebuie un pic de... spațiu. Am nevoie să-mi reorganizez gândurile, să mă concentrez pe ce am de făcut, să încerc să supraviețuiesc în viața asta pe care nici măcar n-am ales-o eu.

Nu-i venea să creadă că se deschidea atât de mult în fața lui Brett, însă trebuia să-și pledeze cazul în mod corect dacă voia ca transferul să-i fie aprobat.

–Și de cât timp ai nevoie să-ți reorganizezi gândurile?

–Un an, poate doi... cine știe, poate până la urmă vei ajunge la concluzia că mă încadrez mai bine acolo decât aici.

–Prea bine, o să încercăm pentru un an, apoi îți voi reevalua dosarul și voi lua o decizie permanentă. Mă ocup eu de toate detaliile transferului.

Alina oftă ușurată.

–Mulțumesc. Se ridică în picioare și se îndreptă spre ușă.

–Alina, o strigă Brett, făcând-o să se oprească brusc cu inima cât un purice. *Doar nu puteam scăpa fără strategia standard una caldă, una rece*.

Se așteptase la asta. Brett i-o oferise pe cea caldă, iar acum i-o servea pe cea rece. Se întoarse încet cu fața la el.

–Da?

–Pe Alex îl informez eu despre asta. Ar fi de preferat să nu vă vedeți deloc până pleci la Paris.

Alina înclină din cap în semn că a înțeles și părăsi biroul, pierzându-se cu pași rapizi prin labirintul coridoarelor gri.

⌖

A doua zi de dimineață, Alina termina de împachetat. După cum promisese, Brett se ocupase de toate aranjamentele transferului, inclusiv de un bilet de avion la un zbor comercial. Ford se oferise să o ducă la aeroport. În mai puțin de trei ore, avea să se afle în drum către un cămin nou. O viață nouă.

Se auzi o bătaie la ușă, iar ea o deschise știind deja că nu Alex se afla de partea cealaltă.

–'Neața, Ducesă, o salută Ford. Se pare că ești gata de plecare. Deci, ce zici, vrei să trecem pe la Elite să-ți iei la revedere de la niște oameni?

Alina rămase tăcută, privindu-l cu ochi opaci. Ford simți un fior rece pe șira spinării, înțelegând că din motive știute numai de ea, îl părăsea pe Alex fără să-și ia măcar rămas bun de la el.

–Cred c-ar fi mai bine să mergem direct la aeroport, spuse ea într-un târziu.

–Sper că știi ce faci, Ducesă. Și sper că știi că dacă pleci așa, el n-o să vină niciodată după tine, o avertiză Ford cu blândețe, punându-i mâinile pe umeri.

–Nici nu-mi doresc să vină, Ford. Chiar sunt nerăbdătoare să încep o viață nouă la Paris.

Ford înclină din cap în semn că a înțeles și-i întinse un obiect mic negru cu un buton argintiu în mijloc.

–Dacă ai vreodată nevoie de ceva, și când spun asta mă refer la orice, folosește dispozitivul ăsta de interceptare. Nu trebuie decât să apeși butonul, iar eu te voi localiza oriunde în lume și te voi contacta discret pe căi sigure.

–Mulțumesc, vocea ei tremură de emoție.

–Ai grijă de tine, Ducesă. Sper să găsești ceea ce cauți.

Ochii ei se închiseră pentru o fracțiune de secundă. *Ce caut? Bună întrebare.*

Paris, Franța

Avionul ateriză la aeroportul internațional Charles De Gaules după-amiaza devreme. Aerul era destul de rece, creând impresia de proaspăt și curat. Alina era nerăbdătoare și spera din tot sufletul că pășea într-o viață mai bună.

Își recuperă bagajele și ieși afară, ochii căzându-i imediat pe o mașină

neagră cu geamuri fumurii parcată în laterala din dreapta. Se apropie cu pași hotărâți și se instală pe bancheta din spate. Șoferul înclină capul în semn de salut, apoi porni mașina și alunecă în trafic.

Patruzeci de minute mai târziu, Alina se afla într-un lift care cobora spre măruntaiele pământului, acolo unde se afla destinația ei. Când se deschiseră ușile, văzu un bărbat blond și înalt cu o alură impunătoare care o aștepta cu mâinile la spate într-o poziție rigidă, aproape militară.

–Alina Marinescu? o întrebă cu voce joasă.

–Da.

–Mă numesc Vallis Dupont. Urmează-mă, te rog.

Bărbatul se întoarse pe călcâie și o porni pe coridor. Alina îl urmă tăcută, studiindu-l mai îndeaproape. Piele albă, ochi de un albastru intens, maxilar puternic, corp atletic cu umeri lați. Mersul lui denota o anumită grație, confidență, iar economia de gesturi inutile îi amintea cumva de Alex. Grozav!

Pe măsură ce străbăteau coridoarele iluminate difuz, observă că totul în jurul ei era o copie fidelă a cartierului general din Milano. Speranța pe care o simțise la aeroport se nărui ca un joc fragil de cărți, fiind înlocuită cu un nod dureros în capul pieptului. Un sentiment puternic de dezamăgire o copleși. Totul arăta la fel, funcționa la fel, iar ea se gândi că probabil nu făcuse nimic altceva decât să înlocuiască o existență mizerabilă cu o alta.

Vallis o conduse într-un birou spațios și extrem de confortabil, complet diferit de coridoarele reci și impersonale pe care le străbătuseră. Pereții erau deschiși la culoare, iar mobila din lemn masiv și biblioteca plină ochi cu cărți confereau un aer extrem de intim camerei. Pe birou se afla un acvariu rotund în care se zbenguia grațios un pește auriu cu înotătoare diafane. Într-un colț trona un ghiveci enorm care conținea un palmier exotic, lângă care se afla o canapea din piele maro și o măsuță joasă de sticlă. Locul nu avea nicio legătură cu Elite, ci arăta mai mult ca sufrageria cuiva pasionat de design interior.

Grant Talbot, directorul filialei Elite din Paris, urmări cu o privire amuzată cum Alina privea în jurul ei cu ochi mirați.

–Deci tu ești Alina Marinescu, spuse, ridicându-se în picioare și întinzându-i mâna.

Alina îi strânse mâna cu un zâmbet sincer, simțindu-se imediat mai bine.

Grant Talbot era înalt și foarte bine făcut, cam la vreo patruzeci și cinci de ani, estimă ea, corpul lui încă posedând agilitatea unui bărbat tânăr. Ochii lui căprui emanau fermitate, dar și sinceritate, iar strânsoarea

palmei lui mari și calde îi oferea o senzație de siguranță.

–Am auzit multe despre tine. Rapoartele despre activitatea ta arată impresionant, spuse Grant, indicându-i să ia loc.

–Mulțumesc.

–De obicei, Brett nu prea are multe lucruri bune de spus despre transferurile de la cartierul general. De cele mai multe ori nu vrea decât să scape de cineva. Dar după câte înțeleg, cazul tău e diferit.

–Da, eu am cerut acest transfer.

–Am înțeles, comentă Grant în timp ce deschidea un dosar din fața lui ce probabil conținea profilul ei complet. Bănuiesc că cererea ta are o oarecare legătură cu Alex, nu-i așa?

–De ce-ai bănui asta?

Grant zâmbi amuzat la încercarea ei de-a nega adevăratul motiv al plecării ei de la cartierul general.

–Nu-i nevoie să fii atât de circumspectă aici, Alina. Știu despre legătura puternică dintre voi doi. Alex este aproape legendar în Elite. După părerea mea, e cel mai bun agent operativ pe care l-am avut vreodată. Pentru asta însă, a trebuit să se transforme într-un nenorocit fără suflet care nu se dă în lături de la nimic când e vorba de îndeplinirea ordinelor primite. Bănuiesc că te-a rănit de prea multe ori, iar cererea ta de transfer nu reprezintă altceva decât o nevoie acută de-a fugi de șarmul lui irezistibil.

Alina îl privi cu ochi inexpresivi, fără să spună nimic.

–Brett crede că tu ești singura slăbiciune a lui Alex, continuă Grant. E adevărat?

–Chiar dacă-am fost vreodată, ceea ce mă îndoiesc, acum nu mai sunt, răspunse ea pe un ton glacial, indicându-i noului ei șef că era cazul să renunțe la subiect.

Grant dădu din cap în semn că a înțeles punctul ei de vedere.

–Probabil ești foarte obosită după toată tevatura asta. Vallis te va conduce la noul tău apartament. Sper să-ți placă la noi.

Ușurată că întrevederea luase sfârșit, Alina se ridică în picioare. Îl plăcea pe Grant și simți un nou impuls de speranță încolțindu-i în suflet.

–Sunt convinsă că o să-mi placă, răspunse cu un zâmbet.

Când ieși din birou, îl găsi pe Vallis așteptând-o în fața ușii.

–Pe aici, îi indică să-l urmeze. Dăm un tur să cunoști niște oameni, după care te duc acasă.

Era clar că tipul era obișnuit să fie ascultat; nimeni nu crâcnea în fața lui. Felul lui de-a fi, politicos și foarte ferm, impunea respectul tuturor. Alina se trezi că-l compară din nou cu Alex.

O conduse prin interiorul filialei, prezentând-o personalului de

serviciu și mai multor agenți operativi, indicându-i în același timp sălile de antrenament, poligonul, cantina, încăperea Sistemului Central de Operațiuni în plină activitate și alte zone importante cu care trebuia să se familiarizeze rapid.

O oră mai târziu, se aflau în mașina lui, în drum spre apartamentul ei. Alina îi studie expresia serioasă a feței din profil, întrebându-se dacă era indicat să-i pună cele câteva întrebări care o frământau în legătură cu noua ei slujbă.

–Am câteva nelămuriri în ceea ce privește scara ierarhică, începu cu voce șovăielnică. Știu că șeful cel mare este Grant, dar după câte am văzut și tu ai o oarecare influență și control asupra operațiunilor. Aș vrea să știu subordonatul cui sunt eu și cui raportez în mod direct.

Vallis îi aruncă o privire fugară, apoi își reîntoarse ochii asupra drumului.

–Eu răspund de profilurile operaționale și am în subordine toți agenții operativi. Dispunem de opt echipe active, operaționale în orice moment, și ca mai toate filialele, monitorizăm diferite grupări politice și teroriste. De obicei extragem informațiile necesare cu ajutorul sateliților de supraveghere, dar ne angajăm ocazional și în culegerea de date prin mijloace tradiționale, cum ar fi infiltrarea în diferite cercuri sociale pentru o imagine de ansamblu. Ținem sub observație diferite personaje cheie, le identificăm oamenii de legătură, chestii de genul ăsta.

–Și care vor fi îndatoririle mele?

–Deocamdată vei lucra cu mine la profilurile misiunilor, analiză tactică și în general te vei familiariza cu problemele regionale. Experiența ta pe teren este impresionantă, sunt convins că foarte curând vei activa pe post de lider de echipă. Mai întâi așteptăm să vedem cum te acomodezi cu toți ceilalți.

–Pot trăi cu asta.

–Bun, spuse el, încetinind mașina. Am ajuns.

Apartamentul ei se afla într-un cartier din estul Parisului, chiar lângă Bois de Vincennes, o regiune împădurită transformată într-un parc imens în a doua jumătate a secolului XIX de către Baronul Haussmann. Clădirea în care urma să locuiască Alina avea o fațadă superbă din cărămidă roșie decorată cu dantelării din ceramică.

Luară liftul până la etajul patru. Holul era decorat cu picturi vechi în ulei și oglinzi de cristal, un covor gros înăbușindu-le pașii. Vallis descuie o ușă și o invită înăuntru.

Sufrageria era foarte spațioasă, decorată în tonuri de bej, cu ferestrele deschizându-se către parc. Alina privi afară, admirând ulmii imenși

ce înconjurau o rețea majestuoasă de fântâni arteziene. Bucătăria era micuță, dar bine dotată, cu o masă de sticlă amplasată strategic chiar lângă fereastră și înconjurată de scaune albe cu spătar înalt. Dormitorul era intim, dominat de patul imens cu baldachin ce trona în mijlocul încăperii.

Vallis puse un plic mare pe masa din bucătărie.

–Pașaport, permis de conducere, cărți de credit, cunoști protocolul. Și telefonul, spuse în timp ce-i înmâna un mobil argintiu. Avem o misiune pe rol, așa că s-ar putea să te contactez în curând. Înclină capul în semn de bun rămas, apoi se întoarse pe călcâie și părăsi apartamentul fără alte cuvinte.

Alina oftă și privi în jurul ei, observând mulțumită că într-un colț al noului ei dormitor se afla cutia mare de carton în care-și strânsese toate posesiile ei. Deasupra, găsi un plic pe care era scris numele ei cu litere mari de tipar. Ochii i se umplură de lacrimi când îl desfăcu și citi scrisoarea scurtă:

Ducesă,

Te afli deja acolo și-ți pot garanta că totul e schimbat pe aici. Deja mi-e dor de tine... de discuțiile noastre, de zâmbetul tău luminos, dar mai ales de picioarele alea trăznet. Ok, ok, trebuia s-o spun, nu m-am putut abține! Sper că te-am făcut să zâmbești. Ține minte, poți vorbi cu mine oricând vrei. Știi cum. Sper din toată inima să-ți meargă bine pe acolo. Meriți cu mult mai mult decât ai avut aici. Îți voi simți lipsa în fiecare zi. La fel și Roman și Jason.

Mult noroc,

Ford.

Alina strânse scrisoarea la piept, cu lacrimile șiroindu-i acum pe obraji. Și ea avea să le ducă dorul. Erau prietenii ei de încredere. Familia ei.

Își despachetă cu migală toate lucrurile favorite din cutia de carton: uleiuri și săruri parfumate de baie, lumânări de toate felurile și formele, CD-urile cu muzica ei preferată. Când termină, afară era deja întuneric. Stinse toate luminile și aprinse câteva lumânări, apoi își turnă un pahar cu vin roșu dintr-o sticlă pe care o găsi în frigider. Rămase în picioare în mijlocul sufrageriei cu paharul în mână, urmărind cu un aer absent umbrele dansând pe pereții din jurul ei. Sorbi din lichidul catifelat, îngăduindu-i singurătății să-i ia sufletul cu asalt.

✦

PARTEA A DOUA

ÎNCEPUTUL SFÂRȘITULUI

Nu este o tragedie să mori,
dar este o tragedie să nu-ți poți trăi viața.
Victor Hugo

FĂRĂ EA

Timpul trecu repede, iar Alina se acomodă remarcabil de bine cu noii ei colegi. Grant era foarte mulțumit de evoluția ei și nu ezită să-i spună asta. În primele zile, Vallis o supuse unui program regimentat de antrenament pentru a-i testa aptitudinile fizice. Se așteptase la asta; Brett o informase că oriunde s-ar duce va trebui să-și demonstreze calitățile. Și știa că și Grant și Vallis erau cât se poate de plăcut impresionați. Odată ce terminară cu această formalitate, Vallis practic o trimise în fiecare misiune importantă, însă de fiecare dată îi acordă cel puțin câteva zile libere pentru a se odihni. Săptămânile se contopiră în luni și aproape că nici nu realiză când trecură șase luni.

Grant știa că în curând avea să fie contactat de către Brett pentru evaluarea activității Alinei și eventual ordinul de reîntoarcere la cartierul general. Spera ca momentul acela să vină cât mai târziu, dorindu-și în sinea lui s-o poată păstra la Paris. Inventivitatea ei, abilitatea de-a improviza chiar și în cele mai dificile situații, precum și sângele rece de care dădea dovadă pe teren erau de neprețuit. Alina reprezenta o adiție fabuloasă, devenise un agent de bază, iar Grant nu era pregătit să renunțe la ea foarte ușor.

Până la urmă însă, Brett îl contactă, dar nu pentru motivul de care se temea Grant.

În ultimele câteva luni, Elite se ocupase de supravegherea unei diplomate Egiptence de prim rang, care nu întâmplător era coruptă până în măduva oaselor. Informațiile de ultimă oră indicau că avea să participe la o serată de gală la Ambasada Egiptului la Paris, iar Brett se hotărâse să-și joace ultima carte. Profilul misiunii fusese creat folosind o rețetă standard de genul momeală-capturare și nu presupunea decât o asistență minimă din partea filialei locale. Brett trimitea o echipă care avea să conducă operațiunea și apoi să o transporte pe diplomata în cauză la cartierul general pentru interogatoriu. Nu există nicio mențiune la statutul Alinei, iar Grant răsuflă ușurat.

Vallis prepară profilul pentru partea lor de misiune, apoi convocă echipa pentru *briefing*. Madhu Sabah, asistenta executivă a Ministrului de Finanțe al Egiptului, trebuia capturată în mod discret și transportată la cartierul general pentru a fi interogată în legătură cu afacerile cu droguri și spălare de bani în care era implicată. Datorită activităților ei secrete devenise un ghimpe în coasta guvernului American și a celui

Canadian, însă nu putea fi atinsă în mod oficial din motive politice.

Elite deja infiltrase un agent operativ în cercul intim al domnișoarei Sabah, urmând ca acesta să o escorteze la serata organizată de Ambasada Egiptului la Paris. Profilul misiunii presupunea capturarea diplomatei după o apariție publică, așa că agentul în cauză avea ordin ca la momentul oportun să o invite pe o terasă retrasă sub pretextul admirării stelelor. Acolo urma să fie sedată în vederea călătoriei spre Milano, astfel încât să-și fi făcut deja apariția în public și nimeni să nu-și dea seama de dispariția ei cel puțin în primele câteva ore.

Alina făcea parte din echipa locală ce asigura asistența tehnică si supravegherea. Ei aveau să se asigure că diplomata va ajunge pe terasă fără incidente, securizând apoi zona pentru eliminarea potențialilor martori.

Echipa se pregăti de plecare, bărbații echipați nu în obișnuitele costume negre, ci în smochinguri, iar femeile în rochii de seară elegante. Alina era de departe apariția cea mai încântătoare, îmbrăcată într-o rochie lungă din satin de culoarea acvamarinului cu spatele gol.

Vallis cu Alina se suiră într-o limuzină neagră, în timp ce restul echipei urma să călătorească în microbuz. Vallis mai trecu încă o dată în revistă profilul misiunii și testă dispozitivele de comunicație. Îi aruncă o privire fugară Alinei, care privea afară la luminile orașului, întrebându-se dacă n-ar trebui să-i dezvăluie singurul detaliu al misiunii despre care nu se discutase în timpul *briefing*-ului. Până la urmă, se hotărî să nu-i spună nimic. O bătu pe genunchi și-i semnală cu două degete să schimbe dispozitivul de comunicație pe canalul doi.

–Am auzit că-ți merge foarte bine în Paris, Ducesă, se auzi vocea lui Ford imediat ce ea se conformă.

–Ford! Tu ești?

–Cine altcineva mai are vocea asta sexi?

Alina râse cu poftă.

–Unde ești?

–La Milano. Coordonez misiunea împreună cu Vallis. Chiar ești ok?

–Da, sunt bine, dar mor de dorul vostru. Ce face Jason?

–Suntem bine cu toții și-ți ducem și noi dorul. Hei, trebuie să te las. Într-un minut ajungeți la ambasadă. Mai dă și tu un semn de viață.

–S-a făcut. Ai grijă de tine, Ford.

Alina îi oferi un zâmbet radiant lui Vallis, apoi întoarse capul să privească din nou pe geam, neobservând privirea lui îngrijorată.

⌖

Serata de gală se desfășura după modelul tipic plictisitor, în timp ce femeile tinere și elegante cochetau cu diplomații grași și bătrâni. Înțelegeri ce afectau întreaga planetă se încheiau printre câteva înghițituri de șampanie obscen de scumpă.

Vallis, în rolul lui de reprezentant al guvernului Francez, se amestecă prin mulțime de parcă asta ar fi făcut toată viața. Alți doi agenți operativi pozau în ospătari, ținând totul sub observație pentru a descoperi și cel mai mic amănunt suspect. Un altul juca rolul unui playboy de bani gata, al cărui unic țel în viață era să fure femei frumoase de lângă șefi de stat. Alina fusese poziționată într-un balcon situat la etajul superior, chiar în fața scărilor grandioase ce șerpuiau până la sala de bal. Din poziția ei, avea să fie prima care să poată confirma sosirea diplomatei Egiptence.

–Alina, raportează, auzi vocea lui Vallis în ureche.

–Sunt pe poziție. Nimic suspect.

–Fii cu ochii-n patru indiferent de situație.

Inima i-o luă la goană. *Indiferent de situație?* Simțurile i se ascuțiră, însă nu suficient de repede. Privirea îi alunecă peste sala de bal, oprindu-se pe ușa de la intrare. Șimți că i se taie respirația, genunchii începură să-i tremure. Agentul operativ care o escorta pe diplomată era nimeni altul decât Alex. O cuprinseră fiori ca de gheață pe șira spinării, în timp ce sângele îi fierbea în vine.

–Alina, raportează! îi strigă Vallis în ureche.

–Confirm sosirea obiectivului, răspunse ea cu voce nesigură.

Inhală adânc, încercând să se calmeze. Alex se afla în fața ei, doar cu un etaj mai jos, arătând magnific într-un smoching croit parcă pe corpul lui, de sub care se zărea o vestă de mătase. Nu-i despărțea nimic altceva în afara mării de mătăsuri și smochinguri dintre ei, ca și a femeii care i se agăța posesivă de braț.

Privirea lui se ridică și se fixă în a ei, de parcă ar fi fost avertizat de prezența ei de un radar interior setat numai pe ea. Ochii lui rămaseră în ai ei, iar ea putu citi dorință pură, pasiune, dor și furie în adâncimile lor gri. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, sângele îi clocotea în vine, însă îi susținu privirea fără să clipească. Se pomeniră într-un alt timp și spațiu ce nu mai cuprindea nimic altceva în afară de ei doi. Totul dispăru din jurul lor, inclusiv orice sunet. Timpul îngheță și în momentul acela, ceea ce ar fi trebuit să fie o misiune extrem de simplă, se transformă într-un potențial coșmar. Totul era la un pas de a fi compromis datorită celor doi agenți operativi pierduți fără speranță în lumea lor proprie. Niciunul nu mai schița vreo mișcare, niciunul nu mai răspundea ordinelor din ureche.

–Alex! striga disperat Ford. Alex! Ce naiba faci?

–Alina, ocupă-ți poziția secundară! se răstea Vallis.

Alex păru că se trezește din transă, scuturându-se de magia pe care numai o singură femeie o putea țese în jurul lui. Întoarse capul și o privi pe diplomata pe care o escorta. Aceasta îl fulgeră cu o privire furioasă.

–Aș aprecia ceva mai multă atenție, spuse domnișoara Sabah pe un ton iritat.

–Îmi cer scuze, mi s-a părut că văd o veche cunoștință, explică el cu un zâmbet cam forțat.

O conduse pe ringul de dans, furând o ultimă privire peste umăr. Alina nu se mai afla la balcon. Alex inspiră adânc, apoi își reîntoarse privirile către viitoarea victimă.

Misiunea decurse perfect, fără alte poticniri. Alex o seduse complet pe domnișoara Sabah și o conduse fără probleme pe terasa retrasă, de unde fu imediat preluată și sedată pentru a fi transportată la microbuz. Agenții operativi din echipa trimisă de cartierul general fură retrași discret de pe poziții, în timp ce echipa lui Vallis primi ordin să mai rămână o vreme pentru a se asigura că totul era în regulă. O oră mai târziu, Vallis cu Alina se reîntoarseră la limuzină.

–Ai fost la un pas să compromiți toată misiunea, spuse Vallis cu voce joasă.

–Ar fi trebuit să-mi spui, replică Alina aproape lividă de furie.

–Știi prea bine că indiferent de situație trebuie să fii pregătită să-ți faci treaba. Alex nu te-a învățat asta?

–Ba m-a învățat o grămadă de lucruri, mai ales arta fină a trădării. El e un maestru, cu toate că văd că și tu joci jocul destul de bine.

Vallis o privi în ochi și citi acolo cât de tare o rănise cu faptul că nu se gândise la ea ca simplu prieten înainte de-a o face ca lider al echipei. Drumul până la sediu se desfășură în tăcere.

Vallis intră în biroul lui Grant, surprins la vederea bărbatului cu ochi reci și gri care se afla în picioare în mijlocul camerei.

–Vallis, îl salută Alex cu voce joasă, aproape sfidătoare.

–Ce cauți aici?

Urmă o pauză destul de lungă, timp în care Alex își mută privirile la Grant.

–Alina s-a descurcat foarte bine aici, însă acum e nevoie de ea în Milano la cartierul general, spuse într-un final, trecând direct la subiect.

–Mai degrabă *tu* ai nevoie de ea, îi aruncă Vallis.

Grant preluă controlul discuției.

–Alina este foarte mulțumită aici. S-a adaptat foarte bine și și-a făcut foarte mulți prieteni. Las-o în pace, Alex. Dacă într-adevăr ții la ea, las-o să-și trăiască viața așa cum vrea, spuse pe un ton sincer, știind că Alex nu avea cum să nege adevărul din vorbele lui.

–Alina aparține cartierului general.

Vallis zâmbi și dădu din cap cu o expresie ironică întipărită pe față.

–Cu alte cuvinte, îți aparține ție.

–Hai să-ți spun părerea mea, interveni din nou Grant. Alina excelează aici, e dorită aici, avem nevoie de ea, iar eu intenționez s-o păstrez.

–Peste cadavrul meu, răspunse Alex pe un ton înfricoșător de glacial.

–Dacă asta e soluția...

–Amenințări, Grant?

Grant îl privi drept în ochi, părând că nu era afectat de întrebare.

–Fă ce trebuie să faci, Alex, oricum o vei face. Dar când îți vei începe jocul și manipulările pentru întoarcerea ei la Milano, sper din tot sufletul că vei ține cont de dorințele ei și că vei pune interesul ei mai presus de-al tău.

–Întotdeauna m-am gândit la interesul și binele ei.

–Chiar așa? Sau te-ai ghidat mereu numai după nevoia ta pentru ea?

Alex clipi și rămase tăcut. Se întoarse pe călcâie și părăsi biroul, știind prea bine că era foarte mult adevăr în spusele lui Grant. Revăzuse singura persoană din lume care reușise să-i facă viața suportabilă, însă era incapabil s-o aducă înapoi. Nu-i dăduse niciodată cu adevărat un motiv pentru ca ea să-l iubească; nu făcuse decât s-o rănească.

Alina fusese devastată când îi mărturisise despre ultima lui trădare. O știa prea bine. Așa după cum știa că dacă s-ar fi întâmplat invers și el și-ar fi simțit sufletul pustiit. Într-adevăr, Alina merita cu mult mai mult decât îi putea oferi el. Trebuia să accepte că distrusese orice posibilitate ca ei doi să mai poată fi împreună. Muncise din greu pentru a o ține lângă el și a o proteja, dar pierduse din vedere cel mai important lucru: inima ei. Ce idiot! O greșeală de neiertat, care îl aruncase în adâncurile întunericului.

⌖

A doua zi de dimineață, Alina se îndreptă spre biroul lui Grant, care o chemase să stea de vorbă despre comportamentul ei dezastruos din seara precedentă. Habar n-avea ce-i putea spune. Cum ar fi putut justifica faptul că fusese la un pas să distrugă o misiune întreagă, compromițând atât de mulți colegi?

Vallis o ajunse din urmă.

–Bună.

Alina nu-l privi.

–Bună dimineața, Vallis.

–Crezi că putem sta un minut de vorbă?

Alina se opri din mers și se întoarse cu fața la el.

–Despre ce?

–Vreau să-mi cer scuze pentru că nu te-am atenționat din timp despre prezența lui Alex.

Alina ridică din umeri.

–Ai făcut ceea ce trebuia să faci.

–Crezi asta la fel de mult ca și mine.

Alina îi zâmbi trist, dar rămase tăcută. Vallis o privi cu părere de rău.

–A fost o mare greșeală și vreau să știi că-ți sunt cu adevărat prieten. Îmi pasă cu adevărat de tine, Alina. Aș face orice să-ți dovedesc asta.

Alina îl privi gânditoare. Detesta faptul că nu-i spusese adevărul, însă pe de altă parte știa că probabil nu avesese încotro. Și nu-și dorea să-l piardă ca prieten. Nu avea atât de mulți prieteni adevărați pentru a începe să-i arunce în dreapta și-n stânga.

–Atunci poți să mă inviți să mâncăm ceva bun când vom avea ceva timp liber.

Vallis zâmbi ușurat.

–Ar fi grozav!

Alina îi zâmbi la rândul ei și trecu pe lângă el, simțind cum o urmărea cu privirea până ajunse în fața biroului lui Grant.

Grant se ridică de pe scaunul lui când intră și-i făcu semn să ia loc pe canapea.

–Ia loc, te rog, spuse cu un aer preocupat. Înțeleg că ultima misiune a fost extrem de dificilă pentru tine.

–Da, poți spune asta dacă vrei să fii îngăduitor. Adevărul e că m-am comportat mizerabil și n-am nicio scuză, răspunse Alina fără să clipească.

Grant se așeză pe canapea lângă ea, sprijinindu-se de pernele pufoase.

–Brett a cerut reîntoarcerea ta la cartierul general. Crede că ești mai potrivită acolo.

–Ce i-ai răspuns?

–De fapt, cred că Alex a avut un cuvânt de spus în asta. A venit aici ieri, aproape ordonând să te trimitem înapoi la Milano. Eu i-am spus lui Brett că te voi lăsa pe tine să decizi ce vrei să faci. Vreau să-ți acord posibilitatea de-a alege singură. Dacă vrei să rămâi aici, îți promit că voi avea eu grijă de tot. Gândește-te și dă-mi un răspuns până mâine.

Alina îi zâmbi și se ridică în picioare.

–Mulțumesc mult, Grant. Pentru tot.

Grant o conduse la ușă, însă înainte ca ea să poată ieși, îi puse o mână pe umăr.

–Fă-ți un bine și iartă-l pe Alex, spuse pe un ton aproape paternal. Dacă n-ai s-o faci, nu vei putea să uiți niciodată și n-ai să poți merge înainte. Iartă-l pe el, apoi iartă-te și pe tine.

Alina își coborî privirea le podea, lacrimi usturătoare întunecându-i vederea. Încuviință din cap tăcută. Grant avea dreptate. Avea nevoie să-l ierte pe Alex ca să poată uita și să poată renunța definitiv la el. Să se termine totul. Nu avea să se întoarcă la cartierul general. Era mai bine așa. În momentul în care ajunse la această concluzie, se simți liniștită și împăcată cu sine. Luase decizia potrivită. Își ridică ochii la Grant, dar de data asta adâncimile lor verzi străluceau cu determinare.

–Rămân, spuse simplu.

Milano, Italia

–Ai auzit ultimele noutăți despre Alina? îl întrebă Jason cu voce joasă.

Alex își returna echipamentul după o misiune istovitoare în America de Sud. Își ridică ochii de la pistolul pe care-l demonta.

–Nu.

–A fost transferată definitiv la Paris și se pare că e foarte mulțumită de decizia asta. Am vorbit cu ea la telefon și mi-a confirmat-o personal.

Alex se albi la față, simțind că lumea se destramă în mii de bucăți. Sperase, ba chiar se rugase ca ea să se întoarcă la el. Ar fi putut manipula lucrurile, însă dorise s-o lase să decidă singură. Se pare că decizia ei era luată. Se terminase totul.

–Ești ok? îl întrebă Jason cu o mină îngrijorată.

Expresia lui Alex rămase rece, însă nu-și putea controla disperaraea ce i se citea în ochi.

–Da.

–Ce naiba s-a întâmplat pe teren, Alex? se auzi o voce furioasă din spatele lui.

Alex se întoarse și-l găsi pe Brett fixându-l cu privirea.

–O anomalie operațională. A trebuit să improvizăm pe marginea profilului inițial.

Brett scrâșni din dinți.

–Singura anomalie din misiunea asta ai fost tu, Alex! Fii foarte atent, că încep să mă satur de comportamentul tău. În momentul ăsta, spre exemplu, habar n-am ce mă scoate mai tare din sărite... faptul că

misiunea pe care ai condus-o aproape s-a transformat într-o baie de sânge, ori că nici măcar nu-ți pasă, nu dai doi bani pe asta.

Alex rămase tăcut, ochii lui gri-verzui fixați pe un punct imaginar peste umărul superiorului său. Brett oftă și-l concedie cu un gest al mâinii.

–Vreau raportul complet pe biroul meu într-o oră.

Alex încuviință din cap și se îndepărtă, schimbând o privire fugară cu Ford în timp ce treceau unul pe lângă altul. Brett își îndreptă atenția asupra lui Ford când acesta se opri în dreptul lui.

–Au trecut mai mult de șase luni de când a plecat Alina. Cât timp o să mai dureze toată porcăria asta? Mă așteptam să-și revină mai rapid.

–Poate că n-a fost cea mai bună alegere să-l trimiți în misiune cu tipul ăla, răspunse Ford cu o privire acuzatoare. Doar nu te așteptai să intre în joc și să nu aibă nicio reacție.

–Reacție? Aproape că l-a executat cu sânge rece!

–Știu, dar n-a făcut-o, cu toate că ar fi putut. Cred că începe să-și revină.

Brett clătină exasperat din cap.

–Sper să ai dreptate. N-am să-l mai pot acoperi prea mult timp.

Furie pură îi circulă prin vine lui Alex numai la gândul întocmirii unui raport complet despre misiunea din care tocmai se întorsese. Brett îl forțase să colaboreze cu Hamad Noraid, un asasin plătit pe care îl capturase cu trei ani în urmă împreună cu Alina în Amsterdam. Datorită unui atac terorist plănuit pentru ziua Reginei Beatrix, Alex cu Alina fuseseră trimiși într-o misiune sub acoperire pentru a se infiltra în gruparea teroristă, pozând într-un cuplu căsătorit. Hamad Noraid fusese desemnat drept liderul operațiunii teroriste. După ce-l răpiseră din mijlocul paradei stradale cu ocazia zilei Reginei și-l storseseră de toate informațiile pe care le ascundea, Elite îl recrutase și-l pusese în libertate, folosindu-se de toate abilitățile pe care le poseda și de persoanele lui de legătură care îl alimentau cu un flux continuu de informații.

Alex își strânse pumnii numai amintindu-și insolența lui Hamad.

–Știi ceva, Alex? N-am apucat niciodată să-ți mulțumesc pentru toate chestiile bune care mi s-au întâmplat de când tu și curva aia nenorocită, ați apărut în viața mea, mârâi Hamad.

Erau postați la un punct de întâlnire, așteptându-l pe Santos Monteval, unul dintre foștii asociați ai lui Hamad, care suplimenta cu arme ilegale ambele părți ale oricărui conflict global, indiferent de numărul de victime

colaterale. Alex urma să-i fie prezentat lui Monteval de către Hamad drept un potențial client. Dacă n-ar fi existat ordinul de a-l captura viu pe Monteval, Alex i-ar fi tras cu mare plăcere un glonț în cap lui Hamad. Închise ochii pentru câteva secunde, încercând să pretindă că se afla oriunde altundeva. Nu reuși. Vocea lui Hamad îl urmărea ca un șarpe slinos.

–Chiar m-ați păcălit atunci, am crezut că sunteți cu adevărat un cuplu. Felul în care vă uitați unul la celălalt, cum vă atingeați... mi se scula numai când vă priveam, spuse Hamad pe un ton sugestiv. Pun pariu că tipa era fierbinte în pat, eh?

Alex inspiră adânc, încercând să-și reamintească faptul că succesul acelei misiuni depindea de Hamad. Fără să realizeze că se apropia cu pași rapizi de marginea prăpastiei însă, Hamad nu se lăsă.

–Alina aia, frate... ce bucățică bună. Aproape-mi dădeam drumul pe mine când o vedeam cum toarce în brațele tale. Ahhh... sex pur, periculoasă femeie.

Alex simți cum i se revoltă stomacul. Hamad oftă în mod dramatic.

–Singurul lucru de care-mi pare rău e că n-am apucat să i-o trag și eu...

Cuvintele lui Hamad se transformară într-un horcăit când mâna lui Alex i se încleștă pe beregată. Se albi la față, teroare pură apărându-i în ochi când simți țeava pistolului sub bărbie.

–C-ce faci? bălmăji.

Alex îl privi în ochi în timp ce-și activa dispozitivul de comunicație.

–Brett, a apărut o anomalie.

–Care-i problema? îi răspunse vocea lui Brett în ureche.

–Se pare că Hamad a exagerat în legătură cu prietenia dintre el și Monteval. S-ar putea ca prezența lui aici să facă mai mult rău decât bine.

La scâncetul indignat al lui Hamad, Alex îi împlântă țeava pistolului mai adânc sub bărbie.

–De unde știi toate astea? întrebă Brett pe un ton iritat.

–Mi-a spus-o chiar el. Schimbă-i statusul la colateral acceptabil.

Cu aceste cuvinte, Alex închise microfonul și-și plimbă țeava armei încet pe pieptul și stomacul lui Hamad, până ajunse la testicule.

–Ei haide, Alex, nu te supăra așa, încercă Hamad să dreagă busuiocul. Ok, curva te-a părăsit... și ce dacă? Roiesc atâtea cururi mișto în jurul tău, nu-i o problemă s-o înlocuiești!

Alex trase piedica pistolului și încordă degetul pe trăgaci, privindu-l drept în ochi.

Restul misiunii era o nebuloasă în mintea lui Alex. Reușiseră să-l prindă viu pe traficantul de arme, însă pierduseră destui agenți operativi atunci când strigătul de durere al lui Hamad alertase oamenii lui

Monteval că ceva era în neregulă.

–*Ești nebun de legat!* urlase Hamad cu mîinile încleștate pe coapsă, încercând să oprească sângele ce-i tâșnea printre degete.

Doi dintre agenții operativi din echipa lui Alex fuseseră răniți, unul decedase în drum spre cartierul general. Cât despre Hamad, avea să trăiască. Păcat. Alex habar nu avea de ce mișcase țeava pistolului o fracțiune de milimetru cu o secundă înainte de-a apăsa pe trăgaci.

✦

DE CEALALTĂ PARTE A OGLINZII

Paris, Franța

Vântul rece îi trecea șoptit pe la urechi în timp ce alerga pe aleile pădurii Bois de Vincennes de lângă apartamentul ei. Observă culorile toamnei târzii, frunzele moarte din copaci așteaptând următoarea rafală de vânt pentru primul și ultimul zbor, cerul gri închis, aerul rece. În curând avea să ningă.

O minge de fotbal apăru de niciunde, aproape pocnind-o în cap. Alina o ridică, privindu-l pe băiețelul care se apropia în goană, ca apoi să se oprească brusc la vederea femeii străine cu mingea în mână. Doi bujori de un roșu aprins îi apărură în obrajii acoperiți cu piele de culoarea cafelei cu lapte. Privi în jos, mutându-se de pe un picior pe altul, în mod clar rușinat. Alina se aplecă spre el, prinzându-i privirea.

–E mingea ta?

–Da, răspunse băiatul, mutându-și iar greutatea de pe un picior pe altul.

Alina se îndreptă și aruncă mingea dintr-o mână în alta. Băiatul își ridică ochii la ea.

–Îți place fotbalul? o întrebă cu un zâmbet sfios, accentul lui evocându-i o mixtură exotică.

Încercă cu disperare să-și aducă aminte când văzuse ultima oară un meci. Inutil, așa că abordă stilul vag.

–E un joc foarte bun.

Ochii băiatului se aprinseră de entuziasm.

–Vrei să ne jucăm?

–Cum te cheamă?

–Ishan.

Alina îi întinse mâna.

–Mă bucur să te cunosc, Ishan. Pe mine mă cheamă Alina.

Cincisprezece minute mai târziu, o dureau mușchi de existența cărora uitase. Dădu cu fundul de pământ de vreo câteva ori, timp în care Ishan practic alerga în cercuri în jurul ei. După a treia căzătură, ceru *time out*, spre marea dezamăgire a lui Ishan, care se așeză pe o bancă lângă ea și o privi cu toată seriozitatea.

–Joci foarte prost, spuse cu voce gravă.

Alina începu să râdă în hohote, încercând să-și amintească de când nu mai râsese așa. Un sentiment brusc de singurătate o copleși și privi în jurul ei prin parc pentru a-și distrage atenția. Ochii îi fură atrași de o

fetiță care se dădea în leagăn. Semăna izbitor de mult cu Ishan.

–Sora ta? ghici cu un zâmbet.

Ishan îi aruncă o privire fugară fetiței și ridică din umeri.

–Da... o cheamă Rupali.

–Ce nume frumos.

–Ishan, sper că n-o plictisești pe doamna, spuse o voce melodioasă în spatele lor.

Băiatul se întoarse, iar Alina se ridică în picioare, scuturându-și praful de pe pantaloni. Mama lui Ishan era foarte frumoasă. Pielea ei era o idee mai închisă la culoare decât cea a copiilor ei, iar părul tuns scurt avea nuanța cafelei prăjite. Femeia zâmbi, iar Alina simți că i se topește inima sub privirea ei caldă.

–Nu, mama, tocmai vorbeam despre Rupali.

Alina simți cum îi iau foc obrajii. *Grozav! Acum probabil crede că sunt vreo nebună care vrea să-i fure copiii.* Își drese vocea și-i întinse mâna mamei lui Ishan.

–Aveți niște copii superbi, iar Ishan e o companie minunată. Mă numesc Alina Marinescu.

Aproape imposibil, zâmbetul femeii deveni și mai cald în timp ce-și strângeau mâinile.

–Sashi Veedali. Mă bucur să aud că Ishan se poartă frumos.

Accentul ei o duse pe Alina cu gândul la ape turcoaz și nisip alb ca laptele. Indiancă din partea de vest?

–Ne-am jucat fotbal, mama, spuse Ishan, agățându-se de brațul mamei sale.

–Serios?

Sashi îi zâmbi îngăduitor băiatului, apoi își reîntoarse privirea la Alina. În ciuda prieteniei pe care o afișa, Alina simți instinctiv că era studiată în mod tacit, evaluată, apoi catalogată. În mod evident, trecuse un examen critic decisiv, pentru că zâmbetul cald reapăru pe buzele lui Sashi.

–Atunci ești o femeie cu mult mai curajoasă decât mine, spuse, dându-și ochii peste cap. Dacă joci fotbal cu el, ești condamnată pe veci la vânătăi și pete de iarbă pe haine.

Alina simți cum cubul de gheață ce-l simțea în permanență în jurul inimii începu să se topească puțin câte puțin. Se adapta destul de bine vieții fără Alex. Nu mai avea coșmaruri decât rar, nu se mai simțea tot timpul ca de gheață. Viața i se părea destul de bună... în sfârșit, măcar suportabilă.

Respiră normal... ăsta-i secretul... continuă să respiri normal...

⌖

–Simt o tristețe foarte adâncă în tine.

–Păi... Alina sorbi din cafeaua ei cu lapte și-i zâmbi anemic lui Sashi. Cu toții suferim și avem probleme.

Erau așezate la o masă într-o cafenea cochetă care le aparținea lui Sashi și soțului ei, Chandan.

Sashi zâmbi și clătină din cap.

–Nu așa. Tristețea ta e copleșitoare până în măduva oaselor.

Uimită de intuiția celeilalte femei, Alina o privi cu toată durerea pe care acum o simțea foarte acut. Sashi dădu din cap cu blândețe și își puse mâna peste a ei.

–O tristețe care se ascunde atât de adânc în tine încât nu știi dacă vei putea scăpa de ea vreodată.

Cana de cafea începu să tremure în mâna Alinei, iar ea o puse cam brusc pe farfurioară.

–Nu prea cred că vreau să vorbesc despre asta.

–Și exact aici e problema. Pari atât de izolată și de singură, nici nu e de mirare că ești tristă. Nu ai niciun fel de viață socială.

Alina își înghiți nodul din gât. Nu știa ce avea femeia asta în plus față de toată lumea, dar o făcea să-și dorească din tot sufletul să arunce prudența afară pe fereastră și să i se destăinuie. Să-i plângă pe umăr.

Sashi se ridică de pe scaunul ei pentru a se muta pe cel de lângă Alina și-i puse un braț în jurul umerilor.

–Te-a făcut cineva să suferi?

Alina scutură din cap.

–Nu pot vorbi despre asta.

–Un bărbat?

Inima Alinei începu să-i bată cu putere. Sashi o conducea pe un drum pe care nu era încă pregătită să-l parcurgă.

–Da.

–Prieten, iubit?

În ciuda atmosferei tensionate, Alina nu-și putu abține un zâmbet.

–Sincer, nu m-am putut lămuri niciodată cu adevărat în privința asta.

Sashi zâmbi cu subînțeles.

–Ți-e dor de el. Nu o întrebare, ci o afirmație.

–Habar n-am! Nici nu mai știu ce mai simt! izbucni Alina, auzind frustrarea din propria ei voce. Privi într-o parte, rușinată de cât de mult i se destăinuia unei străine.

–Nu vreau să sun ca o carte poștală, dar iubirea îți poate aduce în părți egale și bucurie și suferință, spuse Sashi, prinzându-i din nou privirea. Iubirea adevărată ar trebui să-ți aducă ambele.

–Iubire? Alina se foi pe scaun și clătină din cap. Nu, iubirea nu intră-n discuție.

–Bărbatul ăsta... voi doi aveți cam același gen de viață?

Alina făcu o grimasă și privi într-o parte. *Viață* nu era cuvântul cel mai potrivit.

–Da.

–Și el ține la tine?

Alina îi aruncă o privire rugătoare lui Sashi, dar cealaltă femeie aștepta răbdătoare un răspuns. Alina oftă din greu.

–Păi... nu știu... probabil, cred că da, îi tremură vocea.

–L-ai părăsit?

–Da, bănuiesc că poți spune asta.

Sashi o mângâie pe spate și rămaseră amândouă tăcute pentru câteva momente. Într-un târziu, Alina inspiră adânc și renunță la ultima fărâmă de precauție.

–L-am urât din tot sufletul pentru mult timp, începu cu voce joasă. Apoi dintr-o dată, totul s-a transformat în altceva... o pasiune mistuitoare, de necontrolat. Văzu înțelegerea sclipind în ochii lui Sashi și încuviință din cap. Pasiunea a devenit o problemă, cel puțin pentru mine.

–De ce?

–Viața pe care o trăiam... de cele mai multe ori nu puteam înțelege de ce făcea anumite lucruri. Mă oripila și mă atrăgea în același timp. Ajunsesem să nu mai pot gândi când era în preajma mea. Prea multă pasiune și prea puțină inimă.

Sashi zâmbi cu subînțeles.

–Ahhh... dar pasiunea e o experiență de neuitat.

–Nu în felul ăsta. Era mult prea mult.

–Și acum? întrebă Sashi cu blândețe.

–Acum?

–Da, acum. Mai există și altcineva?

Alina râse și scutură din cap.

–O, Doamne, nu! De fapt... nu știu. Astă seară am o întâlnire cu cineva.

Sashi ridică din sprâncene.

–Interesant.

⌖

Alina își perie părul și oftă. Bărbatul cu care ieșea în seara aceea avea să bată la ușă din moment în moment. Ideea unei întâlniri i se părea

atât de ciudată. Nu mai ieșise cu cineva de foarte mult timp. Numai cu Alex. Dar era mai bine să nu se gândească la asta. Nu-și dorea să raporteze seara aceea la trecut, ci numai la viitor, iar ea era hotărâtă să și-l scoată pe Alex din minte.

Vallis o înconjurase cu atenția lui în ultimele luni. Ieșiseră de câteva ori la o cafea, iar el o încurajase să-i vorbească despre Alex. Nu-i putuse spune prea multe despre tăcutul și întunecatul agent operativ, pentru că durerea din inima ei era încă prea ascuțită, dar Vallis ascultase puținul pe care-l spusese cu simpatie. Până la urmă, o invitase la cină, iar ea acceptase.

Își cercetă garderoba, încercând să găsească cu ce să se îmbrace. Voia să arate ca o femeie normală care ieșea cu un bărbat normal la o cină normală. Și-ar fi dorit să fi avut timp pentru cumpărături pentru a nu fi nevoită să se îmbrace cu ceva care-i amintea de Alex. Împinse umerașele și descoperi exact ceea ce căuta. O cumpărase cu câteva săptămâni înainte de la un butic cu iz oriental și uitase de ea. Își trase rochia din cașmir albastru închis pe ea și se privi în oglindă. Datorită croielii îndrăznețe pe corp și lungimii până la genunchi, reprezenta alegerea perfectă pentru seara aceea.

Se auzi soneria de la intrare. Alina mai aruncă o ultimă privire în oglindă, apoi deschise ușa. Vallis stătea în prag, îmbrăcat într-un costum elegant negru, cămașa de culoarea cobaltului accentuându-i albastrul ochilor. Îi oferi o sticlă cu vin și o sărută cast pe frunte.

–Ăăăă... cred c-ar trebui s-o pun la rece, murmură ea, dintr-o dată nemaifiind atât de sigură că era pregătită să facă față unei întâlniri.

Puse sticla în frigider, aruncându-i un zâmbet nervos lui Vallis.

–Avem rezervare pentru ora opt, spuse el cu un zâmbet strălucitor. Cred c-ar fi bine s-o ștergem, altfel întârziem.

În timp ce Vallis conducea mașina scăldată de luminile orașului, Alina îi simțea din când în când privirea ațintită asupra ei. Continuă să privească pe geam afară, neștiind ce-ar fi trebuit să spună sau să facă. Reîntoarcerea la o viață cât de cât normală se dovedea mult mai dificilă decât anticipase.

Începuse să ningă și străzile erau deja acoperite cu o pojghiță subțire de zăpadă strălucitoare. În absența totală a vântului, fulgii grași de nea pluteau grațios prin aer, părând pufi diafani de gâscă. Iar norii întunecați de pe cer promiteau ca splendoarea să continue un timp îndelungat.

Paris, orașul luminilor. Un oraș care nu se putea asemăna cu nimic din ce mai văzuse până atunci. Istoria, arta, arhitectura, mâncărurile rafinate și, bineînțeles, romantismul ce plutea prin aer precum fulgii sclipitori

de nea. Cu cafenelele intime, eleganța bulevardelor și frumusețea fără de egal a Senei, ce putea fi asemuită cu arterele sanguine ale orașului, Parisul era locul perfect să te îndrăgostești. Sau să fii deja îndrăgostit.

Ce ciudat, se gândi ea, că nu se mai gândise la asta până acum. Îi plăcea Parisul cu tot ceea ce avea de oferit, ba chiar explora muzeele în timpul ei liber și poposea pe la cafenelele micuțe pentru a savura în liniște o cafea, privind la viața ce continua neabătută peste tot în jurul ei. Mai mult, ajunsese la un fel de armistițiu cu Parisul. Știa să se descurce pe străzile lui, putea folosi cu ușurință metroul, chiar vorbea limba franceză destul de bine. Drept răsplată, numai pentru ea, luminile nu străluceau chiar atât de orbitor, frânturile de muzică romantică se estompau la trecerea ei, iar cuplurile cu care se intersecta pe stradă nu păreau a fi izbitor de îndrăgostiți.

Vallis parcă mașina în fața Turnului Eiffel. Ea îl privi întrebător, însă el numai zâmbi și o conduse către lifturi. Faimosul Restaurant Jules Verne aflat în vârful structurii de metal era o splendoare unde murmurul conversațiilor în surdină devenea o melodie plăcută, îmbinată cu muzica pariziană ce sursura discret din boxele invizibile. Perfecțiune și eleganță, întocmai ca și Vallis.

Maestrul de ceremonii, un bărbat scund și chel, le ieși în întâmpinare, vizibil fericit să-l vadă pe Vallis. După ce schimbară câteva cuvinte, îi escortă cu mare pompă la o masă retrasă într-un colț, dar care beneficia de toată panorama Parisului. Sena se încolăcea ca un șarpe întunecat prin zăpada sclipitoare, luminile cafenelelor și restaurantelor reflectându-se în apele învolburate. Alina se simțea ca și cum s-ar fi aflat pe o pistă de decolare suspendată deasupra Parisului.

Cina decurse în mod plăcut, poate puțin cam tensionată la început, dar cu ajutorul vinului roșu delicios Beaujolais Nouveau, Alina se destinse. Conversația se transformă într-o dispută înflăcărată despre arta modernă, piperată de comentariile neortodoxe ale Alinei în legătură cu arta pentru mase, versus arta pentru o elită exclusivistă. Vallis trecu de partea artei pentru elite, în timp ce Alina apără arta pentru toată lumea. Apoi, lansă lovitura de grație a serii cu numai două cuvinte:

–Du-mă acasă.

În curând, Vallis se afla iarăși în fața ușii ei. Ar fi vrut să-l invite înăuntru la un pahar cu vin, dar nu dorea ca el să interpreteze invitația drept altceva. Inima începu să-i bată mai puternic în timp ce delibera următorul pas.

–Ăăăă... vinul? Adică vrei să intri pentru vinul pe care l-ai adus? Râse nervos. Ok, nu cred că puteam să mă bâlbâi mai tare nici dacă încercam.

Vallis zâmbi înțelegător.

–Vechea dilemă, nu-i așa? Să-l invit înăuntru, sau nu? Da, aș bea un pahar din vinul pe care l-am adus și, nu, nu înțeleg altceva din invitația ta, spuse pe un ton amuzat.

Alina dădu din cap ușurată în timp ce descuia ușa de la intrare. Lăsase numai o lumină de ambianță aprinsă înainte să plece, iar atmosfera era una intimă. *Prea intimă,* decise în timp ce se grăbea să mai aprindă niște lumini. Vallis o prinse de o mână.

–Alina, calmează-te. Beau un pahar cu vin și apoi plec.

–Poate că nu vreau să pleci... poate că nu mai știu ce naiba vreau.

Vallis ridică din umeri.

–Sunt la comanda ta.

–Îmi place cum sună asta. Dacă tot ești la comanda mea, poți să-mi torni un pahar cu vin.

Era imposibil să nu existe modalități de-a exorciza amintirea atingerii lui Alex, iar două dintre ele se aflau chiar în fața ei sub forma unei sticle cu vin fabulos și a unui bărbat extrem de atrăgător și îngăduitor cu ea. Luă o gură de vin, însă i se păru că era acru. Pe cine încerca să păcălească? Puse paharul pe masă.

–Vallis, îmi pare rău, dar nu pot face asta, spuse cu regret.

Vallis încuviință din cap.

–Știu, dar mi-aș dori să-mi dai voie să fiu măcar prietenul tău. Știi că poți vorbi cu mine.

–Am nevoie să mi-l scot din minte, să-mi șterg amintirea atingerii lui... să-mi distrug nevoia de el, termină în șoaptă. Își ridică privirea bântuită la Vallis. Și habar n-am cum s-o fac.

Vallis se apropie de ea și o mângâie blând pe obraz.

–Ai nevoie de timp, Alina. Trebuie numai să-ți acorzi mai mult timp.

✦

IDENTITĂȚI SECRETE

Pari atât de izolată și de singură, nici nu e de mirare că ești tristă. Nu ai niciun fel de viață socială. Cuvintele lui Sashi continuau s-o bântuie, indiferent cât ar fi încercat să le ignore. Comentariul acela o rănea. Nu conta cât era de minunantă femeia care-i spusese asta, rănile psihice cauzate de acel comentariu rece și lucid nu se vindecaseră încă. Alina se îndoia că aveau să se vindece vreodată. *Adevărul doare,* își spuse în timp ce deschidea fermoarul genții în care se afla noul ei laptop. *Descurcă-te.* Deschise laptop-ul și se rezemă de spătarul scaunului.

–Cursul nostru, *O sută unu răspunsuri la o sută unu întrebări filozofice*, este de fapt o introducere în strategia politică, anunță o voce plăcută de bariton.

Bărbatul căruia îi aparținea era înalt și destul de bine făcut și se afla după un birou din lemn masiv în fața aulei de lectură înțesate de cursanți.

–Iar eu sunt Robert Keam.

Robert Keam, doctor în filozofie, părea trecut binișor de treizeci și cinci de ani. Părul lui castaniu închis avea mare nevoie de un tuns. Lentilele ochelarilor pe care-i avea pe nas reflectau luminile din aula de lectură, făcând imposibilă identificarea culorii ochilor lui. Era îmbrăcat în stilul clasic al unui profesor academician: pantaloni negri la dungă și o helancă neagră pe sub haina de costum maro închis.

Alina privi în jurul ei și observă că noii ei colegi nu păreau prea interesați de faptul că doctorul Keam tocmai începuse să vorbească. Fremătarea era în toi, ca și conversațiile pe un ton scăzut și foșnitul de hârtii. Unii cursanți păreau chiar ațipiți. Aparenta lipsă de disciplină o irita. Încercă s-și imagineze cum ar fi reacționat Brett dacă agenții operativi ar fi tras un pui de somn în timpul *briefing*-urilor... *Încetează!* își ordonă. *Aici nu suntem la Elite, nu se discută despre chestiuni de viață și moarte. Nu primim nici măcare vreo acreditare!*

Comentariul lui Sashi o afectase atât de tare, încât cedând unei toane de moment, se înrolase la un curs de filozofie. Formalitățile nu necesitaseră niciun fel de angajament, iar cursul era extrem de simplu, creat special pentru străinii care locuiau în Paris și simțeau o nevoie disperată de a evada din dulceața limbii franceze măcar pentru câteva ore.

–Unii dintre voi știu deja că acest subiect este mai mult o hartă a luptei pentru putere de-a lungul timpurilor moderne și mai puțin moderne, continuă doctorul Keam în timp ce-și trecea mâna prin păr,

provocând un val moderat de râsete. Ceea ce nu este foarte departe de țintă. Vom citi și discuta destul de mult despre putere pe parcursul acestui curs. Cine o deține și cine nu. Cum este folosită și, de ce nu, cum se abuzează de ea, de la caz la caz. Bineînțeles, vom discuta și de ce-ar trebui să dați o ceapă degerată pe toate filozofiile astea.

–Pentru că suntem suficient de plictisiți? sugeră un cursant mai îndrăzneț, stârnind un alt val de râsete.

Doctorul Keam răspunse provocării cu un zâmbet strâmb, care-i lumină în mod surprinzător toată fața. Alina îl privi cu atenție, surprinsă de transformarea bruscă.

–Se poate, admise el. Dar cred c-ar trebui să mai țineți cont și de remarca lui Sir Francis Bacon: *cunoașterea înseamnă putere*. Herodot susținea că după părerea lui, cea mai dureroasă realitate este faptul că omenirea deține prea multă cunoaștere și prea puțină putere. Eu personal, cred că adevărata problemă a umanității vine de la cei care dețin prea multă putere, dar nu...

Sunetul electronic al unui telefon mobil îl întrerupse pe doctorul Keam în mijlocul propoziției. Alinei îi trebuiră câteva secunde bune până realiză că sunetul venea din buzunarul hainei ei de piele pe care o atârnase de spătarul scaunului.

–Îmi cer scuze, spuse în timp ce scotocea după mobil.

Până când reuși să dea de el și să-l ducă la ureche, toți ochii din aula de lectură, inclusiv cei ai doctorului Keam, erau ațintiți asupra ei. Simți pe loc o dorință uriașă de-a o înghiți pământul.

–Alo! se răsti furioasă în telefon.

–Alina, îi răspunse vocea lui Vallis. A apărut o urgență. *Briefing* în jumătate de oră.

⌖

–Pierre D'Anjou, un om de legătură mediocru, începu Grant, apăsând pe un buton al telecomenzii pe care o ținea în mână pentru a afișa o imagine pe ecranul din fața lor.

Alina îi aruncă o privire pe furiș lui Vallis. După deznodământul dezastruos al întâlnirii lor din seara precedentă, stătuseră de vorbă până în zori, sorbind din ceaiul delicios cu care el umplea periodic cănile aidoma unui ospătar dement. Vallis păru că-i simte privirea și o privi și el la rândul lui. Alina îi zâmbi, apoi își întoarse atenția la Grant.

–Informațiile noastre de ultimă oră sugerează că D'Anjou a intermediat o tranzacție între o grupare teroristă numită Luptătorii pentru Libertate și acest individ.

Pe ecran apăru imaginea unui bărbat cu mustață stufoasă.

–Osman Habarat, un multimilionar turc care-și investește banii pentru a finanța diferite grupări teroriste. În momentul de față, D'Anjou reprezintă cea mai bună cale de-a ajunge la el.

Imaginea lui Habarat fu înlocuită cu cea a unui drum prăfuit.

–Misiunea voastră e să-l capturați pe D'Anjou în timp ce se deplasează către ferma siberiană unde-și are cartierul general. Nu suspectează că suntem cu ochii pe el, așa că rezistența cu care vă veți confrunta ar trebui să fie minimă. E o misiune de rutină. D'Anjou are prioritate, aduceți-l în stare bună.

Siberia, Rusia

Alina privi în jurul ei, ghemuită în zăpadă: teren agricol pustiu, presărat pe ici pe colo cu ferme îndepărtate, un izvor aproape în totalitate înghețat în stânga ei, un drum părăsit în dreapta ei. Respirația îi rămânea suspendată în aer sub formă de aburi, temperatura cu mult sub zero grade Celsius. Restul membrilor echipei erau și ei ascunși – patru postați lângă ferma lui D'Anjou, trei în apropierea drumului părăsit.

–Alina, raportează, îi sursură vocea lui Vallis în ureche.

–Liniște deplină, niciun semn de activitate.

–Menține-ți poziția.

Alina ascultă murmurul slab al izvorului care încă își mai păstra libertatea fluidă în câteva locuri unde curentul de apă fusese prea puternic pentru ca gheața să-l încremenească total. Sunetul era foarte liniștitor și deodată realiză că era Ajunul Crăciunului. Cu coada ochiului detectă o mișcare în drepta ei și pivotă în direcția aceea cu arma țintită cu ambele mâini. Vallis își făcu apariția pe după un dâmb.

–Zece minute. Au părăsit drumul principal, îi șopti.

Alina lăsă arma jos cu un oftat și încuviință din cap în semn că a înțeles. Vallis se ghemui lângă ea, aproape atingându-i umărul cu el lui. Alina își întoarse privirile către nord, însă în loc de farurile mașinii lui D'Anjou, văzu o splendoare ce-i tăie răsuflarea: lumini bleu, verzi și roz se unduiau leneș pe cer precum izvorul încetinit tot mai mult de răsuflarea nemișcată a înghețului.

–Vallis, uite!

Vallis admiră priveliștea cu un zâmbet în colțul gurii.

–Aurora Boreală.

Rămaseră unul lângă altul, privind la luminile ce dansau în jurul stelelor.

–Crăciun Fericit, Vallis, șopti Alina.

–Crăciun Fericit, Alina.

Zgomotul motorului unei mașini care se apropia întrerupse pacea momentului. Vallis își activă dispozitivul de comunicație.

–Ne-a sosit subiectul. Patru bodyguarzi în mașină. Scoateți-i din joc imediat ce vă intră în raza vizuală.

Misiunea se desfășură ca la carte. Alina cu Vallis puseră mâna pe D'Anjou, iubita lui și încă doi bodyguarzi.

–Îl avem pe D'Anjou, începem evacuarea, raportă Vallis.

Ocoliră mașina lui D'Anjou, atenți la surprize. Siluetele celor doi bodyguarzi păziți de doi agenți operativi abia dacă se zăreau în întuneric. Microbuzul parcă în dreptul lor. Vallis își păstră poziția, în timp ce Alina îl conducea pe D'Anjou la microbuz. Din stânga lui se auzi un zgomot ușor. Întoarse capul la timp pentru a o vedea pe iubita prizonierului lor ținând un pistol de calibru mic la spatele descoperit al Alinei. Fața îi era udă de lacrimi, iar mâna îi tremura violent. Vallis simți o ușoară părere de rău când își ridică pistolul și o împușcă.

Alina întoarse capul când auzi glonțul șoptind prin țeava amortizorului. Ochii ei se întâlniră cu ai lui Vallis pentru câteva fracțiuni de secundă, apoi înclină ușor din cap și-l ajută pe D'Anjou să se suie în microbuz.

Paris, Franța

Spre deosebire de alți colegi de breaslă, doctorul Robert Keam nu-și inspecta clasele în căutare de posibile cuceriri amoroase. Dacă ar fi făcut-o, ar fi remarcat-o pe misterioasa tânără cu ochi verzi cu mult înainte de incidentul cu telefonul mobil.

Fusese extrem de iritat când auzise țârâitul electronic agasant. După mai mult de un an de absență de la catedră, datorită unor probleme de sănătate, fusese foarte reticent în privința unei posibile reîntoarceri, chiar dacă nu la un nivel academic. Stabilirea unui anumit ritm verbal – pe care-l dobândise prin ani de experiență, în ciuda unei înclinări naturale către timiditate – i se părea mai greu decât înainte, datorită timpului petrecut aproape exclusiv în solitudine. Ultimul lucru de care avusese nevoie fusese întreruperea provocată de telefonul buclucaș.

Îi trebuiseră câteva secunde pentru a localiza sursa sunetului iritant. Între timp, majoritatea cursanților se răsuciseră pe scaune pentru a arunca priviri acuzatoare persoanei în cauză. Doctorul Keam se abținuse să-i facă personal vreo observație din mai multe motive. În primul rând, rușinea tinerei de a fi provocat acel incident fusese aproape palpabilă. În al doilea rând, din expresia ei facială, ca și din ieșirea ei grăbită

din aula de lectură, dedusese că se confrunta cu o urgență. Iar în al treilea... *Bine, bine, mă declar vinovat,* își spuse în timp ce-și aranja în ordine foile cu notițe pentru curs. Faptul că i se tăiase respirația când dăduse cu ochii de tânăra misterioasă, oricine ar fi fost ea, avea mare legătură cu tăcerea lui.

Privi la ceas, apoi inspectă aula de lectură cu o privire care spera să nu-l dea de gol. Nu mai rămăseseră decât zece minute până la începerea cursului și tânăra misterioasă cu ochi verzi nu era prezentă. Poate că și-o imaginase numai, se gândi cu un zâmbet slab. Poate că din cauza celor optsprezece luni de când nu mai avusese o relație cu o femeie, ajunsese să aibă halucinații. Sau poate că ea chiar exista cu adevărat, dar se plictisise atât de tare în timpul discursului lui de deschidere, încât nu avea să se mai întoarcă vreodată.

Oftând adânc, doctorul Keam mai privi o dată la ceas. Trei minute. Aproape toți cursanții se aflau deja pe locurile lor, numai câteva scaune rămânând libere. Ușa se deschise și, pentru a doua oară în decurs de câteva zile, i se tăie respirația.

În timp ce nu s-ar putea spune că doctorul Keam nu conștientiză prezența tinerei misterioase într-un mod extrem de acut pe parcursul orei care urmă, se poate spune că o percepu într-un mod diferit. Frumusețea ei frapantă continua să-i atragă privirile precum un magnet, dar ceea ce-l fermeca cu adevărat era aerul trist și misterios pe care-l intuia sub acel înveliș fermecător.

Tânăra își menținu privirea ațintită asupra ecranului laptopului pe toată durata primei jumătăți a cursului. De fiecare dată când o privea, o găsea scriind de zor, degetele ei zburând peste tastatură aproape cu furie. Își ridică ochii numai o singură dată, atunci când el lansă un comentariu despre înțelesurile contradictorii din punct de vedere filozofic ale noțiunilor de bine și rău. După aceea, n-o mai văzu scriind nimic. Nu părea că-și pierduse interesul pentru subiectele dezbătute, din contră. Părea aproape disperată să pătrundă sensurile diferitelor perspective prezentate de el.

Intensitatea atenției ei îl intriga la un nivel elementar. Chiar îl tulbura puțin. Din motive pe care nu le putea explica, îi amintea de propria lui viață îngropată în secrete imposibil de rostit. Era foarte ciudat. Îi evoca o persoană care, în ciuda tinereții ei aparente, văzuse și făcuse cu mult mai multe lucruri decât marea majoritate a oamenilor până la sfârșitul vieții lor, iar acele lucruri nu făceau parte din teoria *binelui* pe care tocmai o dezbătuseră. Și cu toate astea, tânăra misterioasă degaja un inexplicabil aer inocent.

Doctorul Keam aruncă o privire la ceas și constată că ora lui se apropia de sfârșit. O situație familiar de dureroasă pentru el; prea multe de spus și de făcut și prea puțin timp pentru a le spune și a le face. Înăbușindu-și frustrarea, își începu discursul de final. Cu coada ochiului, o zări pe tânăra misterioasă așezându-se picior peste picior, în timp ce se sprijinea de spătarul scaunului. Expresia feței ei era acum una gânditoare, iar el avu senzația că toate acele gânduri care o frământau nu erau deloc plăcute sau fericite.

–Am să închei cu un comentariu al lui Charles Caleb Colton, își concluzionă discursul. Din punctul lui de vedere, dacă vrem să aprofundăm durerea puterii, trebuie să-i studiem pe cei care o dețin. În același timp, însă, dacă vrem să înțelegem bucuria puterii, trebuie să-i studiem pe cei care o caută. Data viitoare vom discuta despre Prințul lui Machiavelli, una dintre cele mai bune cărți care au fost scrise vreodată pentru doritorii de putere. Oricine are întrebări, mă găsiți în biroul meu pentru încă o oră.

⌖

Lansase anunțul doar de formă. Nu se aștepta cu adevărat să-l caute cineva. Totuși, voia să creeze impresia că era disponibil. Pentru orice eventualitate. *Pentru ce fel de eventualitate?* se auto-ironiză după ce petrecu zece minute singur în biroul lui, prefăcându-se că aranjează dosare ici, cărți colo. *Pentru eventualitatea în care tânăra misterioasă dă ușa de perete și te întreabă de ce naiba te holbai așa la ea. Ce i-ai răspunde dacă ar face-o? Adevărul? Nu prea cred!*

Probabil observase efectul pe care-l avusese asupra lui, reflectă, așezându-se pe scaunul lui. Nu întâlnise niciodată o femeie frumoasă care să nu fie conștientă de impactul pe care-l avea asupra celor din jur. Dumnezeu îi era martor că mama lui vitregă fusese mai mult decât conștientă. Stephannie Keam înțelesese prea bine puterea pe care o exercita asupra celor din jurul ei datorită frumuseții ei și profitase la maxim de asta.

Doctorul Keam închise ochii și-și permise să-și amintească. Stephanie se folosise de frumusețea ei pentru a-l convinge pe tatăl lui să-l trimită la o școală excelentă și foarte departe de casă, imediat ce împlinise zece ani. Îl privise mereu ca pe un adversar cu care trebuia să concureze în permanență pentru atenția bărbatului pe care-l voia numai pentru ea. Așa că a făcut tot ce-a putut pentru a scăpa de el. L-a dat la o parte. În mod ironic, exilul impus la academia exclusivă de băieți unde fusese trimis, îi cultivase pasiunea pentru filozofie și-i

influențase alegerea carierei.

Se auzi o bătaie în ușă. Doctorul Keam se îndreptă pe scaun și deschise ochii, scuturând din cap ca și cum ar fi vrut să alunge urmele amintirilor toxice. Trecutul era îngropat deja. Ceea ce conta acum era timpul prezent.

–Doctore Keam? Vocea era feminină, nu-i era cunoscută și conținea un dram de nesiguranță.

–Intră!

Ușa se deschise. Era ea și arăta chiar mai incredibil de aproape.

–Vă deranjez? întrebă, privind în jurul ei.

–Nu, nu. Deloc.

Doctorul Keam se grăbi să se ridice în picioare, lovind din greșeală un teanc de cărți de pe marginea biroului. Volumele se risipiră pe jos cu un zgomot infernal. Se lăsă pe vine și începu să le adune, ocărându-se mental pentru imbecilitatea de care dădea dovadă. O secundă mai târziu, tânăra se lăsă pe vine lângă el, iar el putu să-i simtă parfumul care mirosea a răsărit de soare. Ochii lor se întâlniră pentru o fracțiune de secundă, iar el simți un fior pe toată șira spinării. Ea clipi, o umbră aproape invizibilă umbrindu-i ochii, apoi își îndreptă atenția către cărți. Părea foarte atentă să nu-l atingă din întâmplare.

–Unde să le pun? întrebă după câteva momente, ridicându-se cu cărțile în brațe.

–Oriunde, răspunse el vag, ridicându-se la rândul lui.

Depozită cărțile pe care le adunase înapoi pe biroul lui. Vizitatoarea lui ezită pentru un moment, apoi făcu la fel. Se așternu o liniște asurzitoare. Până la urmă, ea își drese glasul.

–Fac parte din clasa dumneavoastră de filozofie, spuse, împingându-și părul de pe față cu mâna stângă.

Robert observă că nu purta niciun inel și încercă fără succes să localizeze accentul vag din vocea ei. La primul impuls, catalogă atitudinea ei drept una sfidătoare. I se părea de necrezut ca ea să nu-și fi dat seama că o recunoscuse. Și totuși nu părea genul de femeie care să joace jocuri de salon cu un bărbat.

–Da, îi răspunse. Știu.

–Eu... Tânăra schiță un gest cu mâna, apoi privi în jos, părând jenată. Voiam să-mi cer scuze pentru incidentul cu telefonul. Își ridică ochii la el. Îmi pare sincer foarte rău.

Avea cei mai frumoși ochi verzi pe care-i văzuse vreodată. Ochi care ar fi putut să aline sufletul unui bărbat, sau să-l nimicească, tăindu-i adânc în suflet. Avea sentimentul că nu s-ar fi putut uita în ochii ei în

timp ce spunea o minciună.

–Apreciez gestul, domnișoară...

Pentru o fracțiune de secundă, tânăra păru să înghețe, de parcă își uitase propria identitate. Apoi se grăbi să răspundă:

–Alina Marinescu.

–Alina Marinescu, repetă Robert, savorând numele exotice și experimentând o emoție atît de puternică încât spuse ceva ce-l surprinse chiar și pe el. Din cauza ta, Alina Marinescu, se pare că mă confrunt cu o serioasă problemă etică.

–Da? tonul ei suna precaut.

–Da. Mă gândesc foarte serios să te invit la o cafea. Robert îi zâmbi. De fapt, aș putea să te invit... dar n-ar fi corect.

Alina îl privi cu atenție preț de câteva secunde, parcă așteptându-se ca el să o atragă în vreun soi de capcană, apoi își mușcă buzele. Postura ei rigidă se înmuie și o licărire jucăușă îi apăru în adâncimile ochilor ei verzi. Robert simți că lumea se înclină complet de pe axa ei.

–De ce? Pentru că invitația ar putea fi interpretată drept un abuz de putere? întrebă Alina cu voce joasă.

–Mda, ceva de genul ăsta.

–Păi în cazul ăsta, bănuiesc că și eu mă lupt cu o problemă de ordin etic. Colțurile buzelor ei se arcuiră într-un zâmbet. Trebuie să decid cât de departe aș fi dispusă să merg pentru o notă de zece.

⌖

Privind înapoi, Alina realiză că momentul în care dăduse curs invitației lui Robert Keam reprezenta unul dintre cele mai normale lucruri pe care le făcuse de când fusese recrutată de către SSO și apoi de către Elite. De aceea, nici nu era de mirare că experiența în sine o împinsese pe un teren nesigur. În ciuda faptului că ieșitul la o cafea avea implicații foarte caste, potențialul ca totul să se transforme în mult mai mult îi tulbura în mod clar pe amândoi. Alina comandă o cafea cu lapte și o brioșă cu scorțișoară, Robert suc de portocale și un baton cu cereale și fructe uscate.

–O alegere foarte sănătoasă. Credeam că m-ai invitat la o cafea, comentă ea pe un ton glumeț.

–Am apucat să beau o cafea de dimineață, dar nu mi-am luat micul dejun, se scuză el, privind într-o parte.

Alina întrezări o expresie ciudată pe care n-o putea cataloga trecând pe fața lui ca un nor prin fața soarelui.

–Nu-ți place să ții discursuri despre teoria puterii cu burta plină?

El întoarse capul și o privi.

–Nu prea. Îmi deturnează prea mult sânge de la creier, glumi, făcând-o să râdă cu poftă. Sper că problema cu care te-ai confruntat n-a fost foarte serioasă, adăugă după câteva momente, în timp ce rupea o bucățică din batonul cu cereale pe care-l comandase.

–Problema? repetă ea absentă, privind în jur la oamenii de la celelalte mese. *Atât de normali,* cugetă în sinea ei cu tristețe. *Atât de minunat de normali.*

–Da, mă refer la incidentul cu telefonul.

Suspiciunea o năpădi imediat, dar reuși să n-o arate. *Concentrează-te, Alina,* auzi vocea lui Alex instructând-o. Dar ea nu voia să se concentreze! Cel puțin nu așa cum o învățase fostul ei mentor. Încerca să-și construiască un fel de viață personală. Interioară, socială, oricum ar fi fost, atâta timp cât nu avea nicio legătură cu Elite. Știa însă prea bine că trebuia să fie extrem de atentă și nu numai pentru siguranța ei.

Întinse mâna după un pliculeț de zahăr, încercând să tragă de timp, îl rupse și turnă zahărul în cafeaua ei cu lapte. Fusese atât de bine să poată râde din toată inima, recunoscu cu un zâmbet. Puțin cam ciudat, dar atât de bine. Poate chiar prea bine.

–Dar de ce crezi că era neapărat vorba despre o problemă? întrebă pe un ton plat.

–Pentru că altfel aș bănui că te-a plictisit atât de tare începutul cursului meu, încât ai găsit o scuză să fugi cât mai repede.

Nesiguranța lui era adorabilă și o făcu să se relaxeze. A fi atentă era una, a fi paranoică era cu totul altceva.

–N-am fugit, spuse în timp ce amesteca zahărul în cafea. Și n-a fost o scuză, chiar apăruse o problemă care necesita prezența mea.

–Îmi pare rău.

–N-ai de ce. N-a fost vina ta.

–O chestiune de familie?

–Nu. Ceva legat de munca mea.

Robert își scoase ochelarii și-i puse în buzunarul jachetei. Ochii lui aveau o culoare extrem de atrăgătoare, un fel de căprui deschis cu reflexe ca de chihlimbar.

–Și cu ce te ocupi mai exact?

Alina ridică cana cu cafea și luă o înghițitură.

–Sunt expert în probleme de securitate, răspunse, punând cana la loc pe masă.

Din motive pe care nu și le putuse explica, în ultimele luni Elite luase măsuri drastice pentru a-i asigura o identitate falsă cât mai complexă.

Cel care o informase despre acest lucru în timpul uneia dintre vizitele lui rare la filiala din Paris, fusese chiar Brett.

–După cum bine știi, câțiva dintre agenții noștri operativi au vieți duble extrem de credibile, îi spusese în timp ce se scotocea în buzunare după o țigară. În cazul tău, am hotărât că ar fi cel mai bine să rămânem foarte aproape de adevăr.

–Cel mai bine pentru cine? îl întrebase ironic, nepăsându-i de faptul că avea să plătească într-un fel sau altul la un moment dat pentru insolența ei. Și la ce adevăr te referi?

Brett o privise cu ochi glaciali.

–Ești Alina Marinescu, expert în probleme de securitate pentru o corporație internațională de consultanță în domeniul securității. Datorită carierei tale călătorești foarte mult, de cele mai multe ori pe nepusă masă, așa că nu-ți poți permite să-ți planifici prea mult timpul liber. Plus că trebuie să păstrezi multe secrete profesionale, așa încât nu poți discuta prea multe despre compania pentru care lucrezi, ca și despre sarcinile ce ți se cuvin.

–Asta înseamnă că n-am voie să menționez că asasinez oameni?

Brett nu păruse deloc amuzat de întrebarea ei.

–Expert în probleme de securitate? repetă Robert, ridicând din sprâncene. Nu e o meserie cam neobișnuită pentru o femeie tânără și frumoasă?

–Apreciez complimentul, zâmbi Alina. Poate că nu sunt o fată atât de obișnuită pe cât par, adăugă enigmatic.

–Foarte interesant.

Alina privi în jos la brioșa pe care o comandase. Arătase extrem de apetisantă la început, însă acum își pierduse orice fel de poftă de mâncare.

–Nu atât de interesant pe cât crezi, spuse, împingând brioșa la o parte.

⌖

–Nu prea vrei să vorbești despre asta, remarcă Robert, dorindu-și să fie mai priceput în arta conversației.

Alina îl studie tăcută. Părea puțin tristă și din nou avu impresia că era complet diferită față de toate femeile pe care le cunoscuse în viața lui. Era învăluită nu numai într-un aer misterios inexplicabil, ci și de ceva ce el personal nu putea defini decât ca pericol.

–Nu e vorba că nu vreau, doctore Keam, răspunse ea în cele din urmă.

–Robert, o corectă el.

Ea ezită, clar nefiind atât de sigură că ar fi foarte înțelept să devină mai apropiați decât o făcuseră deja. Robert simți instinctiv că în mintea

ei exista o viziune ierarhică foarte clară când era vorba despre o relație de tip elev-profesor.

–Te rog, insistă el. Robert.

–Bine, acceptă ea după un moment. Deci, Robert, mă confrunt cu niște probleme foarte delicate în munca mea. Apoi mai există și confidențialitatea în favoarea clienților mei, așa că nu prea pot vorbi despre asta. Făcu o pauză și zâmbi cu un aer cam amar. De fapt, aș putea, dar cred că l-aș supăra pe șeful meu foarte tare dacă aș face-o.

–Să înțeleg că n-ar fi foarte înțelept?

–Nu. Deloc.

Robert mai luă o înghițitură din batonul lui, apoi sorbi din sucul de portocale. Alina continua să se joace cu cana ei de cafea.

–Pot să te întreb ce anume te-a atras la cursul meu? o întrebă curios, știind că oricât era el de pasionat când venea vorba despre orice avea legătură cu filozofia, majoritatea oamenilor o considerau un subiect plicticos.

–S-a potrivit cu orarul meu.

–Ahhh... se prefăcu el rănit.

Alina zâmbi amuzată.

–Și subiectul mă intrigă. Mă refer la putere.

–Te intrigă, repetă el, foindu-se pe scaun. Mai mergi și la alte cursuri?

–În momentul ăsta, nu.

–Dar intenționezi s-o faci?

Alina se jucă cu linguriță ei, aparent reflectând foarte serios la întrebarea lui. Sau poate la răspuns.

–Nu sunt foarte sigură. Toată chestia asta e un fel de experiment pentru mine. Cineva mi-a spus de curând ceva ce m-a făcut să-mi privesc viața personală mai îndeaproape... sau, mă rog, lipsa ei. Poți spune că încerc să mă regăsesc.

–Și când vei reuși?

Ea îl privi cu ochi mirați.

–N-ar trebui mai bine să mă întrebi *dacă*?

Robert se întrebă prin ce experiențe oribile trecuse, de părea atât de nesigură când venea vorba despre viața ei personală. Și cu toate astea, nu părea o persoană slabă. Dimpotrivă. În ciuda nesiguranței emoționale pe care o emana, era convins că avea o personalitate extrem de puternică.

–Te-am urmărit azi în timpul cursului, îi răspunse cu voce joasă. Părerea mea e că duci întotdeauna la bun sfârșit tot ceea ce începi.

Ochii ei verzi se măriră ca și cum ar fi primit un dar neașteptat.

–Mulțumesc, spuse aproape în șoaptă.

–Și familia ta? Sunteți apropiați?

Culoarea îi fugi din obraji, o expresie întunecată ca un văl umbrindu-i fața.

–Nu mai am pe nimeni. Părinții mei au murit cu mult timp în urmă și nu mai am frați sau surori.

–Îmi pare rău.

–Tu ai familie?

Robert scutură din cap.

–Numeni care să merite menționat. La fel ca și tine, am fost singur la părinți. Mama a murit într-un accident de mașină când aveam trei ani, iar tatăl meu a fost răpus de un atac de cord la scurt timp după ce-am terminat facultatea. Am o fostă mamă vitregă pe undeva.

–*Fostă* mamă vitregă?

–Mda... s-a recăsătorit de două ori după ce tatăl meu a făcut-o o văduvă foarte bogată și n-aș putea spune că ne felicităm prea des de sărbătorile de Crăciun. De fapt, dacă stau să mă gândesc bine, ultima noastră conversație a avut loc acum zece ani prin intermediul unei perechi de avocați plătiți cu cinci sute de dolari pe oră.

–Dar soție ai?

Întrebarea ei directă îl descumpăni puțin, însă Robert îi aprecie sinceritatea.

–Nu m-aș mai afla aici dacă aș fi căsătorit, răspunse privind-o în ochi. Am avut o soție la un moment dat, dar numai pentru puțin timp. Cred că încă mai scria bilețele de mulțumire pentru darurile de nuntă când am realizat amândoi că făcusem o mare greșeală.

–Am înțeles.

–Dar tu, ai pe cineva?

Robert avu impresia că era tentată să privească în altă parte, poate numai pentru a-i ignora întrebarea. Însă continuă să-l privească în ochi, parcă reușind să-și depisteze o sursă de tărie interioară.

–Există un bărbat la care țin foarte mult, răspunse cu voce fermă. El... noi... e foarte complicat, Robert. Sau poate e foarte simplu, dar eu am complicat foarte tare totul. Ideea e că prioritatea lui numărul unu este munca pe care o face, iar eu nu-l pot acuza pentru asta. Este foarte bun în ceea ce face. Cel mai bun. Și munca lui este extrem de importantă. Contează. Dar în același timp, eu am nevoie să... of, nu știu... să merg mai departe, cred. Sau măcar să încerc să-mi dau seama ce este important pentru mine. Nu pot sta pe loc, așteptând mereu ceva. Viața e prea scurtă ca să ne putem permite asta. Înțelegi?

Robert aprobă din cap. Da, înțelegea. Chiar mult mai bine decât

și-ar fi dorit.

–Așa că nu, nu am pe nimeni, continuă ea pe un ton mai vesel. Dar cred că sunt foarte aproape să pic în plasa lui Machiavelli. Am citit aseară din manual și trebuie să-ți spun că nu mă așteptam să...

Conversația lor alunecă de la subiect la subiect după aceea. În timp ce Robert era uimit că Alina habar nu avea de anumite evenimente mondene destul de celebre, rămase și mai uimit de cunoștințele ei și claritatea cu care analiza evenimentele politice curente. Era o parteneră de conversație fantastică. Era atentă când vorbea el, fără a deveni însă pasivă, și-i punea zeci de întrebări cu un entuziasm infinit. Iar simțul umorului de care dădea dovadă din plin se potrivea la perfecție cu al lui, ceea ce-l încânta de-a dreptul.

Tocmai terminase de spus o întâmplare hazlie, când o văzu că privește la ceas, ochii ei mărindu-se cu uimire. Robert privi și el la ceas și rămase la fel de uimit. Conversația lor durase trei ore!

–Îmi pare foarte rău, m-am simțit extraordinar, dar din păcate trebuie să plec, spuse Alina cu părere de rău. Am întârziat deja la o întâlnire.

–Nicio problemă, spuse el, întinzându-se după nota de plată.

–Cât datorez?

–De data asta fac eu cinste. Plătești tu data viitoare.

Buzele ei se întredeschiseră, iar el zări din nou licărirea de nesiguranță în ochii ei.

–O să mai existe o dată viitoare?

La altă femeie, totul ar fi părut fals. Dar la ea...

–Păi cam ăsta ar fi votul meu, răspunse Robert. Apoi îi zâmbi.

Alina îl studie tăcută preț de câteva secunde, apoi îi răspunse la zâmbet.

–Atunci e unanim.

⌖

Atenția Alinei fu atrasă imediat ce intră în apartamentul ei de ceva ce se afla pe masa de la bucătărie. Aprinse lumina și privi mai atent. Un pachet mic împachetat în hârtie aurie strălucitoare, pe care se afla o cheie argintie. Rămase pe loc, privind fix la lucrurile acelea care apăruseră în mod misterios în apartamentul ei, de parcă se aștepta să-i explodeze în față din moment în moment. Întinse mâna și le atinse cu degete tremurătoare. Cheia avea atașată o etichetă pe care scria: *Hotel L'Université. Camera 503.*

Nu exista niciun indiciu ca să-și dea seama cine pătrunsese în

apartamentul ei pentru a lăsa acele lucruri pe masă, însă știa prea bine cine. Știa. Ridică pachetul și găsi sub el un plic roșu adresat ei. O durea sufletul de cât de mult ar fi vrut să-l deschidă ca să citească ceea ce se afla înăuntru. Cunoștea acel scris de mână prea bine și putea să jure că plicul se impregnase cu mirosul lui. Alex era foarte crud, reflectă în sinea ei în timp ce degetele ei mângâiau scrisul acela elegant. Privi fiecare literă în parte, știind cât de dificil trebuise să fie pentru el să facă ceva atât de simplu cum era scrisul unei felicitări de Crăciun. Ochii i se umplură de lacrimi.

Se întoarse cu spatele la masa de bucătărie, știind ce avea de făcut și mai ales de ce. Nu voia un cadou de Crăciun de la Alex, nu voia o felicitare de la el și în mod sigur nu-și dorea niciun fel de lucru palpabil care să-i amintească de el. Nu voia nimic din toate astea și nici nu trebuia să accepte nimic. Înșfăcă cheia de pe pachet și părăsi apartamentul val-vârtej.

Se răcorise afară, iar ea își ridică gulerul hainei pentru a-și proteja fața de aerul rece. Aruncă o privire în vitrina unui magazin, pentru a vedea dacă o urmărea cineva.

Hotelul L'Université era de fapt o vilă imensă construită în secolul XVII de către un nobil bogat, înconjurată de grădini acoperite cu un strat proaspăt de zăpadă. Roșul închis al cărămizilor îmbătrânite de vreme contrasta puternic cu ninsoarea ce continua să cadă lin peste oraș. Recepția mirosea a lemn vechi și ceară de lustruit, în aer încă plutind aroma unui trabuc stins nu de mult. Recepționera, o femeie blondă și tânără, o întâmpină cu un zâmbet fals în timp ce traversa holul către lift.

–*Bon soir,* Madame.

–*Bon soir,* răspunse Alina, arătându-i cheia argintie pentru a evita alte întrebări.

Ușile aurii ale liftului se deschiseră cu un scârțâit slab, iar ea păși înăuntru, mulțumită că nu avea companie. Se sprijini de peretele de lemn al liftului și-și încrucișă brațele la piept, încercând să-și potolească bătăile inimii. Etajul cinci era ultimul etaj al hotelului. Pereții era decorați cu oglinzi în rame aurii și picturi vechi. Camera 503 se afla la capătul holului.

Rămase în fața ușii pentru câteva minute, nesimțind durerea provocată de marginea zimțoasă a cheii pe care o strângea în pumn. *De ce te temi?* Își îndreptă spatele și inspiră adânc. *De nimic.* Senzația de greață din stomac o atenționă însă că se minte singură. Dacă nu se putea păcăli nici măcar pe ea însăși, cum avea să-l păcălească pe el?

Încuietoarea se deschise fără zgomot când ea introduse și răsuci

cheia în broască. Deschise ușa și păși înăuntru. Interiorul camerei era scufundat în semiîntuneric, lumina provenind numai de la câteva lumânări aprinse pe masă. Fereastra mare dădea spre Bulevardul Bourdonnais, iar pe fundal se zărea iluminatul Turn Eiffel. Alina întinse mâna să aprindă lumina.

–Nu.

Știuse prea bine cine-i lăsase cheia, știuse că el avea să o aștepte aici și, cu toate astea, acel cuvânt îi opri respirația precum un pumn în stomac. Genunchii i se înmuiară, iar ea trebui să se sprijine de peretele de lângă ea pentru a face față senzației de teamă ce o cuprinse brusc, dar și adrenalinei ce i se răspândi prin corp cu o căldură delicioasă. Își simțea absolut toate terminațiile nervoase de parcă erau mistuite de un foc ce nu avea să se mai stingă până când n-o transforma cu totul în cenușă.

El păși afară din umbrele perdelelor. Nu era îmbrăcat în negrul lui obișnuit, ci într-o pereche de blugi care arătau extrem de uzați și un pulover gri închis. Tăcerea se așternu între ei precum fulgii de nea peste orașul luminilor, în timp ce Alina îl sorbi nesățioasă din priviri. Arăta mai slab decât și-l amintea, dar tot în formă, tot expirând pericol prin toți porii. După ce-și repetase mental de zeci de ori cuvintele pe care urma să i le spună, acum, când se afla în prezența lui, nu-și mai aducea aminte de nimic.

–Cum a fost în Siberia? vorbi el primul.

–Frig.

–Misiunea a mers bine?

–Bine.

Din nou tăcere. Era clar că Alex ar fi vrut să știe mai multe și la fel de clar că nu avea să-și permită să întrebe. Își mută greutatea de pe un picior pe altul și, cu toate că mișcarea fusese aproape imperceptibilă, Alina o percepu ca pe un cutremur.

–De ce-ai venit, Alina? o întrebă, afundându-și ochii lui gri în ai ei.

–Pentru că vreau să pleci și să nu te mai întorci niciodată.

El clipi.

–Ești sigură că asta vrei?

Determinarea Alinei începu să se crape în mii de bucăți.

–Nu mai știu ce vreau, șopti mai mult pentru sine.

Alex o privi tăcut câteva secunde, cu o expresie impenetrabilă pe față. Apoi, într-o fracțiune de secundă, se afla deja lângă ea, înainte ca ea să-și fi dat seama că se mișcase. Nările lui fremătară în timp ce-i inhală mirosul, întreg corpul i se încordă ca un arc. Alina simți tensiunea ce-i radia din corp învăluindu-i pe amândoi. Aerul deveni greu de respirat,

iar ea simți că se sufocă. Alex ridică încet mâna și o mângâie pe obraz, ochii lui continuând să-i țină prizonieri pe ai ei.

–N-ar fi trebuit să vii, îi șopti.

–Dar tu de ce ai venit?

–Aveam nevoie de tine.

–Poate că și eu aveam nevoie de tine, răspunse ea, rămânând cu un gust amar după ce rosti cuvintele.

Mâna lui se mută pe gâtul ei, iar ea simți că o ardea cu căldura palmei lui.

–Te temi de ceva, Alex? îl provocă.

El înghiți, iar ea îi urmări alunecarea mărului lui Adam, gândindu-se că nu mai văzuse niciodată ceva mai erotic.

–Da, răspunse el în cele din urmă.

–Eu nu mă tem de nimic, îi spuse, simțind cum sângele îi clocotea în vene.

–Ar trebui să te temi.

Mâna lui alunecă mai jos, pe bust, peste stomac.

–De ce? îl provocă din nou pe un ton rebel.

Mâna lui alunecă mai jos, iar ea își ținu respirația când o mângâie și apoi o frecă în sus și-n jos între picioare. Când podul plamei lui o apăsă pe sex, fu străbătută de milioane de raze de plăcere.

–Am să te rănesc, vocea lui era rece acum.

O amenințare? Îi promitea? Sau numai constata o stare de fapt?

–Dacă ai s-o faci, te voi răni și eu pe tine, îi răspunse, înfigându-și unghiile în mâna lui.

Alex rămase complet nemișcat, ochii lui schimbându-și culoarea într-o nuanță ciudată ca de oțel printre genele parțial lăsate. Trăsăturile i se înăspriră, emanând acum o senzualitate aproape periculoasă. Alina suspină în surdină când expresia ochilor lui fu cotropită de dorință.

–Te doresc, spuse el simplu. Și tu mă dorești pe mine. Spune-o.

–Nu, negă ea cu voce ca de gheață, înspăimântător de opusă infernului care o ardea pe dinăuntru. Îl doresc pe bărbatul care pretinzi că ești.

Făcu un pas în spate și traversă camera până la fereastră, întorcându-i spatele în mod deliberat. Tăcerea se așternu iar între ei. Alina urmări umbrele întunecate ale mașinilor care treceau pe bulevard, iluminate numai de stălucirea Turnului Eiffel. Timpul trecu, iar ea habar nu avea cât stătuseră acolo fără să-și mai spună nimic. Camera era scufundată în tăcere, chiar și zgomotul mașinilor ce treceau prin fața ei ireal de absent.

–Ce mai faci? tăie vocea lui prin tăcere ca un cuțit prin inima cuiva.

–Bine, răspunse ea, rămânând cu spatele la el.

–Ești fericită?

Alina se întoarse încet cu fața la el, forțându-se să-i întâlnească privirea rece.

–Mi-ai luat demult posibilitatea asta.

–Vreau să știu dacă mi-ai spus vreodată adevărul, vocea lui era rece și fermă, expresia feței complet impenetrabilă.

–Adevărul?

–Despre ceea ce simți pentru mine.

Alina inspiră adânc.

–Îmi pare rău că te-am părăsit așa, Alex, dar, da, ți-am spus mereu adevărul.

–De ce m-ai părăsit?

–Nu știu nici eu foarte exact, îi răspunse, ridicând din umeri. Dar trebuia s-o fac. Încă trebuie.

El făcu un pas spre ea.

–De ce?

Îi putea vedea foarte bine ochii acum și nu mai erau opaci. Deveniseră de un verde incredibil și erau bântuiți de durere.

–Pentru că nu pot supraviețui în lumea ta plină de secrete. Singurul adevăr dintre noi e pasiunea sălbatică pe care o simțim ori de câte ori suntem împreună. Și asta mă sperie de moarte.

–Chiar crezi că mă cunoști atât de bine? o întrebă cu voce tristă.

–La fel de bine pe cât crezi și tu că mă cunoști.

Aerul din încăpere era încărcat de o tensiune aproape palpabilă. Alex păși în lături, de parcă ocolea o groapă cu nisipuri mișcătoare.

–Îmi pare rău.

Alina fu cuprinsă de o furie incontrolabilă.

–Pentru ce?

Ochii lui se întoarseră încet la ea.

–Pentru ce ți-am făcut, pentru ce te-am forțat să devii... pentru tot.

Furia erupse într-o explozie.

–Habar n-ai cine sunt eu cu adevărat, Alex! Sunt cu mult mai mult decât animalul care devin când sunt cu tine.

Alex păli, iar furia ei se evaporă la fel de repede precum apăruse. Expiră aerul pe care-l ținuse în plămâni fără să-și dea seama, umerii ei prăbușindu-se la sentimentul brusc de goliciune interioară care o copleși. Lacrimile ce-i înțepau ochii o șocară. *Fără plâns,* își ordonă, furioasă acum pe ea însăși.

–Ce vrei de la mine? îl întrebă cu voce obosită.

–O șansă să repar tot răul pe care ți l-am făcut. Și dacă va trebui să mă întorc la tine de o mie de ori și să-ți ascult cuvintele cu care vrei să mă rănești, atunci am s-o fac. Dar n-am să încetez până când nu mă vei convinge că nu mă iubești, iar asta s-ar putea să dureze foarte mult timp.

Alina îl privi cu ochi plini de durere.

–Nu te iubesc, îi spuse clar.

El se întoarse cu spatele, iar ea putu să simtă furia radiind din el. Îl privi cum dă ocol camerei, mișcările lui fluide ca ale unei pantere. Fără niciun fel de avertizare, se răsuci brusc și izbi cu pumnul în perete, apoi se întoarse și se rezemă cu spatele de el, încrucișându-și brațele la piept, repirând greoi.

Alina era complet șocată de dezlănțuirea aceea, neștiind cum să răspundă. Erupția lui de mânie o înspăimântase. Mereu își ținuse furia sub control. Acum însă, o parte a controlului lui emoțional scăpase de sub control și ea simți că înotau amândoi în ape periculoase.

Minutele se scurseră, iar ei rămaseră tăcuți. Alex își păstră privirile la podea, cu mintea aparent la mii de kilometri distanță. Alina îl privi, întrebându-se ce-ar trebui să facă. Se apropie încet de el și-i puse mâna pe umăr. El tresări, părând să revină din colțul întunecat al minții în care se retrăsese, și ridică ochii la ea.

Apoi se întinse brusc după ea, mâinile lui încolăcindu-se pe umerii ei în timp ce-o trăgea spre el. O sărută pasional, sălbatic, iar ea se forță să-și păstreze ochii deschiși. Se simțea frântă de oboseală și amorțită din punct de vedere emoțional. Dar fierbințeala pe care o simțea pe dinăuntru, combinată cu fierbințeala trupului lui lipit de al ei, era un amestec incendiar. Tâmplele îi zvâcneau aproape dureros.

Mâini traseră, tremurară și sfâșiară, materialul hainelor se risipi pe podea. Degetele se încleștară și mângâiară, respirațiile deveniră gâfâieli, în timp ce sfârcurile ei se întăriră și se frecară de pielea lui fierbinte, suspine prelungi părăsiră buzele lor, în timp ce penisul lui încordat la maxim se frecă de centrul dorinței ei. Piele se atinse de piele, iar gura lui Alex distruse și ce mai rămăsese din rațiunea Alinei. Îi trasă cu degete tremurânde și fierbinți obrajii, buzele, sprâncenele, bărbia, cu o evlavie aproape absurdă. Fără niciun cuvânt, o luă în brațe și o duse la patul din spatele lor, unde o așeză ușor pe cearșafurile apretate.

Acesta era momentul de care se temuse, momentul pe care nu crezuse că avea să i-l mai ofere vreodată, dar el o convinsese cumva că o putea face, măcar pentru încă o noapte. Ochii ei străluceau, fixați în ai lui.

Mai târziu, respirând anevoie și complet consumați, trupurile lor se descolăciră unul de pe altul ca doi șerpi decapitați. Alina se îmbrăcă

tăcută, întorcându-și fața de la privirea lui cercetătoare.

–Acum înțelegi? spuse cu voce tremurândă. Asta-i tot ce avem între noi. Nebunie... vocea ei rămase suspendată într-un suspin.

Îl mai privi pentru încă o fracțiune de secundă, apoi se întoarse și ieși afară pe ușă.

✦

MARGINE ALUNECOASĂ

A doua zi de dimineață, Alina se întrebă în sinea ei de ce putea jura că privirile tuturor agenților cu care se intersecta în timp ce străbătea coridoarele filialei Elite din Paris erau ațintite asupra ei. Înainte să plece de acasă, se asigurase cu o ultimă privire în oglindă că vânătaia mică de pe gât, singura dovadă a întâlnirii din seara precedentă cu Alex, nu era vizibilă sub stratul gros de fond de ten.

Se așeză la masa rotundă din sala de *briefing*, cu ochii în jos, fără să se uite în jurul ei la ceilalți agenți prezenți. Nu realiză că Alex se afla așezat de cealaltă parte a mesei, chiar în fața ei, decât atunci când Grant o strigă pe nume și-și ridică ochii. Inima începu să-i bată cu putere, însă se controlă și-i întâlni privirea cu o expresie impasibilă. Putea s-o facă. La urma urmelor, învățase chiar de la maestrul absolut.

–Ce cauți aici? îl întrebă.

–Alex este noul tău coleg de echipă, îi răspunse Grant pe un ton calm.

–Ce? În niciun caz!

–N-ai de ales, spuse Vallis, care se afla așezat pe scaunul de lângă ea. *Noi* nu avem de ales. Transferul lui Alex s-a finalizat ieri, fără știrea nimănui. Ne aflăm în fața unui fapt deja împlinit.

Alex continua s-o privească tăcut, cu mâinile împreunate pe masă. Se așteptase la mânie din partea ei și știa că o merita. Mai știa și că trebuia să-i dea niște explicații.

–Putem discuta undeva singuri? i se adresă lui Grant cu voce calmă.

–Sigur. La cererea lui Brett, vi s-a pregătit un birou pe care-l veți împărți de acum înainte. Grant se întoarse către Alina. Biroul de lângă sala mică de *briefing*. Știi unde este, îi explică, în timp ce ea îl privea contrariată.

Alex se ridică în picioare și-i întinse mâna lui Grant.

–Mulțumesc pentru primire. N-o să te dezamăgesc.

Grant zâmbi, înclinând din cap, acceptându-i mâna ca pe o ofertă de pace.

–Suntem convinși de asta, comentă Vallis pe un ton ironic.

Alex îl ignoră și o urmă pe Alina, care între timp se ridicase în picioare și se îndrepta spre ușă. Rămaseră tăcuți în timp ce străbătură coridoarele pustii. Până ajunseră la biroul improvizat, Alina deja mustea de furie. Îl lăsă pe Alex să intre primul, apoi îl urmă și trânti ușa în spatele ei.

–Ce naiba cauți aici?

–Lucrez cu tine, răspunse el, privind-o în ochi.

–De ce?

–Pentru că viața fără tine nu mai era viață.

–Nu-mi vine să cred cât de arogant poți fi! Chiar crezi că poți apărea aici ca din senin să-mi spui că nu poți trăi fără mine și, gata, totul va fi uitat și iertat?

–N-am vrut niciodată să te rănesc. Știu că în momentul ăsta nu pot face sau spune nimic care să te mulțumească. Nu pot să îndrept situația, indiferent cât de mult aș încerca. Tot ce pot să fac este să-ți spun că te iubesc mai mult decât pe propria mea viață.

–Și crezi că asta te îndreptățește să te vâri cu de-a sila în viața mea? Crezi că e-n regulă?

–Nu. Nimic din ceea ce este între noi nu e-n regulă și poate că nu va fi niciodată.

–De ce-ai venit aici, Alex? Ce rost are toată chestia asta, în afară de-a redeschide toate rănile? Tu nici măcar nu exiști, noi nu existăm.

Alex o privi cu tristețe.

–Ceea ce simt pentru tine nu e un miraj. Și tot ceea ce ți-am spus este și va fi întotdeauna adevărat.

–Asta nu e suficient. Nu-mi mai pot trăi viața bazându-mă numai pe amintiri care nici nu știu dacă sunt reale sau nu, când mă confrunt cu câte o trădare din partea ta în fiecare zi. N-ar fi trebuit să vii aici, ne-am făcut destul de mult rău unul altuia.

Alex încuviință din cap.

–Știu. Dar am pierdut totul, Alina, și nu pot suporta să te pierd și pe tine.

Alina îl privi, simțindu-și sufletul torturat de îndoială. Părea sincer, îi părea rău, chiar suferea, o putea vedea în mod clar, dar știa prea bine că nu mai putea avea încredere în el niciodată.

–Știu că nu vezi nimic din ceea ce ți-ai dori în mine în momentul ăsta, știu că nu poți avea încredere în mine acum, continuă Alex, ochii lui implorând-o să-l asculte. Dar dacă vei mai avea vreodată nevoie de mine, voi fi aici, lângă tine. Indiferent de ceea ce trebuie să fac și de aparențe, îți voi proteja mereu viața cu prețul propriei mele vieți. Știu că nu-i suficient, poate nu va fi niciodată, însă e tot ce-ți pot oferi.

Alina oftă adânc.

–Uite cum facem. Voi lucra cu tine, vom colabora ca doi colegi, iar tu mă vei trata cu respect. Nu mă mai tratezi ca înainte. Nu mai sunt eleva ta. Lucrăm în echipă. Suntem egali, profesioniști. Iar eu te voi învăța cum stă treaba pe aici și ce așteaptă Grant de la noi. Astea

sunt regulile.

Alex încuviință din cap.

–De acord. Cred c-ar trebui să ne întoarcem. Suntem așteptați.

–Da, știu. Du-te tu înainte, vin și eu imediat.

⌖

Alex îl găsi pe Grant așteptându-i în sala de *briefing*.

–Cum a mers? îl întrebă pe un ton neutru.

Alex oftă.

–E foarte supărată.

–Da, toată lumea a putut vedea asta.

–N-o învinovățesc, spuse Alex, clătinând din cap. Viața noastră împreună, care n-a fost viață mai deloc, s-a desfășurat mereu între adevăruri pe jumătate și trădări. Nu mai are încredere în mine. O să fie greu, va dura până vom putea ajunge din nou la un numitor comun. Sper să înțelegi asta.

–Pot să-ți dau un sfat?

Alex înclină din cap.

–Alina nu mai e la fel, explică Grant, ducându-și mâinile la spate. E fragilă și în același timp extrem de puternică. Dacă poți începe numai prin a lucra împreună cu ea, fără alte presiuni, s-ar putea să mai ai o șansă să-i recâștigi încrederea.

–N-a avut niciodată încredere deplină în mine. Nici nu i-am dat vreun motiv.

⌖

Alina se reîntoarse în sala de *briefing* și-și reluă locul lângă Vallis, evitând să mai aibă orice fel de contact vizual cu Alex. Vallis, în schimb, continua să-l privească chiorâș în mod deschis.

Grant activă telecomanda din mâna lui, iar pe ecran apăru imaginea unui bărbat care părea să aibă în jur de patruzeci de ani.

–Pascal Noel, cetățean francez și traficant de arme de înaltă clasă, cu legături extrem de interesante în cadrul clasei politice care se află la putere în Congo. Își puse mâinile la spate și începu să se plimbe prin fața adunării de agenți. Soția lui, Cecile, este cumnata Ministrului de Finanțe congolez, Lumumba Yerodin. Michelle, sora lui Cecile, este soția lui Yerodin. Din punctul nostru de vedere, această relație reprezintă un puternic conflict de interese, date fiind legăturile lui Pascal cu anumite organizații teroriste și implicarea lui în războiul civil din Congo. De aceea, dorim să stopăm fluxul de informații și arme ilegale și să obținem

un control absolut asupra lui Pascal și Yerodin.

–Deci nu-l lichidăm pe Pascal, comentă Vallis.

–Nu. Am ajuns la concluzia că ne-ar putea fi destul de folositor. Cum banii sunt slăbiciunea lui, va fi loial oricui îl plătește cel mai bine.

–Mai are și alte slăbiciuni?

–Relația lui cu Cecile este în cel mai bun caz extravagantă, ambii îngăduindu-i celuilalt să se bucure de aventuri extraconjugale. Cecile agrează bărbații tineri și arătoși, în timp ce preferințele lui Pascal sunt femeile înalte și blonde, răspunse Grant, privind-o pe Alina.

Ea își dădu ochii peste cap și oftă, clătinând din cap. Știa unde duceau toate astea.

–Ministrul Yerodin se află în Paris, unde negociază ajutor umanitar pentru țara sa. În seara asta, va fi prezent împreună cu soția la o serată de gală care se va desfășura la Ambasada Republicii Congo. Pascal va fi și el acolo, împreună cu Cecile. Vallis, misiunea ta e să o ții ocupată pe Cecile. Alina, vei poza drept reporter American. Misiunea ta e să-l seduci pe Pascal și să-l convingi să te ducă la el acasă, de unde vei extrage suficiente dovezi incriminatorii pe care le vom folosi împotriva lui Pascal și Yerodin. Alex, vei fi logodnicul Alinei, asigurându-i spatele. Studiați foarte atent profilul misiunii. Ne trebuie rezultate imediate, ori riscăm să ne expunem și să scăpăm situația de sub control.

Agenții operativi se răspândiră care încotro, fiecare preocupat cu misiunea pe rol. Alex o mai privi o dată pe Alina, însă ea îi evită privirea. Trebuia să discute cu Grant despre profilul cel puțin ciudat al acelei misiuni. Avea să fie inimaginabil de greu să joace rolul logodnicului Alinei, iar Grant știa asta. Ce joc punea în scenă noul lui șef?

–Te deranjez? întrebă, deschizând ușa biroului lui Grant.

Grant își ridică ochii de la ecranul calculatorului din fața sa.

–Nu, deloc. Sper numai că n-ai venit să critici profilul misiunii.

–Nu critic nimic, dar am ceva îndoieli în legătură cu rolurile pe care le avem de jucat.

–Profilul rămâne în picioare, Alex. Fără excepții. Cu ocazia asta, avem ocazia să evaluăm potențialul echipei. Știi prea bine cât este de esențial să facem abstracție de sentimentele personale în munca noastră. Pot să mă bazez pe tine să-ți faci treaba, sau nu?

–Bineînțeles, răspunse Alex cu voce rece.

–Iar sentimentele tale pentru Alina sunt...

–Irelevante.

–Bun, spuse Grant, reîntorcându-și ochii la ecranul calculatorului.

Alex se întoarse pe călcâie și părăsi tăcut încăperea, îndreptându-se

către noul lui birou.

–Ce treabă ai avut cu Grant? îl întrebă Alina, ajungându-l din urmă.

–Ceva la nivel clasificat.

–La care eu nu am acces, nu-i așa?

–Nu.

–Foarte bine. Sper să nu începi iar cu manipulări dacă vrei să colaborăm în mod civilizat.

–De fapt, chiar voiam să discut cu tine despre asta. Sunt puțin îngrijorat în legătură cu misiunea din seara asta. Pari puțin cam... Alex făcu o scurtă pauză, căutând cuvântul potrivit. Distrată, spuse în cele din urmă.

–Ce vrei să spui mai exact, Alex?

–Vreau să știu dacă poți lucra în echipa mea.

–Vrei să știi dacă pot lucra în echipa ta, ori dacă pot lucra cu tine?

El întoarse capul și-o privi.

–Poți?

Alina își îndesă mâinile în buzunarele blugilor pe care-i purta.

–Da, pot lucra cu tine. Ceea ce nu știu, e cum să trăiesc cu tine.

Alex încercă să definească expresia de pe fața ei, însă nu reuși. Îi era imposibil să pătrundă în ochii aceia care parcă nici nu-i aparțineau Alinei. Erau cel puțin la fel de reci ca și ai lui. Stomacul i se strânse dureros. Eleva ajunsese la nivelul maestrului. Când ajunseră la o intersecție de coridoare, Alina o luă în dreapta, îndepărtându-se de el fără să mai spună nimic.

–Studiază cu atenție profilul misiunii! strigă el după ea. Nu ne putem permite să dăm greș.

–Tu vezi-ți de ale tale. Știu să-mi port și singură de grijă, îi aruncă ea peste umăr.

Ambasada Republicii Congo, Paris

Ochii lui Vallis scrutară mulțimea invitaților prezenți, în căutarea femeii care reprezenta ținta misiunii sale. Cecile Noel era o femeie frumoasă cu ochi căprui închis și păr castaniu însă, din nefericire, descrierea aceea se potrivea la mai toate femeile prezente la serata de gală. Și marea majoritate îl priveau cu un interes vădit în timp ce se plimba prin încăpere, extrem de atrăgător în smochingul elegant negru. Zărind-o pe Cecilia lângă un șemineu uriaș, se îndreptă către ea.

Cu coada ochiului, o văzu pe Alina făcându-și apariția pe scările de marmură la brațul lui Alex. Rochia din mătase de culoarea șampaniei avea spatele gol și era mulată pe corp, iar părul îi era strâns în creștetul

capului, de unde se revărsa într-o cascadă de bucle. Vallis observă că Alex își juca deja cu măiestrie rolul logodnicului îndrăgostit. Alina, cu toate că-și juca și ea rolul la rândul ei, era ceva mai rezervată.

–Intru în acțiune, murmură.

–Ține-o ocupată cât mai mult timp, îi ordonă vocea lui Grant în ureche.

⌖

Alina cercetă atent mulțimea în căutarea lui Pascal. Într-un tiv al rochiei de seară avea arma ei secretă: o fiolă cu un tip de tranchilizant nou, ce penetra pielea fără a mai fi nevoie de intervenție intravenoasă. Era extrem de eficient și suficient de puternic pentru a adormi și un cal. În felul acesta intenționa să-l neutralizeze pe Pascal, dar asta reprezenta partea ușoară a misiunii. Partea complicată era să-l convingă să o ducă la reședința lui.

Alex o conduse pe ringul de dans și o trase în brațele lui.

–Neutralizează-l înainte ca lucrurile să meargă prea departe, îi spuse cu voce joasă.

–Știu ce am de făcut, nu e nevoie să-ți faci griji.

–Ăsta e rolul meu, să-mi fac griji. Și îmi fac mereu griji pentru tine. Vocea îi rămăsese la fel, însă mâna lui o mângâie ușor pe spate și o trase mai aproape.

Alina îi îngădui s-o facă, aprobând tacit acel armistițiu. Își mișcară trupurile la unison pe muzică, fără alte replici. Degetele lui o mângâiară din nou pe spatele gol. Muzica îi vrăji pe amândoi și rămaseră ochi în ochi, cu buzele la doar o șoaptă distanță.

–E aici, îi șopti el.

Alina clipi, trezită din magia momentului.

–Unde?

–La bar.

–Îl văd. Grant, am contact vizual. Îi dăm drumul, raportă Alina, părăsindu-l pe Alex în mijlocul ringului de dans.

⌖

Vallis o conduse pe Cecile în camera alăturată, care întâmplător era o bibliotecă spațioasă. Volume impresionante legate în piele împărțeau rafturile din lemn masiv cu obiecte decorative africane. O vitrină de cristal conținea o colecție superbă de sculpturi în fildeș, iar deasupra șemineului, ajungând până aproape de tavan, trona o blană imensă de tigru. Din păcate însă, biblioteca nu era adecvată niciunui fel de activitate

erotică, dat fiind faptul că era folosită și pe post de cameră de trecere.

–Vrei să facem un tur al clădirii? propuse cu entuziasm Cecile. Sunt o mulțime de tablouri vechi și opere de artă răspândite pe unde nu te aștepți. Din moment ce te ocupi cu vânzarea de obiecte de artă, cred că te-ar interesa să le vezi.

–Sigur, ar fi extraordinar, răspunse Vallis cu un zâmbet senzual.

După ce străbătură coridoare lungi și întortocheate timp de aproape zece minute, Cecile deschise o ușă care dădea într-o cameră micuță, dar extrem de bogată în decorații. Vallis privi în jur la operele de artă, însă ea îi puse mâinile în jurul gâtului și-l sărută pătimaș pe gură, dându-i jos și haina în același timp. În curând urmă cămașa, apoi pantalonii.

Femeia asta nu iroseşte niciun minut, gândi Vallis amuzat.

–Ai niște cicatrici foarte interesant, *mon cher*. Ești sigur că te ocupi cu obiecte de artă? Mie-mi pari mai degrabă polițist, îi șopti Cecile în timp ce-și strecura limba în urechea lui.

Vallis râse cu voce tare. *Mon Dieu, tipa asta are ceva intuiție.* Era clar că Cecile știa exact ce-și dorea de la el, și era clar că era o expertă în escapade de genul acela. Tot ce trebuia să facă era să o țină ocupată suficient de mult timp.

⌖

–Cum stăm cu doamna Noel? murmură Alina.

–Nu cred ca va trebui să-ți mai faci griji în privința ei pentru ceva timp, îi răspunse vocea lui Grant în ureche pe un ton amuzat.

Alina inhală adânc și merse țintă spre Pascal Noel.

–Ești cel mai arătos bărbat de pe aici, i se adresă pe un ton senzual, fixându-l cu privirea. De ce nu te cunosc deja?

Pascal chicoti.

–Asta e de obicei replica mea de agățat, frumoaso. De ce nu te cunosc eu pe tine?

–Am fost repartizată de curând la Paris de ziarul la care lucrez ca reporter. Am sosit abia acum o săptămână. Kathleen Willard, se recomandă, întinzându-i mâna. Dar tot nu știu cine ești.

Pascal îi luă mâna în a lui și o duse la buze, ochii lui nedezlipindu-se din ai ei.

–Pascal Noel. Cumnata mea e soția unui mare șțab congolez și mă mai invită și pe mine câteodată la seratele astea plicticoase.

–Ah, un bărbat cu relații sus puse, comentă Alina, lingându-și buzele. Îmi plac bărbații puternici, domnule Noel.

–Pascal, te rog. E mai prietenos, nu crezi?

–Bine, Pascal, cred că mi-aș dori un pahar de șampanie și să mă scapi de logodnicul meu, dacă se poate, intră Alina direct în subiect, sărind peste flirtul de rigoare. M-a însoțit aici să-mi dea o mână de ajutor cu instalatul în noul apartament și a cam început să mă calce pe nervi. Crezi că mă poți ajuta?

–Da, v-am observat în timp ce dansați și mi s-a părut că vă cam ciondăneați, comentă Pascal.

Un ospătar trecu pe lângă ei, purtând o tavă pe care se aflau pahare cu șampanie. Pascal îl opri și luă două pahare, oferindu-i Alinei unul.

–Mda... e puțin cam prea posesiv câteodată și se afișează în public, îi răspunse ea, privindu-l pe deasupra paharului.

–Ești o femeie foarte frumoasă, probabil nu se poate abține. Nici eu nu cred că m-aș putea controla în public dacă aș dansa cu tine.

–Ești singur aici? îl întrebă Alina, punându-i mâna pe braț.

–Nu, dar soția mea e ocupată în momentul ăsta. Și-a făcut numărul ei obișnuit de dispariție la brațul vreunui tip tânăr și potent. Îi plac cei din domeniul artei. Nu mă aștept s-o revăd până mâine de dimineață.

–Și asta nu te deranjează? Adică, dacă ceea ce spui înseamnă că... Alina se opri, părând jenată de secretele din spatele mariajului lui Pascal.

–A, nu! Soția mea a ales vreun tip arătos, care habar n-are că-l va stoarce și de ultima vlagă până termină cu el. Compătimește-l pe el, nu pe mine. Aici suntem în Franța, draga mea, noi înțelegem altfel lucrurile astea. Și cum rămâne cu logodnicul tău? N-o să se supere dacă dispari pentru o vreme?

–Nu-mi pasă. După cum ai spus, ne aflăm în Franța și vreau să fiu o fată rea în seara asta, șopti ea, privindu-l senzual printre gene. Vreau să fiu foarte rea, așa că de ce nu mă duci la tine acasă să facem sex în patul pe care-l împarți cu soția ta?

Stătea foarte aproape de el acum și simțea cum tot corpul îi tremura de dorință.

–Casa mea, patul meu... *Mon Dieu*, chiar vrei să fii rea în seara asta. Iar eu te pot ajuta din plin. Hai să mergem, *ma petite*.

E numai o misiune... o misiune, își repetă Alina în timp ce-l urma pe ușă afară.

–Oh... *oui, mon cher,* suspină Cecile în timp ce Vallis își introduse mâna în corsetul rochiei ei pentru a o ciupi de sfârcuri.

Se întinse să-l sărute, ghidându-i cealaltă mână între picioare, iar Vallis se supuse și o penetră cu două degete. Cecile începu să-și tragă

de chiloți.

–Te vreau chiar acum, nu mai pot suporta, spuse cu vocea tremurându-i de dorință.

Vallis inspiră adânc, asigurându-se ca sunetul să fie unul pasional. Avea neapărată nevoie de fiola cu tranchilizant care se afla în buzunarul hainei lui, dar, din nefericire, rămăsese fără haine mult mai devreme decât se așteptase.

–Desigur, îți voi îndeplini toate fanteziile, dar mă simt dezavantajat în pielea goală, în timp ce tu mai ai încă rochia pe tine. Hai să scăpăm de ea.

O privi cu un zâmbet seducător în timp ce ea se grăbea să-și scoată rochia de seară.

–Îmi dai voie? o întrebă și-i luă rochia din mâinile tremurânde.

Cecile se prăbuși pe biroul din spatele ei și începu să se masturbeze între picioare, privindu-l cum îi aranja rochia pe un scaun lângă smochingul lui.

–Grăbește-te, *mon cher*, nu pot să mai rezist mult timp, gemu de plăcere. O să-mi dau drumul chiar acum, fără să te mai aștept și pe tine.

Vallis se apropie de ea din nou, privind-o cu ochi înfierbântați.

–Nu-i nimic. În seara asta, am să te fac să-ți pierzi mințile de plăcere.

Cecile se întoarse cu spatele la el și se aplecă peste birou, apucându-l cu o mână de penis și ghidându-l între picioare. Vallis îi puse o mână pe umăr și apăsă puțin pentru a sparge materialul delicat al fiolei. Cecile îl privi mirată peste umăr, apoi adormi în câteva secunde.

Vallis oftă și păși înapoi, cu genunchi tremurânzi. *La naiba, era cât pe ce s-o încurc,* își spuse înciudat. O acoperi cu rochia, apoi se îmbrăcă rapid și deschise ușa. Privi în ambele părți înainte de-a ieși pe coridor și o porni agale spre ieșire.

⌖

Pascal Noel își puse un braț în jurul Alinei și o sărută pe gât, respirând greoi. Ea dădu capul pe spate și chicoti. Se aflau deja în dormitor, iar ea îl condusese cu ușurință la pat. Într-o fracțiune de secundă, el se urcă pe ea, acoperindu-i tot corpul cu al lui. O sărută pătimaș, explorându-i trupul cu mâinile. Alina îl mângâie pe gât, plasându-i flaconul cu tranchilizant pe piele. Aplică o ușoară presiune și substanța intră în contact cu pielea lui. Pascal se prăbuși peste ea în mai puțin de trei secunde. Îl rostogoli de pe ea și activă dispozitivul de comunicație.

–Pascal e neutralizat.

–Inițiază faza a doua, îi ordonă vocea lui Grant în ureche.

Alina se ridică din pat, ascultându-l pe Grant în timp ce-i direcționa pe ceilalți agenți operativi. Vallis trebuia să stea cu ochii pe bodyguarzii lui Pascal, un agent se afla la intrarea principală, alți doi la punctul de evacuare. Alex îi asigura spatele. Își luă geanta și ieși afară din dormitor.

–Cât timp am la dispoziție?

–Două minute de la penetrarea computerului.

–Grozav, murmură în timp ce se apropia de biroul lui Pascal. Scoase discul din geantă și încercă clanța ușii. Ușa e încuiată.

–Alex se află în drum spre tine cu decodificatorul, o liniști Grant.

–Sunt aici, spuse Alex, sărind din microbuz înainte ca acesta să se oprească total. O luă la fugă spre intrarea principală în timp ce-și trăgea cagula neagră pe față.

–Am dezactivat sistemul principal de alarmă, dar nu pot intra în al doilea, pentru că e protejat de un cod inaccesibil, îl informă Grant. Nu știu cât timp ai... la un sistem tipic rezidențial variază între un minut și cinci minute. Și vezi că ai corpuri în mișcare la etajul doi. Probabil servitorii.

–Am înțeles. Am intrat, mă îndrept spre poziția Alinei.

În câteva secunde, o găsi pe Alina în umbrele coridorului. Înclină din cap către ea, apoi plasă decodificatorul pe ușă. Numerele defilară pe ecran, oprindu-se unul câte unul, până când apăru tot codul numeric. Alex îl introduse și în scurt timp intrară în birou. Alina deschise computerul și instală discul, activând interfața, apoi așteptă să se încarce toată informația din hard drive. Totul mergea ca uns până când începură să sune alarmele.

–Am fost detectați, spuse Alex, îndreptându-se spre ușă.

Alina își scoase Glock-ul de 9 mm și-i controlă încărcătorul, apoi scoase piedica și-l vârî înapoi în poșetă. Privi calmă cum computerul termina de transferat informațiile pe disc.

–Trebuie să ieșiți, îi avertiză Grant. Aveți vizitatori care se apropie de poziția voastră. Probabil numai o echipă de la firma de securitate, dar nu ne putem asuma riscuri.

–Transferul se termină în câteva secunde, răspunse ea cu voce tensionată.

–Alex, ia-o pe scările din partea de nord către ieșire. Alina, termină și urmează-l. Toate echipele, îndreptați-vă spre punctul de evacuare.

–Gata, spuse Alina zece secunde mai târziu.

–Prea târziu! Grant urmări pe ecran cum punctele roșii reprezentând corpuri umane în mișcare se apropiau de ușa biroului. Alina, trebuie

să ieși de acolo imediat! Nu ai unde să te ascunzi!

În aceeași secundă, paznicii intrară în birou. Grant urmări punctul roșu care era Alina ezitând o frecțiune de secundă, apoi ecranul îi deveni mat.

–Ce se întâmplă? întrebă Alex cu o voce care ar fi putut îngheța și focul.

–Nu știu. Mi-a picat vizualul, răspunse Grant pe un ton îngrijorat.

Dispozitivul de comunicație fu invadat de un sunet ciudat, ca un fel de hârâit care urca și scădea în intensitate, în spatele căruia se auzea cineva respirând.

–Alina, mă auzi? răsună vocea lui Alex cu ecou.

Alina se lipi de zidul exterior din spatele ei, mulțumindu-i cerului că reședința lui Pascal era o clădire veche. Privi în jos și se simți și mai norocoasă. Pervazul pe care stătea avea aproape un metru în diametru și înconjura tot etajul patru, însă etajele de deasupra și de dedesubt nu aveau așa ceva. Se afla pe partea de sud a clădirii, cu grădina interioară chiar în fața ei.

Rafale de vânt rece o izbeau din toate părțile, răcindu-i rapid corpul încălzit. Puse discul cu informațiile sustrase din computerul lui Pascal în corsetul rochiei și se prinse cu mâinile de decorațiile de pe zidul din spatele ei, pășind în lateral până ajunse într-un loc unde pervazul se lărgea pentru a acomoda o țeavă masivă de scurgere, deghizată într-un înger cu aripile întinse. *Semn bun... măcar mă pot ține de ceva,* cugetă în sinea ei, în timp ce-și înfășura brațele în jurul cimentului rece.

–Alina, mă auzi? întrebă Alex din nou, vocea lui sunând aproape lugubru în urechea ei.

–Da, te aud, șopti.

–Unde ești?

–Pe zid.

Începea să-i fie frig. Vântul sufla nemilos și, îmbrăcată numai cu rochia de seară cum era, îl simțea până în măduva oaselor.

–Adică pe zidul exterior? o întrebă el pe un ton uimit.

–Chiar pe ăla, răspunse, înfrânându-și nevoia uriașă de-a râde isteric.

Biciuită de încă o rafală de vânt rece, se ghemui cât putu de bine în spatele statuetei și se prinse mai bine cu brațele de ea. Discul i se înfipse dureros în stomac. Lumina se aprinse în camera din spatele ei, iar ea privi cum doi paznici traversau încăperea, așteptând din clipă în clipă să deschidă fereastra și s-o descopere. Însă lumina se stinse, iar

paznicii ieșiră afară. Lumina se aprinse în camera alăturată.

Alina tremură de frig când o altă rafală de vânt se năpusti asupra ei, de parcă ar fi dorit s-o smulgă de pe pervaz. Lumina se stinse iar, apoi se aprinse în camera următoare. Simțindu-se mai puțin expusă, se relaxă puțin, mișcându-și degetele deja amorțite de frig. Încercă să-și frece mâinile pentru a-și pune sângele în mișcare.

Treptat, paznicii renunțară să mai caute un intrus, dar ea era de acum înghețată bocnă. Își încleștă maxilarul, dar în curând și asta i se păru un efort prea mare și dispozitivul de comunicație fu invadat de clănțănitul dinților ei.

–Cum merge? o întrebă Alex cu voce blândă.

–Cred... cred c-au plecat. Își înăbuși un geamăt când o altă rafală de vânt o plezni peste obraz. Pot să intru înapoi?

–Încă nu avem vizual, răspunse Alex. Va trebui să aștepți până când pot intra eu să mă asigur că totul e-n ordine.

–Unde... unde ești?

–În microbuz. Cum te simți?

–Bine. Și foarte rece.

–Ce faci?

–Păi, și eu pe-aici... fluier în vânt. Își descolăci brațele de pe statuetă și se trase în spate până ajunse la geam, apoi îl împinse cu umărul. Încerc să intru, dar geamul e încuiat, spuse, căutând dispozitivul mic de tăiat sticlă prin poșetă. O să tai geamul.

–Nu, Alina, nu poți, interveni Vallis. Nu poți dezactiva sistemul de securitate din afară. L-au reactivat după alarmă și nu putem accesa codurile. Ne-ar lua ore întregi. Dacă intri acum pe geam, vei declanșa din nou alarma.

Alina rămase nemișcată, cu tăietorul de sticlă în mână.

–Ei haide, Vallis, spuse pe un ton sceptic. Am împins deja în geam și nu s-a întâmplat nimic.

–De acord cu tine, dar când au resetat sistemul de securitate, s-au acoperit toate intrările. Nu s-a întâmplat nimic când ai împins geamul, pentru că sistemul e configurat într-un anume fel. Alarma se declanșează numai când pătrunde cineva înăuntru, altfel orice rafală mai puternică de vânt ar declanșa-o.

Alina oftă și puse tăietorul de sticlă înapoi în poșetă. Se trase din nou lângă statuetă, îmbrățișând-o de parcă era un prieten pierdut și regăsit.

–Alex o să vină să te ia imediat ce suntem siguri că are cale liberă, mai spuse Vallis. Mai rezistă un pic.

–Bine. Se zgibuli când vântul rece o împresură din toate părțile.

Cât e ceasul? întrebă, simțindu-se puțin amețită.

–Unsprezece și zece, îi răspunse Alex de data aceasta, apoi îl auzi oftând. Alina, nu-ți poți permite să te moleșești. Dacă adormi, poți să cazi și nu ești la o înălțime prea mică. Vorbește cu mine ca să rămâi trează până când mi se dă undă verde să ajung la tine.

Alina căscă.

–Nu sunt prea bună la conversații dacă n-am un subiect.

Alex oftă din nou, mai tare de data aceasta, iar ea zâmbi, știind că încerca disperat să găsească un subiect de conversație.

–Mai ții minte concertul la care am mers în Milano? o întrebă în cele din urmă.

–Ăla unde m-ai lăsat singură după cincisprezece minute, pentru că te-a sunat Brett și te-a chemat la un *briefing*? îl întrebă la rândul ei pe un ton amuzat.

–Exact. Nu mi-ai povestit niciodată despre restul concertului.

–Păi... Alina tremură din toate încheieturile și îmbrățișă mai strâns statueta. Strauss a fost foarte drăguț. După aia au cântat ceva foarte energic și sălbatic...

–Bartok?

–Nu... altceva... alt nume...

–A, mi-am adus aminte, am citit în program. A fost Liszt. Ce-au cântat?

–Ăăăă... ceva unguresc, parcă...

O rafală foarte puternică de vânt o izbi cu furie, iar ea gemu. Își schimbă puțin poziția și se așeză pe pervaz, simțind mii de ace prin mușchii înțepeniți.

–Cât mai durează chestia asta, Alex?

–Încă puțin, o încurajă el. Dar Rachmaninov ți-a plăcut?

–Da, a fost favoritul meu...

–Știai că avea mâinile atât de mari, încât numai el putea interpreta unele piese din muzica pe care o compunea?

–Ce nemernic! Ăsta e aproape jaf la drumul mare, nu?

Alex râse.

–Ce să zic, numai tu poți distruge pe cineva din câteva cuvinte.

Alina căscă din nou și tremură. Alex chiar avea chef de vorbă. *Reprezentativ pentru Alex. Încerc să-l fac să vorbească de ani de zile și el așteaptă până zac pe un pervaz la etajul patru ca s-o facă.* Ceva rece și ud îi ateriză pe frunte. Se șterse și privi în sus. Începuse să ningă. Gemu din nou.

Până când Alex primi undă verde ca să ajungă la ea, Alina și statueta

ei erau deja înghețate și acoperite cu un strat subțire de zăpadă. Pe drumul înapoi la Elite, Alex o acoperi cu tot ce găsi în microbuz.

Când Grant dădu cu ochii de ea, nu-i spuse nimic, ci doar întinse mâna tăcut. Ea îi înmână discul, apoi strănută atât de tare încât aproape căzu pe spate.

–În momentul ăsta, cred că raportul nu este numai inutil, ci de-a dreptul riscant pentru toate părțile implicate. Du-te acasă și ai grijă de tine, îi spuse pe un ton îngrijorat.

Alina încuviință din cap amorțită, dându-și părul ud din ochi. Fiindu-i încă frig și simțindu-se mizerabil, opri un taxi și încercă să se relaxeze pe scaunul din vinilin crăpat. Când șoferul opri în fața clădirii ei, îl plăti prea mult fără să mai numere banii.

Era aproape dimineață, cerul luminându-se treptat în amintirea răsăritului. În apartamentul ei era mai fring ca într-o ghețărie. Cu un oftat, își aminti că lăsase geamul deschis înainte de-a pleca. Îl închise și se lipi de calorifer pentru câteva momente, încercând să-și simtă din nou picioarele. Își scoase rochia udă în drum spre duș și potrivi apa la o temperatură călduță. Pe măsură ce i se încălzi corpul, potrivi apa tot mai fierbinte. Când termină, nu se mai simțea ca un sloi de gheață. Se îmbrăcă cu o pijama groasă de flanel și ieși din baie, îndreptându-se spre bucătărie. Alex se întoarse cu fața spre ea când o auzi. Alina se opri brusc.

–Ce cauți aici?

Ceainicul începu să șuiere, iar el îl luă de pe foc și turnă apa fierbinte peste un pliculeț de ceai.

–E foarte frig aici. Ți s-a stricat încălzirea?

Aroma ceaiului se împrăștie prin aer. Spre furia ei, îi lăsă gura apă.

–Vrei să mă seduci cu ceai?

Alex turnă niște miere în ceai, amestecă cu o linguriță, apoi îi aduse cana. Alina își încolăci degetele în jurul ei, mulțumită de căldura pe care o degaja.

–Voiam numai să-ți spun că-mi...

–Pare rău, termină ea propoziția pentru el. Da, știu. Nu-ți face griji, de data asta chiar n-ai avut nicio vină.

Sorbi din ceai, arzându-se la limbă, apoi își lipi cana de obraz.

–Îți place Bacon? o întrebă el, privind-o în mod deschis.

–Poftim?

–La școală, la cursul de filozofie.

–De unde știi că... începu ea, apoi se opri. Ar fi trebuit să-și fi dat seama că Alex era la curent cu tot ceea ce făcea. M-ai urmărit,

comentariul suna mult mai acuzator decât intenționase.

–Când am avut timp.

–Păi, dacă tot trebuie să știi, nu sunt atât de sigură în ceea ce-l privește pe Bacon. N-am ajuns încă la el.

Alex dădu din cap în semn că a înțeles.

–Trebuie să te odihnești.

O luă de mână, fără să mai întâmpine rezistență din parte ei, și o conduse la pat. Alina căscă mai să-și rupă fălcile.

–Și tu la fel, îi spuse, simțind că i se închideau ochii.

–Eu trebuie să mă întorc la Elite. Nu eu am stat aproape toată noaptea pe un pervaz în zăpadă.

–Nu era decât puțină zăpadă, murmură ea, cuibărindu-se sub plapumă.

În numai câteva minute, era deja adormită. Alex o privi gânditor un timp, apoi părăsi apartamentul, încuind ușa cu mână fermă în urma lui.

✦

ARTA RENUNȚĂRII

Alina își înăbuși un hohot de râs.

–Asta a fost cea mai tâmpită chestie pe care am văzut-o vreodată!

–Și cu toate astea, ai râs tot timpul, comentă Robert amuzat.

–Așa e, admise ea, privind în jos.

Părul lung îi încadră fața ca o cortină unduitoare din mătase. Luă o gură de aer, reușind să-și stăpânească râsul, apoi ridică capul, dându-și părul din ochi.

–Și mă simt foarte jenată.

–Ei, da, răspunse Robert chicotind. Își puse o mână în jurul umerilor ei. Se vede de la o poștă.

Alina se apropie mai mult de el în timp ce se îndepărtau de cinematograful unde tocmai petrecuseră două ore delicios de amuzante. Zâmbi, mulțumită de căldura brațului din jurul umerilor ei. Îmbrățișarea lui Robert o făcea să se simtă protejată.

Trecuseră cam două săptămâni de la prima lor întâlnire, timp în care mai ieșiseră la o cafea de câteva ori, luaseră cina la un restaurant de pe malul Senei și merseseră la un concert de muzică clasică. Când Robert propusese un film pentru acea seară de Sâmbătă, Alina se grăbise să accepte. Apoi însă, el o întrebase despre preferințele ei în domeniul cinematografic, iar ea amuțise, realizând că nici nu mai ținea minte de când nu mai fusese la cinema.

–Îmi plac comediile, răspunsese într-un final. Filmele de acțiune mă cam lasă rece.

Mai văzuse frânturi din filme de acțiune la televizor, practic o înșiruire de imagini în care nu se prea întâmpla nimic altceva în afară de explozii și împușcături, oripilată la ideea că publicul larg se putea distra în timp ce număra cadavre în dreapta și-n stânga.

–Și nu-mi plac nici filmele lacrimogene. În general, nu-mi plac filmele care te fac să ții la eroul principal și apoi îl omoară la sfârșit.

Robert o privise cu ochi ciudați.

–Nici eu nu sunt un mare fan al morții. Dar poveștile de dragoste? Știi la ce mă refer, băiatul cunoaște fata, băiatul o dă în bară și pierde fata, băiatul recâștigă fata, toată lumea e fericită și trăiesc în extaz până la adânci bătrânețe.

Ezitase, știind prea bine că întrebarea era cu subînțeles. În timp ce nu deveniseră intimi încă, relația lor progresase cu mult peste definiția de

platonică. Se atinseseră, se șicanaseră, ba chiar se sărutaseră, rămânând îmbrățișați timp de ore întregi. Sexualitatea vibra între ei precum curentul de înaltă tensiune.

Robert fusese cel care luase inițiativa din punct de vedere fizic, dar nu fusese niciodată prea insistent, comunicându-i tacit că ea era cea care hotăra cât de departe mergeau. Și cu toate că Alina îi era recunoscătoare pentru răbdarea lui, o parte din ea și-ar fi dorit câteodată ca el să-și asume total acea decizie. Nu-și dorea să se simtă forțată, dar știa în adâncul sufletului ei că n-ar deranja-o să fie sedusă în mod activ.

–Poveștile de dragoste, repetă, parcă testând silabele. Sunt ok. Dar ce-mi doresc cel mai mult de la un film e să mă facă să râd în hohote.

Ceea ce se și întâmplase. Filmul pe care tocmai îl vizionaseră fusese de-a dreptul absurd, chiar până în punctul în care devenise idiot. Dar fusese irezistibil de amuzant. Chicotise atât de tare la un moment dat, încât își pierduse răsuflarea. Robert se distrase și el. Și cu toate că avusese un comportament mai reținut, tot izbucnise în râs de câteva ori.

Îi plăcea râsul lui, reflectă în sinea ei în timp ce pășeau împreună, învăluiți într-o tăcere confortabilă. Era sincer, deschis, avea un timbru cald și plăcut. Oare îl auzise vreodată pe Alex râzând în hohote? Râzând cu adevărat, din toată inima? Își amintea că-l văzuse zâmbind și arătând extrem de amuzat, dar râzând din toată inima... *Încetează!* își ordonă mental, clătinând ușor din cap.

–Ești ok? S-a întâmplat ceva? o întrebă Robert.

–Nu, nicidecum. Sunt bine.

Făcu o grimasă la alegerea ei de cuvinte. De fiecare dată când le folosea, își amintea de Alex. El ar fi spus întotdeauna că era *bine*, indiferent de adevăr.

–Alina? Vocea lui Robert o readuse la realitate și observă că ajunseseră în fața unei librării cu cafenea. Sigur ești ok? o întrebă din nou.

Ea zâmbi puțin forțat.

–Da. Hai să intrăm pentru o cafea, spuse mai mult pentru a scăpa de privirea lui îngrijorată. Îmi pare rău, îmi zburase mintea aiurea, se scuză când se așezară la o masă.

Robert o ajută să-și tragă scaunul, apoi ocoli masa pentru a se așeza și el.

–E-n regulă. Din câte-mi dau seama, ai multe pe cap. Întinse mâna peste masă și își împleti degetele cu ale ei. Dacă vrei să vorbim despre asta, putem vorbi. Dacă vrei numai să te gândești, nu mă deranjează.

Alina își înclină capul, privindu-l pentru câteva secunde. Era un bărbat atât de bun, de generos. Nu-și folosea senzitivitatea numai pentru a marca puncte într-un joc psihologic, îi păsa cu adevărat de ea. O putea vedea clar

în ochii lui, o putea auzi în vocea lui, o simțea în tandrețea cu care o săruta.

–Și dacă aș cădea pe gânduri, tu ce-ai face în timpul ăsta?

Robert o mângâie cu degetele pe încheietura mâinii, ochii lui căpătând o tentă ca de chihlimbar.

–Nu știu... te-aș privi, probabil. Mi-aș imagina o grămadă de lucruri.

–Sună stimulant, râse Alina.

–Chiar e.

–Te cred pe cuvânt. Alina îi aruncă o privire jucăușă. Voiam să-ți spun că am citit înainte la Republica lui Plato. Știi partea aia cu cele trei principii și cele trei plăceri corespondente, nu?

Robert încuviință din cap.

–Iubitorii înțelepciunii, versus iubitorii onoarei, versus iubitorii câștigului. Dacă participai la cursul meu pentru note, m-aș fi gândit că încerci să mă impresionezi pentru o notă bună.

–Pot să vă aduc ceva? îi întrerupse un ospătar tânăr cu pomeții obrajilor pătați de acnee și un început de barbă.

Degetele lui Robert se relaxară, iar Alina își retrase mâna din a lui. Îi zâmbi ospătarului, întrebându-se în sinea ei dacă era cumva vreo rudă îndepărtată a lui Brett, de unde și întreruperea lui într-un moment cheie al discuției.

–Eu vreau un capuccino, te rog. Extra frișcă, dacă se poate.

–Extra frișcă, repetă ospătarul, uitându-se fix la gura ei. Da, absolut... grămezi de frișcă, se bâlbâi, apoi se întoarse cu spatele.

–Ăăăă... fiți amabil! îl strigă Robert.

Ospătarul se întoarse cu fața.

–Da?

–Aș vrea să comand și eu ceva, dacă se poate.

–A, sigur, spuse ospătarul cu un zâmbet jenat.

–Un ceai verde.

–Imediat. Ospătarul se întoarse din nou cu spatele, însă nu înainte de a o privi din nou pe Alina.

–Ești o femeie periculoasă, domnișoară Marinescu, comentă Robert amuzat. Zâmbetul ăla al tău ar trebui înregistrat ca armă mortală. L-ai făcut praf pe copilul ăla.

–Mă îndoiesc, zâmbi Alina.

–Eu nu. Și nu mă îndoiesc nici c-o să uite să-mi aducă ceaiul.

⌖

Ospătarul, într-adevăr uită să-i aducă ceaiul lui Robert. În schimb, îi umpluse cana lui Alina cu un munte de frișcă, peste care presărase ciocolată

rasă. Ba mai mult, când se reîntoarse cu ceaiul lui Robert, îi mai aduse un castron cu frișcă, pentru orice eventualitate.

–Ți-am spus, comentă Robert când ospătarul se îndură în sfârșit să-i lase singuri.

–Așa e, îl aprobă Alina, sorbind cu grijă din cana ei.

Următoarele treizeci de minute se desfășurară într-o combinație delicioasă de flirt și râs în hohote. Alina tocmai povestea o întâmplare amuzantă pe care i-o spusese Jason de curând, când realiză că mintea lui Robert era foarte departe. Privea fix în depărtare cu ochi opaci, iar zâmbetul i se transformase într-un rictus. Un val de adrenalină îi trezi instinctul pericolului atât de dezvoltat după anii petrecuți la Elite.

–Robert? îl strigă, aplecându-se spre el. S-a întâmplat ceva?

El o privi cu un zâmbet încurcat.

–Cred că ceaiul meu nu se împacă prea bine cu floricelele pe care le-am mâncat în timpul filmului. Scuză-mă puțin.

–Sigur, înclină ea din cap. Ești sigur că...

–Da, sunt ok. Mă întorc imediat, o liniști el, apoi se îndreptă către toaleta bărbaților.

Alina își aruncă o șuviță de păr pe spate și mai luă o gură de capuccino, apoi privi în jur. Nu mai fusese niciodată la cafeneaua aceea, însă i se păruse că Robert se simțea ca acasă. Era un loc foarte drăguț, poate chiar mai interesant din cauza cărților ce tronau peste tot.

Brusc i se strânse inima, ochii ei oprindu-se pe o siluetă foarte cunoscută. Clipi o dată, de două ori, spunându-și că probabil avea halucinații. Dar nu avea. Bărbatul din fața casieriei, care răsfoia o carte cu un aer preocupat, nu era nimeni altcineva decât Alex.

–Ce cauți aici? îl luă la întrebări câteva secunde mai târziu, tremurând de furie.

Că-și pierduse orice speranță la intimitate de la recrutarea ei în Elite, era o realitate cu care se adaptase deja. Dar asta... *Să te ia naiba, Alex,* gândi furioasă. *La naiba cu tine!*

Alex închise cartea pe care o studia, degetele lui aproape mângâiând tandru coperta. Ceva despre stampele japoneze, realiză o mică parte a creierului ei din care simțea că-i iese fum. Părea scrisă în limba japoneză. Habar nu avusese că știa japoneza. Alex o privi calm în continuare. Nu părea surprins să o vadă apărând în fața lui înfuriată la culme, iar calmul lui o înfurie și mai tare.

–Cumpăram niște cărți, îi răspunse la întrebare.

Îi venea să-i tragă o palmă. Chiar credea că era atât de naivă încât să creadă asta? Că nu învățase nimic din toate minciunile pe care i le

îndrugase de-a lungul anilor?

–Scuteşte-mă, îi aruncă pe un ton dispreţuitor. Măcar ai curajul să recunoşti că mă spionai.

Alex o studie tăcut, ochii lui parcă transformându-se în oţel pur. Un sentiment ciudat de îndoială i se strecură Alinei în stomac. Îl mai judecase greşit şi înainte, îşi aminti în timp ce tăcerea dintre ei se prelungea. Oare era posibil? Nu! Nu şi de data asta, decise. Alex apărând tocmai aici în timp ce ea era cu Robert nu putea constitui o coincidenţă. Nu era decât o singură explicaţie logică: o urmărise. Pe ea şi pe Robert.

–Dacă te-aş fi spionat, nu m-ai fi văzut niciodată, răspunse el într-un târziu pe un ton calm şi controlat.

Alina inspiră adânc, simţindu-se şi mai inconfortabil.

–Ba da, în cazul în care voiai să mai marchezi câteva puncte în jocul tău psihologic idiot.

Ochii lui Alex fură umbriţi de ceva ce-ar fi putut fi deziluzie, dispreţ, ori uimire. Se mută de pe un picior pe altul, iar ea fu străbătută de un fior prin tot corpul la mişcarea aproape insesizabilă.

–Am alte metode de-a marca puncte cu tine, Alina, îi răspunse pe un ton ce-i inspira o lamă ascuţită înfăşurată în catifea.

Alina simţi că devine fierbinte pe dinăuntru la aluzia lui discretă. Tremura, însă nu mai avea nicio legătură cu mânia. Înghiţi în sec, încercând să-şi regăsească auto-controlul. Abia atunci observă cum arăta Alex, realizând că nu era Alex-agentul-perfect pe care-l ştia ea.

Părul îi era răvăşit de la vânt, şi cu toate astea nu făcuse niciun efort să-l readucă la normal. Numai privind răvăşeala aceea mătăsoasă de culoarea scorţişoarei o făcea să-şi dorească să-l atingă. Apoi mai era şi îmbrăcămintea lui. În afară de misiunile sub acoperire, nu-l mai văzuse niciodată îmbrăcat în nimic altceva decât în haine negre. Şi cu toate astea, iată-l aici în faţa ei, purtând o pereche de pantaloni de culoarea caramelului şi o helancă bej închis, peste care avea o jeacă din piele maro închis. Pe helancă putea zări câteva pete maronii.

–Ce-i asta? îl întrebă.

Arătau... singurul lucru la care se putea gândi erau pete uscate de sânge. Alex privi în jos la helancă.

–Vopsea acrilică, îi răspunse.

–Vopsea acrilică?

–Cărămiziu ars, cred.

Îi trebuiră câteva secunde să înţeleagă exact la ce se referea.

–Pictezi?

Alex aprobă din cap, iar în aceeaşi secundă, Alina ştiu cu siguranţă

că probabil picta așa cum făcea orice altceva: la superlativ. Și mai știa că avea o pasiune pentru asta... o pasiune pe care în mod clar n-o împărtășise cu ea. Îi spusese adevărul, acum era sigură de asta. N-o spionase. Era o coincidență că se aflau acolo amândoi.

–Îmi pare rău că a durat atât de mult, Alex, îi întrerupse o voce jovială. Un bărbat cam plinuț și cu un început de chelie depozită un maldăr de cărți pe tejghea, aruncându-i o privire curioasă Alinei. Noul nostru magazioner are sistemul lui propriu după care aranjează cărțile... cred că se numește ruleta alfabetului.

–Nu-i nimic. Și o iau și pe asta, răspunse Alex, punând cartea în japoneză pe tejghea.

Bărbatul grăsuț zâmbi mulțumit.

–Mă gândeam eu. Știu că ai o slăbiciune pentru... cum spuneai că se numește?

–*Ukiyoe*.

–Da, așa e. Casierul o privi din nou pe Alina cu un zâmbet minuscul. Ați venit cu domul Robert Keam, nu-i așa?

Alina îi aruncă o privire atroce lui Alex. El o privi cu ochi în care nu se putea citi absolut nimic. Dacă nu-i știuse numele complet lui Robert, acum îl știa.

–Da, răspunse ea după o mică ezitare.

–Chiar ar trebui să-l cunoști pe domnul Keam, i se adresă casierul lui Alex de data aceasta, fără să-și dea seama că Alina se schimbase la față. Predă filozofie. Cred că aveți o grămadă de lucruri în comun despre care să discutați.

–Interesant, comentă Alex pe un ton neutru.

Casierul își plimbă ochii de la Alex la Alina de câteva ori, apoi își drese glasul.

–Bun, atunci o să adaug și cartea asta la contul tău și le pun pe toate în pungi. Nu durează decât un minut.

–Mulțumesc, Pierre.

Casierul se întoarse de parcă uitase ceva.

–A, și bine că mi-am amintit. Vii mâine pe la noi să luăm prânzul?

Lui Alina îi căzu falca. Prânzul?

–Sigur, acceptă Alex cu o înclinare a capului. Dar știi că nu pot garanta...

–Da, da, știu, îl întrerupse Pierre cu un chicotit. Dacă primești un pont despre vreun tablou faimos care tocmai a apărut pe piață, anulezi orice întâlnire. Nu-ți face griji, am înțeles. Și, apropo, n-am mai invitat-o pe Barbara Welch. Helene încă se simte mizerabil pentru ce s-a întâmplat

ultima dată și vrea să se scuze personal în fața ta.

–Nu-i nevoie, răspunse Alex cu un zâmbet extrem de amuzat.

–Grozav. Mă întorc imediat.

–Cine e Helene? întrebă Alina când Pierre se îndepărtă.

–Soția lui Pierre.

–Și Barbara Welch?

–O englezoaică cu care mi-a făcut cunoștință Helen, în speranța că ne vom place, îi răspunse Alex cu vocea încărcată de ceva provocativ, privind-o în ochi.

Alina încercă să-i susțină privirea, însă nu reuși. Își coborî ochii, privind fix la podea. Dintr-o dată avea impresia că se sufocă, iar pe la colțurile ochilor simțea înțepătura lacrimilor. Tocmai fusese pleznită peste ochi cu faptul că Alex avea o altă viață de care ea nici nu avusese habar. Avea prieteni care-i acceptaseră identitatea de acoperire, o viață în afara celei de la Elite. O viață în care picta și aprecia arta și în care prietenii îl invitau la masă pentru a-i prezenta femei normale.

Ura asta, își dădu seama cu exasperare. Ura că Alex își construise cumva o oază mică de normalitate. Îi invidia pe cei din viața lui normală. Era aproape insuportabil să-l vadă în postura aceea, pentru că reprezenta cea mai mare dovadă a faptului că nici ea nu putea supraviețui în Elite fără să ducă o viață dublă.

Își ridică privirile, neținând cont de faptul că ceea ce simțea i se vedea clar în ochi. Ochii lui Alex se afundară în ai ei pentru o fracțiune de secundă în care amândoi se simțiră uniți, apoi alunecară peste umărul ei pentru a se fixa pe ceva ce se afla în spatele ei.

–Alina, aici erai, spuse Robert. Credeam că te-am pierdut.

Robert o văzuse pe Alina stând de vorbă cu străinul cu păr castaniu imediat ce ieșise de la toaletă. Se oprise ca străfulgerat pe loc, șocat de electricitatea pe care o intuise între cei doi. Chiar fără niciun fel de contact fizic, erau conectați la un nivel elementar, fiecare înăuntrul minții celuilalt, fiecare pe sub pielea celuilalt. Opuși precum lumina și întunericul, însă clar și inexplicabil conectați. Interdependenți.

Doi, dar unul singur, se gândise cu un sentiment brusc de gol în stomac, tentat să se răsucească pe călcâie și să dispară. Nu era un laș din fire, însă învățase de-a lungul anilor să nu începă o luptă la care nu avea niciun fel de sorți de izbândă. În mod ciudat însă, exact spectrul înfrângerii îl determinase să nu abandoneze lupta. Ca și faptul că era deja îndrăgostit de Alina.

–Robert! exclamă ea, întorcându-se cu fața la el, palidă și cu ochii ei verzi suspicios de stălucitori.

–Tu trebuie să fii Robert Keam, spuse străinul misterios într-o engleză cu un accent foarte fin ce semăna izbitor de mult cu al Alinei, întinzându-i mâna. Alex Therein.

Vorbele reverberară reci prin mintea lui Robert, însă apoi privi mai atent în ochii celuilalt bărbat și-și revizui acea primă impresie. Pentru că ceea ce văzu în adâncimile acelor ochi gri pătrunzători era ceva fierbinte. Învelit în gheață și oțel, însă era acolo.

–Ăăăă... mă bucur să te cunosc, răspunse, strângând mâna lui Alex cam cu jumătate de inimă.

–Îmi pare rău că am dispărut așa, interveni Alina, pășind între ei și luându-l de brațul stâng.

Oricât de mult ar fi apreciat Robert contactul acela fizic, nu se putea abține să nu simtă că gestul ei era mai mult o declarație destinată celuilalt bărbat. Totuși, el nu avea s-o respingă. Învățase că trebuie să ia din viață ceea ce i se oferea și să încerce să păstreze tot ce era mai bun.

–L-am zărit pe Alex și cum nu ne-am mai văzut de ceva timp, m-am gândit să-l salut.

–Avem niște clienți comuni, interveni Alex pe un ton ferm.

La naiba, se gândi înciudat Robert, făcând o grimasă în mintea lui. *Lucrează împreună.* N-ar fi fost surprins dacă aveau ceva mai mult decât *clienți* în comun, reflectă cu un gust amar. Limbajul trupurilor lor trădase un nivel remarcabil de intimitate. Și cu toate astea, Alina era lână el, îl ținea pe el de braț. Era cu el, măcar aparent.

–Și tu te ocupi tot cu probleme de securitate?

Alez zâmbi, părând amuzat de suspiciunea din vocea lui, pe care Robert știa clar că nu și-o putuse ascunde.

–Nu, eu vând obiecte de artă. Alina coordonează procedurile de securitate la unele dintre contractele de care mă ocup. Mi-a demonstrat nu numai o dată punctele slabe ale unor seifuri pe care le credeam imbatabile.

–Am înțeles.

Robert o privi pe Alina. Ea îi întâlni privirea în mod deschis, derutându-l și mai tare. Curentul sexual pe care-l simțise între cei doi era acum inexistent.

–Gata, anunță casierul, reapărând cu pungile cu cărți.

–Mulțumesc, Pierre, spuse Alex, preluându-le peste tejghea, apoi se întoarse către Alina și Robert cu o sclipire ciudată în ochii gri. Vă doresc o seară plăcută în continuare.

⌖

Se putea și mai rău de atât, se consolă Alina în gând douăzeci de minute mai târziu, în timp ce Robert conducea tăcut mașina către apartamentul ei. Întâlnirea întâmplătoare cu Alex s-ar fi putut transforma într-o adevărată catastrofă într-o fracțiune de secundă. Desigur, totul ar fi fost mult mai simplu dacă acea întâlnire n-ar fi existat deloc. Dar din moment ce existase, trebuia să admită că el îi făcuse față cu brio. Calm. Rece. Detașat.

Îi confirmase identitatea de acoperire cu o spontaneitate extraordinară. Împletise atât de bine identitatea lui falsă cu a ei, încât o făcea să creadă că plănuise totul în avans. *Probabil a plănuit totul?* se ironiză singură. Alex era Alex, nu un agent operativ oarecare! Bineînțeles că-și pregătise o țesătură de minciuni din timp. Era întotdeauna cu un pas înaintea tuturor, mereu prevăzând și plănuind pentru toate situațiile posibile și imposibile. În timp ce evenimente de genul acesta îi luau pe alții prin surprindere, forțându-i astfel să improvizeze pe loc, Alex era mereu pregătit pentru imprevizibil.

–Interesant Alex ăsta, comentă Robert într-un târziu, semnalizând că o lua în stânga. Bănuiesc că este și pictor, nu se ocupă numai cu vânzarea obiectelor de artă.

Alina se încruntă.

–De ce-ai crede asta?

–Pentru că am observat niște pete pe hainele lui care arătau a vopsea.

Alina își ordonă să se calmeze.

–Da, așa este.

–Și e bun?

–Habar n-am. Nu mi-a arătat niciodată picturile lui.

–Aha, vocea lui Robert era încărcată de o ciudată ușurare, probabil interpretând răspunsul ei ca pe o dovadă că ea și Alex nu erau prea apropiați.

Și nici nu erau, își spuse, încercând să-și ignore durerea surdă din inimă. Însă durerea persistă. O durea să descopere cât de puține lucruri știa despre bărbatul care îi remodelase viața, cel care practic o remodelase chiar pe ea întru totul.

Încercă să nu se mai gândească la el, însă întâlnirea din librărie continua să se deruleze în mintea ei ca o peliculă de film scăpată de sub control. Nu se putea abține să nu se gândească la lucrurile noi pe care le descoperise despre fostul ei mentor. Deci Alex picta, iar în garderoba lui existau și haine care nu erau de culoare neagră. Servea prânzul... câteodată în compania unor prieteni. Și nu păruse câtuși de puțin gelos când o văzuse cu un alt bărbat.

Situațiile s-ar fi putut inversa, se gândi cu o mică grimasă. S-ar fi putut întâlni din întâmplare în timp ce el se bucura de o cafea și o conversație plăcută cu o altă femeie. Și ce dacă n-o plăcuse pe Barbara Welsh? Prietenii lui din afara lumii Elite aveau cu siguranță tone de femei pe care i le puteau prezenta. Femei care i-ar fi căzut la picioare într-o milisecundă și pe care el le-ar fi putut considera atrăgătoare.

Dar de ce-ar deranja-o asta pe ea? În urmă cu șase luni, totul ar fi fost foarte diferit, însă odată cu dispariția ei impusă din sfera lui de influență, avusese timp să reflecteze la ceea ce-i lega din punct de vedere emoțional. Și la ceea ce nu-i lega.

Fusese sinceră când îi spusese lui Robert că în viața ei exista un bărbat pentru care nutrea sentimente puternice. Însă era la fel de adevărat că în ciuda acelor sentimente, trebuia să meargă înainte, încercând să-și vadă de viața ei. Atât cât îi mai rămăsese din ea.

Încetează! își ordonă, supărată. *Încetează odată! Ce se întâmplă cu tine? Ești aici cu Robert și nu faci nimic altceva decât să te gândești la Alex!*

Robert parcă în fața clădirii ei, apoi coborî și ocoli mașina pentru a-i deschide și ei ușa. Se îndreptară tăcuți către ușa de la intrare, pașii lor într-un sincron perfect. Aerul nopții era rece și proaspăt, luna plină luminându-le calea de pe un cer înțesat de stele.

–Deci, spuse Robert, oprindu-se în fața ușii și întorcându-se spre ea.

–Deci, repetă ea, privindu-l în mod deschis.

–Mi-a plăcut ziua de azi.

–Și mie.

–Mi-a... Robert ezită, mutându-și privirile pe buzele ei. Cred că mi-a plăcut să te aud râzând.

Obrajii ei se colorară într-un roz pal.

–A fost și mai distractiv când mi te-ai alăturat.

Robert zâmbi în colțul gurii.

–Mă bucur.

Între ei se așternu o tăcere stânjenitoare. O briză ușoară ridică o șuviță rebelă din părul Alinei și i-o trimise pe față. Ea ridică mâna s-o înlăture, însă Robert i-o luă înainte. Atingerea lui era foarte ușoară, în timp ce degetele îi erau reci. Alina n-ar fi putut spune cu exactitate ce anume declanșă fiorul ce-i străbătu coloana vertebrală.

Încet, foarte încet, el își strecură mâna în spatele capului ei. Pulsul ei se acceleră, un curent electric foarte fin pulsându-i căldură prin toate terminațiile nervoase. Sărutul începu foarte tandru, mai mult o atingere de buze, însă se transformă rapid într-unul foarte pătimaș. Brațele ei se încolăciră în jurul gâtului lui, iar Alina își ordonă să nu

mai simtă nimic altceva în afara senzațiilor de moment. Își dorea asta, își spuse. Îl dorea pe *acest* bărbat, nu pe altul. Nu putea spune cu exactitate cât timp dură acel sărut, din moment ce nu s-ar fi putut măsura în momente sau minute, însă dură suficient de mult cât să-i lase pe amândoi fără răsuflare.

–Vrei să vii sus? îl invită cu voce joasă. La o cafea, sau... altceva?

Robert își dorea cu disperare să accepte, își putea da seama din ochii lui care o priveau cu o intensitate copleșitoare. Apoi însă, expresia lui se schimbă. Ochii i se înăspriră, iar el își întoarse privirile în altă parte. Mișcarea îi generă un joc ciudat de umbre pe față, scoțându-i în evidență paloarea feței și cearcănele întunecate de sub ochi. Alina se simți invadată de îngrijorare, reamintindu-și incidentul de dinaintea apariției lui Alex la librărie.

–Robert, te simți bine? îl întrebă, punându-și palma pe brațul lui.

Ochii lui se reîntoarseră la ea.

–Da.

–Nu arăți prea bine.

El oftă și-și masă ceafa.

–Bănuiesc că acum nu mai am scăpare până nu mă destăinui. Am un stomac cam sensibil... ulcer, explică, părând extrem de stânjenit.

–Și de ce nu mi-ai spus nimic până acum?

–Pentru că nu e genul de destăinuire pe care un bărbat și-ar dori-o, mai ales în fața femeii pe care încearcă s-o cucerească.

Alina aproape izbucni într-un râs isteric, însă reuși să se controleze în ultimul moment.

–Așa că mai bine suferă în tăcere.

–Sunt curios, spuse Robert cu o grimasă. Membrii sexului feminin se nasc cu abilitatea de a-i face să se simtă ca niște idioți pe membrii sexului masculin, sau vă adunați în grupuri și vă antrenați pentru chestia asta?

De data asta, Alina nu se mai putu stăpâni și izbucni în hohote de râs. Robert o privi uimit câteva clipe, apoi izbucni și el în râs.

–Îmi pare rău, se scuză ea într-un târziu, zâmbind amuzată. Recunosc, comentariul ăla cu suferința în tăcere a fost... Se opri și-l privi inocent printre gene.

–O lovitură sub centură? o șicană el.

–Mda, cam așa ceva.

Robert zâmbi amuzat, iar ea îi urmă exemplul, apoi izbucniră din nou în râs.

–Am lapte sus, spuse Alina când se potoliră. E bun pentru ulcer, nu-i așa?

–Categoric. Robert întinse mâna și o mângâie pe obraz. Te superi dacă o amânăm pe altă dată?

–Nu, sigur că nu.

Robert o studie tăcut pentru câteva momente, apoi își retrase mâna.

–Luni după ore am câteva întâlniri pe care nu le pot amâna. Ce zici de Marți seara?

–Ce propui mai exact?

–Să luăm cina la mine acasă.

–Sună grozav.

⌖

În timp ce străbătea centrul de comandă Elite în dimineața zilei de Luni, Alina aruncă o privire către biroul lui Grant. Alex se afla acolo, chiar în dreapta lui Grant, studiind cu atenție ceva ce se afla pe ecranul monitorului. Era din nou cel pe care-l știa dintotdeauna, agentul operativ fără de cusur. Arăta impecabil. Profesionistul perfect. Niciun fir de păr nelalocul lui, iar expresia feței îi era de nepătruns.

–Alina, o strigă Vallis, oprindu-se lângă ea. Am ceva pentru tine. Îi urmări linia privirii, apoi își coborî ochii pe bombeurile pantofilor. E de la Alex, spuse cu voce mai scăzută.

Înțelegea devotamentul lui Alex pentru Alina. Spiritul ei era ca un far aprins, promițând confort, siguranță, dragoste, trei lucruri de care știa prea bine că Alex avea o nevoie disperată. Ceea ce nu înțelegea prea bine însă, era ce vedea Alina în Alex.

Îl cunoștea pe Alex de ani buni, chiar de la începuturile lui ca agent operativ în cadrul organizației Elite. Tipul avea o grămadă de calități, dar nu exista niciun pic de sensibilitate în el. Nici nu știa dacă Alina înțelegea cu adevărat părțile pozitive din Alex, așa că era foarte confuz în privința atracției pe care era clar că o avea pentru el. Era mult prea deșteaptă să fie cucerită de un aspectul fizic, oricât de atrăgător ar fi fost, și prea matură emoțional pentru a-i cădea în plasă acelui bărbat întunecat, în speranța că l-ar putea schimba vreodată.

Ochii Alinei se îngustară suspicioși.

–Dar de ce mi-ar trimite el...

–De ce face Alex orice face? o contracară Vallis, întinzându-i un pachet învelit în hârtie maro. Eu joc numai rolul curierului în toată povestea asta.

Alina desfăcu hârtia, inima bătându-i mai tare când realiză ce ținea în mână.

–O carte? Vallis își înclină capul într-o parte pentru a vedea mai

bine titlul. Alex îți face cadou cărți învelite în hârtie maro?

–E o carte de filozofie, Vallis, răspunse ea cu voce joasă, atingând coperta cărții cu vârful degetului arătător.

Fostul ei mentor reușise încă o dată să-i tulbure emoțiile. Oscila între gratitudine și furie. Ce scenariu era mai tulburător? Faptul că Alex știa prea bine ce impact avea să aibă acel cadou asupra ei și cu toate astea i-l trimisese, ori că nu se gândise deloc la cât de multe lucruri ar putea înțelege ea din gestul lui?

–Filozofie? repetă Vallis pe un ton neutru.

–Francis Bacon. Am avut o discuție cu Alex pe tema asta de curând.

–Voi doi ați înființat un fel de club privat de lectură?

–Nu, vorbeam referitor la clasa mea de filozofie.

Ochii lui Vallis se măriră cu uimire.

–Alex știe?

Alina încuviință din cap, strecurând cartea în geantă.

–Și e de acord?

–Se pare că da, răspunse ea cu un zâmbet minuscul în colțul gurii.

⌖

–Înțeleg că ești la curent cu relația dintre Alina și Doctorul Robert Keam, spuse Grant, privindu-l pe Alex peste cana de cafea.

Alex rămase tăcut pentru câteva secunde înainte de a răspunde.

–Da.

–Și bănuiesc că l-ai verificat foarte atent.

–Da.

–Atunci știi că...

–Da.

–Alina știe?

–Nu cred.

–Crezi că-i va spune?

–Nu știu.

–Crezi că ar trebui informată?

–Nu.

–Totuși, adevărul va ieși la iveală până la urmă, Alex.

Grant se întrebă pentru un moment dacă Alex ar mai fi fost atât de calm și cumpătat în ceea ce privea aventura Alinei cu Robert Keam, în cazul în care n-ar fi știut ce avea să se întâmple cu rivalul său într-un viitor nu prea îndepărtat.

–Da, la un moment dat, va afla adevărul. Dar cred că asta îi privește numai pe Alina și Robert. Nu văd niciun motiv pentru care ar interveni Elite.

Grant ridică din sprâncene.

–Îți place de tipul ăsta. O afirmație, nu o întrebare.

–Da.

–Și sentimentele tale pentru Alina?

–Nu sunt importante în momentul ăsta.

Lui Grant îi trebuiră câteva secunde pentru a digera răspunsul.

–Măcar nu negi că ai avea sentimente pentru ea.

–Ar avea vreun rost?

–Probabil că nu.

Grant își împleti degetele, gândindu-se pe ce buton să apese mai departe. Până la urmă, se opri la cel mai provocator cu putință.

–Crezi că au relații intime?

–Dacă n-au ajuns încă atât de departe, bănuiesc că vor ajunge în curând.

–Pari foarte convins de asta.

–O cunosc pe Alina foarte bine.

–Asta așa este. Acceptul era la fel de uscat ca și Sahara. Spune-mi, Alex, dacă Alina începe să întrețină relații intime cu Robert Keam, crezi că va mai putea lucra eficient cu tine în misiuni care implică scenariul cuplului de îndrăgostiți?

Alex îl studie atent pentru câteva momente.

–Te referi la un scenariu specific, ori întrebi din pură curiozitate?

Grant nu se simți ofensat. În realitate, era extrem de mulțumit de cât de multe lucruri îi descoperea contra-întrebarea despre Alex.

–Pură curiozitate, cel puțin deocamdată, răspunse pe un ton neutru. Voi doi sunteți extrem de eficienți și convingători când lucrați sub acoperire. Afinitatea pe care o aveți unul față de celălalt, dacă mă pot exprima așa, este foarte prețioasă pentru Elite. Dacă aceasta calitate s-ar diminua, pentru orice motiv, sunt sigur că se va interveni prompt. Grant ridică din umeri. Nu din partea mea, însă nu sunt foarte convins că Brett ar fi la fel de înțelegător.

Alex inspiră adânc, apoi expiră aerul foarte încet. Cu toate că expresia feței îi era de necitit, privirea lui părea pierdută. Încă îl mai privea, însă Grant habar n-avea la ce anume se uita și era convins că vedea prin el.

–Alina va face întotdeauna ceea ce va trebui să facă, răspunse Alex într-un final. La fel și eu.

✦

CAMELEONUL

Săptămânile trecură, iar Alex se acomodă foarte bine cu noul său loc de muncă, mergând până într-acolo încât își decoră biroul cu tot felul de obiecte personale. Ceea ce-l nedumerea pe Grant cel mai tare însă, era acvariul cu pietre naturale în care locuia un cameleon.

Alegerea era, de fapt, extrem de potrivită, din moment ce-l caracteriza la perfecție. Alex era un cameleon; un actor desăvârșit cu abilitatea de a juca orice rol în orice misiune, schimbându-și culorile în fracțiune de secundă pentru a se adapta mediului înconjurător.

Chiar felul în care-și ocupase jumătatea de birou era o revelație uimitoare, iar Grant realiza că Alex începea să se schimbe precum cameleonul din acvariu, adaptându-se din ce în ce mai bine noului său mediu. Ce păcat că Alina nu se arăta la fel de maleabilă! Cei doi lucrau foarte bine împreună, redevenind un cuplu valoros pe plan profesional. Cu toate acestea însă, Alina refuzase să-și ocupe jumătatea ei de birou. Tocmai din acest motiv, Grant se hotărî într-o după-amiază să apară neanunțat la ușa apartamentului ei.

Alina deschise ușa, în mod vizibil surprinsă să-l vadă acolo.

–Grant! Ce surpriză neașteptată, spuse pe un ton suspicios, în timp ce-l invita înăuntru. Pot să-ți ofer ceva de băut?

–Orice, dar numai dacă bem împreună.

Ea dispăru pentru câteva minute în bucătărie și se reîntoarse cu două căni aburinde de cafea. Îi oferi una, apoi se așeză pe canapea și-l privi în mod deschis, ochii ei verzi oglindind o întrebare tăcută. Grant păși până în dreptul ferestrei, admirând priveliștea parcului pentru câteva momente.

–Cum merg treburile între tine și Alex? o întrebă într-un târziu.

–Bine.

–Știi, urăsc cuvântul ăsta, spuse Grant, întorcându-se cu fața la ea. Nu exprimă mai nimic.

Ochii Alinei se îngustară, ca și cum ar fi încercat să citească printre rânduri.

–De ce-ai venit cu adevărat, Grant?

–Vreau să știu dacă te înțelegi bine cu Alex.

–Da, ne înțelegem bine, răspunse ea pe un ton precaut.

Grant începea să se enerveze. Nu era obișnuit cu ea atât de închisă în sine, atât de greu de citit. Era o ironie absolută, dar Alina începuse

să imite comportamentul de odinioară al lui Alex, în timp ce el devenea tot mai mult persoana care obișnuise ea să fie până de curând.

–De ce nu te-ai mutat încă în biroul tău? Îți ordon să te instalezi acolo în cel mai scurt timp cu putință.

–De ce? Colaborăm foarte bine și ne facem treaba foarte eficient. Nu asta contează?

Grant oftă adânc.

–Care-i problema, Alina? Poate te pot ajuta.

Alina clătină din cap.

–E complicat. Alex și cu mine... noi suntem complicați. Mereu a fost așa între noi și așa va fi pentru totdeauna. Deocamdată, cel mai bine este să lucrăm împreună și să ne facem treaba în mod eficient, dar nu mai mult de atât.

–Nu te încurajez să reîncepi o relație cu el, dacă la asta te-ai gândit, dar totuși mi-aș dori să văd că-i acorzi mai multă atenție. Măcar dă-i o șansă să-ți devină prieten. Îți garantez că vă veți simți amândoi mai bine.

Alina întoarse capul și privi afară pe geam.

–Bine, îți înțeleg punctul de vedere. Am să încerc. Apoi își reîntoarse privirile la el. Grant, mi-ai spus odată că Elite nu se opune în mod special relațiilor intime cu persoane din afară.

–Dar am fost destul de clar când ți-am explicat că o astfel de relație va trebui să se supună cerințelor Elite.

–Am înțeles asta. În linii mari, oricum. Ceea ce încerc să aflu, sunt definițiile acelor cerințe. Am cunoscut un bărbat...

–Robert Keam. Da, știm despre asta.

–De unde știți? întrebă Alina, incapabilă de a-și ascunde șocul la auzul acelei vești.

–Relația ta cu doctorul Keam ne-a devenit cunoscută în urma unei supravegheri de rutină.

Grant scoase o poză din buzunarul interior al hainei și i-o întinse. Alina își coborî ochii la instantaneul înfățișând-o pe ea împreună cu Robert, în timp ce intrau într-un bistro din centrul orașului. Își aminti de cina plăcută din seara aceea, realizând că fuseseră urmăriți în permanență, fără ca măcar să-și fi dat seama. Un fior rece îi străbătu șira spinării.

–Cu toții suntem subiectele unor supravegheri de rutină din când în când. Știai asta, comentă Grant pe un ton blazat. Alex știe de relația ta cu doctorul Keam?

Alina inspiră adânc înainte să răspundă.

–Da, ne-a văzut împreună. Ieșisem la o cafea și-am dat nas în nas

cu Alex. N-a fost nimic aranjat, coincidență pură.

–V-a abordat el?

–Nu, eu l-am abordat pe el. Alex i-a spus lui Robert că avem relații profesionale. El se ocupă cu vânzarea obiectelor de artă, eu îi asigur măsurile de securitate necesare unor astfel de tranzacții. Totul a sunat foarte convingător. Grant, am nevoie de îndrumări specifice de la tine. Nu vreau să fac vreo greșeală prostească și să-i risc astfel siguranța lui Robert.

–Atâta timp cât acoperirea identității tale rămâne intactă, iar tu evoluezi în timpul misiunilor la standardele impuse de Elite, totul va fi în regulă. Și mută-te odată în biroul ăla. E un ordin! Ai trecut pe acolo de curând?

–Nu.

–Atunci cred c-ar trebui să faci o vizită. Alex a făcut niște schimbări de-a dreptul surprinzătoare. Și-a adus obiecte personale, ba chiar are un acvariu cu un cameleon.

Alina îl privi surprinsă.

–Poftim?

–Ai auzit bine. Un cameleon, repetă Grant.

Expresia ei șocată îi demonstră că marcase din plin. Puse cana de cafea pe o măsuță și se îndreptă către ușă.

–S-ar putea să avem o misiune de ultimă oră. O să aflăm în curând.

Alina rămase cu privirile ațintite pe ușă mult timp după plecarea lui. Avea nevoie de companie neutră, așa că decise să-i viziteze pe deja bunii ei prieteni, Sashi și Chandan. Le promisese de ceva vreme o cină tradițională românească, iar azi era ziua perfectă pentru așa ceva. O jumătate de oră mai târziu, străbătea deja în sus și-n jos piața în aer liber de pe Rue d'Aligre, în căutarea ingredientelor necesare.

⌖

Nu era prea dificil s-o urmărească, mai ales de când îi instalase un dispozitiv de urmărire în mașină cu câteva zile mai înainte. În felul acesta, Alex putea rămâne la o distanță considerabilă în timp ce Alina îl târa prin mai toate piețele în aer liber din Paris, înainte de a ajunge într-un final la destinație: o căsuță pe malul Senei. Plănuia să gătească o cină memorabilă? Și dacă da, atunci pentru cine?

Alex parcă și scoase un binoclu din bordul mașinii. O urmări cum își croia drum prin mica grădină din fața casei, încărcată de pungi cu cumpărături. Un bărbat înalt, bine făcut îi deschise ușa. Lui Alex i se puse un nod în gât în timp ce-i privea cum se îmbrățișau. Pe fața Alinei

se reflecta o bucurie sinceră în timp ce schimbau câteva cuvinte, încă ținându-se în brațe. Bărbatul o sărută ușor pe obraji, apoi o ajută să intre în casă.

Alex rămase acolo pentru un timp îndelungat, cu privirile ațintite pe ușă. Apoi puse binoclul la locul lui și porni motorul, forțându-se să plece de acolo. Demară în trombă, fără să mai arunce nicio privire la căsuța de pe malul Senei.

⌖

Alina zâmbi și acceptă paharul de vin.

–Mulțumesc.

Sashi zâmbi și ea.

–Îl meriți pe deplin. Cina a fost delicioasă!

Îi îndopase ca la carte, cu o cină pe care n-aveau s-o uite prea curând. Ciorbă de perișoare, sarmale, friptură în sos de vin, cu garnitură de cartofi noi și fasole verde și, desigur, vestiții papanași cu frișcă proaspătă. Cu toții mâncaseră mult prea mult.

–Chiar a meritat, mai ales din moment ce nevastă-mea a anulat o partidă mult așteptată de bridge, spuse Chandan pe un ton rănit.

Sashi mimă un oftat indignat.

–N-aș fi ratat cina asta pentru nimic în lume, mai ales în compania misterioasei Alina. Nu mai vorbim de mâncarea delicioasă, spuse în timp ce-l înghiontea în joacă pe soțul ei.

Chandan scoase un văitat fals și o sărută pătimaș. Alina îi urmări cu un zâmbet minuscul pe buze. Doi oameni complet îndrăgostiți, care se simțeau minunat împreună. Expresia din ochii lui Chandan, ori de câte ori își privea soția, era una de o fericire pură. Nu se mai sătura de compania lor, mai ales că n-o luaseră niciodată la întrebări în legătură cu dispariițiile ei pe nepusă masă, sau faptul că nu știau prea multe despre viața ei personală.

–Și ce mai e nou cu bărbatul tău misterios? întrebă Sashi, cuibărindu-se lângă Chandan pe canapea.

–Mai nimic, răspunse Alina, stăpânindu-și un zâmbet când mâna lui Chandan i se strecură pe sub păr lui Sashi, începând s-o dezmierde pe ceafă. Nu prea am mai vorbit în ultimul timp.

Pleoapele lui Sashi fluturară de plăcere.

–Mmm-hmm. De ce nu? reuși cu greu să articuleze întrebarea.

–E o poveste lungă. Ni s-a impus să împărțim un birou la muncă și lucrurile s-au complicat și mai tare, încercă Alina să explice fără a da în vileag prea multe adevăruri.

În ultimul timp, începuse să le povestească anumite lucruri bunilor ei prieteni, numai un minimum necesar pentru a-și proteja adevărata identitate. Mai luă o înghițitură din paharul cu vin, apoi deschise gura să mai spună ceva. Telefonul ei mobil începu să sune, întrerupând-o. Le aruncă un zâmbet forțat lui Sashi și lui Chandan, apoi răspunse la telefon, încercând să-și păstreze o expresie neutră pe față.

–Vin imediat, se rezumă să spună după câteva momente, apoi închise telefonul.

Sashi și Chandan schimbară o privire. Nu era primul telefon misterios de acest gen la care asistau și, de fiecare dată, Alina dispărea din peisaj pentru cel puțin câteva zile.

Alina le zâmbi din nou, de data aceasta cu regret.

–Îmi pare rău, dar...

Se poticni încurcată, pentru prima oară nevenindu-i nicio scuză plauzibilă în minte. Rămase acolo, nemișcată, privindu-i cu ochi triști. În cele din urmă, Chandan trase aer în piept și făcu un gest cu mâna în semn că nu era nicio problemă.

–Hei, nu-ți mai face griji! Ne bucurăm că ne-ai vizitat, a fost o seară fantastică. Întoarse capul și-o privi pe Sashi cu subînțeles. Oricum, noi trebuie să ne cam îndreptăm spre pat.

–Chandan! îl apostrofă ea, înghiontindu-l din nou în joacă.

Zâmbetul Alinei deveni larg și sincer.

–M-am simțit minunat în seara asta. Mulțumesc că mi-ați îngăduit să vă fac praf bucătăria!

Sashi râse și se ridică în picioare. Cele două femei se îmbrățișară îndelung.

–Sună-mă oricând vrei să vorbim, îi șopti Sashila ureche.

–Promit, răspunse Alina, apoi se întoarse să-l îmbrățișeze și pe Chandan.

–Te conduc la mașină, îi spuse el.

Alina își stăpâni un clătinat din cap. Încercase să-l facă să înțeleagă în toate felurile posibile că-și putea purta și singură de grijă, însă el era determinat să o protejeze de orice pericol ce-ar fi putut să apară pe drumul dintre casa lui și mașina ei.

Când ajunseră la mașină, se întoarse cu fața la el.

–Mulțumesc.

Chandan o privi în mod deschis, ochii lui negri ca tăciunele emanând îngrijorare pură.

–Ești sigură că e totul în regulă cu tine?

Răspunsul ei gata pregătit pentru situații de genul acesta rămase

nerostit în momentul în care îi întâlni privirea. Rămaseră acolo nemișcați pentru câteva momente, un om normal cu o viață normală și o fantomă supraviețuind sub greutatea unui secret de neimaginat. Și cu toate astea, Alina simțea o oarecare legătură între ei. O simțea foarte clar și se întrebă nu pentru prima oară dacă nu cumva Chandan avea o oarecare conexiune cu Elite, însă alungă repede acel gând. Era prea liber în exprimare, în tot ceea ce făcea, prea independent pentru a-l putea suspecta de așa ceva.

În cele din urmă, găsi puterea să-i răspundă.

–Da, sunt sigură.

⌖

Întrebându-se dacă nu cumva întunecimea stării ei sufletești transforma lumea din care era alcătuită organizația Elite într-un abis și mai adânc, Alina simți treptat cum mecanismele familiare de auto-apărare din interiorul ei începeau să-i protejeze părțile din suflet care nu aveau nicio legătură cu locul acela. Străbătu coridoarele întunecate, ochii ei reflectând atmosfera gri din jur. Îl zări pe Vallis într-o sală de antrenament, școlindu-i pe noii recruți în arta fină de luptă corp la corp, mișcându-și brațele fără niciun efort în timp ce demonstra cele mai bune metode de a rupe un gât, sau un picior. Pe măsură ce se apropia de biroul ei comun cu Alex, își întipări o expresie neutră și rece pe față.

–Bună, o salută el când intră, fără să-și dezlipească ochii de pe ecranul computerului din fața sa. Părea calm și rece, ca de obicei.

–M-ai chemat?

Alex continuă să n-o privească, însă degetele lui se opriră din scris și rămaseră suspendate deasupra tastaturii.

–Da, voiam să-ți pun câteva întrebări.

–Sper că n-o să-ți faci un obicei să mă suni de fiecare dată când ai nevoie să pui întrebări cuiva, replică ea cu o intensitate măsurată.

–Unde ai fost?

Alina oftă exasperată.

–Se pare că nu auzi ce-ți spun.

–Unde ai fost? repetă el întrebarea.

–La niște prieteni, răspunse ea sfidător.

–Cine sunt?

–Prieteni de-ai mei. Nu-i cunoști.

–Cum v-ați cunoscut?

–În parc.

–Când?

–Habar n-am... acum câteva luni, continuă ea să-i răspundă,

neînțelegând de ce îi permitea să-i invadeze viața personală într-un așa hal. Care-i treaba? De ce tot interogatoriul ăsta?

Alex ridică în sfârșit ochii s-o privească.

–L-ai trecut măcar printr-o verificare de rutină?

Ochii ei se îngustară.

–M-ai urmărit.

Alex nu-i răspunse. Foarte bine, dacă tot n-o văzuse pe Sashi, ea nu avea de gând să-i spună despre existența ei.

–Nu-mi vine să cred c-ai făcut asta, Alex. Nu-ți aparțin. Dacă vreau să am o relație cu cineva, sunt liberă s-o fac.

Alex rămase tăcut, însă ea putea vedea în mod clar că era tensionat. Oftă exasperată.

–E un om foarte bun. Nu știe nimic despre Elite și nici nu întreabă. Acum, dacă ai terminat cu interogatoriul, îmi dai voie să mă mut în jumătatea mea de birou?

Alex o privi, incapabil să-și ascundă surpriza din priviri.

–Bineînțeles.

Ochii Alinei scanară încăperea. Două birouri negre lăcuite se aflau la capetele opuse ale camerei, cu o canapea neagră cu perne negre și vișinii între ele. Pe măsuța joasă din fața canapelei se aflau două lumânări groase care înconjurau o sculptură metalică reprezentând o ea și un el ținându-se de mână. Atmosfera avea un iz masculin și cu toate astea, prezenta mici detalii decorative care ar fi făcut orice femeie să se simtă în largul ei. Faimosul cameleon se afla pe un raft, chiar în fața scaunului lui Alex.

–Am început să lucrez la profilul misiunii. Poți să arunci un ochi, dacă vrei, spuse Alex, făcând un semn cu capul spre computerul aflat pe biroul ei.

Alina luă loc și trecu în revistă toate informațiile, apoi parametrii misiunii.

–Ai vreo sugestie, sau vrei să schimbi ceva? o întrebă el după un timp.

–Încă nu.

–Vrei un ceai?

–Mersi, pot să-mi iau și singură. Tu vrei ceva? încercă să fie politicoasă.

–Nu, mulțumesc.

Alina se ridică în picioare și se îndreptă către colțul care fusese transformat într-o bucătărioară. Deschise un dulap și rămase surprinsă când descoperi că era plin cu tot felul de necesități: farfurii, castroane, mai multe feluri de pahare, căni. Câte două din fiecare. Deschise un al doilea dulap și găsi cafea, mai multe sortimente de ceai, pliculețe cu ciocolată caldă, sărățele, patru sticle de vin roșu. Pe un bufet se afla un filtru de cafea.

Un zâmbet minuscul îi pluti pe buze, în timp ce și-l imagina pe Alex la cumpărături după toate prostiile acelea. Grant avea dreptate, chiar încerca din greu să se schimbe. Deschise micul frigider și găsi sticle cu apă minerală, lapte pentru cafea, sortimentul ei de caşcaval preferat, sucuri naturale de fructe, ba chiar două sticle de șampanie.

Își prepară un ceai și se reîntoarse la biroul ei. Se așeză pe scaunul confortabil și se sprijini de spătar, privindu-l pe Alex cum lucra de zor la computerul lui. Din când în când, el o privea pe deasupra monitorului, apoi își reîntorcea privirile la ecran. În cele din urmă, își abandonă lucrul și îi acordă toată atenția lui.

–M-am gândit la abordarea mea inițială, spuse cu voce joasă, ambiguitatea afirmației lui în mod clar deliberată.

–Și? intră ea în joc, sorbind din ceaiul ei.

–Profilul este eronat, conține multe greșeli majore.

Alina puse cana cu ceai pe birou.

–Ai vreun plan alternativ?

–Da. Mi-ar face plăcere dacă am încerca să luăm totul de la capăt împreună, tonul vocii lui era încărcat de speranță și era clar că se referea cu mult mai mult decât la crearea unui simplu profil de misiune.

Alina îi zâmbi, înțelegând sensul din spatele cuvintelor. Era timpul să treacă amândoi un pod, pentru a se întâlni la mijlocul drumului.

–Probabil ai dreptate. Poate chiar ar trebui s-o luăm de la capăt.

Chandan zări Mercedesul negru parcat în fața casei sale imediat ce o coti pe strada lui. Parcă în spatele lui și coborî din mașină, păstrându-și ochii pe silueta ce se zărea înăuntru. Ușa șoferului se deschise și un bărbat îmbrăcat în negru coborî la rândul lui din mașină. Chandan îl măsură de sus până jos, observându-i atitudinea precaută.

–Unde ai cunoscut-o? îl întrebă necunoscutul, fără a se mai obosi cu nicio introducere.

Ochii lui Chandan se îngustară.

–Îmi pare rău, dar nu cred că am avut plăcerea să ne cunoaștem.

–Ce fel de relație ai cu Alina?

Chandan zâmbi larg. Ah, bărbatul misterios din viața Alinei!

–Dar ce te face să crezi că am vreo relație cu ea?

–A fost aici ieri seară, iar tu ai întâmpinat-o la ușă.

–Așa am făcut? replică Chandan pe un ton amuzat. Păi, dacă ești așa de convins, probabil că ai dreptate.

–Trebuie să știu ce fel de legătură e între voi doi, continuă Alex, în

timp ce-și scotea ochelarii de soare.

–Să știi că am auzit foarte multe despre tine... bărbatul misterios din viața Alinei.

Înainte ca Alex să se poată controla, o umbră trecătoare de uimire se oglindi în ochii lui albaștri-verzui. Chandan se înclină ușor.

–Sunt încântat să te cunosc în sfârșit.

–Ce-ai auzit despre mine?

–Ei, ba una, ba alta. Totuși, aș vrea să știu un singur lucru. Numele tău. Nu crezi că ar fi mai civilizat să te prezinți?

Alex îl privi fără să spună nimic.

–Mda, bănuiam eu. Nu ești prea comunicativ, nu-i așa?

Ambii bărbați rămaseră tăcuți pentru câteva momente, studiindu-se unul pe altul.

–Deci, dacă tu nu vrei să-mi răspunzi mie, iar eu nu-ți răspund ție, bănuiesc că ne aflăm într-un impas. Probabil că ar trebui să lăsăm numele în afara conversației noastre.

–Probabil.

–Vestitul bărbat misterios, ridicându-se la înălțimea prestigiului său. Impresionant. Chiar mă întrebam cât mai durează până apari.

–Cât de multe ți-a spus?

–De ce n-o întrebi pe ea?

Alex își încleștă maxilarele. Chandan zâmbi larg și se aplecă puțin spre el.

–Dă-mi voie să-ți dau un mic sfat, domnule misterios. Destinde-te, relaxează-te! Îl bătu prietenește pe umăr, extrem de mulțumit să-l vadă descumpănit pe moment. Zâmbește-i măcar o dată și, pentru numele lui Dumnezeu, vorbește cu ea!

–Am vorbit, spuse Alex, fixându-și privirea în apele Senei.

–Da, sunt convins. Și ce i-ai spus? I-ai făcut morală în legătură cu mine, ai refuzat să-i răspunzi la întrebări? Asta nu e o discuție, ci un interogatoriu.

–Ți-a spus ea asta? întrebă Alex într-un final.

Chandan oftă din greu și-i aruncă o privire suferindă. Alex se întoarse pe călcâie și se îndreptă către mașină.

–Hei, domnule misterios! strigă Chandan după el. Cred c-ar trebui să mai lucrezi un pic la simțul umorului. Știi tu, glume, râs... *La Comedie*? Îi zâmbi cu căldură. Succes!

Alex înclină din cap, apoi se întoarse să privească apele învolburate ale Senei înainte de a se sui în mașină.

⌖

În ciuda faptului că Alina era cu el, prezentă în mod fizic, Robert Keam avea îndoieli serioase că se afla acolo din punct de vedere spiritual. De când sosise la apartamentul lui, o simțise într-o stare destul de abstractă. La fel de caldă cu el, însă în mod clar preocupată de altceva, poate chiar puțin absentă.

O surprinse privind în jurul ei de câteva ori cu o expresie ușor uimită întipărită pe trăsăturile ei frumoase, creându-i impresia că avea ceva dificultăți să accepte unde se afla. Nu. De fapt, era ceva mai complicat decât atât. Mai adânc. Robert avea impresia că-i era greu să accepte că avea vreun drept să se afle acolo.

Nu voia s-o preseze cu întrebări. De fapt, voia. Chiar foarte mult. Dar nu se încumeta s-o facă din mai multe motive. În primul rând, datorită certitudinii că n-ar fi fost foarte corect din partea lui s-o încurajeze să-și deschidă inima în fața lui, când știa clar că el nu avea s-o facă la rândul lui. Apoi se temea de reacția lui în momentul în care ar fi aflat secretele pe care știa instinctiv că le ascundea femeia de care era îndrăgostit.

Lasă lucrurile așa cum sunt, își spuse ferm. *Prețuiește momentul. Prețuiește-o pe ea.*

Încă se mai lupta cu amintirea golului pe care-l simțise în timpul absenței ei de aproape o săptămână. Nu-și îngăduise să realizeze cât de întunecată și puerilă fusese acea perioadă, până când nu intrase în aula de lectură și o găsise acolo, îmbrăcată într-un taior negru cu modele roz foarte șic. Se așezase picior peste picior când îl văzuse și-i zâmbise aproape imperceptibil. Îi zâmbise și el - ba nu, de fapt rânjise de-a dreptul - simțind că ieșise afară la lumina soarelui după ce fusese închis zile întregi într-un dulap claustrofobic.

O privise pe tot parcursul orei, minunându-se din nou de puterea ei de concentrare. Era ca un burete care-i absorbea fiecare vorbă. Ba chiar observase că fusese la un pas să spună ceva de câteva ori. O văzuse înclinându-se nerăbdătoare în față pe scaunul ei, aproape ridicând mâna, însă, dintr-un motiv neștiut, se abținuse. Probabil din dorința de a nu atrage atenția asupra ei.

Alina oftă și se cuibări mai bine în el. Erau așezați pe canapeaua din sufragerie. Mâncaseră o cină delicioasă – Alina comandase mâncare chinezească și insistase să plătească – apoi vizionaseră un film. Se cuibăriseră unul în brațele celuilalt, se sărutaseră, discutând din când în când despre una sau alta.

–Un franc pentru gândurile tale, spuse Robert, trecându-și degetele prin părul ei mătăsos cu o plăcere voluptoasă.

Alina își ridică capul, privindu-l întrebător. Pielea delicată de sub

ochii ei era destul de întunecată. Robert nu știa ce anume trebuise să facă cât timp fusese plecată, însă era convins că nu avusese parte de prea mult somn.

–Poftim? întrebă ea, arcuind o sprânceană.

–Un franc pentru gândurile tale, repetă el.

Obrajii ei se colorară într-un roz pal, însă rămase tăcută. Robert nu se lăsă păgubaș de data aceasta și continuă, alegându-și cuvintele cu mare grijă.

–A trebuit să pleci din cauza muncii tale, nu-i așa? Au fost... probleme?

Alina se foi în brațele lui, în mod clar nesimțindu-se în largul ei din cauza subiectului abordat de el.

–Da, au fost probleme.

–Și nu s-au rezolvat?

O expresie imposibil de descifrat alunecă pe fața ei.

–Dimpotrivă, răspunse cu o duritate ciudată în voce. Șeful meu a fost foarte mulțumit.

–Și atunci ce te frământă?

–Rezolvarea problemelor a implicat o situație foarte dură pentru unul dintre colegii mei.

Aceleași instincte care-l avertizau pe Robert că femeia pe care o iubea ducea o viață plină de secrete, îl avertizară că de data aceasta pășise pe un teren minat.

–Cât de dură? o întrebă.

–Extrem de dură.

Din tonul vocii ei, Robert deduse că nu avea să spună mai mult și, sincer, nici nu era convins că și-ar fi dorit-o.

–Am înțeles, spuse, cu toate că nu înțelegea nimic.

Fără să vrea, gândurile i se întoarseră la bărbatul pe care-l cunoscuse la librărie. Împinse imaginea afară din mintea lui. Alina clătină din cap și-l privi din nou.

–Nu pot să vorbesc despre asta, Robert. Te rog, nu-mi cere s-o fac. Te rog.

El ridică mâna și o mângâie pe obraz.

–Ai face-o dacă ai putea?

–Ce anume?

–Ai vorbi cu mine despre toate aceste lucruri?

Ochii ei verzi evadară peste umărul lui.

–Ești un om minunat, spuse pe un ton scăzut, poate chiar trist.

–Asta înseamnă da, sau nu?

Alina oftă, presându-și palma pe pieptul lui. O expresie amară îi

umbri trăsăturile precum un voal fin de tul.

–Nu cred că ți-ar plăcea ce-ai auzi dacă aș face-o.

Robert reflectă la cuvintele ei pentru câteva secunde, extrem de conștient în același timp de dorințele trupului lui, știind că nu le mai putea ignora prea mult timp.

–Poate că da. Și în același timp, poate că nu. Dar chiar dacă aș urî din tot sufletul ceea ce-aș auzi, tot nu m-ar împiedica să te iubesc.

Fusese pentru prima oară când își exprimase sentimentele pentru ea în cuvinte și era uimit de cât de ușor fusese. După toate aparențele, Alina era de-a dreptul impresionată de confesiunea lui. Total șocată, mai bine spus. Ochii ei deveniseră imenși, cu pupilele atât de dilatate încât nu se mai vedea decât o linie foarte subțire și verde ca oceanul în jurul lor. Obrajii i se colorară într-un roșu incandescent, apoi se albiră precum laptele.

–Robert... șopti ea cu voce tremurată, în mod clar pregătindu-se de a nega posibilitatea ca el să poată nutri astfel de sentimente pentru ea.

–Șșșșșș....

Robert îi puse un deget pe buzele moi. Nu se așteptase ca ea să-i răspundă cu aceleasi cuvinte. Știa că ținea la el, iar faptul că era acolo cu el, în acel moment, era suficient. Cu mult mai mult decât sperase vreodată.

–E-n regulă, îi șopti.

Apoi o sărută delicat. Ea îi răspunse la sărut cu o ușoară disperare. Se atinseră. Se tachinară. Se tentară unul pe altul. Se atâtară.

–Fă dragoste cu mine, îi ceru ea într-un final, tremurând în brațele lui ca un boboc de trandafir într-o furtună.

Iar el îi îndeplini dorința.

Mult mai târziu, Alina adormi în brațele lui, răpusă de pasiunea ce și-o împărtășiseră unul altuia. Însă Robert rămase treaz. Și pentru că rămase treaz, descoperi ceva ce-l făcu să tremure pe dinăuntru, dar care nu-l surprinse cu adevărat. Numele pe care Alina îl strigase cînd ajunsese pe culmile extazului în brațele lui, îi aparținuse. Însă numele pe care îl murmura atunci când dormea, îi aparținea altui bărbat.

Alex.

✦

EROARE DE JUDECATĂ

Chiar dacă era esențial ca organizația Elite să funcționeze fără oprire, ritmul operațional oscila în funcție de numărul misiunilor pe rol și a altor factori, cum ar fi perioadele diferite ale unei zile. După aproape o decadă și jumătate în interiorul organizației, Alex deja intuia variațiile nivelului de activitate. Le percepea mai mult la un nivel subconștient, absorbind intensitatea ritmului din jurul său și ajustându-și comportamentul în mod automat în funcție de acesta.

Astfel, știu cu certitudine că era liniște și pace imediat ce păși afară din biroul lui. Nu pentru că nu se mai afla nimeni în Elite. Asta nu se întâmpla niciodată. Dar tensiunea obișnuită ce definea de obicei atmosfera lumii Elite părea o idee mai suportabilă. Alex chiar auzi ecoul unui hohot de râs de undeva de la capătul unui coridor.

Existau mai multe combinații de coridoare pentru a ajunge la sălile de antrenament, însă el o alese pe cea mai des folosită, colectând mai multe înclinări din cap în semn de salut de la diferiți colegi în drumul său. O parte din el rămânea mereu surprinsă ori de câte ori cineva se obosea să-l salute. Fusese ținut în mod deliberat atât de departe de colegii lui de-a lungul anilor, iar el devenise atât de distant, încât era obișnuit să fie tratat ca o specie ciudată de extraterestru, tolerată mai mult din necesitate. Ceea ce nu însemna că nu avusese parte de legături speciale cu anumite persoane. Din păcate însă, marea majoritate a prieteniilor pe care și le îngăduise nu rezistaseră prea mult, fie datorită exigențelor muncii sale, fie datorită mortalității extrem de ridicate pe teren. Însă dacă l-ar fi întrebat cineva care era motivul pentru care în ultima vreme mai toți colegii îl tratau ca pe unul de-al lor, răspunsul lui ar fi conținut doar un nume.

Alina.

Fosta lui elevă, muza lui spirituală într-un fel aproape bizar, jumătatea lui absolută, cu toate că speranțele ca ei să fie vreodată cu adevărat împreună...

Ea era cu Robert Keam în seara aceea. Îl auzise pe Vallis șicanând-o despre beneficiile de-a fi *protejata profesorului*. Ea îi răspunsese cu o remarcă picantă legată de temele pentru acasă, iar Alex se trezise zâmbind în ciuda junghiului de gelozie pe care-l simțise în inimă.

N-ai niciun drept, își reamintise când durerea ajunsese la apogeu. *Absolut niciun drept.*

Ajunse la capătul coridorului și o luă la dreapta, apropiindu-se de o cameră rotundă ca un acvariu pentru pești, în care se afla centrul de analiză a informațiilor. Aruncă o privire, știind că în mod sigur nu se afla nimeni acolo la ora aceea, însă își încetini pașii în mod automat când văzu că de fapt era cineva înăuntru. Femeia care-i bântuia gândurile era așezată pe un scaun, cu spatele la el, aparent studiind foarte atent niște imagini ce se succedau pe monitorul din fața ei. Alex observă niște schițe și planuri ale unor clădiri ce-i păreau vag cunoscute.

Ezită, dorindu-și să intre în încăpere, însă nefiind sigur că ar fi fost prea indicat. Fuseseră foarte atenți unul în preajma celuilalt în ultimul timp. La suprafață totul părea în regulă, însă oricine privea puțin mai atent, și-ar fi dat imediat seama că relația lor era extrem de fragilă. Se îndepărtaseră unul de celălalt. Cu greu mai formau o echipă sincronizată chiar și pe teren.

O studie pe sub sprâncenele încruntate. Alina stătea foarte dreaptă în scaunul ei, ca o școlăriță cuminte, în loc să aleagă o poziție tolănită ca de obicei, semn că lua foarte în serios ceea ce făcea. Darabana pe care o bătea cu degetele pe biroul din fața ei semnala că se afla într-o stare de tensiune nervoasă neobișnuită. Îi amintea de comportamentul ei deschis de la început – pe vremea când nu era decât un simplu recrut și automat eleva lui – de care se străduise să o dezvețe din răsputeri.

–*Arăți prea multe celor din jurul tău,* obișnuia să-i spună. *E ca și cum ar privi printr-o fereastră și-ar vedea toate secretele casei.*

–*Mai bine o fereastră, decât un afurisit de perete de piatră!* îi striga ea bosumflată.

Era îmbrăcată complet în negru, la fel ca și el, cu părul ei strălucitor prins în vârful capului la repezeală într-un fel de nod dezordonat. Alex se întrebă dacă ea chiar avea impresia că stilul acela sever îi diminua senzualitatea. Lui personal, i se părea nesuferit de atrăgătoare. De fiecare dată când îi vedea părul strâns în felul acela, nu se putea abține să nu-și imagineze plăcerea cu care i l-ar fi desfăcut.

Alina se mișcă brusc pe scaun și întoarse capul. Ochii ei se fixară în ai lui, declanșându-i un fior de dorință pe toată șira spinării. Îl privi foarte serioasă pentru câteva momente, apoi îi oferi un zâmbet imperceptibil. Alex rămase pe loc, privind-o la rândul lui, apoi se declară învins și păși în încăpere.

–Văd că ai rămas aici până târziu, comentă pe un ton neutru.

–Da, și se pare că nu sunt singura, răspunse ea în timp ce-și rotea ușor umerii, încercând să elibereze din tensiunea acumulată. Era clar că-și petrecuse ceva timp acolo.

Alex înclină capul cu un zâmbet în colțul gurii, în semn că marcase un punct.

–Credeam că ai... planuri pentru seara asta.

În ochii ei se ivi o undă de iritare, însă o secundă mai târziu dispăru ca prin farmec. Ce schimbare majoră față de Alina cea volatilă din trecut!

–Da, am avut. Cu Robert. Dar nu se simțea prea bine și a trebuit să amânăm.

Alex fu asaltat de o varietate extrem de complexă de emoții, însă avu grijă să-și păstreze o expresie neutră pe față.

–Îmi pare rău.

Alina își înclină capul puțin, continuând să-l privească, aparent o idee nesigură de sinceritatea lui. După câteva secunde însă, păru că-l crede pe cuvânt.

–Și mie la fel, replică cu o candoare dezarmantă.

Urmă o pauză cam lungă. Ochii lui gri-verzui rămaseră fixați în ochii ei verzi, sau poate era invers, nu prea își mai dădea bine seama. Alex rupse brusc conecția aceea tulburătoare, privind la monitor și încercând să vadă planurile și schițele pe care ea le studiase cu atât de multă atenție. Partea analitică a creierului lui se trezi în sfârșit la viață. Se încruntă.

–Locația din Munții Rif?

Gruparea Islamică Combatantă Marocană, un grup clandestin terorist transnațional cu celule operaționale în interiorul Diasporei Marocane din Europa de Vest, începea să se dezintegreze și apăruseră indicii că cei câțiva membrii rămași operau acum în slujba mai multor grupări teroriste. Majoritatea liderilor din Maroc și Europa fuseseră uciși ori arestați. De mai bine de un an, Elite ținea sub supraveghere cartierul lor general din Munții Rif, însă nu existau suficiente informații pentru a atesta că mai era operațional, sau deservit de ultimele rămășițe ale GICM.

–Știi ceva despre asta?

–Da, am analizat toate informațiile acum trei luni. Câteva schimbări în sectorul de sud-est, dar configurația generală a rămas cam la fel. N-am reușit să mai extrag ceva nou. E pe rol?

Ultima oară când verificase, locația din Munții Rif se afla pe lista secundară de priorități.

Alina încuviință din cap, indicându-i monitorul alăturat, unde se afla programul actualizat.

–Se pare că au apărut informații noi, confirmate de o sursă din regiune. Brett vrea să curățăm locul o dată pentru totdeauna. Situația

e încă neclară la sol, dar se pare că în douăzeci și patru de ore, vom beneficia de o fereastră de intervenție.

–Faci parte din echipă?

–Da.

–Cine?

–Rene.

Tăcură amândoi. Alina se foi pe scaun, în mod clar nemulțumită de ceva anume. Alex aștepta, nemișcat precum o stâncă. Într-o altă dimensiune, ar fi provocat-o să vorbească, poate chiar ar fi manipulat-o în vreun fel. Însă vremea aceea trecuse de mult. În cele din urmă, Alina oftă.

–Ceva e-n neregulă cu profilul misiunii. Ceva esențial.

–Ce anume?

–Păi, problema e că nu-mi dau seama exact. Nu pot să pun degetul pe o neregulă și să zic: uite, asta e. Plus că nu sunt sigură dacă are vreo legătură cu faptul că Rene nu este analistul meu preferat. Nu-l plac deloc în mod personal și n-am încredere în el nici din punct de vedere profesional.

–Bun, și?

–Și cred c-ar trebui să zic ceva, dar habar n-am ce. Nu vreau să mă apuc să arăt cu degetul aiurea înainte de-a analiza toate informațiile și profilul misiunii. Alina întoarse capul și-l privi cu ochi rugători. Știu că nu mai ești mentorul meu și că n-ar trebui să dau imediat fuga la tine când am probleme. Și mai știu că există un protocol strict în chestii de genul ăsta. Misiunea îi aparține lui Rene, nu ție. Dar ți-aș fi recunoscătoare dacă ai arunca un ochi peste profilul misiunii. Poate vezi vreo neregulă. Sau poate totul e-n regulă, și atunci îmi poți spune că sunt pur și simplu nebună. Oricum, ar fi mult mai bine decât să rămân în tensiunea asta.

Alex nu ezită nici măcar o secundă. Îi făcu semn să-i facă loc și se așeză pe un scaun în fața monitorului. Analiză toate informațiile disponibile, apoi citi cu atenție profilul misiunii, zâmbind în sinea lui. Instinctul Alinei era mai mult decât bun. Profilul misiunii prezenta, într-adevăr, iregularități esențiale. Însă înțelegea de ce nu putea pune degetul pe ele. De asemenea, credea că misiunea putea fi salvată și dusă la bun sfârșit. Cel mai important pentru el însă, era faptul că se puteau realiza toate astea fără ca ea să trebuiască să-și riște viața în mod nesăbuit, așa cum ar fi trebuit s-o facă dacă respecta profilul misiunii alcătuit de Rene.

Deschise din nou secțiunea cu profilul tactic. Alina avusese dreptate

când spusese că n-ar fi trebuit să-i ceară ajutorul în privința acelei misiuni. Nu mai era mentorul ei și protocolul pentru astfel de situații era foarte strict. Apoi mai era și respectarea scării ierarhice. Nu putea interveni în mod direct. Nu și de data aceea.

–Deci, ce părere ai? întrebă Alina cu voce joasă.

–Informațiile sunt slăbuțe rău.

Alina se încruntă.

–Au fost confirmate din două surse diferite.

–Și ambele nu sunt de prea mare încredere. Nu sunt altceva decât zeloți religioși.

–Asta înseamnă că tind să nu bage prea mult în seamă semnalele de alarmă, din moment ce cred că-l au pe Allah de partea lor?

Alex zâmbi amuzat. În stilul ei caracteristic, Alina descrisese situația mai corect decât ar fi reușit oricine altcineva. Acurateța logicii fostei sale eleve îi umflă pieptul cu mândrie.

–Exact, îi răspunse.

Alina își mușcă buza de jos și privi la schițele de pe ecran. Le studie tăcută pentru câteva momente, apoi întoarse capul să-l privească.

–Dacă fac abstracție de toate exagerările, pot remedia profilul misiunii, gândi cu voce tare.

–Da.

Alina îl privi din nou, în mod clar așteptând ca el să elaboreze ideea. Când el rămase tăcut, înclină din cap în semn că a înțeles.

–Și trebuie s-o fac singură.

Alex spera din tot sufletul că într-adevăr înțelesese. Discuția lor nu avea să rămână confidențială. Se îndoia că erau monitorizați în timp real, însă înregistrările audio-video aveau să fie analizate într-un viitor foarte apropiat. Iar dacă misiunea avea să se deruleze așa cum bănuia, fiecare gest și cuvânt rostit aveau să fie analizate la cel mai înalt nivel. Dorința de-a o ajuta cumva aproape îl sufoca, însă reuși să se controleze. În schimb, o privi în mod deschis, încercând să-i comunice tacit toată încrederea pe care o avea în calitățile ei de agent operativ.

–Bun, am înțeles. Altceva? întrebă ea.

–Rene a compensat iregularitățile din profilul misiunii punându-ți ție în spate mai toate sarcinile și responsabilitățile. E o tactică acceptabilă, însă nu atunci când ești lider de echipă.

–Mda... dacă pic eu, pică toată misiunea.

Era clar că nu era ceva nou pentru ea. Nu se aflase numai o dată în acea poziție.

–De data asta, da.

Urmă o pauză lungă, timp în care Alina se foi pe scaun, iar Alex aşteptă răbdător.

–Şi atunci, ce naiba fac? întrebă ea în cele din urmă, ridicând din umeri.

Nu se întâmpla foarte des să-i ceară ajutorul atât de deschis. De obicei, Alex o asista pe ocolite, mai mult şicanând-o în aşa fel încât s-o întărâte în găsirea unei soluții. Îl durea că trebuia s-o refuze atât de categoric acum, însă era spre binele ei.

–Asta trebuie să mi-o spui tu, răspunse el, indicându-i informațiile de pe monitor.

Alina oftă şi-şi puse mâinile sub bărbie, studiind din nou ecranul cu un aer de copil îmbufnat.

–Aş putea să refac profilul misiunii... să-i prezint lui Rene o altă alternativă.

–Da, ai putea.

Ea îşi muşcă din nou buza de jos, încruntându-se.

–Bănuiesc că nu pot recomanda amânarea misiunii.

–Nu.

Dacă într-adevăr exista o fereastră de intervenție împotriva grupării GICM, atunci trebuia neapărat folosită.

–Şi dacă recomand un număr mai mare de agenți?

–Cel mai bine ar fi să consideri că parametrii personalului sunt standard.

Alina oftă din nou, studiind din nou toate informațiile, apoi profilul misiunii. Se reîntoarse la schițele locației, apoi la planurile clădirilor. Alese două cadre şi le mări. Privi alternativ cadrele mărite cu cele originale şi amplasamentul lor în perimetrul de acțiune. Apoi mai citi o dată informațiile disponibile. Îşi muşcă din nou buzele şi se încruntă. Reveni la cele două cadre. În cele din urmă, întoarse capul să-l privească pe Alex.

–Ok, începu după ce trase aer adânc în piept. În primul rând, aş împărți echipa în perechi...

Îşi continuă prezentarea şovăielnic la început, cu pauze dese, în timp ce încerca să nu încurce toate ideile strategice pe care le împletea într-un profil viabil. Pe măsură ce vorbea însă, devenea tot mai fluentă, până când vorbele începură să-i zboare de pe buze precum o lecție gata învățată pe care o repetase de multe ori. Reconfigurarea profilului misiunii era excelent.

–Ți-a mai rămas strategia de evacuare, comentă Alex la sfârşit.

Alina se tensionă, în mod clar iritată de lipsa oricărui comentariu

pro sau contra. Ba chiar deschise gura pentru a protesta, însă o secundă mai târziu se opri, realizând că de data aceea tăcerea lui însemna o aprobare tacită.

–Bănuiesc că nu pot conta pe un atac tactic aerian, spuse pe un ton sarcastic.

Cu tot auto-controlul, Alex nu-şi putu abţine un zâmbet la auzul acelei sugestii ridicole.

–Nu prea cred. Dar te poţi folosi de AWACS.

Sistemul Aerian de Control şi Detectare – Airborne Early Warning and Control System – un sistem radar folosit la supravegherea şi întreruperea comunicaţiilor inamicului, este singurul element aerian multi-naţional integrat, cu ajutorul căruia se asigură comanda şi controlul comunicaţiilor de orice fel pentru toate operaţiunile speciale ultra-secrete. Organizaţia Elite opera cu ajutorul a trei S 100B Argus drept platformă AEW, în realitate trei jet-uri SAAB 340 ultra-moderne, dotate cu un sistem radar Ericsson Erieye PS-890.

Alina zâmbi maliţios.

–Le întrerup toate comunicaţiile, îi las orbi şi surzi, şi apoi...

Cu ajutorul câtorva întrebări bine formulate şi plasate, Alex o îndrumă cu blândeţe în elaborarea unui profil logistic şi tactic extrem de sofisticat, dar care măcar avea mari şanse de reuşită. Aproape instantaneu, Alina percepu sugestiile lui tacite, pe care le dezvoltă cu rapiditate şi acurateţe.

–Bun, comentă el, după ce o mai puse să mai repete încă o dată totul.

O simţea cum se abţinea din a-i cere mai multe aprecieri. Progresul pe care-l realizase era remarcabil, mai ales în ceea ce privea cucerirea îndoielii de sine, însă tot nu depăşise faza nesiguranţei atunci când era nevoită ca pe lângă viaţa ei să rişte şi vieţile altor agenţi operativi. Mai ales atunci când marja de reuşită era extrem de limitată.

–Mai ai vreo nelămurire? o întrebă Alex.

Alina se ridică de pe scaun, privind în jos la el. Părea obosită, era foarte palidă şi avea cearcăne.

–Şi dacă Rene nu vrea să asculte?

–Rene va conduce misiunea de aici, iar tu vei fi pe teren cu echipele. Fă ce trebuie să faci.

Munţii Rif, Maroc

Alina nu-şi dorea să acţioneze cum până la urmă decise că trebuia să acţioneze. Speră până în ultimul moment înainte de-a lua acea decizie să nu fie nevoită să o facă. Dar misiunea merse foarte prost chiar din

primele minute. Când membrii echipei pe care o conducea ajunseră fiecare la locul prestabilit, dezastrul era deja inevitabil.

Vallis, cu care lucra în pereche, părea să-i împărtășească părerile.

–*Merde*! mormăi printre dinți în timp ce se adăposteau după un jeep militar de gloanțele care zburau peste tot în jurul lor. Am încurcat-o!

Alina analiză poziția tactică a fiecărui agent, încercând cu disperare să găsească o soluție pentru a-i scoate vii de acolo, preferabil cu misiunea îndeplinită cu succes. Nu găsi niciuna. Dacă respectau profilul standard al misiunii, nu aveau nicio șansă de supraviețuire.

–Rene, spuse cu voce joasă, trecându-și o mână peste frunte pentru a-și șterge transpirația rece. Suntem înconjurați. Anunță evacuarea!

–Negativ, îi răspunse vocea lui Rene în ureche. Misiunea rămâne pe rol. Delta, pregătiți-vă de infiltrare în douăzeci de secunde.

–Negativ, replică o altă voce bărbătească aparținându-i lui Edgar, un agent operativ sub a cărui comandă se afla echipa Delta. Suntem complet blocați.

–Inacceptabil! lătră Rene pe un ton iritat. Vă mișcați fundurile în cincisprezece minute!

–Inacceptabil? repetă Vallis uimit.

O explozie puternică în dreapta lor îi aruncă la pământ. Inamicul câștiga teren. Profilul misiunii creat de Rene se dovedea din nou cât se poate de greșit, la fel și predicția de *rezistență tactică minimă*.

La naiba, se gândi Alina în timp ce-și acoperea capul cu mâinile, pentru a se proteja de ploaia de pământ, piatră și metal ce cădea peste tot în jurul lor. *Dacă supraviețuiesc și de data asta...*

Încă o explozie, de data aceasta și mai aproape de poziția lor. Gata, nu mai aveau timp de pierdut.

–Gamma, pregătiți-vă să amplasați explozibilul, ordonă Rene.

–Gamma, rămâneți pe loc, contracară Alina imediat. Zona nu e sigură.

Idiotul de Rene nu vedea în ce situație se aflau? Monitorul cu imaginile transmise în timp real prin intermediul satelitului se afla chiar sub nasul lui! Ordinul pe care tocmai îl dăduse era o nebunie!

– Ce-ai spus?

–Alina, repetă?

Prima întrebare venise de la Rene. A doua de la Dither, liderul echipei Gamma. Cele două voci se loviră distorsionat în urechea Alinei. *Fă ce trebuie să faci,* o încurajă o a treia voce în mintea ei.

–Gamma, rămâneți pe loc, repetă, o curioasă stare de calm învăluind-o precum o mantie protectoare.

Timpul parcă încetini, totul devenind extrem de clar. Probabil se afla foarte aproape de moarte, și cu toate astea, nu se simțise nicicând mai vie. Cu coada ochiului, îl văzu pe Vallis cum despacheta ceva din rucsacul pe care-l avusese în spate. Întoarse capul. El îi întâlni privirea.

–Avem niște jucării în plus pe aici, cu complimente din partea lui Alex, îi spuse cu voce răgușită. Dacă ai vreun plan alternativ, pune-l în aplicare. Eu personal, te susțin. Și-ți garantez că la fel vor face toate echipele.

–La naiba! urlă vocea lui Rene. Delta, mișcarea în cinci secunde!

–Delta, staţi pe loc, ordonă Alina cu voce fermă. Alex...

Paris, Franța

–Aici, răspunse imediat Alex, încercând să-și ignore bătăile inimii care i-o luase razna.

Avea să-și permită mai târziu să facă un atac de cord. Prioritatea lui numărul unu în acel moment era să o ajute pe Alina în ceea ce devenea o rebeliune generală. Plus că în agendă mai era trecută și o lecție usturătoare la adresa cretinului responsabil pentru dezastrul care se întâmpla la o jumătate de lume distanță de ei. Dezastru care se putea solda cu pierderi masive de vieți pentru Elite, iar Alina era prinsă chiar în mijlocul evenimentelor.

–Închide canalul lui Rene și schimbă pe B.

–Dacă o faci, ai încurcat-o, amenință Rene.

–Dacă n-o fac, îi pierdem pe toți, răspunse Alex, în timp ce-i făcea semn operatorului tehnic de serviciu să se dea la o parte de la pupitrul de comandă, pentru a-i lua locul.

–Nu ești autorizat să faci asta, Alex. E misiunea mea, nu a ta, îi aruncă Rene peste umăr.

–Începând din momentul ăsta, nu mai e, declară Alex cu o finalitate tăioasă, menținându-și privirea pe ecranul principal.

Schimbă canalul de comunicație, eliminându-l astfel pe Rene din joc.

–Rene e pe dinafară, anunță, degetele alunecându-i cu rapiditate pe tastatură. Securizez acum comunicațiile.

–Beta, asigurați-i spatele lui Delta, ordinele Alinei începură să curgă fluid. Delta, pregătiți-vă pentru plasamentul explozibilului. Gamma, retragerea la punctul de modulare A. Infiltrați-vă prin partea de vest, avem flancul complet descoperit. Noi vă asigurăm spatele.

Urmă o tăcere scurtă, timp în care liderii de echipă asimilau șocați schimbarea de comandă și modificarea profilului misiunii. Apoi, fiecare răspunse pe rând, cu voce fermă:

–Beta, se conformează.

–Delta, se conformează.

–Gamma, se conformează.

–Alex? Invocarea numelui lui fu acoperită aproape în întregime de zgomotul împușcăturilor, urmat de un urlet de agonie.

–Sunt aici.

–Trebuie să le tai comunicațiile. Poți să aranjezi cu AWACS?

–De cât timp ai nevoie?

–Cel puțin un minut.

–Bun, mă ocup eu. În cât timp?

–Nouăzeci de secunde, începând de acum.

O explozie uriașă trimise unde de vibrații în urechea lui Alex.

–Delta, pe poziție, raportă vocea lui Edgar câteva secunde mai târziu. I-am curățat pe băieți în zona noastră.

–Avansați până la zona trei! strigă Alina pentru a acoperi răpăitul neîncetat al împușcăturilor, vocea ei sunând ca și cum ar fi alergat cât de tare o țineau picioarele. Mențineți-vă poziția până vă dau un semnal. Gamma?

–Pe poziție. Punct de modulare A liber. Dither e scos din joc, am preluat comanda.

–Puteți...

–Afirmativ. Mergem până la capăt.

–Nu vă mișcați până la semnalul meu. Infiltrare directă.

–Am înțeles.

–Alex?

–Inițiez secvența în patruzeci și cinci de secunde.

–Suntem pregătiți.

–Ok. Intrăm online pe frecvență.

Alex alunecă pe scaunul cu rotile până la un alt pupitru de comandă și introduse coordonatele. *Totul arată bine până aici.* Sau dacă nu bine, măcar în parametri de eroare acceptabili.

–Treizeci, anunță cu voce tensionată.

–Dezactivați canalele de comunicații la șapte, le ordonă Alina agenților operativi Elite.

–Beta pe poziții, declară o voce masculină.

–Bruiaj în zece, replică Alex. Nouă, opt, șapte...

Cu toate că încercă să facă tot posibilul pentru a prelungi semnalul de bruiaj, Alex nu reuși să mențină acoperirea electronică mai mult de cincizeci și trei de secunde. Însă cum comunicațiile Elite se întrerupseră imediat ce se activă semnalul AWACS, deveniră cele mai lungi și mai

tensionate secunde din viața lui.

–Patruzeci de secunde, anunță cu voce neutră, închizând ochii. Patruzeci și cinci de secunde. Redeschise ochii și-și sterse palmele transpirate pe pantaloni, apoi introduse o comandă pe tastatură.

Nimic.

–Cincizeci de secunde.

În urechea lui izbucni un piuit care deveni tot mai asurzitor pe măsură ce pulsul electronic își atingea limitele. Alex atinse modulatorul audio, reducând volumul sunetului. Tremurând pe dinăuntru, însă părând extrem de calm celor din jurul lui, reintroduse comanda cu degete sigure. Electricitatea statică îi asaltă timpanele. Stomacul i se ridică în gât. *Haide, haide, te rog, fii în viață...* Priviea lui se fixă pe ecranul monitorului întunecat. *Te rog, Alina...* Ecranul pâlpâi o dată. De două ori. De trei ori. Grila de monitorizare începu să se contureze ușor pe fundalul întunecat. Un punct roșu ca sângele proaspăt se materializă în sectorul de vest. Apoi încă unul... și încă unul. Supraviețuitori. Agenții Elite.

–Alina? reuși cu greu să șoptească în microfon.

Încă o pârâitură de electricitate statică. Mai multe puncte roșii răsăriră pe grilă precum macii pe un câmp părăsit. Acum se mișcau.

–Țintă distrusă, anunță Alina cu voce răgușită. Edgar e rănit, Diether e mort. Misiune completă.

Respirația pe care Alex nu realizase că și-o ținuse îi explodă din plămâni. Se simțea amețit.

–Recepționat, reuși să răspundă în următoarea fracțiune de secundă. Evacuarea la punctul de extracție. Două minute.

–Am înțeles.

Alex se prăbuși pe spătarul scaunului, tremurând din toate încheieturile. Tresări imediat ce auzi un ordin bubuind cu ecou prin sistemul audio:

–Alex și Rene, lătră Grant. La mine în birou imediat!

Grant se întoarse cu fața spre ușă imediat ce o auzi deschizându-se. Rene dădu buzna înăuntru primul, livid de furie. Grant clătină mental din cap. Cu toate că-i înțelegea furia, nu putea admite un asemenea comportament de exteriorizare a emoțiilor din punct de vedere profesional. La fel cum nu putea admite nici enorma greșeală tactică pe care o comisese prin acea intrare.

Rene Guilleaume era un bărbat de vârstă medie, o idee plinuț, cu păr

grizonat și riduri adânci în jurul ochilor săi de un albastru decolorat. Odată cu pierderea tinereții, pierduse și bunul simț de a-și accepta greșelile. De învățat din ele nici nu mai putea fi vorba. Sacrificarea câtorva agenți operativi nu reprezenta nimic altceva în opinia lui decât un rău necesar pentru a se impune și avansa pe scara ierarhică. Lupta pentru binele comun îl lăsa rece.

Era evident că Rene considera intrarea lui înaintea lui Alex drept un avantaj psihologic în acel moment. Probabil că în alte situații ar fi fost adevărat, însă de data aceasta, cel din urmă avea avantajul de-a adulmeca terenul și a se pregăti pentru bătălia inevitabilă.

Rene se opri la câțiva pași în fața lui Grant. Pe față avea întipărită o expresie agresivă, iar coloana vertebrală îi era țeapănă ca o coadă de mătură. Mișcându-se ca o felină, Alex se opri la câțiva pași în spatele lui, expresia feței lui impasibilă precum cea a unei statui de marmură.

–Vreau o explicație nu mai lungă de-o propoziție de la fiecare dintre voi, spuse Grant cu o voce ca de gheață. Ce naiba s-a întâmplat acolo?

–Alina a provocat o adevărată rebeliune, nerespectând ordinele mele de-a rămâne în parametrii tactici în repetate rânduri, și asta în timpul unei misiuni cu un profil prestabilit și aprobat, se repezi Rene să explice primul. Alex nu numai că a complotat cu ea, ci m-a scos complet din comandă.

Grant schiță o grimasă.

–Astea-s două propoziții. Alex?

–Misiune îndeplinită, veni răspunsul laconic.

Rene începu să se întoarcă cu fața spre Alex. Când ajunse la jumătatea distanței însă, se răzgândi și se întoarse înapoi, în mod clar începând să realizeze cât de greșit își alesese poziția pentru acea confruntare în trei. Nu-și putea înfrunta fățiș oponentul, fără a lăsa impresia că-și tratează total nerespectuos superiorul. Grea dilemă. Buza de sus începu să-i tremure imperceptibil, iar Grant își stăpâni cu greu un hohot de râs.

–Domnule, spuse Rene printre dinți, obrajii lui căpătând o urâtă tentă cărămizie. Nu asta e important.

–Nu crezi că e important succesul unei misiuni? întrebă Alex din spatele lui.

Întrebarea adresată pe un ton extrem de politicos, era în mod clar o capcană. Grant știa că în mod normal Alex n-ar fi făcut niciodată așa ceva unui alt agent, însă acum se impuneau măsuri de urgență.

Rene ar fi trebuit să se gândească de două ori înainte de-a lua momeala. Din nou începu să se întoarcă către Alex, din nou se opri brusc și se întoarse înapoi cu fața la Grant. Mîinile i se strânseră în pumni.

–Alina a provocat o revoltă cu bună știință!

–Într-adevăr, recunoscu Grant pe un ton neutru. Mă întreb însă dacă

misiunea a fost îndeplinită cu succes în pofida, ori datorită acestui fapt?

Se lăsă o tăcere mormântală. Rene se albi la față, apoi se întunecă. Grant își mută privirea la Alex.

–Din câte am înțeles, ai studiat profilul acestei misiunii încă dinaintea inițierii ei.

–Da.

–Și?

–Informații insuficiente și greșit interpretate. Profilul misiunii... destul de ambiguu.

–Pe naiba! interveni imediat Rene.

Grant întoarse capul să-l privească.

–N-ai avut niciun motiv să anticipezi dificultăți în timpul infiltrării agenților?

Rene ezită înainte de a răspunde, probabil sesizând o capcană.

–Alina a venit să mă vadă înainte de misiune și mi-a spus că are mari îndoieli în legătură cu profilul pe care l-am creat. Sincer, am crezut că vrea doar să-și protejeze propria piele. N-avea nicio logică în ce spunea.

–Și profilul reconfigurat al misiunii pe care ți l-a prezentat?

Cu toate că nu se apropiase de Rene și nu-i invadase spațiul personal, prezența fizică a lui Alex radia o aură atât de tensionată, încât era de mirare că nu declanșa fulgere spontane în încăpere.

–Bine, admise Rene printre dinți. Așa e, am trimis-o la plimbare. Câte misiuni are la activ față de mine? Alex, dacă aș fi știut că propunerea de schimbare a profilului venea de la tine...

Alex nu spuse nimic. Îl fixă cu o privire sceptică, menținându-și poziția de soldat perfect cu mâinile prinse la spate.

–Continuă, spuse după câteva momente prelungite de tăcere, pe un ton mai dur ca oțelul.

Rene întoarse capul spre Grant, înghițind convulsiv în gol. Ochii lui îi implorau ajutorul.

–Domnule?

–Nu știu cât de curios e Alex să afle ce-ai fi făcut dacă te-ar fi confruntat el personal în locul Alinei în legătură cu profilul acestei misiuni, dar eu sunt chiar foarte curios. Mai ales din moment ce-ai fost extrem de reticent la sfaturile lui și cu alte ocazii.

–Păi... eu...

Grant ridică mână, făcându-i semn să tacă.

–În scris, Rene. Bâlbâielile tale îmi crează dureri de cap. Vreau un raport complet pe biroul meu în două ore. Să incluzi și profilul modificat al Alinei. Vreau un raport complet al tuturor agenților imediat ce sosesc înapoi la bază.

–Da, domnule, desigur.

–Poți pleca. Alex, rămâi pe loc.

Alex rămase nemișcat. Grant, pe de altă parte, începu să măsoare biroul cu pași largi imediat ce Rene o șterse afară pe ușă cu coada între picioare. Și-ar fi dorit să poată lovi ceva. Sau mai bine să arunce cu ceva. În cele din urmă, se opri direct în fața agentului operativ care-l privea cu o expresie impasibilă.

–Există un protocol foarte bine determinat pentru situații de genul ăsta, Alex, enunță clar fiecare cuvânt în parte, simțindu-se foarte aproape de limita răbdării.

–Da. Admiterea era rece, fără a fi însă provocatoare.

Îl descumpăni pe Grant, care se aștepta la o împotrivire cât de mică.

–Sugerezi cumva că Alina a respectat-o? întrebă pe un ton sarcastic.

–Alina a făcut tot ce-a putut pentru a îndeplini obiectivul misiunii.

Înapoi la succesul misiunii. Normal. Dacă s-ar fi putut afirma despre organizația Elite că ar fi avut vreo religie oficială, atunci totul s-ar fi învârtit în jurul adorării rezultatelor. Un rezultat pozitiv justifica metodele folosite pentru a se ajunge acolo.

Grant își vârî mâinile în buzunarele pantalonilor.

–Și dacă s-ar fi respectat profilul creat de Rene?

–Misiunea ar fi eșuat și-am fi suferit pierderi masive în rândul agenților operativi.

–Ți-ai paria viața pe afirmația asta, Alex?

Nu primi niciun răspuns. Alex se mulțumi să-l privească cu aceiași ochi impasibili.

–Dar colegii Alinei? insistă Grant. Ei și-ar paria viața?

–Cred că tocmai au făcut-o.

Grant încuviință din cap.

–Alina ți-a cerut sfatul în legătură cu această misiune?

–Da. Avea nelămuriri și voia să le discute și cu altcineva înainte de-a merge la Rene.

–Și te-a ales pe tine.

Alex ridică ușor din umeri.

–Reconfigurarea profilului misiunii...

–Îi aparține ei.

Ochii lui Grant se îngustară suspicioși, cu toate că instinctul îi spunea că Alex n-ar fi mințit niciodată în legătură cu ceva atât de grav. Sau măcar nu sută la sută. Din ceea ce văzuse pe parcursul misiunii, stratagema tactică avea în mod clar semnătura Alinei, însă folosirea sofisticată a serviciilor AWACS...

–Chiar așa?

–Ne aflam amândoi în centrul de analiză când a făcut-o. Poți studia înregistrările.

Grant fu asaltat de o succesiune de emoții: surpriză, iritare, pură admirație. Deci Alex reușise cumva să aibă și dovezi clare. Extrem de convenabil. Fusese dintotdeauna un as în răstălmăcirea procedurilor standard. În timp ce alții se revoltau împotriva regulilor, el le ocolea în mod sistematic.

–Am înțeles. Grant își scoase mâinile din buzunare. Vreau un raport pe biroul meu în douăzeci și patru de ore.

Alex se întoarse pe călcâie și se îndreptă spre ușă, Grant îi permise să pună mâna pe clanță înainte de a-l prinde din nou în laț.

–Alex.

Subordonatul său se reîntoarse cu fața la el, păstrându-și aceeași expresie impenetrabilă pe față. Era clar că nu se așteptase să-i fie îngăduită ieșirea fără ca o ultimă carte să fie aruncată în joc.

–Alina a avut noroc, spuse Grant.

–Nu. Contrazicerea fusese rostită pe un ton calm, însă dur ca oțelul. A avut dreptate.

⌖

Alina părăsi sala de *briefing* cu pași repezi, fără să mai privească înapoi. Nici nu era nevoie. Misiunea luase sfârșit. Organizația Elite își atinsese scopul, exact după cum sunaseră ordinele. Nu mai conta că trebuise să ucidă zeci de oameni pentru a îndeplini acele ordine, nici că trebuise să-i înșele mai întâi, să le taie comunicațiile, lăsându-i să orbecăie îngroziți în timp ce încercau să supraviețuiască. Oameni ca și ea... fiul cuiva, fratele, soțul, tatăl cuiva.

Undeva, departe, erau familii care-și boceau morții, iar ea fusese instrumentul prin care li se crease acea suferință. Trebuia să accepte toate astea, făcea parte din iadul ei personal în care trebuia să-și ducă existența, modul ei de-a plăti într-un fel pentru toate. *Treci peste sau eșuează, supraviețuiește sau nu.* Numai printr-un miracol nu se prăbușise în genunchi în timpul raportului, copleșită de hohote de plâns. Oare cum ar fi reacționat Rene la o asemenea scenă?

Părăsi baza organizației Elite, inspirând adânc. Aerul era parfumat cu aroma primăvăratică a primelor flori. Noi începuturi, ceva ce ei nu avea să i se permită niciodată.

⌖

Robert Keam o așteptase pe Alina toată noaptea precedentă și toată ziua. Știa că era plecată, însă numai aflându-se în apartamentul ei îl făcea să se simtă mai puțin gol pe dinăuntru. Așa că o așteptă răbdător, privind în gol afară pe geam în marea majoritate a timpului, parcă invocându-i prezența. Apoi se băgă în pat și se înconjură cu mirosul ei.

La primele ore ale amurgului, când auzi ușa de intrare deschizându-se, era treaz. Însă nu sări ca ars din pat și nu alergă în întâmpinarea ei, ci rămase nemișcat și se prefăcu că doarme. De ce alese să procedeze așa, era neclar chiar și pentru el însuși.

Aștepta cu ochii închiși, inspirând și expirând ritmic. În cele din urmă, mai mult îi simți prezența în dormitor decât o auzi intrând. Mai mult o simți decât o auzi cum pășește până la pat, unde el continua să se prefacă adormit. Un miros ciudat... neplăcut îi gâdilă nările. O fracțiune de secundă mai târziu, îi simți palma suspendată deasupra capului. Nu-l atinse. Pentru că dacă ar fi făcut-o, indiferent de cât de ușoară sau trecătoare ar fi fost acea atingere, ar fi simțit-o până în măduva oaselor.

O simți cum pășește înapoi. Apoi se întoarse cu spatele la el și intră în baie, închizând ușa după ea. Timp de zece, cincisprezece secunde, urmă o tăcere mormântală. Apoi se auzi apa curgând în baie. Câteva secunde mai târziu, Robert fu șocat să o audă vomitând violent.

–Of, Alina..., șopti, deschizând ochii.

Nu-și dădu seama cât timp continuă coșmarul acela, nu era ceva ce se putea măsura în minute sau secunde. Până la urmă, se lăsă din nou liniștea. Apoi auzi cum se trase apa la toaletă. Iar apa din baie continua să curgă fără oprire.

După câteva minute, Robert se ridică în șezut și se trase la marginea patului. Apa din baie se opri pentru o secundă, apoi se auzi dușul. Care curse, curse, și iar curse la nesfârșit. Robert începu să-și muște buza inferioară cu un aer preocupat, împletindu-și și despletindu-și degetele. Ceva era în neregulă. Ascultă. Aștepta. Își imagină.

Într-un final, apa de la duș se opri. Tăcere. Și mai multă tăcere. Într-un fel, era cel mai oribil sunet pe care-l auzise vreodată. Argumentele care i se perindau prin mintea febrilă în favoarea de a rămâne unde era, îngăduindu-i astfel Alinei să termine ceea ce făcea, erau foarte solide. Argumentele împotrivă...

Robert se ridică în picioare și străbătu camera până la ușa băii.

–Alina?

Niciun răspuns. Apăsă pe clanță și fu surprins să vadă că ușa era descuiată. O găsi așezată pe marginea căzii, înfășurată într-un prosop.

Capul îi era plecat în față, cu părul lipit de gât, obraji, răsfirat pe umeri. Mâinile îi atârnau fără vlagă între genunchii ușor depărtați.

Apa cu care aparent încercase să-și curețe cu mult mai mult decât trupul, fusese aproape fiartă. Aerul din baie era îngreunat de vapori denși, totul în jur aburit. Ceva în atitudinea și postura ei făcu să i se zbârlească părul pe ceafă. O senzație de frică îi escaladă coloana vertebrală cu degete de gheață.

–Alina? se forță să-și îndulcească vocea, vorbindu-i ca unui copil sălbatic.

Alina tresări și-și ridică capul. Ochii îi erau de un verde aprins ca jadul, iar privirea înfricoșător de pierdută. Tremurând pe dinăuntru, Robert observă cum toată culoarea îi dispăru din obraji. Cearcănele aproape negre îi ieșeau și mai mult în evidență în paloarea aceea fulgerătoare. Dar ce-l șocă cel mai tare era tăietura lungă pe care o văzu pe obrazul ei stâng.

Privirea lui coborî pe o arsură urâtă de pe brațul stâng. Pielea se bășicase și lucea în mod ciudat, de parcă ar fi fost unsă cu alifie. O trusă medicală era deschisă pe jos.

Doamne, gândi, însă nu fu sigur dacă n-o spusese cu voce tare. *O, Doamne, Dumnezeule...*

Brusc, ochii Alinei se limpeziră, trupul ei își recăpătă agilitatea și grația cu care era obișnuit.

–Nu-ți face griji, sunt bine, spuse cu voce neutră.

Respirația i se opri în gât la tonul ei rece.

–Îmi cer scuze dacă te-am trezit, adăugă în mod politicos.

Robert nu știa dacă ar trebui să plângă în hohote, ori să facă un scandal monstru. Instinctul îl avertiză că femeia pe care o iubea n-ar fi suportat să-l vadă plângând, sau în general suferind pentru ea în vreun fel, așa că alese furia.

–Îți... ceri scuze? reuși să articuleze după câteva secunde.

Alina se ridică în picioare cu grația ei atletică obișnuită. Robert aproape scăpă un strigăt de oroare când văzu ce reflecta oglinda din spatele ei. Vânătăi negre și albăstrui, unele conturate cu galben, tăieturi... multe, foarte multe.

Ochii lui șocați îi întâlniră pe ai ei. Privirea ei era impenetrabilă.

–Am avut chestii și mai rele de atât, spuse Alina după o pauză dezastruoasă.

Robert deschise și închise gura de câteva ori. Îi veniră în minte toate cicatricile pe care le observase pe trupul ei. Le știa foarte bine, din moment ce le sărutase și mângâiase cu reverență de zeci de ori, însă

nu putuse niciodată s-o întrebe despre ele. Nu avusese curajul necesar.

–Și asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Alina clipi, părând uimită de întrebare.

–N-ar trebui să te facă să te simți în niciun fel.

Din nou, Robert trebui să aleagă între lacrimi și furie, și din nou o alese pe cea din urmă.

–Cum te-ai simți tu, dacă rolurile noastre s-ar inversa? o întrebă, privind-o fix.

Alina fu străbătută de un fior.

–Robert...

–Mi-ai îngădui să mă ascund în felul ăsta, spunându-ți că sunt bine?

Urmă o pauză foarte lungă. Alina nu răspunse, iar Robert avu impresia că o împinsese undeva dincolo de cuvinte.

–Alina, te rog, spuse în cele din urmă, cu vocea încărcată de emoție.

Făcu un pas spre ea. Când observă că nu se retrase și nici nu încercă să-l oprească, se apropie mai mult de ea. Încet, foarte, foarte încet, întinse mâna și o atinse. Ea tresări atât de violent, încât Robert păși înapoi.

–Te rog, Alina. Numai de data asta... vorbește cu mine, lasă-mă să te ajut.

Ea aștepta un timp îndelungat până răspunse, atât de mult încât el crezu că nu avea s-o mai facă niciodată. Însă când își plecă capul resemnat, simți atingerea degetelor ei pe păr. Își retrase însă imediat mâna, de parcă se temea că el avea s-o refuze.

–Nu pot, spuse aproape în șoaptă. Îmi pare rău, Robert... nu pot vorbi cu tine despre asta nici acum, nici mâine, niciodată. Ar fi mult prea periculos pentru amândoi.

Ochii lui se îngustară.

–În ce ești implicată Alina?

Ea îi puse un deget pe buze pentru a-l face să tacă.

–Nu mă întreba. Nu vreau să te mint. Nu acum, nu în momentul ăsta.

–Mai ții minte ce ți-am spus acum ceva timp, că indiferent ce-aș afla despre tine tot nu m-ar influența să nu te mai iubesc? E adevărat.

Alina începu să tremure.

–Ba nu-i adevărat. Pentru că femeia pe care o iubești e o iluzie. Nu sunt cine și ce crezi tu că sunt. Cine sunt... *ce* sunt, probabil te-ar dezgusta, însă tot n-ai putea înțelege vreodată cu adevărat.

Robert o luă în brațe.

–Și dacă te înșeli? îi șopti în păr. Te-ai gândit vreodată la asta?

Rămaseră așa un timp îndelungat, nefiind siguri când începu să

moară lumina din jurul lor. Amurgul se strecură pe ferestre cu umbre movulii, învăluindu-i într-o mantie protectoare, parcă încercând să amâne momentul dureros al adevărului măcar pentru încă o noapte.

✦

ULTIMA SUFLARE

Robert Keam era pe moarte. Nu într-un sens filozofic sau abstract de genul seminarului intitulat *Naşterea, primul pas spre moarte*, pe care-l ţinuse cândva. Robert era pe moarte în adevăratul sens al cuvântului. Cancerul cu care se războise de ani de zile câştigase teren, iar acum soarta îi era pecetluită.

Ştiuse asta de ceva timp, chiar dinainte de relaţia cu Alina. De câteva ori chiar fusese pe punctul de a-i spune, însă n-o făcuse. Adevărul era că nu prea-şi dorea să vorbească cu nimeni despre asta. Dacă ar fi făcut-o, ar fi însemnat să conştientizeze cu adevărat că nu mai avea mult de trăit. Iar el încerca cu disperare să nu se gândească la nimic altceva decât la viaţa care-i mai rămăsese. Să şi-o trăiască din plin. Alături de ea. Un alt motiv pentru care nu-i spusese nimic fusese şi teama de a vedea sentimentul de milă oglindit în ochii ei ori de câte ori îl privea. Nu-i spusese din egoism, pur şi simplu.

Adevărul. Adevărul era că...

Adevărul era că nu mai era singur în camera de spital unde zăcea. Îşi dăduse seama de asta uşor, uşor, în ciuda ceţii în care plutea datorită medicamentelor cu care fusese sedat. Îşi îngădui să mediteze la acea idee pentru o vreme înainte de a se lupta să deschidă ochii. Era ca şi cum încerca să ridice greutăţi cu pleoapele. La început, vederea îi era înceţoşată, însă la un moment dat i se limpezi suficient de mult cât să desluşească trăsăturile bărbatului îmbrăcat în negru care stătea pe un scaun lângă patul lui. *Îngerul Morţii,* se gândi. O pace ciudată îl invadă în momentul în care simţi privirea gri-verziue a vizitatorului.

–Alex..., reuşi să-i rostească numele după câteva secunde. De ce nu mă surprinde oare că eşti aici?

Alex nu spuse nimic, iar Robert decise că-i plăcea lipsa oricărui răspuns. Erau multe lucruri de învăţat de la un bărbat care nu se obosea să răspundă la o întrebare retorică.

Robert se concentră să-şi înghită saliva, apoi puse întrebarea care-l obseda:

–E şi Alina aici?

–Nu, răspunsul era blând. Dar o să vină, dacă asta îţi doreşti.

–Dacă *eu* doresc? răspunse Robert, rostind pronumele personal pe un ton puţin provocator.

Alex nu se obosi să răspundă. În schimb, trecu direct la subiect, la

esența acelei întâlniri.

–Va suferi foarte tare dacă nu va putea să-și ia rămas bun de la tine.

Robert încuviință din cap în semn că a înțeles.

–Iar tu ai face orice ca ea să nu sufere, nu-i așa?

În ochii lui Alex apăru o licărire de smarald, apoi privirea îi redeveni ca de oțel.

–Da.

–Atunci e bine, spuse Robert, surprins de duritatea din propria voce.

Urmă o pauză scurtă. Apoi:

–Trebuie să-i dai voie să-și ia rămas bun.

Respirația lui Robert tremură. Alina, atât de vibrant de frumoasă, atât de vie, să-l vadă în felul acela... să fie nevoit să privească în adâncimile ochiilor ei verzi, să vadă întrebarea acuzatoare *"De ce nu mi-ai spus nimic?"* oglindită acolo, în loc de afecțiunea caldă din timpul celor câteva luni împreună, cele mai fericite luni din viața lui...

Alina va suferi... Iar el va fi mort. Dispărut pe vecie. Nu va mai exista decât în amintiri.

Bărbatul care-l veghea acum, cel care în mod clar o cunoștea pe Alina cu mult mai intim decât ar fi putut Robert într-o viața întreagă, credea că moartea lui n-ar afecta-o atât de tare dacă ar fi avut o șansă să-și ia un ultim adio. Probabil că avea dreptate.

–Da, răspunse șoptit. Trebuie...

Chiar înainte ca vederea să i se încețoșeze din nou, iar el să alunece înapoi în brațele somnului iertător de gânduri și durere, îl văzu pe Alex scoțând un telefon mobil din haina neagră. Ultimul lui gând coerent fu că Alina avea un telefon absolut identic.

Robert nu avea idee cât timp dormise. Și nici nu avea vreo importanță. Când se trezi, observă că lumina din camera sa de spital era mai slabă, iar Alex se afla tot la căpătâiul lui, fără să pară că și-ar fi schimbat poziția.

–Alina...

–În curând.

Robert încercă să-și umezească buzele crăpate cu limba. Alex se ridică de pe scaun, un pahar de plastic materializându-se în mâna lui. Îi sprijini capul cu bândețe, ajutându-l să ia câteva înghițituri din apa rece.

–Știe? întrebă Robert după ce Alex îl așeză la loc pe pernă.

–Nu.

–Are vreun rost să te întreb cum ai aflat tu?

–Nu e important.

Robert zâmbi satisfăcut.

–Probabil că ai fi nevoit să mă lichidezi dacă mi-ai spune, nu-i așa? Vânzător de obiecte de artă, pe naiba!

Buzele lui Alex se relaxară într-un zâmbet imperceptibil. Prin adâncurile ochilor lui gri-verzui alunecă ceva ce Robert identifică drept admirație.

–Probabil, veni răspunsul laconic.

Robert chicoti, regretând din suflet că nu avea să cunoască niciodată mai multe despre acest bărbat, cu excepția atingerii lui remarcabil de blânde, în contrast total cu codul de oțel după care se părea că-și ghida întreaga existență.

–Cum ai reușit să intri aici? îl întrebă după o scurtă pauză.

Nu avea rude și nu-i informase pe colegii lui unde se afla. Se așteptase să moară complet singur.

–I-am spus asistentei că sunt preotul tău.

Oricât de nebunește suna, Robert își dădu seama că explicația păruse cât se poate de logică. Un bărbat îmbrăcat în negru, arătând auster și aproape ascetic, cu ochi atât de adânci ce păreau că înțeleg orice suferință umană, putea trece drept un preot.

–Și te-a crezut.

–Am fost antrenat să devin foarte convingător.

⌖

Robert mai pierdu o bună bucată din timpul care-i mai rămăsese. Când se trezi din nou, veioza de pe noptieră era aprinsă, însă întoarsă în așa fel încât să nu-l bată lumina în ochi.

Alina tot nu sosise. Însă Alex era acolo. Preotul lui. Nu mesagerul morții cum crezuse inițial, decise în gând. Mai degrabă un bărbat în carne și oase, care stătea de strajă pentru a alunga moartea suficient de mult timp cât să-i ofere femeii pe care în mod evident o iubea, șansa de a-și lua rămas bun de la celălalt bărbat din viața ei.

–N-aș fi putut face ceea ce-ai făcut tu, spuse Robert cu voce joasă.

–Ce anume?

–Să stau deoparte în timp ce ea era cu un alt bărbat.

–Ai fi făcut-o, dacă ai fi fost convins că celălalt bărbat era mai bun pentru ea.

Un sunet electronic întrerupse protestul instinctiv al lui Robert. Alex scoase telefonul mobil din haină și-l duse la ureche.

–Da?

Pauză.

–În cât timp?

Pauză.

–Bine. Mulțumesc.

–Vine? întrebă Robert cu voce tremurândă.

Alex încuviință din cap, însă expresia feței îi devenise de nepătruns.

–O să pleci înainte de sosirea ei. Nu o întrebare, ci mai degrabă o afirmație.

Încă o încuviințare din cap. Alex se ridică în picioare cu o mișcare fluidă de pisică sălbatică în care se simțea un iz de violență înăbușită.

–Vrei să știe că ai fost aici?

–Nu.

⌖

Alina dădu buzna ca o furtună în holul spitalului, îngrozită că a ajuns prea târziu. Tocmai se reîntorsese dintr-o misiune care durase o săptămână și, chiar dacă Grant fusese înnebunitor de vag în legătură cu ceea ce i se întâmplase lui Robert, precizase totuși că *civilul* era în stare gravă.

–E pe moarte, o informase, adăugând apoi că nu știa din ce cauză.

Te rog, Doamne, se rugă, coborând din lift la etajul unde se afla secția de terapie intensivă. *Te rog...*

Era bântuită de o frică înfiorătoare că Robert păți ceva din cauza ei. Dacă-i adusese moartea la ușă printr-o greșeală oarecare, o mică scăpare? Fusese vânat de către organizația Elite din cauza ei? Își aminti conversația pe care o avusese cu Grant în legătură cu siguranța lui Robert.

–Atâta timp cât acoperirea identității tale rămâne intactă, iar tu evoluezi în timpul misiunilor la standardele impuse de Elite, totul va fi în regulă, îi spusese, însă n-o asigurase că Robert era în afara oricărui pericol.

Oare făcuse ea ceva ce-i pusese siguranța în pericol? Își strânse mâinile în pumni, blestemându-se că nu-l trăsese mai mult de limbă pe Grant. Inima îi bătea cu putere, iar pieptul parcă îi era înfășurat în oțel. Sentimentul de vinovăție i se cuibărise ca un nod în stomac.

Ajunse la recepție, unde zări trei asistente medicale. Una vorbea la telefon, a doua introducea niște date în calculator, iar a treia citea ceva dintr-un dosar medical cu o grimasă pe față.

–Scuzați-mă, spuse Alina, forțându-se să-și mențină calmul.

Asistenta cu dosarul medical își ridică privirea la ea, o expresie ciudată instalându-se pe fața ei. Avea ochi căprui, de aceeași culoare ca și ai lui Robert, iar în ei se citea milă.

Alina își sprijini palmele de tejghea.

–Caut un prieten... îl cheamă Keam. Profesorul Robert Keam. Mi s-a spus că este internat aici.

–Sunteți domnișoara Marinescu?

–Da, răspunse, nedorindu-și să afle cum îi știa asistenta aceea numele, sau de ce avea impresia că sosirea ei fusese deja anunțată. Nu-și dorea decât să-l vadă pe Robert cât mai repede.

Asistenta oftă imperceptibil, compasiunea accentuându-se în ochii ei.

–Mi-e teamă că nu mai are prea mult timp la dispoziție... cancerul a ajuns...

–Cancer?

Asistenta se încruntă, privind-o cu ochi uimiți.

–Of, Doamne, Dumnezeule... nu știați?

Alina nu mai reuși să răspundă. Își amintea atât de multe lucruri, punând bucățelele cap la cap în mintea ei. Frânturi de gesturi, cuvinte, priviri pe care le ignorase poate în mod deliiberat. Nu era de mirare că Robert fusese atât de îngăduitor cu secretele ei. Și el avusese secrete la rândul lui.

–Ba știam, răspunse cu voce fermă.

O minciună? Poate.

–Dar am fost plecată pentru o perioadă. Ultima oară când l-am văzut, părea că se simțea foarte bine.

Asistenta aprobă din cap înțelegătoare și o bătu prietenește pe mână.

–Îmi pare foarte rău, dar câteodată se întâmplă totul foarte rapid.

–Este... Alina se opri și-și drese glasul tremurător. Pot să-l văd?

–Desigur, vă așteaptă. La capătul holului pe dreapta. Camera 316.

Fără plânsete, își impuse Alina. *Fără reproșuri. Fără gânduri de ce-ar fi putut să fie... ce-ar fi trebuit să fie...*

Nu-și amintea când mai fusese ultima oară într-o cameră adevărată de spital. Percepția ei despre locul unde răniții se vindecau ori nu, depinde de soarta fiecăruia, fusese alterată pe vecie de experiențele personale în clinica Elite. Era obișnuită cu aparatură de ultimă generație, o atmosferă tensionată, însă ordonată, fără prea multe facilități și foarte puține concesii în numele umanității.

Era foarte multă liniște în camera pastelată și mobilată foarte plăcut în care Robert murea încetul cu încetul. Locul acela chiar îi inspira un fel de pace ciudată, cu toate că la prima reacție simți că urăște fiecare centimentru din el. Moartea nu avea ce să caute într-un loc atât de

primitor, n-ar fi trebuit să i se permită accesul la oameni buni și decenți. Nu când erau atâția monștri cărora le-ar fi putut da târcoale.

Păși cu grijă până la patul acoperit cu cearceafuri de un alb imaculat.

–Robert?

Arăta atât de palid, de fragil, de parcă tot ceea ce-l făcuse odată atât de special fusese extras de un aspirator imaginar, lăsând în urmă numai un recipient. Robert deschise ochii și o privi inexpresiv, fără să pară că o recunoaște. Apoi clipi, iar ea avu impresia că lumea din care se întorcea, cea care îl acapara încetul cu încetul, avea o putere mult mai mare asupra lui decât cea în care se afla ea.

–Alina, rosti cu greu, buzele lui albe destinzându-se într-o umbră de zâmbet.

Felul în care îi rosti numele o făcu să se sufoce. Ochii îi fură invadați de lacrimi, însă se stăpâni, reușind să-și mențină o balanță emoțională.

–Robert, repetă, impunându-și să fie tare. Of... Robert.

Mâna lui stângă era imobilizată, perfuzii multiple introducându-i substanțe necunoscute în trupul slăbit. Mâna dreaptă îi zăcea nemișcată pe lângă corp pe cearceafurile netede. Alina i-o luă cu ambele ei mâini, încercând să-i transmită o infuzie din energia ei. Cât era de rece pielea lui, cât de mult slăbise. Degetele îi rămăseseră o înșiruire de oase acoperite numai de pielea rece ca gheața.

–Eu n-am să-ți spun că sunt... bine, murmură el după ceva timp, parcă amuzat de el însuși.

Din nou, lacrimile îi umplură ochii.

–Îmi pare rău, spuse când se simți sigură pe vocea ei. Îmi pare atât de rău.

Mâna lui o strânse ușor pe a ei timp de o singură bătaie de inimă. Mărul lui Adam i se zbătu în sus și-n jos, iar el se forță să-și înghită saliva. O umbră de zâmbet îi apăru din nou pe buze.

–Da, șopti. Și mie.

Îl putea simți cum alunecă înapoi în lumea unde ea nu-l putea urma și o cuprinse un sentiment acut de neputință. Avea atât de multe să-i spună. Și nimic în același timp. Intenționase să termine relația cu el, să-și ia rămas bun de la el. Dar nu așa. Și-ar fi dorit să aibă o viață lungă și fericită. Plină. O viață normală. Și-ar fi dorit să-l știe lângă o femeie care îl merita. O femeie care l-ar fi iubit, cineva care nu ducea o existență învăluită în secrete. O femeie liberă, așa cum ea nu era.

–N-o face, șopti Robert cu o licărire de îngrijorare în ochi.

–Ce anume?

–Nu plânge.

–Nu plâng.

Numai că plângea. În ciuda eforturilor ei de a n-o face, lacrimile începuseră să i se prelingă pe obraji. Le simțea rostogolindu-se până la bărbie, de unde picurau pe cearceaful imaculat. Le putea simți gustul pe buze.

Robert își extrase mâna din strânsoarea ei și o ridică spre fața ei. Brațul îi tremură, iar ochii – atât de limpezi numai o secundă mai devreme – i se încețoșară. Pielea feței îi deveni aproape translucentă, părând să se strângă pe oasele craniului.

–M... mai aproape...

Alina se aplecă spre el. Plânse cu lacrimi amare când el îi atinse fața cu vârfurile degetelor. Atingerea era la fel de efemeră ca un puf de păpădie, însă rezonă în fiecare celulă a corpului ei ca o binecuvântare.

–Atât de caldă. Robert se luptă să mai respire. Atât de... frumoasă...

Alina clătină din cap, instinctiv protestând împotriva morții care începuse deja să-l fure din lumea ei.

–Robert... nu...

–Mulțumesc...

–Pentru ce? urlă întrebarea în mintea ei, însă abia o șopti cu voce tare.

Robert nu răspunse, ci se mulțumi să zâmbească. Zâmbi cu adevărat, fericirea revărsându-i-se în ochi. Zâmbetul acela cu gropițe care o cucerise din prima zi în clasa lui. Mâna lui căzu înapoi pe pat, ochii i se închiseră. Ultima răsuflare îi părăsi pieptul ca un oftat de ușurare, zâmbetul îi dispăru precum o boare a dimineții. Moartea îl îmbrățișă cu blândețe pe Robert Keam. Sau oare era invers?

Pentru inocenta care devenise o asasină pentru a salva viețile altor oameni, ieșirea lui pașnică din viață reprezentă o adevărată revelație.

⌖

–Să vă aduc ceva? Puțină apă? întrebă asistenta cu voce blajină.

Alina clătină din cap.

–Nu, mulțumesc. Sunt bine.

Îi mulțumise. Din motive pe care nici nu și le putea imagina, ultimul lucru pe care-l făcuse Robert în lumea ei, fusese să-i mulțumească. Și apoi zâmbise.

–Sunteți sigură? insistă asistenta, în mod clar îngrijorată.

–Foarte sigură.

Alina își șterse lacrimile. O durea gâtul. Și stomacul. Își simțea fața amorțită de parcă îi aparținea altcuiva. Mâna îi tremura.

–Trupul lui Robert..., începu, dar nu putu să continue.

–Profesorul Keam s-a îngrijit din timp de toate amănuntele. Ne-a lăsat instrucțiuni precise, totul este pus la punct.

Alina zâmbi trist. Nu era surprinsă. Robert fusese un bărbat extrem de ordonat și organizat.

–Bine.

Urmă o scurtă pauză.

–Vreți să încerc să-l găsesc pe preotul profesorului Keam? întrebă asistenta, în mod clar dorind să o ajute cumva.

Alina încremeni. Un fior îi străbătu coloana vertebrală.

–Preot?

–Părintele Therein.

Pentru o fracțiune de secundă, Alina fu convinsă că avea să leșine. Privirea i se încețoșă, stomacul i se ridică în gât. I se făcu cald, apoi frig, și din nou cald.

–Părintele Therein a fost aici? își auzi vocea întrebând de la mare distanță.

–Aproape toată ziua, răspunse asistenta. El ne-a informat despre sosirea dumneavoastră.

✦

IARTĂ ȘI UITĂ

Alex se apropie de ușa apartamentului Alinei, cu ochii la lumina ce se zărea pe sub ea. Apăsă pe clanță și descoperi că ușa nu fusese încuiată. Când intră, îl întâmpină o priveliște minunată: femeia pe care o iubea dormea liniștită pe canapea, cu părul căzut într-o cascadă de bucle peste marginea canapelei.

Închise ușa și se sprijini de ea, privind-o un timp îndelungat. Într-un târziu, se apropie de canapea și se așeză pe marginea măsuței joase din fața ei, sprijinindu-și coatele pe genunchi. Întinse o mână și luă o șuviță de păr mătăsos între degete, privind-o mai departe cum dormea.

Ca și cum i-ar fi simțit prezența, Alina îi murmură numele în somn. Inima lui tresări de bucurie la gândul că încă îi mai bântuia visele.

–Alina, șopti, dezmierdându-i obrazul cu vârful degetelor.

În secunda următoare, ochii ei mai verzi ca oceanul se fixară în ai lui.

–Bună, spuse cu voce răgușită.

Alex o privi, fascinat de ochii ei, de buzele ei, de mirosul ei, de tot ceea ce însemna ea.

–Bună.

Alina se ridică și-și dădu părul din ochii somnoroși.

–Știai.

Cuvântul conținea un iz acuzator, însă asta nu-l surprinse.

–Da.

–Ce drept...

–Niciun drept. O responsabilitate.

–Pentru Elite?

–Pentru tine.

–De ce n-ai spus nimic? De ce nu mi-ai spus?

Privirea lui Alex deveni tăioasă precum un laser.

–Pentru că adevărul îi aparținea lui, Alina, nu mie.

Răspunsul o șocă la un nivel pe care nici măcar nu putea începe să-l conceapă. Deschise gura să răspundă, însă o închise la loc fără să spună nimic. Ce-ar fi putut spune ca să nu sune nejustificat de egoist?

–Ți-ai fi schimbat sentimentele pentru el dacă ai fi știut că era pe moarte? o întrebă Alex pe un ton aproape contemplativ. Ai fi ținut mai mult la el? Mai puțin? I-ai fi oferit milă în loc de iubire?

–Crezi că din cauza asta nu mi-a spus? Pentru că îi era frică de mila pe care aș fi putut s-o simt?

–Cred că se săturase să se definească drept un bărbat care era pe moarte. Era atras de capacitatea ta de-a trăi totul la maximum posibil. Își dorea să se împărtășească din lumina ta, Alina, nu să te târască în umbrele lui.

Umbre. Alina se aplecă puțin spre el, încercând să-i absoarbă fiecare nuanță a trăsăturilor feței.

–Ai stat cu el, nu-i așa? În spital, înainte de venirea mea. Părintele Therein.

Alex aprobă din cap.

–De ce?

Alex își desprinse privirea din a ei. Oftă ușor.

–Nu eram sigur că vei ajunge la timp, explică cu o voce calmă, pe care cineva care nu-l cunoștea atât de bine cum îl cunoștea ea ar fi interpretat-o drept un semn al indiferenței. Robert Keam nu era un bărbat care merita să moară singur.

–Și crezi că există bărbați care să merite asta?

Niciun răspuns. Nici nu era nevoie. Alina clătină din cap. Se simțea de parcă o biciuise cineva pe toată pielea, lăsându-i terminațiile nervoase expuse la orice stimul.

–Nu... te înșeli.

Însă nu era o atitudine din care-l putea scoate vreodată. Știa asta. Viziunea lui despre el însuși, despre ceea ce merita și ce nu merita, fusese distorsionată pe parcursul unei decade și jumătate de forțe pe care ea nici acum nu le putea cuprinde cu mintea. Într-adevăr, experiențele prin care trecuse îl marcaseră psihologic și emoțional. Îl transformaseră dintr-un tânăr idealist înfuriat, într-un adult care putea comite acte ce-ți înghețau sângele în vine. Și cu toate astea, veghease la căpătâiul unui bărbat pe care avusese motive serioase să fie gelos, pentru că din punctul lui de vedere nu ar fi fost corect să moară singur.

–Nici nu-l cunoșteai pe Robert, șopti Alina, încercând să înțeleagă.

–Știu ce-a făcut pentru tine.

–M-am întors din misiune cu un singur gând. Să mă despart de el.

În altă situație, expresia lui șocată ar fi încântat-o. Își dorise cu disperare de nenumărate ori să-l descumpănească în așa hal, însă nu reușise niciodată.

–Nu înțeleg.

Alina își umezi buzele cu limba.

–Ceea ce era între mine și Robert era bun, cald și plăcut, dar nu era real. Robert nu mă cunoștea, habar n-avea ce-a trebuit să fac în viața mea, ori ce sunt capabilă să fac. Avea câteva suspiciuni, nu era un

bărbat prost, și ținea suficient de mult la mine cât să fie atent la detalii. Dar nu știa adevărul. Nu știa că am mințit, am sedus și-am omorât de atâtea ori, încât am pierdut numărul victimelor pe care le-am lăsat în urmă. Trase aer în piept, făcându-și curaj să spună tot adevărul. Și habar n-avea că de fiecare dată când eram cu el, nu mă puteam gândi decât la tine. Și nici că atunci când eram cu tine nu mă gândeam la el nici măcar o secundă.

–Alina... vocea lui Alex era aproape aspră, respirația lui devenise șuierătoare.

–Nu. Fără să se gândească la implicațiile acțiunilor ei, își puse degetele pe buzele lui. Lasă-mă să-ți spun asta. Nu trebuie să spui nimic. Ascultă-mă doar.

După câteva clipe, el încuviință din cap.

–Fac parte din tine, Alex, spuse ea simplu. Iar tu faci parte din mine. Bine sau rău, corect sau greșit, ăsta e purul adevăr. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce ne rezervă viitorul, dar îți pot spune un lucru în mod sigur. Dacă ceea ce este între noi în momentul ăsta reprezintă tot ce putem avea în viața asta, oricum e cu mult mai mult decât pot avea vreodată cu orice alt bărbat.

Îi spusese că nu trebuia să comenteze nimic. Și el nici n-o făcu. Căzu numai în genunchi în fața ei și o trase în brațele lui, ținând-o strâns lângă inimă. Rămaseră așa nemișcați și tăcuți, ciudat de liniștiți, o vreme îndelungată. Într-un târziu, Alina își înclină capul să-l privească.

–Ești obosit?

Ochii lui se închiseră pentru o fracțiune de secundă, realizând abia atunci cât de obosit era cu adevărat.

–Da... am avut o zi lungă, îi mărturisi, neștiind că o făcuse incredibil de fericită cu sinceritatea lui.

Nu-l văzuse niciodată atât de deschis și sincer cu ea și nu-și mai dorea să-l mai îndepărteze, nu mai putea lupta împotriva inimii ei. Își dorea să-l țină în brațe, să-i simtă inima bătând lângă a ei. Sosise timpul să recunoască că-i aparținea lui și numai lui.

Se gândise mult la asta în ultimul timp, reamintindu-și prin ce trecuseră în ultimii ani. Oare chiar trecuseră ani întregi? Câteodată când îl privea în ochi, simțea că o făcea pentru prima oară. Ca atunci când era un simplu recrut, care îi arunca priviri fioroase mentorului enigmatic în timp ce o punea la podea, învățând-o lecții incredibile de supraviețuire. Trecuseră prin multe. Ea nu mai era recrutul rebel, iar el nu mai era mentorul ei. Știa acum că Alex nu era mașina insensibilă care pretindea că este. Era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului,

care deborda de o pasiune ce o atrăgea și o speria în același timp. Știa acum că îl iubea, la fel cum și el o iubea, dar dragostea lor fusese mereu pătimașă, aproape violentă. Sânge, foc, pasiune. Viață și moarte.

Zâmbi și-i făcu semn cu capul.

–E suficient loc aici pe canapea pentru amândoi. Întinde-te lângă mine și odihnește-te puțin.

Fără a mai sta pe gânduri, Alex își scoase bocancii și se strecură pe canapea lângă ea. Alina își deschise brațele și le încercui în jurul spatelui lui, masându-l ușor. Îl privi cum oftează și observă cum se relaxa. Față în față, la numai o răsuflare depărtare, se priviră comunicând, înțelegând, iertând.

–Alina, șopti Alex. Tu ești tot ce-a mai rămas din mine.

Ea zâmbi și-și atinse buzele de ale lui. Acea simplă atingere îi electriză pe amândoi. Sărutul deveni pasionant, disperat, amândoi avizi unul după celălalt. Mai înfrigurat, mai adânc, mai înfometat. Pe măsură ce-l simțea din nou pe bărbatul care era Alex, lacrimi de fericire îi tulburară vederea.

Nu mai existară cuvinte, numai contopire. Superbă, sălbatică și totuși blândă, feroce și apoi aproape pioasă. Creară o legătură cu esență transcedentală în acea noapte, intercalându-și și pecetluindu-și sufletele cu iubirea imposibilă ce le unea destinele. Inimile le băturâ cu putere una lângă alta, îngăduind mărturisirilor, speranțelor și dorințelor să le alunge toate temerile.

✦

UMBRELE ÎNTUNERICULUI

A doua zi de dimineață, Alex și Alina își făcură apariția împreună în sala de *briefing*. Atitudinea lor inspira încredere și confidență, pașii lor fluizi potrivindu-se perfect, neatingându-se, însă în mod clar împreună. Emanau putere, grație, pericol.

Grant zâmbi. Redeveniseră o echipă cu adevărat de neînvins, de două ori mai de temut și letali decât ar fi putut evolua vreodată în mod separat. Exact cum sperase că se va întâmpla.

Își drese vocea și începu ședința cu imaginea unui sat pe ecranul imens din fața lor.

–Ekmala, unul dintre primele sate Kurde în care armata Irakiană și-a testat arsenalul biochimic.

Urmară imagini oribile ale victimelor, ale celor pe moarte, imagini cu cadavre umflate cu ochii larg deschiși, copii morți strânși la piept de părinți morți, totul surprins într-un cadru grotesc imprimat pe vecie în pergamentul timpului.

–S-a folosit un cocktail de agenți neurotropi și biochimici alcătuit din sarin, cianură și tabun, explică Grant. Cu toate că au trecut mulți ani de când au avut loc atacurile, localnicii încă mai suferă urmările contaminării cu agenții chimici. Numărul tinerilor handicapați e enorm de mare, la fel și cel al copiilor care se nasc cu malformații îngrozitoare, sau cu oasele atât de distruse încât nu pot avea niciun fel de activitate fizică, leziuni de piele netratabile, cancer, nouă avorturi spontane la fiecare douăsprezece sarcini.

Alina întoarse capul și închise ochii, nemaiputând îndura să privească imaginile cu fetușii deformați.

–Din informațiile pe care le deținem, guvernul Irakian dispune de o nouă armă pe care dorește să o testeze cât mai curând. EB4 are la bază o mutație sintetică a virusului Ebola din Africa. Simptomele includ febră foarte mare, umflarea articulațiilor, hemoragii interne și externe. Moartea survine în câteva zile, de obicei prin sufocare în propriul sânge.

Vallis făcu o grimasă, își încrucișă brațele la piept și privi în gol. Alina deschise ochii și rămase cu privirea la suprafața lăcuită a mesei, în timp ce Alex o urmărea cu o expresie solemnă.

–Chiar dacă nu este la fel de potent ca virusul original, mutantul conținut de EB4 poate genera o mortalitate de optzeci la sută în decurs de o săptămână de la contaminare, încheie Grant, în timp ce oprea

proiecția imaginilor. Sau cel puțin asta speră Irakienii. Noi trebuie să ne asigurăm că n-o vor afla niciodată. *Briefing*-ul cu parametrii specifici ai misiunii începe în două ore, până atunci studiați parametrii generali. Etienne vă așteaptă cu echipamentul.

⌖

–Ce-s toate astea? întrebă Alina când intră în depozitul lui Etienne.

Etienne Bonnet, șeful Secției de Echipamente și Muniții și, implicit, corespondentul mult mai tânăr al lui Jason la filiala din Paris, avea o față rotundă cu trăsături bine definite, o claie de păr bălai, ochi de un albastru pal și impunea respect mai mult prin prisma fizicului său masiv decât prin atitudine. Fost specialist în explozibili pentru Legiunea Străină Franceză, fusese recrutat de către organizația Elite în urmă cu doi ani.

Pe tejgheaua lungă se aflau grămezi organizate de echipamente de protecție împotriva agenților biologici și chimici, complete cu tot cu măști și bocanci speciali, plus echipamentul obișnuit pentru misiunile de teren.

Etienne scotoci într-o cutie de carton maro.

–Niște jucării noi pentru misiunea voastră, răspunse, pregătind două flacoane cu lichid de culoarea chihlimbarului. Introduse acul unei seringi într-unul dintre ele și extrase lichidul misterios, apoi îi făcu semn cu mâna. Mâneca sus și nu te mișca.

Alina își încrucișă brațele la piept.

–Pentru ce naiba e chestia asta?

–Zi mersi că nu trebuie să-ți dau pantalonii jos ca să te pun pe genunchi, comentă Etienne în timp ce lovea seringa cu degetul arătător pentru a disloca o bulă de aer.

Alina îl privi cu suspiciune, însă își ridică mâneca stângă. Zâmbetul amuzat al lui Etienne dispăru pe măsură ce-i dezinfecta cu alcool locul unde avea să-i facă injecția.

–Chestia asta ar trebui să te protejeze de EB4 în cazul în care se întâmplă să fii expusă accidental în timpul misiunii. O injectă rapid, apoi îi curăță picătura de sânge cu un alt pansament cu alcool. Grant m-a rugat să dau o mână de ajutor. Se pare că medicii sunt prinși cu altceva în momentul ăsta.

Alina suflă aer pe locul înțepăturii până i se evaporă alcoolul de pe piele.

–Credeam că pentru asta avem echipamentele de protecție.

–Și ce se întâmplă dacă încasezi vreun glonț, sau dacă se rupe costumul? Mai bine te asiguri de două ori, răspunse Etienne, măsurând

următoarea doză de vaccin.

Alex fu ultimul căruia i se injectă vaccinul, pe care îl primi cum primea orice: fără comentarii și emoții inutile. Alina îl privi tăcută. Îngerul ei Negru. Răzbunător și protector, rece și de neabordat în momentul următor. Se trânti pe un scaun lângă tejgheaua lui Etienne, învârtind o bucată de cauciuc în mâini.

Etienne puse toate seringile și fiolele goale într-o pungă specială de plastic, apoi o sigilă cu grijă.

–Gata, am terminat.

–Cât durează până se activează vaccinul? întrebă Alex, lăsându-și mâneca în jos.

–Cel puțin douăsprezece ore. De ce ?

–Vreau să știu cât timp avem la dispoziție până la momentul zero. Grant m-a lăsat pe mine să decid.

–Misiunea asta îmi dă fiori. Etienne clătină din cap. După părerea mea, armele bio-chimice sunt cel mai groaznic mod de a omorî pe cineva. Un glonț e rapid, la fel și o bombă. Bum, și ești mort! Dar substanțele astea sunt de-a dreptul diabolești... ca să nu mai discutăm de inumanitatea omului către om.

–O să ne facem treaba și-o să rezolvăm problema, răspunse Alex în timp ce-și strecura o mână și apoi cealaltă pe mânecile jachetei. Se întoarse către restul agenților operativi care-și colectau echipamentul pentru misiune. Suntem în stand-by pentru douăsprezece ore. Odihniți-vă. Asamblarea echipelor începe mâine dimineață la ora cinci.

Agenții se răspândiră care încotro în grupuri mici, unii discutând între ei, alții tăcuți și îngânduraţi.

–Nu știu de ce, dar am o presimțire rea în legătură cu misiunea asta, insistă Etienne. Probabil o iau razna, sau încep să îmbătrânesc prematur, încercă să glumească, însă nu reuși să-și forțeze un zâmbet. Fiți cu ochii în patru, o atenționă pe Alina, înmânându-i costumul de protecție.

Ea îi zâmbi și-i făcu cu ochiul.

–Nu suntem întotdeauna?

Undeva în munții Irakieni

În timp ce elicopterul se pregătea de aterizare, Alex dădu ultimele instrucțiuni echipelor de asalt:

–Activare în maximum cinci minute. Sigilați-vă măștile și costumele și controlați echipamentul celui de lângă voi. Imediat după distrugerea obiectivului, întoarceți-vă la punctele de decontaminare și pregătiți-vă de evacuare. Eu conduc echipa Alfa, Vallis are echipa Bravo, care ne

asigură spatele. Oricine își desface sigiliul costumului de protecție, va fi izolat și va rămâne în carantină timp de patruzeci și opt de ore. Fără excepții.

Privi la ceas înainte de a-și sigila propriul costum de protecție.

Elicopterul întunecat aterizează aproape fără zgomot, elicele curbate stârnind foarte puțin praf în timp ce agenții operativi dispărură în noapte, apoi decolă la fel de silențios. Echipele se mișcară rapid într-o linie fluidă, până ajunseră la marginea unei stânci ce se ridica semeață din nisipul deșertului. Obiectivul era deja vizibil. Alex, Alina și echipa Alfa își continuară drumul spre valea din fața lor, în timp ce Vallis și echipa Bravo se răsfirară pe crestele stâncii pentru a la asigura spatele de la înălțime.

Laboratorul bio-chimic era foarte bine ascuns într-o vale stâncoasă din nord-estul Irakului. Deghizat să arate ca o rafinărie obișnuită, trona ca un oraș în miniatură la marginea civilizației, marcat de turnuri de oțel cu luminițe albe și kilometri întregi de țevi de metal intersectându-se pe lângă containerele plate imense aflate în mijlocul construcției. Stânca înaltă ce înconjura locul într-un arc de semicerc, oferea un punct de supraveghere excelent pentru Vallis și echipa lui, de unde puteau vedea pozițiile numeroșilor gardieni postați strategic.

Alex își conduse echipa pe un drum stâncos și prăfuit din partea de nord a laboratorului.

–Grant? șopti în timp ce plimba un mic dispozitiv electronic pe deasupra terenului din dreptul gardului de metal.

–Senzori îngropați lângă stâlpi și un sistem de alarmă secundar conectat la gard, îl informă Grant din fața unui sistem de comandă aflat la o jumătate de lume depărtare.

–Poți să-l anulezi?

–Mi-e teamă că va trebui s-o faceți voi. Vestea bună e că v-au ușurat munca. Ambele sisteme sunt conectate între ele. Îl anulezi pe unul, pică și al doilea.

Alex îi făcu semn unuia dintre agenții operativi și amândoi introduseră două tije de metal în pământ. Alex scoase un mic panou din rucsac și activă sistemul electromagnetic. Introduse coordonatele și trimise impulsul, provocând un scurtcircuit.

–Aveți drum liber. Probabil au furat tehnologia de undeva și-au uitat să citească instrucțiunile de folosire, îi informă Grant pe un ton amuzat câteva secunde mai târziu.

Un zâmbet imperceptibil pluti pe buzele lui Alex, însă nu comentă. Îi făcu semn Alinei să taie gardul de metal. În câteva minute, plasa

groasă era rulată în laterale pentru a crea o gaură.

–Echipa Alfa, începeți infiltrarea, veni ordinul ferm.

Unul câte unul, agenții operativi se strecurară înăuntru, cu Alex în frunte. Folosind o formație de acoperire doi-câte-doi, avansară spre centrul obiectivului. Nu trebuiră să anihileze decât un singur gardian, un tip mărunțel suficient de ghinionist cât să aibă nevoi fiziologice într-un moment extrem de greșit. Patru încărcături cu explozibil fură plantate și armate. Etienne îi dotase cu explozibil proiectat special care să genereze o temperatură suficient de mare pentru a anihila orice organism viu, inclusiv un virus mutant letal.

–Retragerea, ordonă Alex cu voce joasă.

Fusese ușor... prea ușor. Liniștea deșertului se destrămă brusc, când din toate direcțiile explodară focuri de armă, urmate de păcănitul ritmic al unei mitraliere. Trei rachete cu semnale luminoase explodară deasupra capetelor lor, luminând echipa Alfa care se retrăgea rapid spre ruta de evacuare. Echipa Bravo deschise focul, atrăgând atenția gardienilor. O rachetă RPG lovi creasta stâncii însă, omorând pe loc un agent operativ și momentan întrerupând focul de acoperire al celorlalți. Câteva momente mai târziu, un alt proiectil lăsând în urmă o coadă șerpuită de fum alb, se îndreptă către agenții operativi care alergau din răsputeri pentru a ajunge la adăpostul stâncilor.

–La pământ! strigă Alex, în timp ce trăgea în direcția de unde veneau rachetele, însă nu reuși să doboare umbra care ținea lansatorul pe umăr înainte ca o ultimă dâră albă să se îndrepte cu rapiditate către ei.

Racheta explodă în flancul lor drept. Un agent operativ se văită înăbușit.

–Sunt lovit! strigă, în timp ce gloanțele pulverizau nisipul peste tot în jurul lui.

Alina se ridică și alergă până la el, acoperită de focul celorlalți agenți operativi.

–Patrick e rănit rău! strigă, încercând să-l târască pe agentul rănit la adăpostul unui bolovan.

Alex își făcu apariția într-o secundă. Îl luă pe Patrick în spate ca pe un sac de cartofi și alergă până ajunse la deschizătura din gard.

–Alina, retragerea! Acum! strigă, în timp ce-l transfera pe rănit altui agent din echipa Bravo, care le ieșise în întâmpinare.

Alina se grăbi să facă așa cum i se ordonase, aplecându-se pe sub brațul lui, care trăgea plasa grea a gardului pentru a-i face loc. Alex o urmă, împingând-o în fața lui, concentrându-și însă atenția pe gardienii care îi urmăreau cu îndârjire. Începu să tragă în urma lui, golind un

cartuș întreg. Îl ejectă și-l înlocui cu altul, totul în decurs de un minut, în timp ce fugeau pe panta stâncoasă.

Imediat ce ajunseră pe culmea stâncii, toată echipa se aruncă la pământ. Alex scoase telecomanda din buzunar si declanșă exploziile. Cerul nopții erupse într-o bilă enormă de foc roșu-portocaliu și fum negru. Alina țipă când aerul din jurul lor fu pârjolit de suflul fierbinte. Dezorientată pe moment, înconjurată de o mantie de fum negru și dens, se târî înainte, încercând cu disperare să găsească ruta de evacuare. Cineva o prinse de guler și o trase în picioare. Alex o împinse în direcția elicopterului, apoi săltă mai bine greutatea inertă a altui agent operativ rănit pe care-l purta pe un umăr.

În timp ce alergau, numără supraviețuitorii. Un agent operativ mort și doi răniți, dar misiunea fusese un succes total. Observă că lipsea un agent operativ și întoarse capul. Îl zări târându-se pe nisip, cam la zece metri în spatele lui, încercând disperat să ajungă la elicopter.

Transferă corpul rănitului pe care-l căra altui agent operativ și fugi înapoi spre colegul căzut. Se ghemui în spatele unei dune de nisip, așteptând să-și facă apariția gardienii, însă nu observă când cineva se strecură în spatele lui. Când într-un final auzi pașii furișați pe nisipul moale, era deja prea târziu.

Simți primul impact al glonțului, care pătrunse prin costumul de protecție și apoi se înfipse în vesta Kevlar anti-glont. Se împiedică în timp ce se ridica în picioare cu mișcări împleticite și alergă înapoi în direcția elicopterului. Alt impact în spate îl trimise la pământ. Printr-un efort supraomenesc, reuși să se ridice din nou și să alerge mai departe.

⌖

–Alina, am pierdut legătura cu dispozitivul de comunicație al lui Alex, spuse Vallis cu voce calmă. Nu-mi dau seama dacă e bruiat, sau doar defect. Îl ai cumva în raza ta vizuală?

–Nu, nu-l văd, răspunse Alina cu inima strânsă. Ba, da! Uite-l! strigă, când îl văzu apărând pe după o dună de nisip, la vreo sută de metri depărtare.

Zâmbi ușurată, însă zâmbetul i se transformă într-un rictus când îl urmări cum pășea împleticit, încercând să-și mențină echilibrul cu brațele. Cu o secundă înainte ca el să cadă în genunchi, îl strigă cu toată puterea de care era în stare. El se ridică în picioare și se întoarse în direcția elicopterului, de unde auzise glasul ei. Ridică brațul, ca și când ar fi vrut să-i facă cu mâna, apoi se prăbuși din nou. Abia atunci observă că era total lipsit de apărare, nu mai avea arma în mâini. Privi

cu groază cum se ridică cu greu din nou în picioare și se întoarce către ea complet, privirea lui afundându-se în ochii ei.

–Te iubesc, mimară buzele lui.

O mai privi cum stătea în ușa elicopterului pentru o ultimă secundă, apoi se întoarse să înfrunte fățiș orice avea să se întâmple. Alina îl văzu îndreptându-se cu mândrie, ridicându-și bărbia în mod sfidător. Raze roșii, fără îndoială provenind de la arme dotate cu laser, plutiră în jurul lui într-un dans bizar, punctele roșii oprindu-se mai întai pe zona stomacului, apoi mutându-se mai sus, spre piept.

–Alex, nu! țipă Alina.

Dar era deja prea târziu. Aproape nevenindu-i să-și creadă ochilor, continuă să privească îngrozită în timp ce prima salvă de gloanțe îl nimeri în piciorul drept. Alex se prăbuși neputincios în genunchi. O altă salvă de gloanțe îi dansă sacadat pe abdomen, însă el tot mai găsi puterea să nu se prăbușească complet la pământ.

Alina urlă ca o fiară sălbatică când ultimul glonț îl nimeri în inimă, iar el se prăbuși pe spate. Într-o fracțiune de secundă, sări din elicopter și începu să alerge către el. Suflul unei noi explozii o aruncă la pământ, însă ea se ridică imediat și continuă să alerge.

Vallis o ajunse din spate și o prinse de mână, oprind-o și întorcând-o cu fața la el.

–Alina, dacă nu vrei s-o sfârșim cu toții cu un glonț în cap, trebuie să plecăm imediat! Alex e mort! Nu-l mai putem ajuta!

–Nu-l pot lăsa acolo! strigă ea cu ochii plini de lacrimi. Trebuie să ajung la el! Te rog, Vallis, te rog...

Vallis o privi pentru o fracțiune de secundă, apoi clătină din cap, murmurând o înjurătură.

–Regruparea! Asigurați perimetrul! Avem doi agenți de recuperat!

Alina o rupse din nou la fugă spre Alex. Agenții operativi Elite îi asigurară spatele și-l recuperară pe agentul rănit pentru care se întorsese Alex din drum.

Alina ajunse la Alex și-i scoase masca de protecție. Îl luă cu grijă în brațe, ridicându-i capul pentru a nu se îneca cu propriul lui sânge.

–Alex, uită-te la mine... rezistă, îi șopti, simțind că îi explodează inima în mii de bucățele când el rămase în brațele ei moale precum o cârpă.

Încercă să-i aplice presiune pe rănile care hemoragiau puternic. Îi murea în brațe! Nici nu se putea gândi că era deja mort. Îi atinse fața cu o mână tremurândă, mânjită de sângele lui.

–Nu mă poți părăsi acum, Alex... fii puternic, rezistă... te rog...

Izbucni în hohote de plâns, legănându-i corpul inert înainte și înapoi. Își dezlipi ochii de pe fața lui și-i inspectă corpul ciuruit de gloanțe. Vesta Kevlar nu reușise să-l protejeze de gloanțele perforatoare de armură. Sângera abundent din prea multe locuri, iar ea nu putea aplica presiune pe toate în același timp. Nisipul din jurul lor se impregna de sângele lui. Îl strânse mai tare în brațe, continuând să-i legene trupul inert.

–Unde naiba e elicopterul medical? strigă, scanând disperată cerul cu ochi înlăcrimați. Avem nevoie de asistență! Alex e rănit foarte grav!

–În drum spre voi, îi răspunse imediat vocea lui Grant în ureche. Ajung cam într-un minut.

În momentul acela, Alex începu să tușească, expectorând o cantitate de sânge atât de mare, încât Alina încremeni de groază. Îi îndepărtă părul de pe față cu degete tremurânde, asistându-l neputincioasă în timp ce-și vomita plămânii.

–Ușor, Alex... medicii vin imediat, îl încurajă.

El întoarse capul s-o privească. Ochii lui gri-verzui, atât de pătrunzători de obicei, se încețoșară sub privirile ei, devenind opaci. Alina își scoase cu o mână propria mască de protecție, apoi mănușile și haina protectoare. La naiba cu precauțiile!

–Alex, uită-te la mine... rezistă încă un pic, îl imploră în timp ce se apleca spre el pentru a-i atinge buzele cu ale ei.

–Alina... Vocea lui era atât de slabă și răgușită, încât aproape că nu-l auzi.

–Șșșșș... nu vorbi, nu te mai forța, îi șopti. Grant, cât mai durează?

–Cincisprezece secunde.

–Nu mai rezistă cincisprezece secunde!

–Îmi pare rău, Alina. Îmi pare foarte rău, răspunse Grant cu voce tristă.

Alex ridică mâna și o atinse cu un deget pe obrazul ud de lacrimi. Ea îi luă mâna în a ei.

–Sunt aici, nu te părăsesc. Nu te voi părăsi niciodată, dragostea mea... promit, îi șopti printre suspine.

Buzele lui se mișcară, formând cuvinte pe care nu le mai putea rosti. Alina își plecă urechea la buzele lui.

–Trăiește, Alina... trăiește, sau totul devine inutil.

–Nu! Luptă! Mă auzi? Nu ceda, Alex! Luptă! îi interzise ea să-și ia rămas bun.

Ochii lui se închiseră exact în momentul în care echipa de medici ajunse în dreptul lor.

–Trebuie să mă lași să-l iau, spuse cu voce blândă Stiles, unul dintre medici. Nu avem timp de pierdut.

Alina privi în sus la el cu fața desfigurată de plâns.

–Nu-l lăsa să moară, te rog.

Elicopterul medical se afla la numai câteva sute de metri, iar Alina îi urmă pe medicii care îl așezară pe Alex pe o tragă, apoi îl urcară la bord. Nimeni nu i se împotrivi când se așeză lângă el, luându-i mâna. Medicii trecură imediat la treabă. Alex leșinase, iar Alina era într-un fel recunoscătoare cerului pentru asta. Măcar nu suferea și nu vedea cum i se tăiau hainele cu niște foarfece imense.

Stiles înlătură materialul, expunând rănile devastatoare de dedesubt.

–La naiba! murmură înfundat. E un miracol că încă mai respiră.

–Ajută-l, fă ceva, îl imploră Alina.

–Îmi pare rău, dar nu cred că se mai poate face ceva, îi răspunse el pe un ton resemnat. Rănile sunt mult prea grave și a pierdut deja prea mult sânge.

Alina clătină din cap, incapabilă să accepte cuvintele lui.

–Nu!

Stiles îi puse o mână pe umăr.

–Alex moare. Lasă-l să moară în pace.

Ea îi împinse furioasă mâna la o parte și-și scoase pistolul Glock, pe care i-l puse la tâmplă.

–Dă-mi voie să te ajut. Dacă el moare, mori și tu, spuse cu voce rece ca gheața.

O secundă mai târziu, își duse mâna stângă la gât. Pistolul începu să-i tremure în mână, apoi se prăbuși pe podeaua metalică. În spatele ei, Vallis își coborî mâna în care ținea o armă.

–Tranchilizant, explică, mutându-și privirea către Stiles. Te-ar fi ucis, mai degrabă decât să-ți îngăduie să-l lași pe Alex să moară.

Paris, Franța

O echipă completă de medici deja așteptau cele două elicoptere când acestea aterizară la cartierul general al organizației Elite.

Vallis o luă pe Alina în brațe și o așeză cu multă blândețe pe o targă, privind cum unul dintre medici o acoperea cu o pătură subțire. Stiles, împreună cu un asistent medical, îl transportară pe Alex pe o a doua targă.

Grant apăru dintr-o dată, ca o fantomă materializată din neant.

–E-n regulă, Alina. Totul o să fie bine, o încurajă, luându-i mâna în mâinile lui. Când nu primi niciun răspuns, își ridică ochii la Vallis.

–A trebuit s-o droghez, explică el cu voce obosită. Era în stare să omoare toți medicii.

Alina se trezi pe o targă într-o cameră cu pereți de un alb orbitor și știu instinctiv că se află în clinica Elite.

–Alex! strigă, căutându-l cu privirea. Zâmbi când dădu cu ochii de Vallis și clătină din cap. Am avut un coșmar groaznic. Alex...

Se opri brusc și privi mai atent în jurul ei. Ochii îi coborâră la echipamentul de teren cu care era încă îmbrăcată și care era îmbibat cu sânge. Mâinile ei atinseră partea din față a jachetei, apoi își privi palmele roșii.

–Ce s-a întâmplat?

–Ai leșinat, îi răspunse Vallis.

–Alex? întrebă aproape în șoaptă.

Vallis clătină din cap.

–În sala de operație. Medicii fac tot posibilul să-i salveze viața, dar se pare că nu are prea multe șanse de supraviețuire. Îmi pare foarte rău, Alina.

Ea îl privi tăcută pentru câteva momente, o singură lacrimă scurgându-i-se pe obraz.

–Vreau să-l văd.

Așteptă timp de șase ore, învârtindu-se ca un leu în cușcă prin holul clinicii. Cele mai groaznice temeri îi fură confirmate în momentul în care se deschise ușa sălii de operații.

–Am făcut posibilul și imposibilul, dar mi-e teamă că rănile sunt mult prea grave, o informă unul dintre chirurgi cu voce resemnată. Îl putem ține în viață în mod artificial pentru câteva zile, dar nu sunt speranțe să supraviețuiască. Îmi pare rău.

–E treaz? întrebă ea, privind drept înainte.

–Da.

Alina se îndreptă către sala de operații, pentru o fracțiune de secundă având impresia că doctorul o va opri, însă el nu-i mai spuse nimic. Intră și se apropie de patul pe care zăcea Alex. Piuitul aparatelor care-l țineau în viață i se părea asurzitor, și avu un moment de *déjà vu*, amintindu-și de momentele în care se aflase în camera de spital a lui Robert. Ba chiar se aștepta să-l vadă pe Robert în patul acela. Dar nu era Robert.

Întinse mâna și mângâie părul de pe fruntea lui Alex. Ochii lui se deschiseră. Un zâmbet imperceptibil îi destinse buzele, în timp ce mâna lui tremurândă o atinse pe a ei. Alina îi luă mâna în ale ei, lacrimile curgându-i în voie pe obraji.

–Nu plânge... sunt mort pe dinăuntru de prea mult timp... mai bine cu adevărat mort, îi șopti, apoi închise ochii pentru câteva secunde, copleșit de durere. Nimic cu adevărat real nu moare niciodată...

Degetele lui se tensionară în mâna ei. Redeschise ochii, întorcându-și privirea către aparatele care pompau viață în trupul lui slăbit.

–Oprește-le, o rugă cu voce fermă.

Alina înțelese. Nu-și dorea să mai prelungească agonia. Voia să se termine totul o dată pentru totdeauna. Îl privi un timp îndelungat, apoi întinse mâna și închise aparatele unul câte unul. Închise ochii pentru o fracțiune de secundă, impunându-și să fie tare, apoi îi ridică mâna la buze și i-o sărută. El o strânse ușor, iar ei i se puse un nod în gât la vederea resemnării oglindite în ochii lui.

–Trăiește, Alina... trăiește și pentru mine...

Ochii i se închiseră. Alina rămase înghețată pe moment, apoi își puse palmele de-o parte și alta a feței lui.

–Alex? îl strigă, încercând să-i ia pulsul.

El se mișcă puțin, oftând imperceptibil.

–Obosit... atât de obosit...

Alina îl mângâie ușor pe obraz, mușcându-și buzele până la sânge pentru a se împotrivi lacrimilor ce-o gâtuiau.

–Odihnește-te, îi spuse blând, ascultându-i respirația din ce în ce mai greoaie. Sunt aici, voi fi mereu aici.

Alex deschise ochii și-i oferi un zâmbet minuscul, părând că se concentrează cu toată ființa lui pentru a o vedea pentru ultima oară. Îi sosise în sfârșit ceasul. Moartea îl scăpase printre degete atâta amar de vreme, însă acum îl înhățase în ghearele ei. Cât de diferită ar fi fost viața lui dacă Alex Ștefănescu n-ar fi fost executat în închisoare și Alex Therein nu s-ar fi născut niciodată.

–Te iubesc, șopti cu ultimele puteri. Te-am iubit din prima clipă...

Era deja un efort prea mare să-și mai țină ochii deschiși. Le îngădui să se închidă, lăsându-se învăluit de întunericul ce-l ademenea cu promisiuni de catifea. Evadarea dintr-o viață plină de suferință către un abis misterios îi părea aproape dulce.

–Știu, reuși să-i răspundă Alina cu voce sugrumată de durere. Iar eu te voi iubi mereu.

Lacrimile îi alunecară pe obraz când zări un zâmbet slab destinzându-i buzele, în timp ce pieptul lui se ridică și coborî pentru ultima oară. Mâna lui deveni inertă în ale ei. Alina se aplecă și-l sărută pe buzele palide.

–Adio, iubirea mea.

⌖

Vallis o aștepta afară, arătând mai obosit și răvășit decât își putea aduce aminte că-l văzuse vreodată. Se prăbuși în brațele lui, plângând

în hohote, amețită de o durere surdă. Realitatea faptului că Alex nu mai respira în aceeași lume cu ea o sufoca, îi anihila orice alt gând. Vallis o ținu în brațe, legănând-o ușor. Și-ar fi dorit să poată pretinde că nu-i înțelegea nimeni durerea, însă Vallis o înțelegea, iar ea aproape că-l ura pentru asta. Și se ura pe ea pentru că avea nevoie ca el să înțeleagă ceea ce nimeni altcineva n-ar fi putut.

–Șșșșșș... știu că doare foarte tare, dar trebuie să treci și prin asta, îi șopti el în păr. Alex nu și-ar fi dorit să te vadă în halul ăsta. Aș face orice să-l pot aduce înapoi, poate chiar să-i iau eu locul, dar nu pot.

–Mă doare totul pe dinăuntru, Vallis. O să-mi treacă vreodată durerea asta? întrebă ea, suspinând incontrolabil.

Vallis se trase puțin înapoi pentru a o privi cu un zâmbet trist.

–Nu.

–Niciodată?

–Niciodată. Durerea pe care o simți va face mereu parte din tine, la fel cum și Alex va face mereu parte din tine. E închis aici, spuse, punându-și palma peste inima ei. Și va fi mereu aici, mereu o parte din tine.

Alina cedă nevoii de a plânge timp de ore întregi. Plânse pentru Alex și pentru inima lui torturată, plânse pentru iubirea ei pierdută și pentru copiii pe care nu avea să-i aibă niciodată.

⌖

Brett rămase ascuns în umbră în spatele lor, atent ca întotdeauna la tot ceea ce se întâmpla în jurul lui. Plecase în mare grabă de la cartierul general Elite către filiala din Paris, imediat ce auzise veștile. O parte a minții sale însă, era ocupată cu alte gânduri.

În timp ce-l urmărea pe Vallis cum încerca să o consoleze pe Alina, putea vedea și analiza sentimentele și emoțiile amândoura cu o luciditate aproape înspăimântătoare. Într-un fel, chiar îi invidia pentru abilitatea de a-și conștientiza acele emoții când realiză cu o oarecare stupoare că în timp ce mintea i se concentra pe realitatea pierderii lui Alex, habar n-avea ce simțea în legătură cu asta.

Din punct de vedere logic și psihologic, știa ce însemna acel dezastru și anticipa toate efectele secundare cu care nu se îndoia că avea să se confrunte: Alex nu mai era, iar asta avea să afecteze foarte grav randamentul și toate activitățile organizației Elite. Toate acestea reprezentau certitudini pentru el. Avea să se lupte luni de zile cu efectele dispariției celui mai bun agent operativ Elite. Și cu toate astea, nu știa ce simțea el personal în legătură cu pierderea lui Alex.

Brett Taylor, comandantul suprem al organizației Elite, putea citi alți oameni ca pe niște cărți deschise fără probleme, însă era un mister total pentru el însuși.

✦

CONVERSAȚII POST-MORTEM

Alina își șterse un nou val de lacrimi de pe obraji, încolăcită într-o poziție aproape fetală în mijlocul patului ei. Nu se mai obosise să aprindă lumina când ajunsese acasă, iar acum zăcea în întuneric total. Era încă îmbrăcată în echipamentul de teren îmbibat în sânge. Sângele lui Alex.

Ciocănitul familiar în ușă se auzi două ore mai târziu. Cu toate că nu avea îndoieli referitor la identitatea vizitatorului, totuși privi prin vizor. Vallis se așezase în așa fel încât ea să-l poată vedea în întregime. Descuie ușa și o deschise.

–Pot să intru? o întrebă el cu voce joasă.

Cu câteva momente mai înainte, crezuse că-i secase rezervorul lacrimilor, însă descoperi că se înșelase. Un suspin enorm izbucni din ea, părând că-i străbate tot corpul, din tălpi până în creștet. Se clătină pe picioare și făcu un pas împleticit, apoi i se îndoiră genunchii. Vallis o prinse înainte să ajungă pe podea. O luă în brațe și o ținu strâns la piept, încercând să-i transmită o infuzie de tărie și pace sufletească cu îmbrățișarea lui.

Orbită de lacrimile fierbinți, Alina își îngropă fața în pieptul lui. Plânse din nou în voie, fără a mai încerca măcar să se controleze, fiecare lacrimă ducându-l pe Alex tot mai departe de ea. Nu trebuia să și-l imagineze în mintea ei, din moment ce era pretutindeni în jur, umplând toată încăperea cu absența lui.

Vallis o legănă ușor în timp ce suspina, murmurându-i cuvinte de încurajare în păr. Într-un târziu, lacrimile se opriră, lăsând în urma lor o imensitate de pustietate și extenuare. Când și ultimul suspin muri pe buzele ei, Vallis o așeză pe canapea și se îndreptă către bucătărie, de unde îi aduse un pahar cu apă. Alina stătea cu brațele înfășurate în jurul ei, privind fix cu ochi pierduți la un punct imaginar aflat pe covor. Puse paharul pe masă în fața ei și se așeză lângă ea.

–Alina, vocea lui blândă înlătură tăcerea asurzitoare din jurul lor.

Ea tresări, clătinând din cap de parcă nega ceva.

–Alina, îi repetă el numele cu voce mai fermă.

În sfârșit, ea întoarse capul să-l privească. Ochii îi străluceau nenatural și arăta foarte palidă în lumina lunii ce pătrundea blajin prin fereastra din spatele ei. Vallis înghiți în sec când văzu enormitatea durererii oglindită în ochii de un verde crud.

–Bea o gură de apă.

Pieptul ei se mișca ușor cu fiecare respirație tremurată. Își strânse genunchii la piept, așezându-și bărbia pe ei.

–Nu vreau, răspunse, vocea ei sunând ca aparținând altcuiva.

–Bea, insistă el pe un ton neînduplecat.

Ochii Alinei coborâră la paharul din fața ei.

–Te rog, adăugă Vallis.

Alina cedă și se întinse după pahar, care tremură incontrolabil în mâna ei până îl duse la buze.

–Lasă-mă să te ajut, șopti el.

–De ce te-ai obosi s-o faci?

–Chiar trebuie să întrebi?

Alina închise ochii, incapabilă să-și stăpânească lacrimile care începură să-i șiroiască din nou pe obraji. Cum o cără Vallis de la canapea la pat, rămase o enigmă pentru ea. Poate o luase cu totul pe sus, sau o ajutase să meargă cu pași împleticiți precum o jucărie stricată. Tot ceea ce știa cu siguranță era că atunci când lacrimile îi secară din nou și-și recăpătă o brumă de luciditate, se afla întinsă pe pat, înconjurată de brațele lui puternice.

–Alina, ascultă-mă, îi spuse, făcând o pauză până când ea ridică ochii să-l privească. Am să te ajut să treci prin asta.

–De ce?

–Pentru că sunt prietenul tău și-mi pasă, îi răspunse el simplu. Nu vreau nimic în schimb de la tine, dar vreau să te deschizi în fața mea ca în fața unui prieten adevărat.

–Vallis, n-am vrut niciodată să te rănesc, începu ea, însă el îi puse un deget pe buze, oprind-o.

–Avem timp să discutăm mai târziu. Acum trebuie să te odihnești, îi șopti, retrăgându-și degetul când ea încuviință din cap.

–Îmi pare rău că m-am dat în spectacol în halul ăsta... Vocea ei se stinse cu un suspin.

–Ești cea mai puternică persoană pe care am cunoscut-o vreodată, dar chiar și cei mai puternici oameni au nevoie să plângă câteodată, îi răspunse el blând.

–Nu-mi vine să cred că Alex nu mai e, șopti ea, durerea ce o împunse în piept la rostirea numelui lui sufocând-o din nou.

–Dormi, spuse Vallis, aranjându-i perna sub cap. Trebuie să-ți recapeți forțele.

Se ridică din pat și o acoperi cu o pătură, apoi se așeză să o vegheze pe un scaun.

⌖

–Alex...

–Sunt aici, Alina. Chiar dacă mă poți vedea sau nu, sunt întotdeauna aici.

Alina se trezi cu un oftat prelung. Întoarse capul și-l văzu pe Vallis dormind pe un scaun lângă pat. Aștepta durerea pătrunzătoare de suflet, însă când sosi, era mai puțin înțepătoare decât se așteptase. Tot acolo, ciubărită adânc în inima ei, mereu acolo, dar parcă mai estompată. O compară cu durerea unei răni ce se cicatriza încetul cu încetul.

Se dădu jos din pat, atentă să nu facă prea mult zgomot pentru a nu-l trezi pe Vallis. Îl acoperi cu o pătură, apoi ieși din dormitor și se îndreptă către bucătărie. Pregăti cafea proaspătă și se așeză la masă cu o cană aburindă în mână, mintea ei întorcându-se la ceea ce se întâmplase cu numai o zi înainte. Părea că deja trecuse o eternitate de când Alex îi murise în brațe.

Vallis intră tăcut și-și turnă o cană de cafea, apoi se așeză în fața ei la masă. Rămaseră nemișcați o vreme îndelungată, învăluiți într-o tăcere confortabilă.

–Și acum? întrebă Alina cu voce stinsă.

–Acum ne reluăm viețile, mergem înapoi la muncă și încercăm să supraviețuim, răspunse Vallis cu o umbră de zâmbet trist pe buze. Întinse mâna și o așeză peste a ei. N-o să fie ușor, o avertiză. Nimic nu e ușor în viața noastră.

Milano, Italia

Alina stătea nemișcată, înfășurată într-o haină lungă neagră, cu ochii ascunși de o pereche de ochelari de soare. Decizia lui Brett de a-l înmormânta pe Alex la Cimitirul Maggiore, foarte aproape de inima organizației Elite, fusese foarte potrivită, din moment ce inima lui Alex îi aparținuse în totalitate organizației Elite. Alina privi în jos la pământul proaspăt afânat al mormântului.

Înmormântarea fusese scurtă, cu numai câțiva agenți operativi prezenți. Majoritatea plecaseră deja, însă ea rămăsese acolo, incapabilă să mai verse măcar o lacrimă. Goală pe dinăuntru și rece, nu mai putea simți absolut nimic. În curând avea să devină la fel ca Alex, închizându-se în ea într-o încercare de a exorciza golul dureros și întunecat ce încerca să-i acapareze toată inima.

Auzi pași în spatele ei și se întoarse să-l vadă pe Ford înaintând spre ea cu capul în pământ, arătând extrem de inconfortabil în costumul negru sobru. Își drese vocea și scoase un plic și un disc din buzunar.

–Alex... m-a rugat să-ți dau astea în cazul în care i s-ar întâmpla

ceva vreodată. Nu eram sigur dacă ar trebui, dar...

Alina le luă și îl sărută ușor pe obraz.

–Mulțumesc, Ford.

–Dacă vrei să vorbești cu cineva vreodată, dacă ai nevoie de ceva...

Vocea i se stinse, privirea îi se fixă pe mormântul proaspăt săpat. Alina încuviință din cap, ochii ei goi privind fix plicul pe care-l ținea în mână.

–Știu, Ford, știu.

Ford oftă, trecându-și mâna prin păr cu un aer pierdut, apoi se îndepărtă încet, de parcă era extrem de obosit.

Alina deschise plicul și găsi o cheie argintie de la o cutie poștală securizată aflată pe undeva prin Nassau, și o bucată de hârtie. O scoase afară și o despături cu grijă. Trase aer adânc și dureros în piept pentru a-și stăpâni lacimile amare la vederea scrisului de mână al lui Alex.

Alina,

Mereu mi-am dorit să-ți spun atât de multe lucruri, însă mi-a lipsit curajul de a o face. Am fost incapabil să mai simt ceva timp de o veșnicie. Apoi ai apărut tu. M-ai învăluit în lumina ta, m-ai schimbat, m-ai făcut să simt lucruri pe care nu credeam că le voi simți vreodată. Am fost mort pe dinăuntru până când ai apărut în viața mea, apoi, prin tine, am găsit curajul să vreau să trăiesc din nou. Indiferent ce se va întâmpla, te voi iubi mereu și voi veghea mereu asupra ta. Tu ai fost, ești, și vei rămâne mereu cealaltă jumătate a inimii mele.

Alex.

Un suspin erupse din adâncul sufletului ei. Își șterse lacrimile ce-i curgeau acum pe obraji, lacrimi pe care nu le putuse invoca în timpul înmormântării. Strânse scrisoarea în pumn și închise ochii strâns pentru a le opri.

Ar fi vrut să se arunce peste mormânt, să bată pământul cu pumnii, să-l blesteme pe Alex pentru că o părăsise. Însă rămase nemișcată precum statuile din cimitir, înăbușindu-și durerea până când reuși să o aducă la un nivel controlabil. Împături cu grijă scrisoarea și o puse în buzunar lângă disc. Inspiră adânc și cu mișcări controlate părăsi cimitirul, lăsându-l pe Alex în urmă.

Rătăci ore întregi pe străzi, fără nicio destinație precisă, până se decise să se întoarcă la cartierul general Elite. Singurătatea care o sugruma se amplifică și mai tare în momentul în care păși în camera întunecată și tăcută ce i se repartizase pentru scurta ei vizită. Își strecură mâinile în buzunarele hainei lungi și rămase în mijlocul încăperii, gândindu-se că

poate nu făcuse cea mai bună alegere când se hotărâse să se întoarcă în locul acela. Degetele ei simțiră marginea discului pe care i-l lăsase Alex. Îl introduse în laptop și deschise dosarul ce apăru pe ecran.

Alina, dacă citești rândurile acestea, bănuiesc că sunt mort și nu te mai pot proteja. Acesta este manualul tău de supraviețuire. Citește-l și învață-l pe de rost.

Alina clătină din cap, cu ochii înotându-i în lacrimi. Nici în mormânt nu avea liniște până când nu era ferm convins că o învățase cum să supraviețuiască până la capăt. Urmau pagini întregi de informații de o valoare incomensurabilă: profilele personale ale mai marilor Elite, instrucțiuni de natură tactică și strategică, liste întregi cu diferite informații care o puteau ajuta la un moment dat, precum și câteva sfaturi extrem de interesante.

Învață să joci Go și dezvoltă-ți aptitudinile la Șah, dar ține minte să fii la fel de bună și la pocker. Ca lider de echipă, nu trimite niciodată un agent operativ să facă ceva ce tu n-ai face, și fă în așa fel încât s-o știe. Întotdeauna gândește misiunea prin prisma inamicului. Cum ai apăra poziția lui? Dezvoltă cel puțin două stratageme de atac, apoi crează profilul misiunii ținând seama de ele. Ține minte, calea ușoară e întotdeauna minată. Dacă ai găsit calea ușoară, felicitări, tocmai ai picat în mijlocul unei ambuscade. Citește orice informație de două ori dacă ai timp. Vorbește puțin și nu fii superficială în afirmațiile pe care le faci. Ascultă-i pe cei din jurul tău, studiază limbajul trupului. Majoritatea adevărurilor nu sunt mai niciodată rostite cu voce tare. Fii politicoasă. Dacă trebuie să folosești profanități, fă-o numai la adresa ta. Așteaptă-te să faci greșeli și plănuiește totul cu ele în minte. Vei face multe greșeli. Acceptă, învață tot ce poți din ele, apoi mergi înainte. Păstrează-ți mereu condiția fizică. Dacă n-o vei face, vei obosi. Dacă vei obosi, vei face și mai multe greșeli. Dacă vei face prea multe greșeli, ești moartă. Nu uita niciodată că și rahatul tău pute la fel de tare ca al celorlalți.

Alina râse cu lacrimile șiroindu-i din nou pe obraji. Pe acest Alex nu se așteptase să-l cunoască niciodată.

Studiază tacticile marilor războinici și pe cele ale celor împotriva cărora au luptat. Poți învăța la fel de multe de la învinși, pe cât poți de la învingători. Fă ceea ce trebuie să faci cât mai bine și fii mândră de asta. Încearcă să-ți reamintești de ce-o faci. Încearcă să găsești un rost în iadul în care trebuie să trăiești. Dacă vei fi extrem de norocoasă, așa cum am fost eu, găsește pe cineva care să te iubească așa cum te-am iubit eu.

✦

ÎN PAT CU FANTOMELE

Paris, Franța – trei luni mai târziu

Razele soarelui alunecară pe pernă, mângâiându-i obrazul și semnalându-i începutul unei noi zile, fie că îi plăcea, ori nu. Alina deschise ochii și privi fix în tavan, întrebându-se dacă fisura mică de lângă lustră era recentă, sau fusese acolo dintotdeauna. Inspiră adânc și expiră încetișor.

–Alex e mort, îi declară camerei goale.

Bun. Urmase același ritual în fiecare dimineață, cu toate că fisura minusculă din tavan reprezenta un element nou. De când îl văzuse pe Alex dându-și ultima suflare, recitase aceste cuvinte zilnic ca pe o mantra vrăjită, găsind în ele singurul sprijin pentru a putea continua să trăiască cu el mort. Primele zile fuseseră cele mai grele...

–Vreau să mă întorc la statut activ, îi spuse lui Grant la două zile după înmormântarea lui Alex.

–Și ce faci cu toate emoțiile care încă îți mai afectează raționamentul? Cum vei funcționa sub o presiune atât de mare? o întrebă Grant pe un ton îngrijorat.

–M-am ocupat de asta. Sunt pregătită, încearcă-mă.

–Sper că știi ce faci.

A doua zi păși în sediul Elite, simțindu-se pregătită să dea ochii cu viața ei de zi cu zi. Pe măsură ce se apropia de biroul ei însă, pașii îi șovăiră. Trăgând aer adânc în piept, deschise ușa și intră. Torul arăta aproape la fel. Cameleonul de pe biroul lui Alex dispăruse, așa că nu mai exista nimic care să amintească de personalitatea, ori gusturile fostului ocupant. Nu existau fotografii sau bilete scrise de mână, nici măcar o plăcuță care să ateste că un bărbat pe nume Alex Therein lucrase la acel birou, ori existase vreodată. Scaunul lui negru era rece și gol.

Pentru un scurt moment, avu o viziune cu el așezat în acel scaun, în timp ce degetele îi zburau pe deasupra tastaturii computerului. Îl putea vedea foarte clar, dar apoi viziunea se destrămă. Clipi, ochii arzând-o pe dinăuntru. Când îi redeschise, scaunul era în același loc, înghețat și gol.

Păși spre el, atrasă ca un cui de un magnet și-și trecu degetele pe deasupra pielii fine. Rece... atât de rece. Întinse mâna și mângâie tastatura computerului cu un deget, căutând... Ce anume? Prezența lui, vreo esență ascunsă a vieții lui? Orice ar fi căutat, nu se afla acolo, și probabil că nu avea să găsească niciodată. Nu erau fantome deja cu toții? Se așeză pe

scaun, realizând brusc că nu mai văzuse niciodată biroul din perspectiva lui. Îi crea o senzație de pustietate.

Simți că cineva o privește și întoarse capul, întâlnind privirea lui Vallis. Chiar dacă se afla la capătul coridorului, putea să-i vadă îngrijorarea din ochi, tensiunea imprimată în trăsăturile feței. Știa că și-ar fi dorit ca ea să-și recapete măcar un minimum de echilibru interior, însă se îndoia că avea să mai reușească asta vreodată. Ceva se rupsese în ea în momentul în care Alex își dăduse ultima suflare, iar senzația fusese asemănătoare cu cea pe care o experimentase atunci când asasinase un om pentru prima oară. Ceva se schimbase în inima, sufletul și mintea ei, ceva nu mai era în regulă și se îndoia că avea să-și mai revină vreodată. Își îndreptă spatele, controlându-și zvâcnetul pe care-l simțea în stomac și pișcătura lacrimilor pe la colțurile ochilor.

–Briefing-ul începe în curând, spuse Vallis, apropiindu-se de ea.

Cum îi putea explica? Cum îi putea cere iertare pentru că-i refuza ajutorul? Vallis era probabil singurul om care-i putea înțelege instinctul de a se ascunde ca un animal rănit.

–Vallis, eu... vocea ei se frânse.

El rămase tăcut și nemișcat, așteptând-o să-și regăsească controlul.

–Vrei să stai aici cu mine pentru câteva minute? vocea ei era aproape o șoaptă, însă măcar reușise să rostească o propoziție completă.

El încuviință din cap.

–Sigur, îi răspunse, cu vocea tot aproape o șoaptă.

Alina își trase genunchii la piept și-și înfășură brațele în jurul lor. Vallis închise ușa și după ce ezită pentru o fracțiune de secundă, se îndreptă spre biroul ei și se așeză pe scaunul ei. Tăcerea dintre ei se metamorfoză în ceva confortabil și blând, ca o pătură pufoasă.

Fără să o mai poată opri, o lacrimă îi alunecă Alinei pe obraz. Apoi încă una și încă una. Lacrimi pe care nu le mai vărsase în fața lui Vallis de la moartea lui Alex. Încercă să se șteargă pe ascuns, însă Vallis se mișcă mai silențios decât o felină și o atinse pe umăr, făcând-o să tresară. Nu-i oferi nicio alinare, niciun cuvânt blând, numai mâinile lui mari și calde pe umerii ei. Confort și ajutor tacit. Ea întoarse capul și-și așeză obrazul pe mâna lui. Respirația lui îi atinse câteva șuvițe de păr când el se aplecă să-și atingă buzele de tâmpla ei.

–Cred că echipa s-a strâns deja, îi șopti.

Mâinile lui se retraseră, iar ea se ridică cu ochii plecați, netezindu-și hainele. În mod discret, Vallis strecură un șervețel în mâna ei, iar ea înlătură urmele lacrimilor.

–Asta a fost foarte pe stilul lui Alex, spuse apoi, forțându-se să-și ridice

ochii la el.

O umbră de zâmbet alunecă pe buzele lui.

–Foarte.

Alina îl privi cu mai multă atenție. Fusese atât de prinsă în suferința ei, încât nici măcar nu se întrebase cum se împăcase Vallis cu pierderea lui Alex.

–Cât de mult te-au afectat toate astea cu adevărat?

Maxilarul lui se încordă pentru o fracțiune de secundă, iar ea știu cu certitudine că abordase un subiect foarte delicat.

–A fost un om foarte special.

Cu acea declarație sumară, se îndreptă aproape autoritar spre ușă, în mod clar dorind să pună punct discuției. Alina întinse mâna și-l prinse de braț.

–Da, a fost. Și la fel ești și tu.

Își dorea să-și poată cere iertare că nu era femeia care și-ar fi dorit el să fie, însă cuvintele îi rămaseră pe buze. Rămaseră acolo nemișcați, privindu-se în ochi, aerul din jurul lor vibrând cu mesaje nerostite și totuși recepționate. Vallis rupse primul acea conecție. Expiră ușor și păși înapoi. Ea își lăsă mâna să-i alunece de pe brațul lui.

Când în sfârșit păși in sala de briefing, pașii Alinei șovăiră din nou. Inspiră adânc, concentrându-se pentru a pune un picior în fața celuilalt. Chiar și acolo, scaunul lui Alex rămăsese neocupat și nemișcat, de parcă tocmai ieșise din sală cu un minut mai devreme. Grant intră și începu să descrie următorul lor obiectiv, iar viața, atât cât exista, merse mai departe în lumea Elite.

Ochii Alinei părăsiră fisura minusculă de lângă lampă. Se ridică din pat și, fără să se mai gândească la nimic altceva, intră în baie. Făcu un duș, se îmbrăcă cu mișcări automate, apoi se reîntoarse în lumea Elite.

⌖

Trecuseră deja trei luni de la moartea lui Alex și cei din jurul Alinei începuseră să șușotească când o vedeau trecând pe coridoarele sediului Elite. Spuneau că arăta ca o fantomă, o umbră. Ochii ei erau goi și opaci, spiritul ei complet absent. Le era dor de ea.

Și Grant o privea cu atenție de la distanță. O privea cum venea dintr-o misiune și cerea imediat să fie trimisă în alta. Îi ținea evidența în secret la vizitele pe care le făcea la clinică. Îi monitoriza misiunile și realiza că făceau parte dintre cele mai dificile și mai periculoase de pe rol. Îl privea și pe Vallis pe ascuns și vedea îngrijorarea din ochii lui.

Vallis o privea și el de la distanță, observând vânătăile, rănile și

cearcănele de sub ochii ei. Ochii ei opaci, care odată sclipeau plini de viață. Acum erau complet morți. Ori de câte ori îl privea, observa că erau goi și lipsiți de orice fel de expresie. Nu-l privea decât pentru o secundă, ca apoi să-și întoarcă capul în altă direcție. Trecea pe lângă el și continua să meargă, niciodată oprindu-se să stea de vorbă. De câte ori trecea pe lângă ea, inima lui se afunda și mai tare în disperare.

Slăbise îngrozitor de tare, hainele pur și simplu atârnând pe ea. Era letargică, arăta mereu de parcă era bolnavă, îngândurată și tristă, însă ceea ce-l îngrijora cel mai tare era că nu mai zâmbea deloc. La nimeni. Numai acest lucru era suficient să-i dea de înțeles cât de tare se chinuia. Și cu toate astea, tăria ei de caracter era impresionantă, își ținea capul sus cu mândrie. Nu avea să se prăbușească fără o luptă pe cinste. Știa că suferă, însă o făcea cu demnitate. Era mândru de ea, o respecta, o iubea. Iubea absolut totul la ea.

Între timp, Alina-agentul-operativ funcționa în mod briliant în timpul misiunilor. Ucidea la comandă, fără să mai arate vreun semn de regret, ori furie. Pur și simplu își făcea treaba. În timpul *briefing*-urilor rămânea tăcută pe scaunul ei, fără să mai pună întrebări incomode, nicio umbră de emoție în ochii ei reci. Nu răspundea nici negativ, nici pozitiv la detaliile misiunilor. Dădea numai din cap că a înțeles ce avea de făcut, se ridica de pe scaun și se pregătea pentru misiune. Nu vorbea cu nimeni decât dacă era absolut necesar.

Când misiunea era completă, își returna echipamentul, participa la raport, apoi pleca acasă. Când ajungea acasă, nu mai asculta muzică și nu mai aprindea lumânări parfumate. Se încolăcea în mijlocul patului și stătea așa pe întuneric, așteptând răbdătoare următorul apel telefonic care o chema la datorie. Când apelul sosea, făcea un duș, se îmbrăca, apoi se deplasa la sediul Elite. Nu se privea niciodată în oglindă, mânca foarte rar, nu se mai antrena niciodată și aproape că nu mai dormea. Încetul cu încetul, se omora singură. Încet, dar sigur.

⌖

–*Bonjour*, Alina.

Etienne îi zâmbi, iar ea mimă un rictus în mod automat. Își luă în primire echipamentul, armele, controlându-le cu mișcări robotice. Etienne îi înmână muniția de rezervă, iar ea se scotoci prin buzunare după ce se mai afla pe acolo. Un cuțit într-o teacă de piele, o mână de sârme, un patent, o șurubelniță.

–Ce-i asta? întrebă Etienne, indicând ceva pătrat învelit în staniol argintiu.

–Ciocolată. Îmi place să iau mereu ceva cu mine.

–În cazul în care ai nevoie de o mică gustare?

–Mda, răspunse ea fără chef de vorbă. Nu mănânc niciodată înainte de o misiune, dar câteodată mi se face foame pe drumul de întoarcere.

–Aha, spuse Etienne, ochind buzunarele pantalonilor ei. Și ce altceva mai ai pe acolo?

Alina își mușcă buza de jos.

–Nimic.

–Nu minți, e un obicei foarte urât.

Ea oftă și începu să-și golească buzunarele. O bucată de cauciuc, încă o mână de sârme, o lanternă subțire ca un creion, un recipient mic de plastic cu o pulbere albă.

–Bicarbonat de sodiu, explică, părând aproape rușinată. Pasta de dinți face o mizerie de nedescris.

–Am înțeles.

Un pansament steril, o folie de aspirină și alta cu un medicament împotriva durerii, un tub de unguent cu antibiotic, o mingiuță diafană de material viu colorat. Alina înghiți în sec când Etienne întinse mâna să vadă ce e.

–Și ce anume plănuiai să faci în misiunea asta de ai nevoie de o pereche de chiloți de schimb? o întrebă.

–Nu se știe niciodată cât timp suntem plecați, răspunse ea jenată. Și chiloții de nailon se usucă mult mai repede decât cei de bumbac.

Îi îndesă la loc în buzunar, apoi puse la loc restul lucrurilor.

–Crezi că o să fii vreodată lăsată în urmă?

–Nu se știe niciodată, replică ea fără să se mai uite la el. Și nu vreu să fiu nepregătită. Se întâmplă tot felul de lucruri neașteptate acolo pe teren. Într-o bună zi, ceva o să meargă prost și poate vor fi nevoiți să ma abandoneze.

Etienne pufni pe nas.

–Nu fii prostuță. Vallis nu te-ar abandona niciodată.

–Poate n-o să fie acolo, sau poate n-o să aibă de ales.

–Alina...

–Și de fapt, nici nu mi-ar părea prea rău dacă aș muri, spuse ea cu voce joasă, apoi se întoarse pe călcâie și se îndreptă către punctul de asamblare.

Străbătu coridorul gri spre ieșire. Ridică privirea, observând în mod absent cuvintele afișate pe panoul de deasupra. O altă misiune sosise de pe teren. Existau câțiva răniți grav. Se opri, lăsându-i pe agenții operativi obosiți și îmbrăcați în echipamente negre murdare să treacă

pe lângă ea. Colegii din echipa pe care o conducea așteptau în spatele ei, proaspeți și pregătiți de plecare.

Alina mai trecu încă o dată în revistă profilul misiunii, concentrându-se pe punctele problematice și pe potențialele eșecuri. Privea drept înainte, închisă în ea, încercând cu disperare să nu observe ce se întâmpla în jurul ei. Echipa de medici își făcu apariția, iar ea se încordă. Îi urmări cu privirea, amintindu-și de ziua când se aflaseră acolo pentru Alex.

Ieși afară și se urcă în elicopterul care îi aștepta, ocupându-și locul. Gândurile îi deveniseră opace și goale, însă mintea ei se agăță de misiune, parcurgând toate detaliile profilului și parametrilor, iar și iar. Călătorea din nou la sute de kilometri depărtare pentru a livra mesajul letal al lumii Elite.

Moartea...

Închise ochii strâns, ca pentru a-și exila cuvântul din minte, un sentiment necunoscut încolțindu-i în capul pieptului. Rămase nemișcată, încercând să-l identifice. Nu era frică. Suferință? Îl analiză, ciudat de detașată de ea însăși, împingând orice alt gând la o parte și îngăduindu-i acestui nou puzzle să-i acapareze complet mintea. Era ceva ce nu mai simțise până atunci. Suferință, amestecată cu... Ce anume? Disperare? Iubire?

N-am știut niciodată ce e iubirea cu adevărat, propriile ei cuvinte o agasară în pustiul cu care se înconjurase.

Dar știuse. Știuse...

⌖

Elicopterul ajunse la punctul de infiltrare și agenții își ocupară pozițiile pentru coborârea în rapel. Alina apucă frânghia și dispăru în întunericul de dedesubt. Echipele raportară ocuparea pozițiilor. Alina escaladă scara de incendiu a unei clădiri și ajunse pe acoperiș. Își ocupă poziția în colțul din nord-est și privi în jos. Unghiul era perfect. Își asamblă pușca cu lunetă cu mișcări experte.

–Alina, ești pe poziție? o întrebă vocea lui Vallis în ureche.

–Da.

Introduse încărcătorul, simțind cum liniștea din jurul ei îi calma nervii. Luă poziția de tragere, mângâiând ușor luneta cu obrazul. O potrivi la ochi și ajustă obiectivul pe intrarea clădirii de peste drum.

–Am perimetrul acoperit.

–Subiectul apare în treizeci de secunde.

–Avem confirmarea identității?

–Încă nu, îi răspunse vocea lui Vallis cu o confidență liniștitoare.

Aștepta în întuneric, tremurând ușor din cauza frigului. Privi mai departe prin luneta puștii, cu toate simțurile în alertă maximă.

–Am primit confirmarea identității. Subiectul va ieși pe ușa din nord-est în zece secunde.

Opt, șapte, șase, cinci, patru, trei, doi, unu...

Ușa se deschise și un bărbat între două vârste își făcu apariția.

–Identitate confirmată? verifică Alina încă o dată.

–Afirmativ.

–Am contact vizual, murmură, încetinindu-și respirația în timp ce atingea trăgaciul cu degetul arătător.

Bărbatul întoarse capul, atenția fiindu-i atrasă de un cerșetor care se ivise în dreapta lui, expunându-și astfel gâtul. Alina încetă să mai respire și apăsă de două ori pe trăgaci. Bărbatul se prăbuși la pământ fără niciun sunet, ca o marionetă ale cărei sfori fuseseră retezate dintr-o lovitură.

–Subiect eliminat, raportă cu voce joasă.

–Deplasează-te la punctul de extracție. Cinci minute.

Alina dezasamblă pușca cu mișcări automate. Un glonț ricosă în asfaltul de lângă picioarele ei.

–Vallis, avem o problemă.

–În ce sens?

–În sensul că sunt pe post de țintă.

Alt glonț ricoșă la picioarele ei. Își scoase pistolul Glock și ripostă, gândindu-se în treacăt că era foarte posibil să moară în misiunea aceea de doi bani care părea că se complica, și nici măcar nu apucase să trăiască cu adevărat. Se ghemui după un aparat de aer condiționat. Un glonț mușcă din metal, însă de data aceasta descoperi poziția inamicului pe acoperișul clădirii de peste drum. Se rostogoli pe burtă în mijlocul acoperișului, țintind arma cu ambele mâini, apoi apăsă de câteva ori pe trăgaci. Atacatorul ei se frânse din mijloc ca secerat și se prăbuși peste parapetul acoperișului.

–Ce-ți face problema? întrerupse vocea lui Vallis zgomotul de fond din urechea ei.

–A dispărut.

Plantă încărcăturile cu explozibil, controlând de două ori ca să fie sigură că totul era în ordine, apoi se îndreptă către punctul de evacuare. Clădirea avea să se prăbușească, învăluită într-o minge uriașă de foc. Nu vor exista supraviețuitori, de asta era sigură. Încă o misiune reușită pentru organizația Elite. Chiar dacă inima îi exploda în mii de bucăți, își făcea treaba foarte bine de fiecare dată.

Trăia ca suspendată pe o muchie de cuțit de prea multă vreme, la

granița dintre moarte și viață, bine și rău, alb și negru, iar ea devenise gri, linia dintre o lume și alta estompându-se din ce în ce mai mult în mintea ei. În timp ce atașa frânghia pentru coborârea în rapel, realiză că de fapt era la fel de moartă ca și Alex. Cu singura excepție că încă mai era prizonierul propriului ei trup.

Închise ochii, ascultând cum echipele raportau pe rând evacuarea. Nu era absolut necesar să privească cum lumea se fractura în jurul ei. Nu trebuia să rămână o fantomă. În momentul în care realiză asta, lumea se înclină pe axa ei, iar greutatea copleșitoare ce-i strivea pieptul dispăru ca prin farmec. Ar fi fost atât de ușor să moară! Tot ce trebuia să facă era... nimic. Nu-i era teamă de moarte, însă supraviețuirea îi devenise o a doua natură, în special datorită lui Alex. Ce paradox!

Verifică frânghia și se pregăti de rapel, știind prea bine că putea să rămână acolo nemișcată și s-o termine cu totul o dată pentru totdeauna. Dar oare asta l-ar fi onorat pe Alex? Dacă dispărea, cine avea să-i mai păstreze spiritul viu? Îl purta în interiorul ei pe vecie, parte integrantă din inima ei, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

Încălecă bordura acoperișului, suspendată între moarte și viață, gândindu-se că singura parte vie care mai rămăsese din el se afla acum în ea. Ezită pentru câteva momente, cu picioarele atârnând în abis și cu mâinile pe frânghie, în timp ce secundele se derulau în sens invers pe ecranele explozibililor precum nisipul printr-o clepsidră. Echipa ei se retrăsese deja. Încă mai ezită, cântărind toate argumentele vieții și apoi pe cele ale morții, disecând totul pro și contra. În cele din urmă, coborî în rapel și alergă către punctul de extracție.

Totul în jurul ei era scufundat în întuneric, lumina lunii ținută prizonieră de doi nori pufoși. Auzi un zgomot înfundat în stânga ei și se întoarse imediat, țintind arma cu ambele mâini. Cerșetorul rămase împietrit, cu mâinile ridicate în aer.

–N-am văzut nimic, spuse pe un ton înfricoșat. Căutam ceva de mâncare.

Alina lăsă pistolul jos și se scotoci prin buzunare. O bucățică de ciocolată, o folie de aspirină, câteva sârme îndoite. Alese ciocolata și i-o oferi.

–Ia asta. E tot ce am, îi spuse cu blândețe, apoi își văzu mai departe de drum.

–Ciudat, murmură cerșetorul, molfăind bucățica de ciocolată.

✦

LIBERTATE EFEMERĂ

Apartamentul ei era scufundat în întuneric, însă îi plăcea așa. Întunericul interior pe care-l acumulase nu era născut numai din absența luminii, ci mai mult din momentele în care timpul stătea suspendat între visele pline de speranță și coșmarurile realității. Din pauza dintre o bătaie a inimii ei, acum reci, și următoarea. Câteodată se simțea de parcă ar fi ieșit în afara timpului pentru a păși pe un drum paralel ca simplu observator.

Nu era obosită. De fapt, nu era nimic ce-ar fi putut defini. Probabil amorțită și golită de orice fel de emoție ar fi putut descrie starea ei, însă cuvintele nu aveau puterea să redea lumea în care exista acum. Simțurile i se ascuțiseră tot dincolo de cuvinte, de parcă ar fi dorit să compenseze pentru lipsa totală a emoțiilor. Vedea și înțelegea totul în jurul ei cu o claritate pe care n-o mai experimentase până atunci.

Putea gusta prospețimea aerului, simțea textura timpului și adulmeca aromele vieții ei, știind că fiecare secundă care trecea nu avea să se mai întoarcă înapoi niciodată. Timpul devenise aproape palpabil, iar ea rămase uimită de calmul pe care-l simțea. Claritatea momentului o copleși. Putea deveni orice ar fi avut nevoie să devină, deci calmă era în regulă. Într-un viitor apropiat, probabil totul avea să se schimbe, însă în acel moment era calmă și accepta asta.

Un gând îndepărtat o informă că ar trebui să mănânce ceva și se îndreptă spre bucătărie, dezbrăcându-se pe drum de haină și aruncând-o pe un fotoliu. Deschise ușa frigiderului și realiză că nu avea absolut nimic de mâncare, însă nu se neliniști, din moment ce oricum nu avea chef să mănânce nimic. Își turnă un pahar cu vin roșu și sorbi din el, întorcându-se în sufragerie.

Dintr-o dată, gândul o izbi din nou. Alex era mort. Paharul cu vin zbură prin spațiul camerei și se izbi de perete înainte ca ea să-și dea seama ce face. Agonia o îndoi în două și își înfășură brațele în jurul abdomenului, alunecând la podea.

Treptat, furtuna trecu, lăsând-o extenuată și golită de orice simț, în poziție fetală pe podeaua rece. Se ridică, ignorând paharul spart și vinul împroșcat pe peste tot, și intră în baie. O durea tot corpul. Porni apa la duș și intră sub jetul puternic, rămânând acolo nemișcată, fără ca măcar să încerce să se spele. Doar rămase acolo, simțind că în realitate nici nu era corpul ei, ci al altcuiva pe care îl privea din afară. Jeturile

de apă păreau mii de ace ce i se înfigeau în piele.

Se sprijini de peretele rece și alunecă jos, sprijinindu-și fruntea pe genunchi. Nimic nu părea real, mai mult un vis, și la fel ca într-un vis, lacrimile i se amestecară cu picăturile de apă. Dar nu era vis, totul era real. Alex nu mai era... Alex murise.

Întinse mâna și închise robinetul, apoi păși afară din duș și-și trase un halat de baie pe ea. Reveni în sufragerie și aprinse niște lumânări cu mișcări aproape mecanice, apoi se așeză pe canapea. Poate dacă ar fi reușit să rămână complet nemișcată, s-ar fi putut dezintegra. Poate s-ar fi putut transforma în praf. Închise ochii, strângându-i tare împotriva luminii calde a lumânărilor.

Nu se întinse după armă când auzi intrusul străbătând holul de la intrare, apropiindu-se de ea. Rămase numai cu ochii închiși și așteptă. Sperând. Dorindu-și moartea.

–Toate bune pe aici? întrebă Vallis cu ochii pe paharul spart.

–Ți-am mai spus să nu mă tot controlezi, răspunse ea mai mult în șoaptă.

–Vrei să mori, Alina? Asta vrei? se răsti Vallis la ea, furia pe care o acumulase în el scăpată de sub control. Pentru că dacă asta e într-adevăr ceea ce-ți dorești, nu trebuie să cauți vreun maniac în timpul misiunilor, și nici să te arunci în aer. Trebuie numai să deschizi gura s-o ceri.

Își scoase arma și i-o vârî sub bărbie. Alina nici nu tresări, ci își încolăci mâna peste a lui și-și înfipse mai bine țeava în carne. Ochii ei îl priviră fix cu o expresie calmă, parcă îndemnându-l să apese pe trăgaci. Într-o fracțiune de secundă, el își smulse mâna din strânsoarea ei.

–De ce-ți faci una ca asta, Alina?

Ea continuă să-l privească în ochi cu un aer deschis și sincer.

–Nu aveam de gând să fac nicio nebunie.

–Nu asta te-am întrebat.

–Știu, răspunse ea, întorcând capul.

–Și trebuie să mai întreb încă o dată ca să primesc un răspuns sincer?

–Sunt bine.

Vallis se lăsă pe vine în fața ei, cu o mână întorcându-i fața până îi întâlni din nou privirea.

–Nici la asta nu mă refeream. De ce nu vrei să vorbești cu mine?

–Nu sunt pregătită încă.

Vallis oftă și se așeză pe un scaun în fața ei, privind în gol la flacăra unei lumânări timp de câteva minute. Apoi se întinse și o apucă de mână.

–Nu ești pregătită să discuți despre paharul spart, ori nu ești pregătită să te deschizi din nou în fața mea?

Alina închise ochii.

–Sunt pe contul meu de multă vreme, Vallis. A trebuit să învăț cum să mă descurc singură în situații grele. Nu pot face ceea ce vrei tu. Emoțiile mele nu mai sunt acute ca înainte. Nu mai sunt ca tine. M-am schimbat. Ceva a murit în mine și nu se va mai întoarce niciodată.

–Cum pot să te ajut? Măcar dă-mi voie să mai ușurez lucrurile, vocea lui dezvăluia în mod clar că se simțea rănit și frustrat.

–Nu-i atât de simplu, răspunse ea cu voce joasă, trăgându-și mâna din a lui și așezând-o în poală. Privirea îi coborî pentru a-și privi mâinile, de parcă liniile palmelor îi puteau descifra impulsul psihologic din spatele deciziilor ei. De fapt, nu mai vreau niciun fel de sentimente.

Văzu cu coada ochiului cum el tresare la cuvintele ei.

–De fapt, nu mă vrei pe mine în viața ta, spuse el pe un ton tăios, ridicându-se și începând să se plimbe prin fața ei.

–N-am spus asta.

–Nici nu trebuie.

Alina întinse mâna și-l prinse de braț, trăgându-l spre ea. Ochii lui reflectau durere, umbrită de o nuanță de furie.

–Nu mai face presupuneri despre lucruri pe care nu le știi, îi spuse, clătinând din cap. Cum ai putea oare să înțelegi cum mă simt și prin ce trec zilnic? Cum ai putea oare să înțelegi cât e de tentant să mă ascund în brațele tale și să te las să mă protejezi de toate amintirile? Dar nu merge așa, Vallis. Ochii ei alunecară peste umărul lui. Trebuie să mă lupt cu tenebrele mele pe cont propriu.

Ochii lui Vallis sclipiră în lumina lumânărilor, privind-o cum se ascundea în întunecimea cu care se împresurase. Se lăsă în genunchi și o trase în brațele lui.

–Îmi pare rău, îi șopti. Nu trebuia să te forțez.

–Ba trebuia, admise Alina, simțindu-i bătăile inimii pe obraz. Numai că nu prea știu ce ți-aș putea oferi.

Vallis o sărută pe frunte.

–Eram pregătit să accept orice, îi răspunse, apoi se retrase și se așeză pe un scaun. Ceea ce mă readuce la adevăratul motiv pentru care sunt aici. Ochii lui se adânciră în ai ei, comunicându-i prea multe emoții pentru a le putea defini în cuvinte. Sunt îngrijorat pentru tine, spuse într-un final. După toate aparențele, ai depus deja armele.

–Și dacă ar fi așa? îl întrebă ea cu voce stinsă. Dacă m-aș gândi s-o termin cu toate? Cine m-ar opri? Tu, Vallis?

El nu-i răspunse imediat, ci întoarse capul și privi în gol în semiîntunericul camerei.

–Da, spuse la un moment dat, atît de încet încât ea avu impresia că i se păruse.

–Zău? tonul ei era unul sceptic. Și ce mi-ai putea oferi mai exact ca să mă faci să-mi schimb decizia? Dragoste, prietenie?

–Viață, răspunse el încet.

Alina pufni pe nas și închise ochii.

–Viață? repetă. Asta nu-i viață.

–De ce?

O umbră de zâmbet trist se așternu pe fața ei în timp ce-și cântărea răspunsul.

–Păi, de ce oare? Tonul ei devenise acum sarcastic. Poate pentru că nu sunt un robot și am nevoie de mai mult ca să consider că merită să mai trăiesc. Pentu că nu mai știu care e diferența dintre bine și rău, nu mai știu cine sunt cu adevărat... alege tu cea mai potrivită variantă, Vallis.

El o privi cu ochi triști un timp îndelungat, înainte de-a începe din nou să vorbească.

–Și Grant e foarte îngrijorat pentru tine. Am discutat amândoi despre asta și am ajuns la concluzia că e timpul să pleci.

Alina nu se așteptase la acele cuvinte.

–Să plec? Cum adică?

–Ultimele luni au fost îngrozitor de grele pentru tine, Alina. Mai grele decât m-aș fi putut aștepta vreodată. Oftă adânc, forțându-se s-o privească din nou. Ai nevoie de timp. Tu cu tine. Fără misiuni, fără tactici și strategii, fără jocuri psihologice. Ai nevoie să te vindeci, să te regăsești, să-ți recapeți echilibrul interior. Acum știu sigur că eu nu-ți pot oferi asta.

–Știi prea bine că asta și încerc să fac.

–Dar nu-i suficient. Își așeză palma pe inimă. Durerea e încă acolo, o simt. Și văd cum te omoară încetul cu încetul în fiecare zi. Până acum ai reușit să trăiești cu ea, dar n-ai eliminat-o și trebuie s-o faci ca să redevii ceea ce erai odată.

Alina înghiți în sec. Cuvintele lui o dureau, în special pentru că știa că erau foarte adevărate.

–Și crezi că asta e soluția? Să plec cine știe pe unde, departe de toți și toate? Să trebuiască să schimb umbra asta de viață cu alta, care oricum nu va fi mai reală decât ce am acum? Unde mă voi duce și ce voi face? Cum pot evada din durere dacă fug și mă ascund?

–Nu știu, dar știu că va trebui să încerci. Trebuie să găsești din nou un motiv pentru care să-ți dorești să trăiești.

–Unde să-l găsesc, Vallis?

–Oriunde poți, îi răspunse el cu voce fermă, parcă încercând să-i domine rebeliunea. Ai nevoie de timp și spațiu. O viață care să nu mai aibă niciun fel de legătură cu lumea noastră. Numai așa vei putea începe să cauți ceea ce simți c-ai pierdut. Îmi amintesc că era un timp când îți doreai din tot sufletul viața pe care ești pe cale să o primești. Îți doreai libertatea. Asta-i femeia pe care trebuie s-o regăsești, partea aia din tine care putea să mai viseze la o viață mai bună.

Îi zâmbi încurajator.

–Fă toate lucrurile pe care ți le doreai odată. Trăiește simplu, bucură-te că răsare soarele, fără să trebuiască să iei decizii care implică viața sau moartea, fără să simți mirosul de praf de pușcă pe piele. Vizitează-ți familia, Grant s-a luptat ca un leu să obțină aprobarea pentru ca tu să-i poți anunța că încă mai trăiești. Merită măcar atât. Și o meriți și tu.

Alina clipi. Cum ar fi putut să-și privească familia în ochi? Se interesa mereu de cum o duceau, de la distanță, bineînțeles. Voia să vadă dacă o uitaseră sau nu. O uitaseră și în același timp n-o uitaseră. Încă mai sperau că era în viață și că se va reîntoarce într-o bună zi, dar în același timp, după ce trecuseră atât de mulți ani, trebuiseră să meargă mai departe, să o lase cumva în urmă. Era o simplă tehnică de supraviețuire, iar ea adoptase una similară în ceea ce-i privea.

–Trăiește pentru tine o perioadă, auzi îndepărtat vocea lui Vallis, ca și cum s-ar fi aflat la mare distanță. Vreau doar să-mi promiți că te vei bucura de timpul ce ți s-a acordat. Și că-l vei folosi pentru tine.

Alina întoarse capul.

–Și unde mă duc?

–Pe un vas de croazieră, răspunse el pe un ton puțin amuzat. Dar nu trebuie să te duci dacă nu vrei.

–Un vas de croazieră? repetă ea surprinsă, privindu-l din nou.

–E acoperirea ideală. Nu trebuie să te stabilești nicăieri, nu vor exista întrebări incomode, nimeni nu va putea să-ți dea de urmă, din moment ce vei călători prin toată lumea și n-ai nevoie de un trecut. Poți inventa unul și te asigur că nimeni nu se va deranja să-l verifice. Libertate, fără niciun fel de angajament. Dacă într-o bună zi simți că ceva e-n neregulă, poți să dispari în primul port. Și cine știe, poate pe viitor vom putea folosi identitatea pe care ți-o vei construi. E un aranjament perfect și pentru Elite și pentru tine, încheie el, încercând să-și ascundă durerea din suflet la certitudinea că acesta era sfârșitul.

Știa prea bine că odată stabilită în noua ei viață, Alina era pierdută pentru el pe vecie. Lunile care trecuseră de la moartea lui Alex fuseseră

groaznice, însă el se forțase să creadă că lucrurile se vor îmbunătăți, că ea își va reveni la viață. Intrase de nenumărate ori după ea în abis, încercând s-o tragă afară, însă îi ratase mâna de fiecare dată. Alina avea nevoie să-și găsească singură drumul către lumină. Comportamentul ei autodistructiv din ultima vreme le atrăsese atenția și lui Grant și lui Brett, și înainte ca el să poată interveni în vreun fel, decizia ca ea să plece fusese deja luată. O pierdea din nou și se îndoia că avea s-o mai aibă vreodată.

Alina observă cu atenție parada emoțiilor de pe fața lui.

–De ce am oare impresia că sunt multe lucruri pe care nu mi le spui? îl întrebă, luându-i mâna în a ei.

Vallis privi în jos la mâna ei. Îi simți buzele moi pe obraz și închise ochii. Fără să-și mai dea seama ce face, întoarse capul și-i atinse buzele cu ale lui. Avea nevoie de ea atunci și acolo, realiză, avea nevoie să-i arate într-un limbaj mult mai explicit decât cuvintele ce însemna cu adevărat pentru el. Măcar de i-ar fi îngăduit s-o facă.

Alina înțelese mesajul lui, înțelese nevoia lui, știind că merita măcar atât din partea ei. Vallis se tensionă pe moment când ea se cuibări în brațele lui, așezându-și capul pe pieptul lui, însă apoi se relaxă și o trase mai aproape. O mângâie pe păr cu blândețe, iar ea îi ascultă bătăile inimii. Senzația de confort era străină și satisfăcătoare în același timp.

Momentul exact în care agonia ei și îngăduința lui se transformară în altceva trecu aproape neobservat. Schimbarea se produse la fel de subtil precum momentul amurgului, când lumina cedează în fața întunericului. Amândoi deveniră acut de conștienți de nevoia pe care o simțeau unul pentru celălalt. Alina ridică capul, cu buzele foarte aproape de ale lui. Se priviră o clipă, realitatea celor câteva luni care trecuseră părând să-i atragă cu o forță incredibilă. Pericol, suferință, agonie, toate erau cumva condensate în acel moment, când între ei în sfârșit se produse legătura finală.

–Vallis, șopti Alina numele lui, simțind un val ciudat de căldură în stomac la vederea dorinței și dezolării din ochii lui.

El ridică mâna și-i atinse fața. Ea întoarse capul, depunând un sărut în centrul palmei lui. Ca răspuns, inima lui începu să bată frenetic. Alina deschise ochii, iar el putu să vadă regret în adâncurile lor.

–Nimic plus nimic, rezultă tot în nimic, șopti pe un ton trist.

–Dar nu suntem nimicuri, o contră el cu voce sugrumată. Existăm, Alina. Avem o voință proprie. Și în acel moment, chiar o credea.

Cu toate că erau umbre ce existau la marginea unei lumi pe care nu ei o creaseră, ceva din ceea ce fuseseră odată încă mai trăia în adâncul

sufletelor lor. Vallis știa asta cu certitudine, ori acel moment nu s-ar fi putut întâmpla niciodată. Nu-și făcea iluzii în privința acelei atracții de moment; din punctul Alinei de vedere, era cel mult circumstanțială. Naufragiase pe o mare de agonie și durere, iar pasiunea pe care o putea împărtăși cu un bărbat o asigura că încă mai trăia.

Îi atinse din nou fața, iar ea închise ochii, însă când îi redeschise, adâncurile lor nu reflectau decât remușcări. O pierdea din nou, și în acel moment realiză că de data aceea nu mai era disponibil s-o lase să-i scape printre degete. Nu în seara aceea. O pierduse deja mult prea mult.

Îi atinse buzele cu ale lui, însă ea întoarse capul. Buzele lui i se mutară pe gât. Îi simți mușchii tensionându-se, însă nu-l respinse. Vallis profită de acest avantaj, mâinile lui strecurându-i-se în păr și întorcându-i capul cu blândețe. O sărută ușor pe buze, amândoi știind exact pe ce drum se angajau, amândoi simțind că aveau nevoie de atingerile celuilalt. Alina îl privi în ochi, cu decizia ei deja întipărită pe față, și-l ajută să-și scoată jacheta. Vallis o lăsă să cadă la podea, fără să-i acorde măcar o privire.

Avea nevoie de asta, era deja pierdut în dorința pentru ea. Nu putea accepta că o va pierde pentru totdeauna fără să o poată iubi cu adevărat măcar o dată. După aceea, tot ce-și va permite să-și aducă aminte va fi acel moment. Dacă asta era prima și ultima lor noapte de dragoste, atunci așa să fie. Avea să-i ofere o dulce amintire erotică pe care s-o asocieze cu el. Poate așa mai era o șansă să se întoarcă la el într-o bună zi.

Alina se trase puțin înapoi să-l privească.

–Vallis...

În ochii lui sclipi o avertizare.

–Fără cuvinte.

Nu avea să-i permită să întineze cu cuvinte momentele în care se aflau unul în brațele celuilalt. N-ar fi avut nicio scuză.

Se explorară unul pe celălalt cu o fascinație relaxată, trupurile lor transformate în tărâmuri uitate pe care le redescoperiră încetul cu încetul. Cicatrici vechi fură sărutate cu pioșenie, răni și vânătăi recente alinate cu mângâieri pasionale. Trupurile lor păreau că respiră viață unul în celălalt. Creară o lume a lor personală printr-o atingere, un suspin și o șoaptă fierbinte. Extazul fu dăruit, apoi primit înapoi. Timpul se îndepărtă din calea lor, iar ei își abandonară datoria și responsabilitatea precum o făcuseră cu armele lor. Organizația Elite încetă să mai existe, și odată cu dispariția ei, deveniră liberi și întregi. Din nou umani.

Se legănară într-un abandon dulce, cu trupurile împletite și unite, sărutându-se, atingându-se. Alina simți cum mușchii i se tensionară, apoi explodă, deintegrându-se în mii de fragmente de lumină. Vallis o

urmă cu o învârșunare care-l făcu să tremure din cap până în picioare, apoi o ținu strâns la piept, cu trupul încă scuturat de convulsii spontane. După un timp, se rostogoli într-o parte și o trase după el, încă nedorind să renunțe la conecția lor fragilă. Sângele le pulsa în timpane precum ritmul unor tobe îndepărtate, în timp ce respirația le revenea la normal.

Alina închise ochii strâns împotriva lacrimilor, șoptind cu voce gâtuită:

–Iartă-mă, Vallis.

Lui i se tăie respirația.

–Nu face asta. Niciunul dintre noi n-a comis nicio greșeală în seara asta. N-ai de ce să-ți ceri iertare. Fără regrete.

–Fără regrete, repetă ea.

Rămaseră așa, cu mâinile și picioarele împletite. Una dintre mâinile lui Vallis alunecă pe șoldul ei, un gest posesiv care o surprinse. Îl privi și pulsul i-o luă iar la goană când văzu că o privea cu o licărire de dorință în ochi. Primele tăișuri ascuțite ale dorinței fuseseră satisfăcute într-o uniune aproape furioasă, acum urmau alte și alte valuri ale extazului ce trebuiau explorate cu grijă și răbdare. Mâna de pe șoldul ei îi alunecă pe burtă, apoi i se afundă între picioare. Alina gemu ușor, îngropându-și fața în umărul lui.

Știind că răsăritul soarelui avea să destrame vraja acelei nebunii erotice, trupurile lor se afundară cu nesaț în extaz după extaz. Întunericul din jurul lor se destrămă încetul cu încetul, pe măsură ce partea lor de lume se apropia de astrul solar.

Vallis îi îndepărtă părul ud de pe față, atingându-i gâtul cu buzele lui.

–E aproape dimineață, îi șopti pe piele.

Alina auzi regretul din vocea lui. Timpul le scăpa printre degete, amândoi știind că fusese prima și ultima oară când își îngăduiseră să fie împreună în felul acela. De partea cealaltă a răsăritului, îi așteptau circumstanțe și consecințe ce nu aveau să se dovedească prea îngăduitoare.

–Știu, răspunse cu voce joasă.

Brațele lui o înconjurară, iar ea nu simți încă ascuțimea singurătății. Știa că o pândea răbdătoare și neînduplecată prin vreun ungher întunecat al camerei. Și avea s-o primească din nou cu brațele deschise, la fel cum avea să primească orice rol îi adjudeca lumea Elite, dar nu încă. Încă nu...

L-aș putea iubi, se gândi cu amărăciune, ideea neînsoțită de teamă, ci mai mult de tristețe. Iubirea nu-și avea rostul în zilele ce aveau să urmeze, nu mai era loc decât pentru Elite și afacerile morții, drumul către uitarea de sine desfășurându-se în linie dreaptă înaintea ei.

Parcă citindu-i gândurile, Vallis îi luă mâna și-o duse la buze.

–Fără regrete, îi promise.

Singurul bărbat care ar fi putut să descifreze misterele Alinei era mort, iar el știa instinctiv că odată cu sfârșitul acelui episod, dispărea și orice posibilitate de a o mai vedea vreodată atât de vulnerabilă. Nici măcar ceea ce împărtășiseră în acea noapte n-o afectase cu adevărat. N-o atinsese în adâncul sufletului. Iar el știa că odată cu sosirea răsăritului, amândoi aveau să lase în urmă ceva ce nu mai putea fi regăsit niciodată. Regretul aproape îl gâtui.

–Ia-ți rămas bun de la mine, Alina, îi ceru, conștient de secundele ce se scurgeau fără ca nimeni să le mai poată opri.

Se atinseră, de data aceasta dorind să-și amintească fiecare gest, ca într-un tribut tăcut pentru ceea ce împărtășiseră în acea noapte. Ca răspuns, pasiunea izbucni cu forțe reînoite și se uniră pentru ultima oară. Vallis ținu ochii deschiși, privind, memorând. Când o aduse din nou la extaz, o urmă în sincron, amândoi încercând să mențină acel abandon măcar pentru câteva secunde în plus. Alina îi încadră fața cu palmele și-i oferi un zâmbet care-i sfredeli inima precum o săgeată otrăvită.

–La revedere, Vallis, spuse pe un ton ferm. N-am să uit niciodată.

Lacrimi nevăzute îi întunecară vederea, însă îi zâmbi înapoi.

–Nu... nu vom uita.

Nu avuseseră parte decât de începuturi și sfârșituri, nimic altceva în afară de acea primă și ultimă noapte.

✦

EPILOG

Sion, Elveția

Trabucul Cubanez fumega în rotocoale învolburate ce pluteau în aer într-o ceață deasă, iluminată de monitorul calculatorului de pe birou. Mirosul înecăcios se amesteca cu cel al mobilelor din lemn masiv, contribuind parcă la atmosfera de birou vechi de tip englezesc. Covorul de pluș, stucatura de mahon, canapeaua și fotoliile masive din piele veritabilă, alcătuiau mirosul inconfundabil al puterii. Foarte diferit de un birou guvernamental standard, însă el merita totul cu vârf și îndesat. Suferință, sacrificii, sânge și sudoare. Lacrimile nu intraseră niciodată în discuție, canalele lui lacrimogene era de mult secate.

Ah, bucuria contrabandei ilegale! Rânji. Comunitatea serviciilor secrete de informații avea beneficiile ei. *Rezultatele justifică întotdeauna metodele folosite,* devenise mantra lui personală, iar când subalternii nu se lăsau înduplecați de acele cuvinte, arunca sloganul standard *Strict Secret* în joc, slogan care avea întotdeauna rezultatele scontate. Expresiile lor faciale erau de neprețuit, iar el nu pierdea nicio ocazie să le râdă în nas. Știa cât trebuia să fie de iritant pentru niște oameni obișnuiți cu aroma picantă a puterii, însă străini de limitări.

Oamenii pe care îi manipula în felul acela reprezentau armata lui de convenință: Consiliul. Iar în schimb, Consiliul controla organizația Elite, pe care el o modelase în așa fel încât să servească și intereselor lui personale, nu numai umanității. Linia de demarcație între un tiran și un erou este extrem de fină, iar dualitatea făcea acel joc și mai atractiv.

Gândurile i se concentrară pe situația actuală, care necesita tot tactul de care dispunea. Probabil va trebui să-și murdărească și mâinile puțin de dragul securității internaționale. Pe cine să folosească? Cine avea un control de sine atât de absolut, încât să poată purta o astfel de greutate pe umerii lui, fără să fie strivit în timp sub ea? Probabil cineva care nu mai avea nimic de pierdut... sau poate totul.

Linia lui telefonică securizată bâzâi, avertizându-l că avea de preluat o legătură. Știa cine era, iar momentul era cum nu se poate mai potrivit. Ridică receptorul, lansând în aer un alt nor de fum.

–Spune-mi că ai ceva concret, Brett, spuse încet. Am intrat deja în criză de timp. Informatorii noștri au interceptat niște convorbiri foarte interesante prin Asia de Sud. Se pare că prietenii noștri de la CIA au

întrecut așteptările tuturor cu farsa pe care le-au jucat-o Sovieticilor, dar acum au pierdut controlul și totul ne explodează în față. Se pregătește un atac de mare anvergură. Avem nevoie de un agent pe care să-l infiltrăm în tabăra adversă și din păcate nu ne mai putem permite să mai pierdem timpul.

–Totul e pregătit, raportă Brett cu un oftat. Avem agentul perfect pentru misiunea asta.

–Ești sigur? Riscăm enorm... nu numai viața agentului, ci și capetele noastre.

Brett ezită pentru o fracțiune de secundă.

–Sută la sută, răspunse pe un ton ferm. Practic îmi tai mâna dreaptă pentru asta, dar avem nevoie de ceva timp să ne pregătim.

–S-a aprobat. Vreau rapoarte zilnice, concluzionă înainte de a întrerupe legătura.

Privi afară pe fereastră, apoi trase cu nesaț din trabuc.

–Gata... începe.

Istanbul, Turcia

Îmbarcarea în avion i se păru o înșiruire de imagini estompate. Trăgând după ea mica valiză de mână, Alina văzu numai o maree de culori: negru, gri, nuanțe calde pastelate. Era împresurată de fețe necunoscute, bilete de avion și pașapoarte, totul în exces, totul complet lipsit de importanță. Modificându-și accentul – azi juca rolul lui Shanna O'Riley din Dublin – zâmbi și schimbă politețuri cu angajații liniei aeriene cu care zbura, înainte de a se îmbarca în avion pentru a-și ocupa scaunul moale și confortabil de la clasa întâi. Era frântă de oboseală și oftă de plăcere când se sprijini de spătarul îmbrăcat în piele maro deschis.

Străbătuse lumea în lung și-n lat, aproape la voia întâmplării, folosind zboruri cu escală, sau directe, aeroporturi mari și mici, autobuze și trenuri, schimbându-și identitatea la fiecare destinație finală. Lăsă în urma ei piste false, controlând mereu să vadă dacă era urmărită, bazându-se intens pe antrenamentul pe care Alex îl instituise drept a doua ei natură. Cumpărase cu banii jos trei seturi de identități diferite și complete de la un traficant din Amsterdam pe care-l cunoștea și folosise una dintre ele să zboare la Tampa Bay, o alegere mult mai potrivită decât Miami. Prea multe cârtițe în Miami, o supă alfabetică de agenții secrete internaționale care de cele mai multe ori se călcau unii pe alții pe bombeurile pantofilor. Iar ea nu dorea să se calce cu nimeni pe pantofi. În Tampa închiriase o șalupă de la un bărbat între două vârste, lăsându-i impresia că era amanta unui boss mafiot, și străbătuse

singură apele albastre-verzui ale Mării Caraibelor.

În Nassau goli o cutie poștală securizată pe care Alex se îngrijise să i-o pregătească încă înainte de moartea lui. Dispunea acum de un milion de dolari, un pistol Beretta cu seria ștearsă, și încă un set de acte de identitate, complete cu o istorie personală. Puse actele deoparte și continuă să folosească identitățile pe care și le procurase din Amsterdam, trecând la al doilea set. Lăsă șalupa în Nassau, nu înainte de-a plăti taxa de ancorare în avans pentru o săptămână, așa încât să-i ofere timp berechet proprietarului pentru a o recupera. Nu voia să atragă atenția asupra ei cu o banală reclamație pentru furt.

Se îndreptă apoi spre Aruba, unde deveni nepoata unui milionar, trimisă de el cu instrucțiuni precise pentru a dosi niște fonduri de actuala soție cu care se afla în pragul divorțului. Angajații băncii se dovediră extrem de amabili. Niciunul nu puse întrebări indiscrete, dar, până la urmă, de ce-ar fi făcut-o, când își primeau partea cu vârf și îndesat. O săptămână mai târziu, se deghiză cu lentile de contact de un albastru electric și câteva șuvițe vopsite gri în păr, și se deplasă în Insulele Cayman. Unghiile îi erau foarte lungi și vopsite cu un roșu aprins. Gesticulă atât de mult, atrăgând atenția asupra lor, încât ulterior nimeni n-ar fi putut declara că-și amintea altceva despre ea în afara acelor unghii roșii.

Își trimise banii țopăind prin lume, precum niște mingi de ping-pong: Insulele Cayman, Hong Kong, Sydney, Lima, înapoi la Hong Kong, Johannesburg, Mexico City, Roma și Calcutta, apoi New York și Londra, Liechtenstein, alegând Vancouver drept destinație finală. Un sfert de milion de dolari se pierdură pe drum, însă oricine ar fi urmărit firul banilor, s-ar fi lovit de o fundătură în Vancouver. Taxele investițiilor mici pe care le făcuse în diferite firme obscure de brokeri, ascunseseră fondurile pe care le transferase in Statele Unite pentru a-și finanța noua viață. Totul durase câteva zile, însă avea timp din belșug.

Folosise ultimul set de acte de identitate din Amsterdam pentru a se întoarce în Statele Unite, zburând în Mexic mai întâi, de acolo închiriind o mașină cu care trecu granița pe la Juarez. Purtase o perucă neagră și lentile de contact închise la culoare și flirtase pe față cu grănicerul în așa hal, încât ofițerului nici nu-i trecu prin cap să-i controleze mașina, ori bagajul. Nu abandonase identitatea Luizei Santos până când nu ajunsese în Texas, unde arsese toate documentele într-un cuptor cu grătar deasupra, aflat într-un popas de la marginea freeway-ului, în timp ce mâncase un sandviș cu șuncă de pui și băuse un suc de portocale. Peruca neagră o abandonase într-un șanț pe

undeva între Omaha și Indianapolis.

Nu-i era frică să dea nas în nas cu băieții de la CIA, ori FBI. Nu exista niciun motiv pentru care ar fi urmărit-o. Poate numai în cazul în care Elite i-ar fi avertizat despre existența ei, iar ea se îndoia de asta. Dacă ar fi vrut s-o elimine, Elite ar fi fost invizibilă, rezolvând problemele interne în familie. Și din moment ce Brett considera absolut toate agențiile secrete guvernamentale total inferioare, colaborarea cu ele era de neconceput.

Mai departe, folosise setul de acte de identitate pe care i-l lăsase Alex pentru a zbura de la Indianapolis la Istanbul, apoi călătorise cu ajutorul mai multor mașini închiriate înapoi la Amsterdam, de unde mai cumpărase încă trei seturi de identități complete. În cele din urmă, se reîntorsese la Istanbul, unde optase pentru o bancă turcească cu un nume obscur pentru a deschide un cont și a depozita douăsute de mii de dolari ca o asigurare de rezervă. Acum se afla din nou în drum spre Florida, unde plănuia să-și găsească o slujbă pe unul dintre multele vapoare de croazieră care luau drumul oceanelor și mărilor lumii. Așa după cum îi sugerase și Vallis, era cea mai sigură metodă pentru a-și asigura o existență anonimă și mobilă.

Înclină imperceptibil din cap, adresându-i un salut numai pe jumătate prietenesc bărbatului care ocupa scaunul de lângă ea, un tânăr brunet cu un zâmbet confident și un gust deplorabil la capitolul vestimentație. Imediat ce avionul decolă, își permise în sfârșit să închidă ochii. Era extenuată, și cu toate astea nu putea dormi... povestea vieții ei. Știa ce-ar putea-o ajuta să ațipească un pic: una dintre revistele oferite pasagerilor să-și ocupe timpul cu ceva.

Reuși să-și abțină un zâmbet ironic în timp ce examină coperta revistei. *Noaptea prin Istanbul*... ce poveste interesantă. Deschise la pagina douăzeci și doi și descoperi o poză atractivă, chiar dacă total lipsită de originalitate, a vestitei Moschee Albastră la asfințit. Colțurile gurii ei se alungiră într-un zâmbet ironic în timp ce citi articolul, observând sfaturile standard și obsedant de turistice.

Pentru a experimenta adevăratul rock n'roll, dați o raită pe la localurile Kemanci, Hayal Kavhesi și Mojo Blues Bar, citi, clătinând din cap. *Nu, nu, nu,* ar fi vrut să-i spună autorului care scrisese articolul, *din păcate greșești. Localurile alea sunt bune numai pentru turiștii care habar n-au pe ce lume se află. Chiar și eu știu asta.*

–Să înțeleg că nu ești de acord cu părerile autorului? îi întrerupse șirul gândurilor o voce amuzată.

–Poftim? replică, menținându-și ochii pe revistă, într-o încercare

de a-și masca iritarea.

–Ai mai fost la Istanbul? Tânărul brunet din stânga ei își întinse gâtul pentru a vedea poza. Oh, ce poză drăguță.

Alina îl simți cum se trăgea mai aproape, în timp ce întindea mâna pentu a-i arăta ceva.

–Cemberlitas Hamani! Am fost acolo.

Alina își schimbă poziția, apropiindu-se mai mult de geam și îndepărtându-se de el. Oare îi cerea prea mult să-i interpreteze limbajul corpului în mod corect? *Picioare încrucișate, departe de tine, da, asta înseamnă că n-am chef de pălăvrăgeală. Fără discuții despre vreme, modă, filme, nu vreau să am nimic de-a face cu tine.*

–Știai că acolo sunt băi turcești? o întrebă el pe un ton înflăcărat.

–Da, știam, răspunse ea scurt.

–Ai fost de curând?

Alina își mușcă buza de jos, continuând să privească revista.

–Nu.

–Aha, spuse bărbatul pe un ton resemnat.

Pentru un moment binecuvântat, crezu că renunțase să mai încerce s-o atragă în discuție. Numai până când trase adânc aer în piept și insistă.

–Păi și atunci ție ce ți-a plăcut în Istanbul?

–Nimic din ce-ai putea găsi în articolul ăsta, răspunse, închizând revista.

–Deci ești expert în... Tânărul se aplecă conspirativ spre ea, aruncând un ochi pe coperta revistei. Viața de noapte a Istanbulului?

–Mi-e teamă că nu, dar jurnalistul care a scris articolul ăsta știe chiar mai puține decât mine.

–Hmmm, spuse tânărul, înclinându-și capul într-o parte, în mod clar încercând s-o ironizeze. Și atunci cum se face că jurnalistul ăsta scrie articole despre marile orașe ale lumii, iar tu nu?

Pentru că am devenit un hibrid între un mercenar și un agent secret în loc de ceva vesel și fără griji cum ar fi un jurnalist călător. Pentru mine locațiile reprezintă numai artere către lucruri mai importante... misiuni, asasinate, supraveghere, șantaj. Nu mă obosesc cu vizitarea localurilor faimoase, a centrelor de shopping, sau a sălilor de cinema. Nu, singurele lucruri care mă interesează când ajung în orice oraș, sunt ruta cea mai sigură și rapidă de evacuare în caz de vreo urgență, unghiurile cele mai bune pentru o poziție de lunetist, și cel puțin două sute de cuvinte autohtone de maximă uzanță.

–Pentru că el e mai norocos, răspunse cu voce tare, întorcând capul și fixând întunericul de afară.

Printr-un efort major de voință, își aduse în minte imaginea lui Alex. Inima îi zvâcni în agonie când își aminti textura părului lui mătăsos și felul în care se ondula la baza gâtului, senzația pe care o avea ori de câte ori își trecea degetele prin el. El închidea ochii și-i permitea să-i mângâie fața, iar ea îi contura sprâncenele și-i atingea pleoapele, coborându-i apoi cu un deget pe obraz pentru a-i atinge buzele până obținea un geamăt.

–*Iubirea nu e iubire, până când iubirea nu devine vulnerabilă,* îi spusese odată. Avusese încredere în ea și-o iubise cu adevărat. Iubirea lui fusese mereu acolo, în toate cuvintele pe care nu i le spusese niciodată, iar ea ar fi putut s-o înțeleagă dacă l-ar fi privit cu mai mare atenție.

–Înțeleg, comentă gânditor tânărul de lângă ea.

Nu, nu înțelegi nimic. Nu înțelegi că femeia de lângă tine ți-ar putea rupe gâtul mai repede decât ai putea tu clipi. Nu poți avea pretenția că mă cunoști după o discuție superficială de tip monolog. Și în mod sigur, habar n-ai care e diferența între albastru și negru, dacă e să mă iau după șosetele tale neasortate.

Auzi cum își desfăcea centura de siguranță, însă nu întoarse capul să-l privească. Prefera să privească în întuneric. Se întrebă când avea să înceteze să mai aștepte mereu ca totul să se transforme într-o catastrofă. Asta nu era viață, ci mai mult o glumă proastă pe care trebuia s-o îndure. Se metamorfozase într-o fantomă, o umbră care nu atingea niciodată o altă viață, cineva care putea dispărea oricând și de oriunde fără să-i pese cuiva. Era surprinzător de ușor și în același timp depresiv.

Evită cu măiestrie să-și privească imaginea oglindită în geam. Știa prea bine cum arăta în ultimul timp: păr mat, palidă, ochii roșii de la prea multe nopți de nesomn. Se simțea ca o femeie cu douăzeci de ani mai în vârstă. Nu mai zâmbea decât dacă trebuia să joace vreun rol. Nu era din cauză că-și vopsise părul într-un castaniu murdar, nici din cauza ochelarilor cu rame aurii ce-i ascundeau ochii, nici măcar din cauza hainelor largi care-i ascundeau corpul mult prea antrenat. Totul se întâmpla din cauza ei. Era moartă pe dinăuntru și se vedea.

–Uite ce e, nu vreau să te agasez, din moment ce mi-ai arătat clar că n-ai chef de vorbă, se reîntoarse vocea iritantă a vecinului ei.

Frunzărea o revistă British Cosmopolitan, pe coperta căreia se promiteau sfaturi indispensabile pentru o viață sexuală de succes în trei dintre cele șapte titluri tipărite cu litere mari și lucioase.

Trezită din nou din gânduri, Alina observă că mâinile ei strângeau cu putere brațele scaunului pe care stătea, fruntea lucindu-i de sudoare. Se grăbi să remedieze ambele probleme. Se îndreptă în scaun, ajustându-și

cămașa boțită.

–Voiam doar să te întreb dacă te simți bine, continuă tânărul de lângă ea, neintimidat de tăcerea ei. Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

Alina întoarse capul și-l privi direct în ochi. Ochii lui se măriră, vizibil entuziasmat că în sfârșit îi acordase întreaga ei atenție.

–Cu toții avem fantomele noastre, răspunse Alina, fără a se mai obosi să-și mai ascundă durerea din suflet.

–Și fantoma ta, cine e?

Îl fixă cu privirea pentru câteva momente, fața ei devenind și mai palidă. Apoi ochii îi alunecară peste umărul lui, văzând lucruri care nu existau decât dincolo de lumea lor.

–Alex. Numele lui era Alex.

VA URMA

Urmează

BALANȚA PUTERII

Seria Alina Marinescu - volumul 3

Seria Alina Marinescu include următoarele volume:

1. **Asasin la feminin**
2. **Identități secrete**
3. **Balanța puterii**
4. **Bariere de fum**
5. **Abis**
6. **Recviem pentru un asasin**